

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Humanistični pogledi na koronakrizo

Slika na naslovnici:
Albrecht Dürer, *Apokalipsa s figurami*, 1498.

Tiskana izdaja knjige je izšla leta 2021
ISBN 978-961-7096-98-9
COBISS.SI-ID 85095683

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Humanistični pogledi na koronakrizo

*Gorazd Kocijančič, Tomaž Mastnak,
Miklavž Komelj, Urša Zabukovec, Jure Jakob,
Branko Gradišnik, Matic Kocijančič,
Jure Vuga, Gorazd Korošec,
Kristina Bojanović, Milosav Gudović,
Matjaž Črnivec, Ivo Kerže, Boris Šinigoj,
Tadej Rifel, Karel Gržan, Karin Rižner*

Ljubljana
2021

Elektronska knjižna zbirka

e-72

Urednik *Gorazd Kocijančič*

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Humanistični pogledi na koronakrizo

*Gorazd Kocijančič, Tomaž Mastnak,
Miklavž Komelj, Urša Zabukovec, Jure Jakob,
Branko Gradišnik, Matic Kocijančič, Jure Vuga,
Gorazd Korošec, Kristina Bojanović, Milosav Gudović,
Matjaž Črnivec, Ivo Kerže, Boris Šinigoj,
Tadej Rifel, Karel Gržan, Karin Rižner*

Oblikovanje elektronske izdaje *Lucijan Bratuš*

Izdajatelj

Za izdajatelja *Tadej Rifel*

Ljubljana 2021

Elektronska izdaja e-72

Elektronski vir (pdf)

Način dostopa (URL):

<http://www.kud-logos.si/e-knjige/>

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili
v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 85590787
ISBN 978-961-7155-01-3 (PDF)

Kazalo

- 9 Gorazd Kocijančič *Kaj bi storil Sokrat?*
- 21 Tomaž Mastnak *Kdor hoče vas dočakat támne zóre ...*
- 37 Miklavž Komelj *Nekaj besed o svobodi*
- 43 Urša Zabukovec *Je 7C:B9:60:39:E9:64 za luno?*
- 57 Jure Jakob *Javno odprto pismo članom Društva slovenskih pisateljev*
- 61 Branko Gradišnik *Kako ponosno to zveni!*
- 77 Matic Kocijančič *Nevarne oddaje nevarno gorijo*
- 91 Jure Vuga *Moramo vsi gojiti gensko spremenjeno Montsantovo koruzo?*
- 107 Gorazd Korošec *Kaj je in kaj pomeni »korona preobrazba« in kaj nas čaka po njej?*
- 181 Kristina Bojanović, Milosav Gudović *Sled (v času) kuge. Kapljice o ne(-)umnih dneh*
- 201 Matjaž Črnivec *Se je res treba cepiti proti covidu iz odgovornosti in skrbi za druge?*
- 209 Ivo Kerže *Nazaj k bistvu*
- 219 Boris Šinigoj *Udušena Muza*
- 227 Tadej Rifel *Zapisano na FB. In še prej dva dodatka*
- 237 Karel Gržan *Dramilo slovenskemu narodu*
- 343 Gorazd Kocijančič *Bivajoči in videnja: ontologija Janezovega Razodetja v prizmi hipostatične filozofije*
- 383 Dodatka:
Poziv k razumnem soočanju z izzivi boleznimi Covid-19!
Karin Rižner *Obtožujem!*
- 389 *Avtorji in sodelavci pri pripravi zbornika*

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Posvečeno spominu
Nikolaja Berdjajeva (1874–1948)
in Ivana Illica (1926–2002),
dveh samotnih borcev
za človekovo svobodo

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Gorazd Kocijančič

Kaj bi storil Sokrat?

Zbornik *Proti epidemiji enoumja* prinaša kritična besedila – nekatera že objavljena, druga napisana posebej zanj¹ –, ki se odzivajo na veliko družbeno stisko, v katero nas je pahnil odziv na virus COVID-19. Besedila brez izjeme odstopajo od »uradne zgodbe«, s katero nas dve leti po vsem svetu neumorno posiljuje propaganda, ki bi v svoji prozornosti postajala vedno bolj smešna, če ne bi bila hkrati tudi žalosten spomenik človeške neumnosti, hlapčevske vodljivosti in neskrupulozne pokvarjenosti.

Vsak izmed piscev seveda stoji le za svojim tekstom, vendar njihova skupna objava okrepi posamezne glasove in vsakemu bralcu zastavlja izziv, naj se nanje tudi sam kritično odzove, torej v njih z lastnim mišljenjem prepozna morebitno globinsko polifono harmonijo (ob vsej njihovi književnozvrstni in svetovnonazorski heterogenosti) – ali pa v disonancah najde prostor za svojo lastno uporniško melodijo.

Avtorji besedil se sicer profesionalno ukvarjajo s široko razumljenimi *studia humaniora*: so pesniki, pisatelji, filozofi, pedagogji, sociologi, umetnostni in literarni zgodovinarji.

1 Besedili Jureta Jakoba in Jureta Vuge sta bili objavljena v spletnem časopisu *Vrabcen anarchist. Portal za književnost in mišljenje*, besedilo Matica Kocijančiča v *Sobotni prilogi Dela*, Gržanovo *Dramilo* v samozaložbi, besedili Matjaža Črničva in Karin Rižner na osebnih blogih, moje beograjsko predavanje o Janezovem *Razodetju* pa na spletni strani KUD Logos. Ker se naš zbornik odziva na urgenten družbeni problem, sem kot urednik ohranil različne sisteme navajanja posameznih avtorjev, da se zaradi dolgotrajnejšega usklajevanja ne bi zavlekel izid knjige.

Med njimi ni zdravnikov niti – z eno izjemo - naravoslovcev.²

Naj zato takoj na začetku odgovorim na ugovor, ki smo mu bili nič kolikokrat priče v zadnjih mesecih: *kako se drznejó k razpravi o virusni bolezni in odzivih nanjo javljati ljudje, ki niso strokovnjaki, se pravi niti virologi niti epidemiologi?*

* * *

Ta ugovor ima dolgo brado. Njegovo popolno intelektualno neutemeljenost in sprevrženo sprenevedavost po mojem najbolj nazorno pokaže naslednja zgodba. Günther Anders (1902–1992), znani nemški pisatelj, se je v petdesetih letih prejšnjega stoletja kot aktivist bojeval proti jedrski oborožitvi. Ugovor, ki ga je slišal vedno znova, ko je opozarjal na srhljivo možnost samouničenja človeštva, ki je nastala zaradi »preventivnega« kopicenja bomb, se je glasil: »Nimaš pravice govoriti o jedrskem orožju, ker nisi strokovnjak za fiziko. Pravzaprav pojma nimaš o jedrski fiziki. To je stvar ozko specializiranih poznavalcev, ki imajo zaradi svojega strokovnega znanja edini pravico odločati glede tako zahtevnih zadev.« Anders je v odgovor na to v besedilu, o katerem je pri nas poročal Edvard Kocbek, zapisal naslednje odločilne besede, ki bi si jih vsi morali globoko vtisniti v spomin:

2 Kar seveda ne pomeni, da avtorji zbornika ne bi pozorno brali temeljnih tekstov o znanosti (torej meta-znanstvene teorije) ali da ne bi premišljevali zgodovinskega fenomena novoveškega naravoslovja od njegovega vznika vse do njegovih sodobnih metamorfoz v planetarno psevdo-religioznost (sam sem npr. osnovne ontološke parametre, znotraj katerih se lahko po mojem prepričanju *misli* sodobna znanost, podal v knjigi *Razbitje*, Ljubljana 2009, pogl. *O znanosti*). Moderna naravoslovna znanost sama namreč *ne misli*, kot je poudarjal Martin Heidegger (*Die Wissenschaft denkt nicht, v: Was heißt Denken?*, slov. prev. A. Košar pod naslovom *Kaj se pravi misliti?*, Ljubljana 2018) – in kar se bolj kot kadarkoli potrjuje v naših dneh, zelo lepo tudi v odzivih „zgroženih“ slovenskih zdravnikov na skrajšano objavo tega uvodnika v Sobotni prilogi Dela.

»Najbolj nas je pokvarilo mišljenje, da sleherno vprašanje pripada določenemu območju pristojnosti, ki laik vanj ne sme vdreti. Tako je nastalo mišljenje, da je cela vrsta vprašanj, ki se mi zanje ni treba brigati; avtoritarni režimi so ta občutek še okrepili. V resnici pa gre v tem, kar se dogaja, za bit in nebit človeštva. Človek je dolžan, da si z vso resnobo ponavlja stavek: *Nostra res agitur!* (= Gre za našo zadevo!). Slehernik med nami ima pravico in dolžnost, da povzdigne svoj svarilni glas, kajti v največjih stvareh biti in nebiti ni več ali manj kompetentnih ljudi med nami. Monopolistična zahteva po kompetenci le nekaterih je že zato neupravičena, ker smo v največjih in najbolj usodnih stvareh sodobnosti vsi enako nekompetentni. Kdor govori drugače, dokazuje povrh še svojo moralno nekompetentnost.«³

V dandanašnjem razkroju družbe v imenu boja proti virusu, v revolucionarni subverziji demokracije, uveljavljanju trajnega izrednega stanja in radikalnem ekonomskem prestrukturiranju⁴ – zlasti pa v poskusu vsiliti eksperimentalna in zato potencialno nedvomno nevarna cepiva velikemu delu sveta, po možnosti prav vsem prebivalcem planeta –, gre nedvomno za vprašanja, ki zadevajo življenje in smrt, »bit in nebit«. Ne le našega življenja in smrti, naše biti in nebiti, ampak tudi obstoj ali neobstoj prihodnjih generacij.

* * *

Kar me vodi do naslovne teme mojega uvodnika.

V mračnih trenutkih civilizacije se je namreč dobro ozreti

3 E. Kocbek, *Zbrano delo* 11, Esejistika 1958–1960 (ur. M. Glavan), Ljubljana 2020, str. 19. Kocbek tu navaja Andersov spis *Zapovedi atomske dobe*.

4 Vse te fenomene je zadnji dve leti izjemno lucidno analiziral italijanski mislec Giorgio Agamben. Zapisi njegovega bloga so zbrani v knjigi *A che punto siamo? L'epidemia come politica*, Quodlibet 2020, nova dopolnjena izd. 2021; angl. prevod 1. izdaje: *Where Are We Now: The Epidemic as Politics*, Eris 2021.

na like, ki so bili zanjo vodilo v svetlih časih. Eden izmed njih je nedvomno atenski mislec Sokrat, po prikazu Platonovih dialogov filozof *par excellence*, zaljubljenec v modrost.⁵ Kdor je deležen vsaj minimalne zahodne izobrazbe, ne more pozabiti tega samotnega misleca, ki se je po naročilu delfskega Apolona iz dneva v dan »kot obad« posvečal pogovorom s someščani, razpravam o kreposti in vednosti, o pravem načinu življenja in njegovem smislu. Kakor je nedavno lepo zapisal Thomas Szlezák, v našem kulturnem spominu »s Sokratovim imenom povezujemo duhovno samostojnost v razbiranju bistvenih vprašanj in moralno neomajnost v vztrajanju pri pravilnosti spoznanega«. ⁶ Cicero je o tem mislec dejal, da je bila z njim filozofija »poklicana z neba« (*de caelo devocata*),⁷ ker je svoj interes obrnil predvsem na človeka, na etična in politična vprašanja, se pravi prav na omenjena vprašanja življenja in smrti, biti in nebiti, za katera smo kompetentni prav vsi – in za katera ni strokovnjak nihče.

Dovolimo si zato kratko domišljijско potovanje v zgodovino.

Kaj bi Sokrat storil, če bi Atene napadla skrivnostna bolezen in bi svet atenskih zdravnikov ukazal, da si morajo vsi poskriti po svojih hišah, če pa že nujno morajo ven, si morajo odrezati kos hitona ter ga obesiti na svoja ušesa, vedno bolj pa bi na prebivalstvo tudi pritiskal, naj prav vsi, od otrok do starcev, od žensk do sužnjev, naredijo požirek razredčnega strupa trobelike, ki jih bo obvaroval pred nevarnostjo?

5 Prim. G. Kocijančič, *Temeljni pojmi*, s. v. *Filozofija*, v: Platon, *Zbrana dela* II, Celje 2004, str. 1089sl. in spodbude za razumevanje posameznih dialogov v *Zbrana dela* I.

6 T. Szlezák, *Platon. Meisterdenker der Antike*, München: C. H. Beck 2021, str. 41 (»Mit dem Namen Sokrates verbinden wir geistige Selbständigkeit im Erschließen der wesentlichen Fragen und moralische Unbeirrbarkeit im Festhalten an der Richtigkeit des Erkannten.«)

7 Ciceron, *Tusculanae disputationes* 5.4.10; prim. slov. prev. P. Zupančič pod naslovom *Pogovori v Tuskulu*, Ljubljana: KUD Logos 2018.

Če drži, kar o Sokratu vemo iz Platonovih in Ksenofontovih spisov, najprej ne bi storil nič. Razmišljal bi. Sam pri sebi. Tiho. Poskušal bi razumeti, kakšna čudna kuga je to, ko pa po ulicah ne ležijo trupla, kakor se dogaja, ko polis napade res nevarna bolezen. Sam je namreč pri svojih 38 letih že doživel strašno epidemijo, ki je pobrala tretjino prebivalstva Atike (takrat je služil kot »hoplit«, težko oboroženi vojak pehotnih sil, v obleganju Potejdaje, in kuga se je iz mesta kmalu razširila tudi med vojsko).⁸ Atika je imela tedaj približno 250.000 prebivalcev, za kugo jih je torej umrlo približno 84.000. Zdaj pa je v tej skrivnostni bolezni, čeprav so zboleli skoraj vsi, mrtvih nekaj sto ljudi, večinoma starih in že prej bolnih. Sokrat bi se čudil, ker bi se zavedal, da se takrat, ko polis res napade kuga, vsi sami od sebe poskrijejo po svojih domovih in čakajo, da mine huda ura – nikomur ni treba *zapovedovati*, naj to stori. Gledal bi, kako ljudje ne verjamejo povsem, da košček hitona med ušesi kaj pomaga, saj ga z veseljem snamejo, ko se podružijo ob kupici vina in melodijah brhkkih traških suženj, ki jim plešejo in igrajo na avlos, a si ga kmalu spet nataknejo, da ne bi veljali

8 To srhljivo epizodo atenske zgodovine je opisal Tukidid, ki je tudi sam zbolel, a preživel (kar je bilo redko). V njegovem klasične prikazu izstopa poudarek, da v času resne krize propadejo vse etične, moralne in religiozne vezi (prim. *Peloponeška vojna* II, 49–54); Atenci so opustili celo sveto dolžnost spoštljivega pokopa mrtvih in so trupla metali v skupne grobnice (skupinsko grobnico z ostanki 240 okostij so našli leta 1990 med izkopavanji med pripravo objektov za olimpijske igre). Diogen Laertski je Sokratovo imunost zanimivo pripisal njegovi asketski disciplini: »Imel je zelo urejen način življenja, tako da je bil kljub pogostim izbruhom kužnih bolezni v Atenah edini, ki ni zbolel.« [DL, 2, 25, 9], nav. po Diogen Laertski, *Življenja in misli znamenitih filozofov*, Ljubljana: Beletrina, 2015, prev. Ž. Borak, G. Pobežin in M. Hriberšek, str. 136.

za slabe državljane (in morda celo *malo* verjamejo, da res pomaga). Nejeverno bi opazoval, kako je skupščina uvedla povsem nova pravila vedénja, po katerih nihče, ki ni srknil razredčene trobelike, ne more ne kupovati ne prodajati ne obiskati Dionizijevega gledališča ne žrtvovati bogovom v templjih. Razmišljaj bi, globoko, sam pri sebi. In verjetno bi – tako kot se je zgodilo avtoricam in avtorjem pričujočega zbornika – slej ko prej zaslišal svoj *daimónion*, skrivnostni notranji glas, ki mu rekel: »Ne! Z vsem tem je nekaj hudo narobe! To smrdi do neba!«

* * *

Potem pa bi se Sokrat, kakršnega poznamo iz antičnih virov, bržkone lotil *pogovorov*. Prav pogovorov s »strokovnjaki«, saj mu je bilo to, kot vemo, v največje veselje – ne zato, ker bi mislil, da ve več od njih, ampak ker je vedel, da v resnici ne ve ničesar (in je po tihem sumil, da »strokovnjaki« ne vedno niti tega).

Gotovo bi se najprej odpravil k vodji sveta atenskih zdravnikov. Natrosil bi mu kup komplimentov, ironično bi pohvalil njegovo veliko zdravniško védenje, katerega slavijo celo na perzijskem dvoru (čeprav zanj seveda v Perziji ni še nihče slišal). Z navdušenjem bi govoril o ukrepih njegovega kolegija proti skrivnostni bolezni, o genialni ideji, da je treba malo po malo zastrupljati vse prebivalstvo, dokler se stvar ne bo zaobrnila na bolje, saj je vendar to starodavna modrost zdravilcev s Hiosa, da se »podobno s podobnim zdravi«, pa tudi o strogih ukrepih, ki se spreminjajo in tedna v teden in s svojo nelogičnostjo dajejo vtis, da se za njimi skriva nekakšna višja vednost, novih predpisih, zaradi katerih v mestu ni več nobenega nereda, ampak se ljudje gibljejo predvidljivo kot marionete na vrvicah (no, vsaj zdi se tako, je pri sebi pomislil Sokrat, ponoči bržkone brusijo nože in čakajo na dan maščevanja, ko bodo v dio-

nizični orgiji nasilja pokončali svoje tiranske zatiralce) ... Ampak počasi bi vodjo sveta zdravnikov vodil k vprašanju, *na podlagi kakšnega védenja* njegov kolegij sprejema svoje ukrepe. Po nekaj zadregah in trenutkih molka bi se izkazalo, da vodja zdravnikov o tem sploh ni razmišljal in da ne razume prav dobro, kaj ga Sokrat sprašuje. »Medicinskega védenja, seveda!« A Sokrat bi mu z zajedljivimi vprašanji počasi pokazal, da t. i. medicinsko védenje nikjer in nikoli ne more voditi k ukrepom v življenju polis, ker je njegovo področje le bolezen, ne pa vse zapletene življenjske strukture, na katere – brez védenja in brez mišljenja, brez osnovnega zavedanja, v čem je sploh problem – medicinski kolegij grobo vpliva in povzroča veliko škodo, ne nazadnje tudi škodo zdravju (med drugim zato, ker so se mnogi zdravniki poskrili po svojih senčnih atrijih, začeli uživati v brezdelju in so prepustili prebivalstvo njegovim nezdravljenim tegobam). *Če se znanost ukvarja z »dejstvi«, s tem, kako so stvari, prav nikdar ne more priti do sklepa, kako moramo živeti in kaj smo dolžni storiti.* To je stvar povsem druge vrste – etičnega in političnega – razmisleka, ki so ga oblastniki v polislu očitno želeli skrivaj poteptati in so se zato skrili za to ceneno zvijačo, da lahko medicina sama pove, kako moramo v zdravstveni krizi ravnati in kaj storiti. Vodja zdravnikov bi se razjezil. In ko bi Sokrat še naprej vrtal s svojimi vprašanji, dokler ne bi vodja zdravnikov bil prisiljen poznati, da sam sploh ne ve ne kaj je življenje ne kaj je smrt niti *ne more* vedeti, ali je za tistega, ki umre, smrt nekaj boljšega kot življenje tistega, ki ostane pri življenju, bi bil od besa že ves zaripel. In ko bi mu Sokrat nadalje skušal dopovedati, da sam vodja zdravnikov sploh ne ve, kaj je zdravje, ker je zdravje vedno in najprej zdravje duše in ne zgolj zdravje telesa, najsi je to še tako dragoceno, bi ta bes postal morilski ...

* * *

Nato bi se Sokrat bržkone odpravil k drugemu »strokovnjaku«, atenskemu naravoslovcu, Demokritovemu učencu, ki je skrivnostno bolezen izkoristil za promocijo svojega plitvega svetovnega nazora. V svetu zapletenih intelektualnih iskanj se je namreč težko znajti, saj zahteva desetletja poglobljanja, mišljenja, nadčloveške osredotočenosti – in več kot človek ve, vedno bolj se zaveda svoje nevednosti in pogreznjenosti v Skrivnost. Ta naravoslovec pa je bil malce zabit, v bistvu ga ni zanimal niti svet niti njegove enigmatične strukture in zakoni, ampak predvsem to, kako bi sam čim bolje – in po mnenju svoje bedne dušice čim *ugledneje* – preživel svoj čas na zemlji in bi čim več meščanom ostala prikrita njegova kratka pamet. Ugotovil je, da to najlažje doseže tako, da v času skrivnostne bolezni stalno dela mnogo hrupa z napadanjem in žaljenjem drugih meščanov ter se pri tem predstavlja kot glasnik velikega božanstva, ki mu je ime Znanost, in katerega poznajo le zelo visoki svečeniki, katerih nevredni služabnik je on sam. Najraje je pisal na *ostraka*, drobcene keramične ploščice, ker pač ni bil sposoben izraziti dolgih, zapletenih misli, polnih podredij in naklonov, vrinjenih stavkov in anakolutov – take misli se mu pač nikdar niso utrnile. Ne, kratko in jedrnato: »Proč s Parmenidom! Proč s Heraklitom! Kako si Sofokles drzne zapisati, da se je najbolje ne roditi, če pa se že rodiš, čim prej umreti! Ti nerazumljivi nesmisli so za v staro šaro! Smrt obskurantističnim paradoksom! Modernemu naravoslovju je postalo vse jasno, atomi, praznina in slučaj. Le še malenkosti so nam prikrite, ampak njihova pojasnitev je stvar let – ali v najslabšem primeru desetletij.« Sokrat bi najprej na vse pretege hvalil prirodoslovčevo čudno božanstvo in modrost teh svečnikov ter tudi njegovo neizprosno odločnost in lapidarno redkobesednost, potem pa bi počasi začel vrtati v to, kaj je sploh bistvo znanosti. Naravoslovec bi mu najprej moral priznati, da je ideja znanosti »navajati razlog«, *lógon didónai* – in da brez navajanja takih razlogov, ki lahko

prepričajo sogovornika, tisti, ki meni, da poseduje znanost, ne poseduje prav ničesar. Z zmerljivkami in sklicevanjem na avtoriteto svečnikov znanosti smo nekje drugje, ne v znanosti. A Sokratu to ne bi bilo dovolj. Kako misel sploh pride do stvari? Kako sploh lahko ve, da je do nje res prišla? Kaj če se moti, ko je prepričana, da ve? In kako lahko misel zase misli, da je Znanost, ko pa se spreminja iz časa v čas – in komaj še lahko prepozna svoje oblike, ki niso stare več kot sto let? Ali ni prava znanost le tista, ki se zaveda, da se drobci njenih uvidov izgublja v Neznanim?

* * *

Ko bi se Sokrat naveličal pogovorov – tudi njemu se je verjetno to včasih zgodilo –, bi se odpravil na zasedanje skupščine, kjer bi predlagal, naj se vsa farsa s skrivnostno boleznijo že končno neha, naj se končno razpusti svet arogantnih zdravnikov in naj se njim in naravoslovcem prepove javna obravnava katere koli teme, ki se nanaša na življenje polisa, naj se nadalje polovi in izžene skrivne oblastnike, ki opravljajo svojo umazano raboto tako, da se skrivajo za drugimi: *meščani morajo sami prevzeti odgovornost za odločitve, ki zadevajo življenje njih samih*, in v pogovoru – dolgotrajnem, zahtevnem – poiskati najmanjši skupni imenovalec, ki omogoča njihovo mirno sožitje kljub veliki razliki njihovih pogledov na življenje in smrt, bit in nebit, bolezen in zdravje.

To je »demokracija«, oblast ljudstva, dolgočasna, naporna in pomanjkljiva – a edino zagotovilo relativne svobode. In do svobode – notranje in zunanje – je bilo Sokratu veliko.

Na koncu svojega nastopa bi še pribil, da je edina alternativa njegovemu predlogu *stásis*, državljanska vojna, do katere bo prišlo ob tiranskem tlačenju slej ko prej, in ki se zdaj morda »neizkušeniim zdi sladka«, kot je pel véliki Pindar – ker pač upajo, da bodo v njej zmagali, saj imajo *zaenkrat* na svoji strani vojaško moč –, a bo na koncu nedvomno tudi

zmagovalce pustila s tolikimi žrtvami in tako globokimi ranami, da si bodo želeli, da se ne bi nikdar rodili.

* * *

In kaj bi se zgodilo potem? Bi meščani Sokratu prisluhnili? Bi Atenci spoznali, da so dve leti živeli v popolnem prividu in bili nebogljene žrtve manipulacije?

Verjetneje bi se zgodilo to, kar se je zgodilo v resnici.

Sokrata bi polis obsodil, naj izpije *polno* čašo trobelike, ker kvari mladino in uvaja nove bogove, ki jih polis ne časti.

Primitivci bi v svojem hipnotičnem transu znova slavili zmago slavje in nadaljevali s svojo slepoto.

A kje so danes? Sokrat pa je tu, z nami, večni zgled.

Avtorji pričujočega zbornika mu želimo po svojih skromnih močeh slediti – z zavedanjem lastne nevednosti, a tudi s poslušnostjo notranjemu glasu in lastni pameti –, čeprav se s tem izpostavljam nevarnostim in sramotitvam, ki spremljajo vsak disenz.

* * *

Na koncu uvodnika naj mi bo dovoljena še ena pripomba. Predvidevam lahko, da bo marsikakšen bralec ob hitrem prelistavanju zbornika zavpil: »Teoretiki zarote!« Sokratu se na take obtožbe na srečo ni bilo treba odzivati, zato samo na kratko: avtorji zbornika se še kako dobro zavedamo teoretskih vprašanj in aporij historiografije, *tudi ko se ta naša na recentno dogajanje*.⁹ Vendar je v našem kontekstu še pomembneje vedeti, da sta sintagmi »teorija zarote« in »teoretiki zarote« prišli v širšo rabo kot označevalca, s katerima se neumorno in brez argumentov žigosa publiciste, ki skeptično pod vprašaj postavljajo uradne narative o ključnih zgodovinskih dogodkih.

Kar nas privede k temeljnemu problemu. *Vsako veliko re-*

9 Prim. npr. moja esaja *O biti preteklega* in *O razpotju razlage*, v: *Razbitje*, Ljubljana 2009.

volucionarno dogajanje – npr. francoska revolucija, oktobrska revolucija, nacistični prevzem oblasti – je slonelo na »zaroti«. Ljudje so se skrivaj dogovarjali, konspirirali o tem, kaj je treba storiti, in so, če jim je bila sreča naklonjena in so zgodovinske okoliščine dopuščale, to tudi udeležili. Težava z zarotami ni njihovo dejstvo, temveč *neskončna kompleksnost realnega dogajanja, mnogoterost »zarot« (skrivnih dogovorov, netransparentnih agenda), ki se v svoji mrežasti prepletenosti izmikajo monokavzalnim interpretativnim modelom.*¹⁰

Tudi sodobno »kovidistično« revolucionarno dogajanje (in nedvomno smo sredi družbene revolucije, ki nima nobene zveze z boleznijo, le idioti tega ne vidijo), v katerem so politični sistemi, religiozne ustanove in zdravstvo postali nesamostojni delci kolesja v pogonu *največje akcije organiziranega kriminala v zgodovini*,¹¹ je očitna zarota.

Toda to ne pomeni, da bi jo znali rekonstruirati ali da jo bomo kadar koli res lahko razumeli v njenem bistvu. Bit preteklega je izginula, tudi bit recentno preteklega.

Živimo – na žalost – sredi njenih učinkov. In ne vemo, kako – če sploh – se bomo lahko iz njih izvlekli.

10 Prim. odlično knjigo Matthewa R. X. Dentitha, *The Philosophy of Conspiracy Theories*, Palgrave Macmillan 2014, zlasti str. 172 sl. (*Conclusion: In Defence of Conspiracy Theories*).

11 Prim. za argumentativno podkrepitev te teze knjigi P. A. Popper in S. D. Prier, *Covid Operation. What Happened, Why it Happened and What's Next* (e-izdaja) 2020 in J. Perloff, *Covid-19 and the Agendas to Come*, Burlington MA 2020 in nedavno objavljeno študijo Roberta Kennedyja ml., *The Real Anthony Fauci: Bill Gates, Big Pharma, and the Global War on Democracy and Public Health*, Skyhorse: New York 2021.

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Tomaž Mastnak

Kdor hoče vas dočakat támne zóre...

Svet, v katerem živimo, se radikalno spreminja. Dogajajo se tektonski premiki. Radikalne spremembe kličejo po radikalnem mišljenju. Tega pa ni obilo. O eni prejšnjih prelomnih sprememb, prvi svetovni vojni, je poznejši zgodovinar dejal, da so šli ljudje vanjo kot mesečniki. Podobno nas danes nosijo sile, ki jih ne razumemo najbolje. Ne vemo niti, kam drsimo ali drvimo.

Še najradikalnejše ideje imajo ljudje, ki aktualne spremembe spodbujajo in napeljujejo v skrajno morečo in destruktivno smer. Gre prvenstveno za globalistično ekonomsko elito, za (tehnološko) progresivno frakcijo globalnega kapitala, okrancljano z »znanimi« političnimi in popkulturnimi »osebnostmi«, ki se vrti okrog Svetovnega ekonomskega foruma v Davosu. Miljardersko jedro ima veliko gravitacijsko moč in se ima za »svetovne voditelje«. Imajo se poklicane za udejanjenje svoje negativne utopije nekakšnega digitalnega in zeleno prepleskanega, tehnokratskega ali »znanstvenega«, fašizma, ki bi »transhumanistično« naredil konec in družbi in človeku, kakršna sta obstajala doslej. Toda ti ljudje imajo več denarja kot pameti. To so skrajno omejeni šarlatani, ki s svojim močno razvitim plenilskim intelektom brezobzirno projicirajo interese velike zasebne ekonomske moči v prihodnost, ekstrapolirajo najbolj destruktivno logiko vladajočih ekonomskih interesov v čas pred nami. Intelekt, ki sicer ne vidi dlje od naslednjega četrtnoletnega obračunskega obdobja in poročila delničarjem, hoče zakoličiti večnost. Intelekt, ki ne gleda ne levo ne desno, ki mu je absolutno tuja človeška, socialna in okoljska cena njegovega gona po dobičku, bi rad absolutno odločal

o tem, kako bomo živeli in umirali. Ti ljudje v resnici ne vedo, kaj delajo.

Tisti, od katerih pričakujemo, da bi morali vedeti - in po nareku vednosti tudi kaj reči in narediti -, odpovedujejo na celi črti. Spet bi lahko govorili o *la trahison des clerics*, »izdaji intelektualcev«. Ni pa to več čas, ko bi lahko pogrevali tezo o opiju intelektualcev, *l'opium des intellectuels* - razen v tem smislu, da so intelektualci, ki se imajo za levico, na splošno odpovedali bolj kot tisti na desnici. O »odpovedi« govorim, ker se še vedno rahlo oklepam konvencionalne predstave o intelektualcih kot kritičnih opazovalcih, analitikih in komentatorjih oblastnih instanc, nasprotnikih zlorab oblasti in zagovornikih svobode. Zdaj pa imamo na eni strani intelektualce, ki poosebljajo »stroko« in »znanost«, postavljene pred kamere za hrbet ali ob bok potentatu, da bi podprli in legitimirali njegove odločitve, na drugi strani pa tiste izšolane pretežno v modnem družboslovju in posthumanistiki, ki po »socialnih« medjih kličejo po cenzuri, utišanju in pregonu oporečnikov oblastnim dekretom in sploh drugače mislečih. Ni boljšega, v resnici pretresljivejšega, zgleda za to od Noama Chomskega. K njemu se bom vrnil malo pozneje.

Na tretji strani imamo »teoretike zarote«. Ta izraz vladajoča propaganda uporablja za diskvalificiranje tistih, ki dvomijo o uradni resnici. Ne vem, kaj je bolj moteče: »teorija« ali »zarota«. Za diskvalifikatorje tako en kot drugi izraz, kot oba skupaj, govorita o nečem, česar ni. »Teorija«, zlasti v anglosaški kulturi, od koder izraz teorija zarote prihaja, pomeni nekaj neobstoječega, »zarot« pa v »demokratični družbi« po ideološkem samorazumevanju ni. Teoretiki zarote naj bi zato bili iracionalni ali paranoični. V zagovor jim je treba reči, da razmišljajo o tistem, o čemer vse več ljudi (tudi takih, ki so morda bolj poklicani) nehuje razmišljati: o delovanju oblasti in zlasti o nečednih, mračnih, kovarskih poslih oblastnikov. V tem smislu so teoretiki zarote branik racionalnosti. In v tej racionalnosti včasih gredo predaleč:

oblastnikom pripišejo večjo moč in večje sposobnosti in tudi večjo racionalnost, kot jih imajo, naklepe vidijo tudi tam, kjer gre za neumnost, nesposobnost, spodrsrljaje in naključja, in včasih polikajo motečo kompleksnost stvari. Celo v najslabšem primeru, ko teorije zarote nimajo veliko opore v realnosti, pa imajo dve dobri lastnosti. Če niso nič drugega kot izmišljena zgodba, je to zgodba, ki se vrtili okrog tega, da človeško življenje šteje, da je dragoceno, da ni prav, da se ljudem prizadeja krivica, trpljenje in smrt. In drugič, teoretiki zarote se ne bojijo misliti o zlu v svetu in tudi zlu v ljudeh, ki vladajo svetu. To je nujni pogoj možnosti za omejevanje zla. Vse preveč hudega je že bilo storjenega v imenu dobrote.

Kar ostane in obstaja zunaj teh treh »blokav« - razen konformistične poneumljenosti ali omrtvelosti -, so v najboljših primerih prizadevanja, ki dosegajo prag rudimentarne organiziranosti, nadindividualne, kolektivne, skupne dejavnosti. Kar zadeva mišljenje o sodobnem družbenem in političnem dogajanju, pa se zdi, da je treba vse premisliti na novo, ker so bila emancipacijska gibanja, ideje in teorije, vezane na prvo industrijsko revolucijo in tako imenovane buržoazne revolucije, ki so zaznamovale pretekli dve stoletji ali dve stoletji in pol, bodisi poražene bodisi so se iztekle v svoje nasprotje.

* * *

Radikalne, prelomne spremembe, sredi katerih smo, se že skoraj dve leti izražajo skozi epidemijo kovida. Živimo v kovidu, kovid omejuje naše gibanje, striže družbene stike in vezi, hrani ali izčrpava naša čustva in občutja ter zarisuje obzorje naših misli. Nekateri tudi umirajo zaradi kovida, tako neposredno kot posredno. A za kaj gre? Kaj se dogaja?

Površinski pogled nam najprej kaže, da kovid dejansko ni posebno nevaren. Težke oblike te bolezni so zelo hude in puščajo resne posledice, statistično pa je smrtnost približno

enaka ali nižja kot pri mnogih drugih boleznih. Številka, ki jo pogosto navajajo, je 0.3%.

Na drugi strani se kaže, da cepiva niso magična rešitev problema, da je njihova učinkovitost omejena: ne preprečujejo ne obolevanja ne širjenja bolezni; zaščita, ki jo nudijo, po petih mesecih upade pri nekaterih za polovico, pri drugih na 3%; najnovejše raziskave kažejo, da so pred delta inačico sploh neučinkovita (enako velja za trenutno manj razširjeni sev A.30); odstotek cepljenih obolevnikov v bolnišnicah in na intenzivni negi raste in se približuje odstotku necepljenih. Poleg tega imajo cepiva znane - a največkrat zamolčevane - bolj ali manj neposredne stranske učinke, ki so lahko zelo nevarni in prinašajo tudi smrt. Kakšne so dolgoročne posledice novih cepitvenih tehnologij z manipuliranjem genskih zapisov, ne more vedeti še nihče. Ker je eno teh »cepiv« financirala DARPA, ker ima torej prste zraven ameriška vojska (ki sicer v okviru svojih programov za razvijanje biološkega orožja v široko razpredeni mreži laboratorijev dela tudi poskuse z virusi in še posebej s SARS virusi), je zame že načeloma sumljivo. Kako varna so vsa ta cepiva in »cepiva«, je bilo od začetka vprašanje, na katerega še vedno ni poštenega, prepričljivega odgovora. Še najbolj pošten je bil neki zdravnik na seji odbora, ki svetuje Upravi za hrano in zdravila v ZDA glede avtorizacije cepiv. Ko so konec oktobra razpravljali o odobritvi cepljenja otrok, je dejal: »Nikoli ne bomo vedeli, kako varno je cepivo, dokler ga ne bomo začeli uporabljati. Tako gre to.« Predlagal je, da glasujejo za odobritev. Uporaba vseh cepiv in »cepiv« je bila odobrena po skrajšanih kliničnih preizkusih, o pomanjkljivostih katerih zdaj prihajajo na dan opozorila žvižgačev, po hitrem, izrednem postopku, kot odgovor na izredno stanje, torej po politični odločitvi, saj je izredno stanje po definiciji politična odločitev.

Kljub vsemu temu imamo gigantsko mobilizacijo proti kovidu in cepljenje je bilo razglašeno za poglavitno,

najpomembnejšo in celo edino zaščito pred njim. Po vsem evro-ameriškem svetu, vključno z Avstralijo in Novo Zelandijo, imamo množično kampanjo za cepljenje. Kampanja postaja vse bolj agresivna, pritisk na ljudi, naj se cepijo, narašča, cepljenje postaja mandatorno in zajema nove kategorije prebivalstva (nosečnice, mladino in otroke), zahteva se že tretji in četrti »poživitveni« odmerek cepiva - čeprav obenem postaja vse jasneje, da ne cepljenje ne drugi omejitveni ukrepi niso uspeli obvladati epidemije. V oči bije, da so alternativne terapije omejene ali prepovedane in da naravna imunost za politično-medicinski oblastni kompleks mnogokje ne šteje nič, drugje pa je podcenjena. Ruska, kitajska, kubanska in še kakšna druga cepiva v Evro-Ameriki niso bila dovoljena niti takrat, ko je v EU bilo pomanjkanje cepiv, in še vedno niso ne na voljo ne odobrena. Vse več indikatorjev kaže, da med cepilsko kampanjo (in drugimi omejitvenimi ukrepi) in skrbjo za zdravje prebivalstva ni mogoče postaviti enačaja. Med njima se širi zev.

Siljenje ljudi v cepljenje postaja toliko močnejše, kolikor manj razloga imajo, da bi zaupali oblasti, ki ga zapoveduje. Informacije, ki jih posredujejo oblastno-zdravniške instance, so enostranske, nepopolne, omejene, selekcionirane, statistike so prikrojene. Z brezprizivnimi dekreti, osladkanimi s prijemi tržne propagande, vsiljujejo svojo eno in edino rešnico in rešitev. Opozorila in drugačna mnenja so utišana, njihovi nosilci dikreditirani, odprta javna razprava ni dopuščena. Tudi sklicevanje na znanost in stroko vse prevečkrat služi avtoritarnemu zapiranju razprave. Oblastne instance terjajo zaupanje, vero v znanost, kar je skregano tako z vero kot znanostjo. Razmahnila se je cenzura, v medijih vlada enoumje, propaganda je vse bolj totalna in totalitarna. Ljudi se naslavlja kot podložnike in potrošnike, kot podložne potrošnike, ne kot državljane, ki bi smeli odločati o svoji in skupni usodi.

Prisilno cepljenje in drugi omejevalni ukrepi posegajo v

temeljne pravice in svoboščine in znajo biti nezakoniti. Tkejo vse gostejšo mrežo, ki se zateguje. Uvajanje zdravstvenih prepustnic ali digitalnih izkaznic z zdravstvenimi in drugimi osebnimi podatki je točka, na kateri se deklarirana skrb za zdravje prebivalstva definitivno prevesi v vseobsegajočo kontrolo nad njim. Komplement poenotovanja nadzora nad prebivalstvom je razdvajanje, razbijanje družbe. Tu nastopi Chomsky.

Noam Chomsky je verjetno najbolj znan ameriški levičarski intelektualec. Je ikona ameriške – in do neke mere zahodne – levice. V intervjuju konec letošnjega oktobra je izjavil, da je »pravilni odgovor« na necepljene – niti ne necepljenim: z njimi se namreč ne pogovarjamo – »vztrajanje pri tem, da se jih izolira«, izloči iz družbe. In kako bodo dobili hrano? »To je pa njihov problem.«

Ta izjava je šokantna že sama na sebi, vzeta abstraktno. Šokantna je, ker jo je izrekel judovski intelektualec, kajti ti so praviloma še posebno občutljivi na vse, kar je povezano s spominom na grozo družbene izolacije in koncentracijskih taborišč. In po kapljicah se v anglosaškem svetu dejansko začanja govoriti o taboriščih. Le da jim zdaj rečejo recimo »humanitarni prostori«. Izjava je nazadnje šokantna, ker jo je izrekel človek, ki se je sedemdeset let zavzemal za svobodo, svoboščine in pravice ter nasprotoval nasilju in zatiranju. Kaj se je zgodilo? In kam to pelje?

Odgovor nakazuje bivši litovski premier. V državici, ki je glede kovida podobno totalitarno represivna kot naša, je pozval necepljene, naj si začnejo kopati grobove: »Če niste cepljeni, si izkopljite grob. Nimate pravice, da bi v grob spravili druge.« Govor o necepljenih kot grožnji preživetju cepljenih in konformnih, kot morilcih, se širi tudi drugje po evroameriškem svetu. Eni jim samo ne bi dovolili vstopa v trgovine, drugi bi jim odrekli zdravljenje, če bi zboleli, tretji bi jih v strahu za svoje otroke kar preventivno likvidirali. Skupni imenovalec je izolacija, izločitev, odstranitev

necepljenih, družbena čistka. Kajti kot pravi Chomsky, družba se ima pravico braniti. Ampak kaj je ta družba, kakšna družba je zdaj?

* * *

Chomskemu, kot smo videli, ni mar, če bi iz družbe izločeni necepljeni pomrli od lakote. Ta hladna okrutnost je morda še srhljivejša od razgretega pozivanja h kopanju grobov. Je namreč sistemska. In postavimo jo lahko v ideološko zgodovino. Konec osemnajstega stoletja so v Franciji fiziokrati začeli modernizirati gospodarstvo. Njihove svobodnotržne reforme so pripeljale do hitre rasti cen žita in kruha in do ljudskih uporov. Upore je seveda netila življenjska stiska, lakota, navdihovala pa jih je moralna ekonomija, po kateri je imel vsak človek pravico do življenja. Ta ljudska moralna ekonomija je trčila ob novo, napredno, moderno politično ekonomijo. Simon-Nicolas-Henri Linguet, kritik fiziokratov, je v polemiki z njimi postavil vprašanje »kakšna je vrednost človeškega življenja«, v katerem lahko slišimo odzven omenjene moralne ekonomije. To vprašanje je kmalu zatem izginilo iz političnoekonomskega jezika. (Človeško življenje je bilo, tako kot okolje, preloženo v »zunanje stroške« in podobno pustošeno.) Prav bi bilo, da si ga spet zastavimo.

Chomsky je napreden, progresiven, zapisan v široko razumljeno tradicijo, ki je sledila fiziokratskemu politično-ekonomskemu modernizmu. Pri njem človeško življenje nima vrednosti. V tem je Chomsky govorec vladajočih elit. Nekdanji kritik »ustvarjanja konsenza« se je vključil v ustvarjanje vladajočega konsenza. Epidemija kovida je pokazala, da človeško življenje – življenje običajnih ljudi, ne ameriškega predsednika, čigar varnostna kolona, ko je pred dnevi obiskal papeža, je štela 85 masivnih vozil – ne šteje nič. Ne kvaliteta in dostojanstvo življenja ne samo življenje. Koliko ljudi je po nepotrebnem umrlo po domovih

za ostarele, tistih, ki si niso mogli privoščiti zdravniške pomoči, in tudi tistih, ki bi si jo lahko, če zdravstveni sistem v imenu »profitabilnosti« ne bi bil degradiran in nesposoben odgovoriti na javno zdravstveno krizo, pa onih, ki so morali na delo, medtem ko otroci niso smeli v šolo ...? Prav tako ne vemo, koliko ljudi je umrlo zaradi cepiv, kako uspešne so bile terapije, ki so bile predpisane, niti ne, kako uspešne bi bile tiste, ki niso bile dovoljene. Od vsega začetka je bilo očitno, da so bila cepiva poslovni in geopolitični projekt.

Prvi val epidemije sem preživel v ZDA in od blizu opazoval, kako je boleče nekompetentna vlada, ki nekaj časa ni vedela, kaj bi, naposled našla smer delovanja: »reševanje ekonomije«. Štela so poročila o tečajih na newyorški borzi, ne o številu okuženih – to dolgo niti ni bilo znano. Malo so gledali tudi na to, ali umirajo volilci demokratske stranke ali Trumpovi, ter temu primerno reagirali tako na zvezni ravni kot na ravni zveznih držav. Ekonomija, ki so jo reševali, so bili veliki ekonomski interesi. Ti so brž začeli izrabljati krizo v svojo korist in vlada jim je razdelila bilijone »pomoči« v sveže natisnjenih dolarjih. Mala in srednja podjetja so množično propadala, okrepili so se monopoli. Monopol ameriških farmacevtskih korporacij s svojimi cepivi na evro-ameriškem trgu je samo en vidik nadaljnje koncentracije ekonomske moči. Okoristili so se finančni špekulanti in drugi, ki živijo od rent in nezasluženega dohodka. In tako je bilo po vsem zahodnem svetu. Zapore, ki so dušile družbo ter potiskale ljudi v materialne in duševne stiske, niso smele ohromiti gospodarsko pomembnega »svobodnega pretoka ljudi in blaga«.

Predsednik ameriške banke Federal Reserve Jerome Powell je pred kratkim, zaskrbljen nad šepajočo ekonomijo, trganjem oskrbovalnih verig in naraščajočo inflacijo, dejal, da je po osemnajstih mesecih »naša najpomembnejša ekonomska politika« še vedno prizadevanje, da bi se ljudje cepili in da bi obvladali »delto«. Ena ključnih oseb v

ameriškem gospodarstvu in državi imenuje cepljenje »najpomembnejša ekonomska politika«. Gospa Lagarde, njegova eujevska kolegica, ki je sedela za isto mizo, zagovarja cepljenje vseh prebivalcev našega planeta. (Tako kot šarlatan in evgenik Bill Gates, ki si je zakupil Svetovno zdravstveno organizacijo.) Na Svetovnem ekonomskem forumu so izračunali, da bi cepljenje na svetovnem jugu severnjakom v enem letu navrglo 500 milijard dobička. Morda ni naključje, da imajo zdaj najagresivnejšo cepilsko politiko v Franciji in Italiji, kjer vlado vodita bankirja.

* * *

Najpomembnejši politični premik po koncu hladne vojne je bil konsolidacija liberalističnih elit na globalni ravni. Te elite so narekovale in usmerjale odgovor na pandemijo. Zato je bil odgovor na javno zdravstveno krizo reševanje velikih privatnih ekonomskih interesov in krepitev njihove moči. Gre za političnoekonomski model, v katerem človeško življenje ne šteje nič, v katerem človek nima »pravice do življenja«. Zahteva Noama Chomskega, da je treba necepljene »izolirati«, je glas liberalizma. Vendar pa kaže tudi na premik v liberalizmu.

Liberalistična družba, vladajoči model družbe na Zahodu, nima več dvojnih meril samo v razmerju do drugih družb – ena pravila za nas (ali še raje, nobenih pravil za nas) in ena za druge. Dvojna merila začenja izrecno uporabljati tudi do same sebe. Posameznik si lahko svobodno izbere, kar koli se ponuja na trgu, vključno s spolno ali kakšno drugo identiteto, ne more se pa svobodno odločati o cepljenju. Pravice manjšin so svete, razen ko gre za manjšino (veliko manjšino) necepljenih. Svoboda govora je nevprašljiva, ko gre za izražanje identitetnih solipsizmov, ali ko korporacije, ki jim v ZDA dajejo pravni status individua, kanalizirajo denar v volitve, oporeka pa se ji, ko gre ne le za nasprotnike

cepljenja, temveč tudi za ljudi, ki imajo vprašanja ali dvome o vsiljevanih cepivih in bi želeli javno razpravo o njih, da bi se lahko kolikor mogoče informirano odločili za ali proti cepljenju.

Po tej logiki bi prišli do sklepa, da je ta družba v krizi, ker se razdvaja, razdira, in ker razpada njen ideološki, vrednostni, moralni sistem. Lahko bi pa tudi argumentirali, da je to, kar se kaže kot nekonsistentnost, kot uporabljanje dvojnih meril, pač le tranzicija v nov vrednostni, ideološki in naposled politični sistem, ki se globoko razlikuje od doslejšnjega. Možna pa je še tretja razlaga, da je sedanje stanje logični razvoj tendenc, ki so bile v jedru liberalizma od začetka. Ker so te tendence destruktivne – kar je bilo mogoče opazovati skozi vso zgodovino liberalizma, nikdar pa še ni tako bilo v oči –, gre torej za samodestrukcijo liberalizma.

Ker se je liberalizem predstavljal ne le kot vrhunec zahodne civilizacije, marveč kar kot civilizacija sama – civilizacijski diskurz je, zgodovinsko gledano, liberalistični diskurz *par excellence* –, se zdajšnja kriza mnogim kaže kot razpad civilizacije. Pri tem se mešajo pojmi »civilizacije« in pojem se prevečkrat uporablja nezgodovinsko, izven konteksta. »Zahodna civilizacija«, kakor se je sama predstavljala, odkar se je pojem civilizacije pojavil v novem veku med vzponom latinsko-krščanskega kolonializma, ni nekaj, za čemer bi bilo treba hudo žalovati: preveč gorja je povzročila. Toda za mnoge civilizacija v nekem občem ali univerzalno-zgodovinskem smislu pomeni vse tisto, kar je človeštvo v svoji materialno ali pisno izpričani zgodovini ustvarilo dobrega. Kakor koli že kdo definira to dobro (in kakor koli ocenjuje ceno, ki jo je bilo treba plačati zanj), veliko tega se pred našimi očmi, če jih imamo, da vidimo, uničuje. Zahod se trudi na vse kriplje ohraniti svojo supremacijo in »zahodna civilizacija« se sesuva v zahodno »necivilizacijo«. Potem ko je »zahodna civilizacija« uničila toliko drugih, zdaj uničuje samo sebe v izpolnitvi svobode

svojega destruktivnega principa. Žal samodestruktivnost liberalizma ne zadeva samo liberalizma in liberalcev, temveč nas vse, še več, ves svet.

Premik znotraj liberalizma, premik, do katerega je pripeljal njegov notranji razvoj, lahko opišemo kot preobrat ideološko-političnega projekta, ki se je legitimiral z zagovarjanjem pravic in svoboščin ter sploh svobode, v totalitarizmu. Pri cepljenju proti kovidu se neha »družbena pogodba«. Tu je izključen kompromis in izključena je svobodna razprava, na kateri sloni. Hipostazirani individualizem je stvar preteklosti (razen znotraj dovoljenih sfer izbire »življenjskega stila« in identitet, kjer je spodbujan). Svoboda izbire ne velja, ko gre za medicinsko definirano kolektivno varnost. Posameznikovo telo ni nedotakljivo. (Človek se spomni na nacistično geslo »*Dein Körper gehört deiner Nation*«, tvoje telo pripada tvoji naciji.) Pred-lgbtjevska feministična parola »*My body, my choice*«, moje telo, moja izbira, ne velja več. (Zdaj jo uporabljajo gasilci, policisti in reševalci v New Yorku, ko protestirajo proti obveznemu cepljenju - proti liberalistični oblasti.) Vlada se z dekreti, imamo permanentno izredno stanje. Vladavina zakonov je minulosť, izredno stanje ne pozna zakonov: *necessitas non habet legem*. Svobodnega trga ni več. Velika privatna ekonomska moč uveljavlja svoje interese s pomočjo države, državnih intervencij, mednarodnih sankcij, vojske in vojn. Mediji so kontrolirani, cenzura se izvaja kot javno-zasebno partnerstvo, tako da si država niti ne maže rok, vlada eno-umje. Varnostne službe so suverene sile.

* * *

Ko gledamo na obseg in globino teh premikov, na kovidsko veliko transformacijo, bomo opazili, da to kovidsko obdobje ni toliko sprožilo transformacije, kolikor so se transformacijske težnje, ki so bile na delu že nekaj časa – kot priročno prelomnico lahko izberemo konec hladne

vojne, vendar nas bo raziskovanje nujno vodilo še dlje v preteklost –, v njem zgostile in zradikalizirale. Vzemimo cenzuro, kontrolo medijev, svobodo misli in govora. Vsaj nekaj trpkih sadežev, ki zorijo danes, je bilo zasejanih že pred leti, desetletji. Imeli smo »politično pravšnjost« oziroma »korektnost«. Potem je bil »sovražni govor«. Potem je bila »vojna proti terorizmu« in »kdor ni z nami, je proti nam«. Potem smo imeli WikiLeaks in imperij je silovito vrnil udarec: *Guardianu* so zlomili hrbtenco, *New York Times* je nikoli ni imel, Assange je še vedno v zaporu, izmučen, komaj živ – živ opomin. Po vojaškem udaru v Ukrajini je v zahodnem tisku zavladovalo poenotenje, *Gleichschaltung*, kakršnega še ni bilo, vsaj kar se tiče mednarodnih odnosov (rusofobije, ki se ji je pridružila še sinofobija). Po Trumpovi izvolitvi je izbruhnila liberalistična blaznost, prava propagandna psihološka vojna. In kovid je omogočil, da je ta represija z medicinsko avtoriteto segla v vsako življenje. Tudi mednarodne sankcije so se razmahnile že prej, po udaru v Ukrajini. Macron je razglasil permanentno izredno stanje že pred kovidom. Itn.

V tej malo daljši perspektivi lahko morda bolje razumemo, zakaj se pri cepljenju in drugih omejitvenih ukrepih tako silovito vztraja, čeprav je njihova učinkovitost dvomljiva. Kaj če prav zato, ker *niso* učinkoviti? Ne gre toliko za to, da bi ti ukrepi omejili ali obvladali kovid, kolikor za to, da kovid omogoča te ukrepe; dlje kot bo kovid trajal, dlje bo mogoče vsiljevati omejevalne ukrepe ter širiti in konsolidirati podrejanje prebivalstva. Cilj so ti ukrepi, ne izkoreninjenje bolezni. Sredstvo je cilj.

Pri tem ne gre samo za zaslužke farmacevtskih korporacij. Ne gre samo za to, da se je direktor Moderne na hitro povzpel med Forbesovih 400 najbogatejših in da bi mu rad sledil še kdo. Gre za nekaj veliko resnejšega: za to, da vlada-joči političnoekonomski model ne more več funkcionirati brez tovrstnega nadziranja in podrejanja prebivalstva. Mo-

del družbene kontrole, ki ga je prinesla prva industrijska revolucija, se je izčrpal. Sodobniki so tisto družbeno kontrolo opisovali kot podreitev dela kapitalu in brezlastniških razredov lastniškimi, ki je bila vezana na organizacijo industrijske proizvodnje. Z dezindustrializacijo razvitega sveta, ki je močno napredovala v zadnjih trideset letih, se je oglasila potreba po novem modelu družbene kontrole, družbenega gospodstva.

Ta novi model gospodstva se opira na razbijanje družbe, ki ga omejevalni ukrepi v imenu boja proti kovidu pospešujejo. Pod *lockdowni* družba dobesedno umira. Z zahtevami po izolaciji necepljenih žre samo sebe. Dekreti jo imobilizirajo. Poznanstvenje oblasti jo poneumlja, ker ji odreka kompetenco za razmišljanje o svojih življenjskih interesih, o samozaščiti, o življenju in smrti. Znanstveniki, ali pa oblast v njihovem imenu, praviloma raztezajo svojo ekspertizo na vprašanja in področja, za katera nimajo strokovnih kompetenc in o katerih lahko družba kompetentno odloča samo kolektivno – demokratično. Gre seveda prav za to, da bi se družbi – razbiti, ohromljeni, utišani – odvzela pravica do odločanja o lastni usodi. Na razbitinah družbe bi potem nova tehnokratska vsevedna oblast nadzirala posameznike s pomočjo digitalnih izkaznic. In prav na podlagi teh izkaznic bi bila »vsevedna«, digitalizirani individui pa bi ji bili izročeni na milost in nemilost.

Kovid je idealno okolje za izvajanje ekonomskega prestrukturiranja. (Zanimivo je, da je tudi Naomi Klein, avtorica *Doktrine šoka*, zdaj na strani vladajočega konsenza.) Namen tega prestrukturiranja je ohraniti temeljna razmerja moči. Gre za reorganizacijo vladajočih elit, ki naj obvaruje njihovo oblast in privilegije. Toda ker je političnoekonomski model, katerega temeljne poteze želijo reproducirati in perpetuirati, vse bolj nevzdržen, je za njegovo perpetuiranje potrebnega več in več nasilja. Permanentne vojne zunaj evroameriškega sveta ne zadostujejo več. Domačega prebi-

valstva ni mogoče več držati v kontrolirani zadovoljnosti samo na račun imperialne rente in s pomočjo zunanjega sovražnika. Potrebni so radikalni ukrepi, kakršni se uvajajo pod kovidom. Iznajden je bil tudi notranji sovražnik. In vojna, vojaške metode in prijemi, prihajajo k nam domov.

Naslednji korak je nakazal princ Charles, britanski prestolonaslednik. Na dan mrtvih je govoril na vrhunskem »klimatskem srečanju« v Glasgowu. Njegovo veličanstvo je že prej dalo vedeti, da je kovid »trenutek za resetiranje«, za »Great Reset«, torej velika priložnost, takšna, »kakršne še nismo imeli in je morda nikdar več ne bomo imeli«. Na Svetovnem ekonomskem forumu je razlagal, da je zelo verjetno, da bodo »potresni sunki brez primere«, ki jih je sprožil kovid, pripeljali do tega, da bodo »ljudje bolj sprejemljivi za velike vizije sprememb«. Ljudje so sicer naklonjeni velikim spremembam že dolgo, vendar ne takim, kot si jih ambiciozno zamišljajo ta princ in drugi umazano bogati velikaši, samozvani svetovni voditelji, ki ne predstavljajo nikogar, razen samih sebe, in skušajo mimo vseh političnih predstavniških mehanizmov zgraditi svet pod svojo absolutno oblastjo. Pod kovidom dejansko ni pomembno, ali so ljudje »naklonjeni« njihovi »veliki viziji« ali ne, ker jih je mogoče porivati v tisto smer s prisilnimi ukrepi. Ti ukrepi so »znanstveno nujni«. Tony Blair, ki bi moral biti na zatožni klopi ali v zaporu, ne pred kamerami, je dejal, da so digitalne (zdravstvene) zkaznice »naravna evolucija«.

V Glasgowu je princ Charles intoniral svojo vizijo z opozorilom, da so podnebne spremembe »celo večja eksistenčna grožnja« kot kovid. Kakšni ukrepi bodo potrebni šele zdaj? Ne le, da se na koncu kovida ne bomo vrnili v normalno stanje, v *status quo ante*, čakajo nas še hujše preizkušnje, težja odrekanja, večje žrtve. Po prinčevem mnenju je nujna »temeljna ekonomska tranzicija«, ta pa bo terjala uporabo vojaških metod. Pripraviti se bo treba na vojno, postaviti »on a war-like footing«, ravnati, kot da smo v vojni.

»Potrebujemo velikopotezno kampanjo v vojaškem slogu, da bi zbrali vse moči globalnega privatnega sektorja.« Samo privatni sektor je namreč sposoben izvesti tako »temeljno ekonomsko tranzicijo«. To je, že zdaj pod kovidom, njegova tranzicija, tranzicija globalnega »privatnega sektorja«, ekonomske moči, ki je ušla izpod sleherne kontrole in hoče sama kontrolirati vse. Za tranzicijo, kakršno bi izvedel »globalni privatni sektor«, bo treba ovekovečiti, zaostriti, nadgraditi in po vojaško uveljavljati ukrepe, ki jih preizkušajo, razvijajo in vpeljujejo med kovidom. Ta tranzicija prinaša brezpogojno podreditev in zaslužnjenje prebivalstva.

Iste sile, ki nas zdaj zavajajo, da jim gre za naše zdravje, nas tudi farbajo z »zeleno« propagando, da rešujejo naš planet in jim je do »vzdržne prihodnosti«. Gre jim edino za vzdržnost njihove moči, oblasti, bogastva in privilegijev ter za nič drugega, in ta je seveda za večino ljudi in drugo življenje na zemlji nevzdržna. Ljudje in narava se zato upiramo.

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Miklavž Komelj

Nekaj besed o svobodi

1.

Odgovor vladajočih globalnih struktur na pojav covid-19 spominja na situacijo v distopičnem filmu Terryja Gilliama *Brazil*: protagonist ima težave s klimatsko napravo v svojem stanovanju; pojavita se uslužbenca Centralnega servisa, ki mu opustošita in zasežeta stanovanje s pretvezo, da utrjujeta sistem prezračevanja. Vladajoče strukture so ranljivost, ki jo je ljudem prinesel novi virus, izkoristile za poskus, da bi dokončno prevzele totalni nadzor nad njihovimi telesi in dušami, ki so ga že dolgo pripravljale nove tehnologije. Le kako bi si lahko mislili, da bi bila tako drastična tehnološko-industrijska revolucija (četrti ali katera že?), kakršna se v zadnjem času dogaja pred našimi očmi, lahko do konca izpeljana brez enako drastičnega družbenega pretresa? Gorazd Kocijančič je v svoji kritični refleksiji današnje situacije napisal, da smo »sredi družbene revolucije nepredvidljivih posledic«. V bistvu tega nihče ne taji – kaj bi *veliki reset* lahko pomenil drugega? Toda če temu rečemo revolucija, je to revolucija brez revolucionarnosti; nihilistična revolucija brez zanosa, spominjajoča na mračne Pasolinijeve slutnje o novem poskusu samomora sveta.

In vendar s totalno mobilizacijo; mobilizirala je ljudi, ki so si bili še nedavno nasprotniki; delitev na levico in desnico je v tem procesu izgubila še zadnjo vsebino. Strukturam, ki so lansirale ta proces, je namreč uspelo, da so v očeh svojih zavestnih ali nezavednih privržencev neko propagando ustvarjeno in preko komunikacijskih tehnologij posredovano sliko sveta poistovetile z edino realnostjo, ljudje pa so to »edino realnost« množično ponotranjili; nova delitev, ki se je s tem vzpostavila, je delitev med tistimi, ki se temu poistovetenju podredijo in v imenu tega poistovetenja

sprejmejo vsakršno sodelovanje v globalnem biopolitičnem eksperimentu in vsakršno omejitev lastne svobode, in tistimi, ki ohranjajo elementarni občutek za svobodo.

Intelektualci, ki so se pred nedavnim posmehovali, če so politiki pričakovali zaupanje v politiko, ker so pač znali zviška razkrinkati to prozorno retoriko, danes sodelujejo v kampanji globalnega biopolitičnega cepilskega eksperimenta, tako da čisto resno ponavljajo mantro o *zaupanju* znanosti in s tem podpirajo novo diktaturo – čeprav je ideja zaupanja znanosti še veliko bolj absurdna od ideje zaupanja politični avtoriteti, saj se je moderna znanost vzpostavila prav v dvomu in načelnem nezaupanju. Toda danes, ko ideologija *velikega reseta* (ki se seveda prikazuje kot progresivna, skrajno etično občutljiva in bdeča nad tem, da ne bi bil kdo užaljen in prizadet), že nekaj časa načrtno briše zgodovino, saj mora vse, kar vidimo okoli sebe, ustrezati »našim vrednotam«, drugače mora biti izbrisano tudi iz spomina, je videti, da to nikogar več ne zanima. Če so se Zahodnjaki pred dvajsetimi leti upravičeno zgražali nad afganistanskimi talibi, ki so uničili Budove kipe, ker niso v skladu z njihovo ideologijo, zdaj začenjajo sami podobno ravnati z lastno dediščino in iz javnega prostora odstranjujejo in pogosto tudi uničujejo kipe, ki se ne skladajo z najnovejšo vladajočo ideologijo – ni čudno, da so talibi lahko po dvajsetih letih, ko so ponovno prišli na oblast, za mednarodno skupnost nenadoma postali sprejemljivi partnerji, saj jih v novi svet vključuje skupna težnja po vzpostavitvi totalne simplifikacije in podreditve.

Posledice tega procesa so nepredvidljive, in vendar je bil ta proces že dolgo predvidljiv. V času globalne covidne diktature na lastni koži doživljamo vse tisto, o čemer je govorila Agambenova teorija o biopolitiki, izrednem stanju in golem življenju. Toda mnogi ljudje, ki so vse to brali in citirali in se ob tem počutili učene, se danes popolnoma nekritično mirno podrejajo temu procesu in postajajo celo njegova »udarna pest«.

Če je situacija, povezana s covidom-19, kaj razkrila o ljudeh, je razkrila bedo (premnogih) intelektualcev; vedno znova se potrjuje naslednje: proti novim metodam masovnega upravljanja z ljudmi se praviloma mnogo manj upirajo »progresivni« intelektualci, ki načeloma prisegajo na radikalistično uporniško retoriko, kot »preprosti« ljudje, ki so ohranili elementarni občutek za svobodo.

2.

Ljudje, ki ponavljajo slogan o svobodnem odločanju o lastnem telesu in o nedotakljivosti telesa, ko gre za zagovarjanje pravice do ubijanja drugega bitja, ki se oblikuje v tem telesu, tega slogana ne uporabijo tam, kjer bi bil resnično na mestu, ampak sami vpijejo, da odločitev za to, ali si nekdo dá vbrizgati potencialno smrtno nevarni zvarek ali ne, ne bi smela biti posameznikova, ampak da bi se bilo treba podrediti »kolektivni odločitvi«. In če je imel Jure Detela v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja zavračanje cepljenja za »enega od fundamentov nenasilja nad živalmi«, današnji vegani, ki v svojih zapisih pazijo, da namesto »psi« pišejo »psice_i«, da ne bi diskriminirali in užalili vmesnih pasjih spolov, masovno cepljenje proti covidu večinoma vendarle mirno sprejemajo, čeprav vedo, da je bila za pridobitev teh cepiv potrebna nepredstavljiva klavnica; sprejemajo, ker gre pač za medicino – in ob njeni avtoriteti se vsakršna diskusija neha.

Na prvi pogled je vse to šokantno in se zdi skrajno protislovno, kot da ljudje, ki so se zavzemali za svobodo, nenedoma delujejo v očitnem nasprotju s svojimi načeli. Toda če pogledamo nekoliko pozorneje, je marsikaj od tega zelo logično. Današnja prevladujoča ideja o svobodi telesa, torej ideja o odločanju o lastnem telesu in celo o tem, da lahko svobodno izbiramo tisto, kar je bilo prej razumljeno kot danost (spol), je namreč razumljena predvsem kot pravica do izročitve tega telesa takim ali drugačnim medicinskim

posegom; to, da si lahko izbiram spol, v praksi večinoma pomeni, da svoje telo podvržem instanci medicine, ki lahko realizira to mojo »svobodo«. Skratka, gre za predstavo o svobodi, ki dejansko išče svoje uresničenje v odpovedi avtonomiji in daje posameznikovo telo v oblast družbeno sankcionirani instanci.

Totalna podružbljenost je bila v novoveški tradiciji od renesanse naprej razumljena kot ideal, takoj ko si je kdo hotel predstavljati idealno družbo. (Po drugi strani pa je celo tisto, s čimer nas današnja vladajoča ideologija straši kot z največjo grožnjo, ob kateri lahko celo moralno skrajno občutljivi ljudje čisto mirno prenašajo, da je za njeno propagando zlorabljen avtistična deklica, je povezano s fantazijami iz utopij; v Fourierovi utopiji bo idealna družba povzročila klimatske spremembe, zaradi katerih se bo polarni led stopil, morje pa ne bo več slano ...) Da lahko ta »ideal« povežemo z idejo svobode, pa je potrebno pojmovanje človeka, kakršnega je artikuliral Marx v 6. tezi o Feuerbachu, v kateri je zapisal, da je človeško bistvo »v svoji dejanskosti [...] skupek družbenih razmerij«.

Tako pojmovanje človeka, artikulirano v imenu osvobodilnega procesa, lahko vidi človeško osvoboditev samo v čim večji vpetosti posameznika na družbene funkcije; tako pojmovana osvoboditev pa je lahko samo stopnjevanje podreditve in orwelovski slogan »Svoboda je suženjstvo« samo opisuje ta proces.

Zato komunizem za Marxa nikoli ni pomenil resničnega zavračanja kapitalizma, ampak je bil zanj, ravno nasprotno, nekaj, do česar naj bi pripeljalo skrajno stopnjevanje kapitalizma; v bistvu je komunizem ultimativna fantazija kapitalizma in če v današnji ultrakapitalistični Kitajski tako rekoč po božje častijo Maa Zedonga, teoretika in praktika nekega *velikega reseta* ante litteram, to ni protislovje in izdaja komunističnih načel, ampak sledenje logiki neke ideje o razmerju med posameznikom in družbo, ki se danes vse bolj uveljavlja po vsem svetu.

3.

Ko danes govorimo o svobodi, moramo onkraj vsega tega, kar se je morda doslej zdelo v medsebojnem nasprotju, a je pripravljalo *isto* diktaturo; gre za to, da se na novo vprašamo, kaj sploh je svoboda.

Koncepcija svobode-kot-podreditve nam danes vsiljuje neko totalno podružbljeno sliko sveta, ki jo preko komunikacijskih tehnologij prikazuje kot edino realnost. Od kod vzeti moč za gesto, ki bi to realnost razblinila, kot je v Wagnerjevem *Parsifalu* Parsifalova gesta razblinila Klingsorjev čarobni vrt?

Klingsorjev vrt se je razblinil, ker ni bil resničen; Parsifalu ga sploh ni bilo treba uničiti, ampak se je ob njegovi gesti (ki je s svetim kopjem v zrak zarisal znamenje križa) pokazala njegova neresničnost.

In tako lahko izvor današnje ujetosti vidimo prav v neresničnosti. Ta neresničnost pa se ne začinja šele z današnjo tehnološko konstrukcijo družbeno posredovane resničnosti, ampak je povezana s temeljno stavo modernosti. Temeljna stava modernosti je bila v tem, da je modernost materialni svet, ki ga je Tradicija v nasprotju z duhovnim svetom imela za varljivega in prividnega, razglasila za edino resničnost, duhovni svet, ki je bil za Tradicijo edini resničen, pa je razglasila za privid.

Ta obrat je modernost interpretirala kot osvoboditev, toda s tem je kot edino resničnost priznala resničnost, ki je ustvarjena in kot taka nesvobodna.

To temeljno gesto modernosti lahko kritiziramo kot *hýbris*, češ da se je človek hotel postaviti na mesto Boga. Toda to kritiko je treba dopolniti z drznejšo mislijo: *hýbris* je v tem, da se je človek hotel postaviti na mesto Boga, namesto da bi bil Bog. V tistem smislu, kot je o človekovem resničnem jazu, prepoznanim onkraj identifikacije z lastnimi omejitvami, spregovoril Mojster Eckhart: »Zdaj bodite

pozorni na to, kar govorim! Kolikor človek zataji samega sebe in se združi z Bogom, je bolj Bog kakor ustvarjeno bitje.«¹

Samo to ni podreditev. In v tej nepodreditvi je neskončna moč.

Ob današnjem terorju »zaupanja v znanost« pa je vse bolj očitno, da *hybris* ne pomeni, da je človek hotel preveč; v bistvu pomeni žalostno abdikacijo in podreditev. (Ni naključje, da se je moderna znanost lahko uveljavila kot vrhovna družbena instanca samo preko nečesa, kar je za Freuda pomenilo »udarce človeškemu narcisizmu«, dejansko pa simbolno ponižanje človeka v odpovedi njegovemu božanskemu smislu.) Prometej je ukradel ogenj bogovom in ga dal ljudem, ki jih je po antičnem mitu ustvaril sam – samo zato, da ljudje, ki bi se popolnoma identificirali s svojo ustvarjeno omejenostjo, ne bi slišali klica: »Jaz sem rekel: Bogovi ste.« (Jn, 10, 34). Da se ne bi zavedeli, kaj je v resnici ukradel njim samim.

1 Meister Eckhart, *Predigten und Traktate*, Frankfurt na Majni, 2008, str. 11.

Urša Zabukovec

Je 7C:B9:60:39:E9:64 za luno?

*Cepivo se mi zdi še večji uspeh,
kot je bil polet na luno.*

Slovenski mikrobiolog

*Ni Rubikona brez soudeležbe
kolektivne utrujenosti.*

E. Cioran

*Nato je govoril tudi množicam: »Kadar vidite,
da se na zahodu oblači, takoj pravite: »Dež bo,«
in tako se zgodi. Kadar pa piha jug, pravite:
»Vroče bo,« in je res. Hinavci! Obličje zemlje
in neba znate presojati, kako da tega časa ne znate?*

Lk 12,54

I

Španski zdravnik Luis de Benito¹ je pred kratkim na prošnjo svojih kolegov iz drugih dežel, kolegov, ki jih prav tako skrbijo uničujoče razsežnosti projekta, ki ga lahko poimenujemo »masovno cepljenje proti kovidu«, napisal kratko poročilo z naslovom *Kar dobimo s cepivom (Lo que la vacuna nos pone)*. Gre za poročilo o mini eksperimentu, ki ga je izvedel letos poleti (julij-avgust 2021), ko je v odročni kliniki na robu Sierre de Madrid ob vročih popoldnevih sprejemal

¹ Luis de Benito je »zaslovel« lani avgusta, ko se je po spletu okoliščin (večina drugih zdravnikov je bila pač na dopustu) znašel na španski televiziji, kjer je ponudil popolnoma drugačno sliko pandemičnega dogajanja od siceršnje uradne. O tem sem pisala v kolumni *Ko razum spi, se zbudijo demoni (Delo, 25. 8. 2020)*, ki jo najdete tudi v moji knjigi *Levo oko, desno oko* (Ljubljana: KUD Logos, 2021).

svoje paciente.²

Pacienti naj bi v izogib morebitnim okužbam prihajali posamično, natanko ob naročenem terminu, na dvajset minut. V ordinaciji je bil tako poleg Benita vedno le en pacient, sicer pa je bila klinika ob popoldanskih urah popolnoma prazna. Pred začetkom dela je Benito vklopil svoj mobilni telefon (Huawei) in aplikacijo Bluetooth, ki v bližini ni zaznala nobene druge naprave. Ko je v ordinacijo stopil pacient, je Benitov telefon (Bluetooth) zaznal eno ali dve napravi. Vsakega pacienta je najprej vprašal, ali se je cepil proti kovidu, in pri tem dodal, da na vprašanje lahko tudi ne odgovori. Vseh 137 pacientov je na vprašanje odgovorilo: 112 jih je odgovorilo, da so se cepili, 25 pa, da se niso cepili.³ Nato je pacienta prosil, naj izklopi svoj mobilni telefon.

Ko je necepljeni pacient izklopil svoj telefon, Benitov telefon ni zaznal več nobene naprave. Tako se je zgodilo pri vseh petindvajsetih pacientih, ki so rekli, da niso cepljeni. Ko je svoj telefon izklopil cepljeni pacient, je z Benitovega telefona izginila ena naprava, eno pa je telefon še vedno zaznaval (praviloma je bila prikazana s kodo, sestavljeno iz dvanajstih znakov, števil in črk, na primer: 7C:B9:60:39:E9:64). Druga koda je izginila, ko je cepljeni pacient odšel iz ordinacije. Tako se je zgodilo pri šestindesetih pacientih od stodvanajstih (86 %).

Benito pravi, da si kot zdravnik ne zna razložiti tega pojava, zato zainteresirani javnosti, predvsem pa strokovnjakom – inženirjem z različnih področij – zastavlja vprašanja:

2 Svoj mini eksperiment je na kratko opisal v temle videu: <https://odyssey.com/@drBenito:7/direct026-10a:f>. Video – z angleškimi podnapisi – je objavil tudi na Youtube, kjer pa so ga takoj cenzurirali.

3 Tisti, ki so se cepili, niso imeli težav z odgovorom, večina tistih, ki se ni cepila, pa se je ob vprašanju počutila nelagodno, celo ogroženo. Tako so denimo nasmesto kratkega »ne« svoj odgovor začeli s samoopravičevanjem. Takšen odziv ne preseneča, saj se je v španskem tisku (in v zavesti večine ljudi) utrdilo prepričanje, da so tisti, ki se ne cepijo, »neodgovorni«, »sebični«, »družbeni kriminalci«.

— Ali signal oziroma koda pripada cepljenemu pacientu, je torej cepljeni pacient svojevrstna naprava, ki jo zazna mobilni telefon?

— Ali vsi telefoni detektirajo te kode? (Po njegovih ugotovitvah kode bolj ali manj natančno detektirajo telefoni kitajskih znamk, ne pa recimo Samsung ali iPhone.)

— Če je ta koda dejansko del cepljenega človeka – kaj to pomeni? Kaj nam omogoča? Gotovo nam omogoča lokalizacijo tega človeka. Še kaj?

— Je ta koda individualna? V eni flaški je cepiva za pet doz. Pet ljudi je cepljenih z vsebino iste flaške, a imajo različne kode, kako je to mogoče? (Kolegi nanoinženirji so ga poučili, da kode kot takšne ni v samem cepivu, ampak se generira ob interakciji med cepivom in genskim materialom človeka, kar pomeni, da ne more biti dveh enakih kod.)

— Če je koda individualna, ali vsak naslednji odmerek cepiva ojača oziroma utrdi že obstoječo kodo ali generira novo?

— Če je koda sad interakcije med cepivom in genskim materialom, zakaj se to ne zgodi pri vseh ljudeh, ki so se cepili? (Mogoči odgovori: a) človek je prejel placebo, b) cepivo je zaradi neprimerne shranjevanja, pretečenega roka ipd. pokvarjeno, c) organizem se ni primerno odzval in d) pacient se je zlagal, da je cepljen, čeprav v resnici ni.)

— Koliko časa v človeku vztraja ta koda?

— Če vse to dejansko drži, ali to pomeni, da so potrdila o cepljenju pravzaprav nepotrebna, saj bomo človekov »cepilni status« lahko preverjali kar z ustreznimi pametnimi telefoni?⁴

4 Aleksander Ginzburg, šef ruskega Nacionalnega raziskovalnega centra za epidemiologijo in mikrobiologijo N. F. Gamaleje, ki je izdelal rusko cepivo Sputnik V, je nedavno izjavil, da lahko ljudi, ki so kupili potrdilo o cepljenju, a se v resnici niso cepili, prepoznamo po odsotnosti »markerjev« v organizmu. Ker ni pojasnil, za kakšne »markerje« gre, je med ljudmi završalo – še več kaosa, še več zmede. Situacijo mirijo »eksperti«, ki pojasnjujejo, da je imel šef Nacionalnega raziskovalnega centra v mislih le specifična protitelesa, ki jih vsebuje Sputnik V.

Luis de Benito se zaveda, da je zašel na področje, ki pre-sega medicino, da se je nasploh znašel na spolzkih, »konspiranoičnih« tleh. Da z dvomom o uradnem narativu in zastavljanjem najrazličnejših, na videz norih vprašanj, tvega svoj ugled, morda celo kariero. Kaj ga žene? Že od vsega začetka, to je od lanske pomladi, ko je tudi sam zdravil bol-nike s kovidom, ponavlja: ne pogovarjajmo se o tem, koliko so ti preparati, ki jim pravimo cepiva, »varni in učinkoviti« (to bo pokazal čas, in čas že kaže, da niso ne eno ne drugo), pogovarjajmo se raje o tem, *ali so sploh potrebni*. Medicin-skega, empirično-znanstvenega razloga za masovno ceplje-nje proti kovidu ni: prvič, bolezen ima zelo nizko smrtnost (uradno med 0,15% in 0,3%), in drugič, zanjo poznamo zdravila.⁵ Zakaj oblast kljub temu, da zdaj že vemo, da ce-pivo ne ščiti pred boleznijo in pred širjenjem okužb, da ima ogromno stranskih učinkov (od miokarditisa, tromboz in infarktov prek nevroloških problemov do sesutja imunske-ga sistema, ki vodi do sistemskih vnetij in neodzivnosti na tradicionalno (npr. antibiotično) zdravljenje), zakaj oblast kljub vsemu temu agresivno, brezkompromisno vztraja, da je cepivo »edina rešitev« in da se moramo cepiti vsi? Kaj je resnični motiv tega neznanstvenega, iracionalnega, z zdrav-stvenega in tudi širšedruženega vidika destruktivnega pro-jekta? Je motivov morda več?

Dostojevski je dejal, da ni nič bolj fantastičnega – v smi-slu osupljivega, norega, nenavadnega – kot resničnost. Tudi najbolj razgreta domišljija se ne more kosati z njo. Ta nje-gova misel se mi z leti zdi čedalje resničnejša. A kljub temu se nekaj v meni temu upira. Nekaj v meni si želi, da bi bilo vse, kar se sprašujemo, kar slutimo, kar se nam dozdeva, kar ugotavljamo, skratka, da bi bilo vse to le fantazija, napaka v

5 Seveda se tudi on sprašuje, zakaj smo nekatera obstoječa zdravila oziroma preparate prepovedali in umaknili iz prodaje, zakaj za-vračamo zgodnje zdravljenje in zakaj se kot pijanec plota držimo ubijalskih protokolov.

percepciji, sfaljena interpretacija.

V odzivih na Benitov video je bil najpogostejši argument, zakaj kaj takšnega (še) ni mogoče, ta, da takšni nanotehnoški implanti v človeškem telesu potrebujejo (zunaj) energijo, brez nje so neobstojni. Drugi pa, nasprotno, opozarjajo na to, da takšno nanotehnologijo že poznamo, saj da jo intenzivno razvija vojaška industrija.

Ne spoznam se na genetiko ne na nanotehnologijo ali vojaško industrijo. Zame je to, o čemer govori de Benito (pa ne samo on, podobne posnetke ali celo članke najdemo tudi drugje, je pa res, da se ta tema aktivno cenzurira), znanstvena fantastika. Morda gre zgolj za še eno preusmerjanje naše pozornosti, za še en način ustvarjanja kognitivne zmede? Po drugi strani pa verjamem, da tudi če takšna tehnologija še ne obstaja ali obstaja zgolj v zametkih, bo zagotovo nekoč obstajala – in jo bodo tisti, ki bodo imeli dostop do nje, zlorabili. Takšne zlorabe se namreč zelo lepo vpisujejo v splošno sliko sodobnega sveta, ustrezajo umski naravnosti in viziji nadzorsko-totalitarne digitalne prihodnosti, ki jo želijo zakoličiti vladajoče elite.

II

Realnost ima svoje lastne notranje zakonitosti in omejitve, ki jih odkrivamo in uzaveščamo ob pomoči znanosti. Takšno naj bi bilo razumevanje znanosti v latinski civilizaciji, kot jo je razumel in opisal poljski zgodovinar Feliks Koneczny. A že nekaj časa, kakšnih dvesto let, prevladuje kabalistično razumevanje znanosti kot volje do moči, do pokorjevanja sveta in vsega živega, pokorjevanja, ki se ne ozira na zakonitosti in omejitve realnosti (spomnimo se Pfizerjevega programskega gesla *Science will win!*). Če smo do zdaj ob pomoči znanosti obvladovali in izčrpavali predvsem nečloveško naravo, je zdaj na vrsti pokorjevanje in izčrpavanje človeka. Človek postaja nova nafta. To je pravzaprav bistvo

veleopevane »digitalne in zelene« preobrazbe oziroma »trajnostnega razvoja«: tako razviti in izpopolniti tehnologije, da bodo vladajočim elitam omogočile trajno oblast in nadzor nad vsemi ostalimi. Nepopoljšljivi realist Emile Cioran je v eseju *V šoli tiranov* zapisal: »Veliko boljše kot Stalinu gre za sluga za ton, ki ga je dal temu (tj. dvajsetemu, op. U. Z.) stoletju, Hitlerju. Pomemben ni toliko sam po sebi kot zato, ker napoveduje osnutek naše prihodnosti, ker je glasnik mračne bodočnosti in kozmične histerije, predhodnik tistega despotata na ravni celin, ki mu bo uspelo poenotiti svet s pomočjo znanosti, ki ji ni usojeno, da nas bi odrešila, ampak nas bo podjarmila. To so nekoč ljudje vedeli: in nekoč bodo spet. Rojeni smo, da obstajamo, ne da poznamo; da smo, ne da se potrjujemo. Znanje, ki je vznemirilo in spodbudilo našo željo po moči, nas bo neizprosno popeljalo v naš propad.«⁶

III

Jacques Attali, ekonomist, politik, nekdanji uradni svetovalec predsednika Mitterranda in neuradni svetovalec vseh drugih francoskih predsednikov, na začetku devetdesetih let prvi mož Evropske banke za obnovo in razvoj, človek, tesno povezan tudi z ruskimi bančnimi in političnimi elitami, v zadnjem času pa precej izpostavljen javni intelektualec in podpornik tako imenovane »agende 2021/2030«, v enem svojih nedavnih videov, v katerem najprej pove, da je čas lockdowna izkoristil za meditacijo in duhovni razvoj,⁷ pravi, da moramo v imenu dobrobiti prihodnjih generacij nujno spremeniti človeške kode: kodo prehranjevanja, medosebnih

6 E. Cioran, *Zgodovina in utopija*. Ljubljana: CZ, 1996, str. 49.

7 Meditacija in skrb za »duhovni razvoj« sta zelo priljubljeni med političnimi in bančnimi elitami; Germana Grefa, šefa ruske banke Sberbank in tesnega prijatelja Billa Gatesa, na njegovih javnih nastopih pogosto spremlja kakšen indijski guru. Njegova prisotnost naj bi Grefovim idejam podeljevala nekakšno legitimnost oziroma avtoriteto, bila naj bi zagotovilo, da je bančnik deležen »višjih uvidov« in da je »na pravi poti«.

odnosov, mišljenja in delovanja, morda celo, zakaj pa ne, gensko kodo človeka. Znamo izdelati cepiva, ki bodo ščitila, predvsem pa *izboljševala* našo genetiko, namen takšnega izboljševanja pa je, pove Attali kar naravnost, ustvariti *umetnega človeka*. Zgodovina človeštva po njegovem namreč ni nič drugega kot sprevrčanje človeka v objekt, v artefakt. In to je dobro, kajti tak človek, človek-objekt oziroma umetno bitje, bo po mnenju Attalija bolj odgovoren, toleranten, empatičen in altruističen. Ali bo ta sprememba človeške (genske) kode prostovoljna ali prisilna, je po njegovem drugorazredno vprašanje. Najpomembnejše je, pravi, da se bo to *vsekakor* zgodilo, in sicer po nastopu »šoka«, ki pa ga žal ne opredeli podrobneje; jasno da le vedeti, da to, kar se nam dogaja zadnjih osemnajst mesecev, še ni pravi šok. A Attali ni edini, ki govori o spreminjanju človekove genetike – letos julija je Svetovna zdravstvena organizacija objavila kratko notico, v kateri je zapisala, da razmišlja o tem, da bi morda začela spreminjati človeški genom – z namenom izboljšanja »javnega zdravja«, karkoli že to je.⁸

Transhumanizem je širok pojem in zajema različne tokove, a skupni imenovalec vseh je svojevrsten nihilizem: omalovaževanje, odpor, celo prezir do človeka. Ena veja, tista optimistična, pravi, da je treba (in da se da) človeka

8 Attali je že davnega leta 1979, ko ga javnost še ni poznala, na francoski televiziji govoril o »diktaturi zdravja«, o tem, kako bodo »ustvarili absolutno diktaturo, v kateri bodo vsi prostovoljno sprejeli zapovedane norme«. To »novo obliko totalitarne družbe« naj bi ustvarili »ob pomoči medicine, spremenjenih pojmov dobrega in zla ter odnosa do smrti«. V času svetovne finančne krize 2008 in pojava tako imenovane svinjske gripe so mnoge države kupile ogromno cepiv, a jih niso nikoli uporabile, saj takrat specoperacija iz različnih razlogov ni bila izpeljana. Attali je kmalu po tem, leta 2009, v kolumni v časopisu *L'Express* uboleval nad tem, da svetovni voditelji niso »izkoristili te priložnosti«, in da bo zdaj očitno treba čakati na naslednjo: https://lexpansion.lexpress.fr/actualite-economique/relancer-l-avenir_744922.html. Jacques Attali je menda tudi avtor ideje o uvedbi zdravstvenega potnega lista.

radikalno predrugačiti, preseči in izboljšati, druga veja, pesimistična oziroma gnostična, pa meni, da sta realnost in človek napaka, zlo, ki ga je treba uničiti. Skupno obema vejama pa je – poleg že omenjenega prezira do človeka – prizadevanje za totalno kontrolo nad človeškim bitjem od rojstva do smrti. Čeprav se tega ne zavedamo oziroma se o tem ne govori (morda se tega ne zavedamo prav zato, ker se o tem ne govori), smo danes globoko pogreznjeni v transhumanistično močvirje, transhumanizem nam prodajajo politiki, trashumanistični duh prežema institucije in inštitute, veje iz šolskih programov in učbenikov, je nosilni steber agende 2030, ki narekuje zakone, ki jih sprejemamo in ki bodo določali našo prihodnost.

Žreci transhumanizma nas prepričujejo, da gre pri vseh teh tehnoloških posegih v realnost (človeka) za našo dobrobit, in nam slikajo svetlo prihodnost – brez bolečine, brez staranja in morda celo smrti. A zakaj bi si ti, ki ves čas ponavljajo, da je zemlja prenaseljena, da je ljudi preveč, da ljudje ogrožamo planet in drug drugega, zakaj bi si ti ljudje želeli narediti taiste ljudi zdrave, dolgožive, morda celo nesmrtni?⁹

Čemu je v resnici namenjeno poseganje v človeški genom? Čemu je namenjeno spreminjanje človeka v artefakt, v napravo, ki jo lahko zaznamo s pametnim telefonom? Kaj

9 O nujnosti kardinalnega zmanjšanja svetovnega prebivalstva se je začelo odkrito govoriti že v drugi polovici preteklega stoletja. Najbolj znan je verjetno dokument Rimskega kluba *The limits of growth*. Ljudje smo v osupljivi večini ponotranjili malthusiansko-algoritmično idejo, da je planet prenaseljen, da nas je preveč. To floskulo danes ponavljajo vsi, ki želijo biti v koraku s podnebistično-agendaškim časom. A se sploh zavedamo, kaj to pomeni? Če nas je preveč, pomeni, da je nekdo odveč. Kdo je odveč? Kdo odloča o tem, kdo je odveč? In kako se bomo odvečnežev znebili? Morda to že počnemo?

Premier Boris Johnson je na nedavnem obisku v vrtcu, kjer se je z otroki pogovarjal o podnebnih spremembah in o »znanstvenem konsenzu«, da je za to kriv človek, dejal, da bi bil del rešitve tudi to, da začnemo živali krmiti z ljudmi. Menda se je samo šalil.

je cilj tako imenovanega interneta stvari (IoT) in interneta teles (IoB), o katerih na veliko razpravljajo svetovne bančne in tehnološke elite?¹⁰ Stvari, ki nam jih da narava (semena, rastline), ljudi, ustvarjenih po Božji podobi in podobnosti, se ne sme patentirati. Lahko pa patentiramo gensko spremenjeno koruzo. Ker je to naš izdelek, naš produkt. Bomo torej lahko patentirali tudi gensko spremenjenega človeka? Komu bo pripadal tak človek? Bo to sploh še človek? Bodo zanj še veljale človekove pravice?¹¹

Že več kot leto in pol nas agresivno posiljujejo z novo dogmo: vaše telo ne pripada vam. V imenu drugih, v imenu abstraktnega »javnega zdravja«, morate svoje telo prepustiti farmacevtskim in tehnološkim korporacijam, ki bodo z najrazličnejšimi oblikami (preventivenga) nadzora skrbele, da ne boste predstavljali grožnje za družbo.¹² Gre za poskus odvzema avtonomije na vseh ravneh.

10 V mislih imam predvsem Svetovni ekonomski forum in knjige Klausa Schwaba. Eden glavnih ciljev te tako imenovane »pametne« mreže je nadzor nad informacijo in nad energijo.

Najbolj znano nevrotehnološko podjetje, ki deluje v tej smeri, je zagotovo Muskov *Neuralink*, a ti projekti so globalni. Ruski časopis *Коммерсант* je denimo letos junija pisal o ruskem vladnem projektu vstavljanja čipov v človeške možgane; za ta federalni program, ki se mu reče »Мозг, здоровье, интеллект, инновации«, naj bi do leta 2029 namenili 54 milijard rubljev: <https://www.kommersant.ru/doc/4867795>.

11 Ta vprašanja si zgroženo zastavljajo tako imenovani biokonzervativci, precej ljudi in gibanj pa na ta »konec človeka« gleda z olajšanjem. Sem sodi tudi radikalni feminizem, ki ga – med drugimi – zastopa Donna Haraway. Vir vsega zla in trpljenja so identitete, zato je treba človeka osvoboditi identitet: nacionalne, religiozne, starostne, spolne. A tudi če človeka osvobodimo vseh teh identitet, ga še vedno muči glavna – to, da je človek. Človek se lahko odreši le tako, da postane kiborg.

12 Ideal je menda to, da bodo algoritmi znali napovedati zločin, še preden se bo zgodil – in seveda najti ter onesposobiti bodočega zločinca. To je zelo podobno delovanju Stalina, le da je šlo tam za individualen primer in osebno lastnost, tu pa bo šlo za namenoma ustvarjen sistemski mehanizem.

IV

Človek seveda ni avtonomno bitje. Človek je ustvarjenina. Izvira iz nič in se tja vrača. Njegov obstoj ni odvisen (zgolj) od njega samega. Ne pripada samo temu svetu, ni samo imanentno bitje, ampak tudi transcendentno. Je in ni iz tega sveta. Od tod nelagodje, od tod hrepenenje, od tod iskanje obljubljene dežele, od tod občutek, da je resnično življenje drugje.

Ta človeku imanentni, vrojeni občutek lastne neavtonomnosti danes izkoriščajo vladajoči (verjetno so ga, na takšen ali drugačen način, izkoriščali vedno). Z razglasitvijo »smrti Boga« in »konca metafizike« smo svet umetno zaprli vase, imanenco raglasili za edino realno, vprašanja »o izvoru« pa prepovedali.¹³ Ontološko neavtonomni človek svoje opore ne išče več nad sabo, ne steguje se proti transcenci, ampak se prepušča horizontalnemu obvladovanju in izsesavanju. Sploščila se je tudi njegova percepcija sveta in samega sebe.

V Španiji smo prežeti z vladnimi feminističnimi slogani, med katerimi sta glavna zagotovo »samo ja pomeni ja« in »moje telo – moja odločitev«. A taisti aktivisti, ki se odločno borijo za pravico (žensk) do odločanja o svojem lastnem telesu, so zdaj, pri vprašanju cepljenja proti kovidu, obrnili ploščo. Navijajo celo za obvezno cepljenje. Svojo držo utemeljujejo takole: splav je moja osebna stvar, ki ne vpliva na nikogar drugega, to, da se ne cepim, pa ima lahko poguben vpliv na okolico, na mojega bližnjega. Zato v primeru cepljenja moje telo ni več »moja odločitev«.

So stvari res tako preproste? Ne govorim o pravnih aspektih, ne navijam za prepovedi ali zapovedi, daleč od tega

13 Tudi v trenutni krizi je bilo kar nekaj časa prepovedano javno razpravljati (in objavljati znanstvene članke) o izvoru virusa, čeprav se je v znanstvenih krogih šepetalo, da je virus ustvarjen umetno. Dovoljenje za javno debatiranje o tem smo dobili šele, ko je o teh stvareh spregovoril Antony Fauci. O tem piše mikrobiolog Žiga Zebec: <https://www.ozavesцени.si/prepovedano/>.

– bistvo tega zapisa je prav odpor do kategoričnega prepovedovanja in zapovedovanja, do čustvenega in drugačnega izsiljevanja, prisiljevanja, posiljevanja. Govorim o globini oziroma, boljše, plitvini dojemanja medčloveških odnosov, povezanosti in odgovornosti, ki smo ji priče.

Moje telo namreč nikoli ni samo moje in moja odločitev o čemerkoli vedno vpliva tudi na druge. Splav ni samo moja stvar, ampak se neposredno dotika vsaj treh bitij. Kako bo moje stanje, moj spomin na to dejanje, spomin, ki nujno vznikne in ki me bo spremljal kot senca, kako bo vse to dolgoročno vplivalo name in na druge? Nekatero ženske se pod težo spomina, občutkov krivde ipd. zlomijo (njihove samotne travme jim, če imajo denar, pomaga predelati psihoterapevt, če ga nimajo, pa župnik). Kako življenje, ki ni v celoti zaživel, življenje, ki sem ga jaz potisnila nazaj v nič, vpliva na sestavo, na stanje sveta? Če je nekaj skrito pred očmi sveta, še ne pomeni, da nanj nima nikakršnega vpliva. Splav je, ne nazadnje, tudi velikanski biznis: v medicinsko-farmaceutski in kozmetični industriji se zahvaljujoč splavom obračajo milijoni.

Tudi ko se odločim za cepljenje proti kovidu, to seveda ni samo moja stvar. Bližnjega s tem ne zaščitim, to že vemo (in tega niti proizvajalec ne skriva). Zaščitim sebe? Morda, a zdaj prav tako že vemo, da ne za dolgo. Sčasoma zaščita pada, zato mi priporočajo »osvežitvene« odmerke. Poleg tega tvegam stranske učinke; njihove prijave strmo naraščajo (uradne številke – EMA, VAERS ipd. – lahko preveri vsak) – in to kljub temu, da vemo, da se prijavi le okrog 10% vseh zapletov.¹⁴ Odgovornosti za zaplete ne prevzame nihče,

14 Kolega zdravnik mi je razlagal, da zavarovalnice ne želijo kriti poškodb, ki nastopijo zaradi cepiva proti kovidu, ker je ta preparat še vedno v eksperimentalni fazi. Ljudje, ki imajo sklenjeno življenjsko zavarovanje, morajo podpisati aneks k pogodbi. Če tak človek utрпи hujše poškodbe in se znajde v bolnišnici, ne njemu ne bolnišnici ni v interesu, da problem prijavita kot zaplet po cepljenju, saj bosta oba ostala brez denarja.

ne država ne proizvajalec. Poleg tega so pogodbe še danes tajne. Kaj je v teh pogodbah, česar ljudje ne smemo izvedeti? Transparentnost, pravijo, naj bi bila eden od temeljev demokracije. Korporacije, ki proizvajajo te preparate, so v zadnjem letu neokusno povišale svoje dobičke – in ta trend se bo v naslednjih letih le še stopnjeval. Če upoštevamo še to, da gre za preparate, ki na nekakšen način posegajo v človekov genski material, če upoštevamo transhumanistično sceno, na kateri se vse to odvija, sceno, na kateri se sučemo kot igralci, ki udejanjamo scenarij drugih, ne da bi se tega sploh dobro zavedali, ki v strahu in nevednosti pomagamo pri uvajanju čedalje večjega nadzora nad nami, pri uvajanju tako imenovanega digitalnega leviatana, skratka, če upoštevamo vse to, potem je stvar morda ravno obratna, kot pa nas prepričujejo: morda biti odgovoren – do sebe, do bližnjega, do zanamcev – pomeni prav *ne cepiti se* proti kovidu, odkloniti edino zveličavno »rešitev«, ki nam jo čedalje bolj brezkompromisno vsiljujejo?

»Težko človek ve za vse grehe, kaj je grešno in kaj ne: to je skrivnost, ki presega človekov um,« je v *Mladeniču* Dostojevskega rekel romar Makar Ivanov, ko je razglabljal o skrivnosti(h) stvarstva in tajni vsepovezanosti bitij in stvari.

V

Človek se je od nekdaj zavedal te svoje globinske neavtonomnosti, od nekdaj se je trudil presegati samega sebe. Le da je v okviru tradicionalnih, monoteističnih religij to počel od znotraj: s svojimi notranjimi močmi, duhovnim „delom“ in askezo si je prizadeval za pobóženje. Transhumanizem parazitira na tej vekoviti potrebi, a jo profanizira, horizontalizira, poskuša presegati človeka od zunaj, z zunanjim vmešavanjem v njegovo telo in psiho (v duha ne verjame več, in prav to bo dolgoročno zanj usodno). Razumevanje človeka in sveta, ki smo mu priče zadnjih osemnajst mesecev, razumevanje »odgovornosti«, »solidarnosti«, »zdravja« itd.,

razkriva popolno duhovno dekadenco družbe, je znamenje dokončne odpovedi razuma in zdrave pameti.¹⁵ Vse to pa je začinjeno z močno dozo oblastniškega cinizma, spomnimo se samo izjave Svetovnega ekonomskega foruma iz leta 2017: »Ne boste posedovali ničesar in boste srečni.« Gre za sperverzirano, sprofanizirano krščanstvo, za vsiljevanje družbi sprevrnjenega modela svetosti, ki se mu moramo brez vprašanj, zadržkov in ugovorov podrediti vsi.¹⁶

S tem ko se smejite našim dvomom, ko prepovedujete vprašanja, ko cenzurirate in utihujete mnjenja (in temu pravite »odgovorna uredniška politika«), čedalje bolj pa tudi dejstva, ki motijo enoumno sliko sveta in rušijo »konsenz«, ki ga ni, a s katerim nas pokroviteljsko posiljujete, z vsem tem nas silite v – če se navežem na uvodni svetopisemski *motto* - »hinavščino«. Ja, težko je presoјati »ta čas«, ki je poln neskončno kompleksnega dogajanja, nad katerim nihče nima pregleda. Ne posedujem resnice. A prav tako ne sprejemem resnice, ki mi jo vsiljujete, saj ta nikakor ne ustreza

15 Nekateri pravijo, da gre za polom tako imenovanega razsvetljskega projekta, drugi, nasprotno, trdijo, da je to – zmagoslavje tiranske iracionalnosti – logični sklep tega projekta, njegovo najnotranjše bistvo.

16 Večkrat lahko naletimo na misel, da je današnji transhumanizem pravzaprav podaljšek ruske filozofije 19. stoletja, tako imenovanega kosmizma, kar seveda ne drži. Vizija Nikolaja Fjodorova, očeta ruskega kosmizma, je po svojem bistvu – kljub njegovemu nekoliko naivnemu navdušenju nad tehniko – ne samo drugačna, ampak že kar nasprotna sodobnemu transhumanističnemu projektu v njegovi mainstream različici. Notranja usmerjenost kosmizma je izrazito krščanska, temelji na kategoriji nedotakljivosti človekove osebe, na razvijanju človekovih notranjih, duhovnih, nevroloških in energetskih potencialov (in ne na kakršnihkoli zunanjih posegih in »izboljševanju« genskega materiala), zavrača gnostično delitev ljudi na kaste, na izbranice in »odvečneže«. Naslov glavnega Fjodorovega dela je *Общее дело, Skupna zadeva* – naša prihodnost, naše življenje in odnosi so stvar nas vseh, vseh brez izjeme, in ne ozkih elit, na nižji ravni pa samooklicanih »strokovnih« skupinic, ki bodo nadzirale in usmerjale naše življenje.

moji spoznavni resničnosti. Ne morem sprejeti vašega razumevanja problema, ne morem sprejeti rešitev, ki nam jih vsiljujete. Ne morem sprejeti vaše vizije »svetle« digitalne prihodnosti, ki bo menda neskončno »inkluzivna«, saj da nikogar ne boste »pustili zadaj«. Svetlobo, vključujočnost in povezanost razumem drugače. »Internet« teles in duhov že obstaja, globinske žile, ki nas povezujejo – med sabo in z izvorom – utripljejo na polno. Če teh utripov ne čutimo, smo očitno preveč otopeli. A to še ni razlog, da se prostovoljno zatečemo k parodičnim kopijam in brezdušnim približkom. Če sklenem s slavnim vzklikom iz »podtalja«: »Uničite moje želje, strite moje ideale, pokažite mi kaj boljšega, pa vam bom sledil(a).«

Jure Jakob

Javno odprto pismo članom Društva slovenskih pisateljev

Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi,

Vlada RS je pred nekaj tedni z odlokom o izpolnjevanju pogoja PCT na vseh področjih javnega življenja (razen pri živilski oskrbi) znova brezsravno uvedla nezakonito (v obstoječih zakonih ni pooblastil, ki bi omogočala takšen odlok) in neustavno (odlok krši več ustavno zagotovljenih pravic in svoboščin) politiko izvršenih dejstev, ki teptajo temeljno človeško dostojanstvo, ustrahujejo državljane, izigravajo demokratične postopke odločanja ter tlakujejo pot družbeni segregaciji, kakršna je bila pri nas mogoča le v totalitarnih družbenih ureditvah iz še ne tako davne zgodovine. Takšno ravnanje naši oblastniki upravičujejo z zaostrenimi zdravstvenimi razmerami, ki jih je povzročila bolezen covid-19, čeprav je po letu in pol, odkar ta bolezen razsaja, več kot očitno, da je Vlada z represivnimi ukrepi ter ustrahovalno retoriko javnemu zdravju povzročila daleč več škode kot koristi. Le najbolj brezbržnim in lahkovernim ni več jasno, da je skrb za javno zdravje v naši državi (kakor tudi v številnih drugih) postala pripraven paravan za sistematično razgradnjo demokratične ustavne ureditve ter izničenje državljskih svoboščin.

Zato v skladu s 7. členom Temeljnega akta DSP, ki med drugim določa tudi, da se »Društvo (...) v skladu z vsemi veljavnimi zakoni zavzema za ustvarjalno svobodo in čim boljši položaj slovenske knjige in pisateljev,« zahtevam, da se o zadevni problematiki Upravni odbor in predsednik DSP čim prej opredelita, zavzameta stališče in ga posredujeta javnosti.

Moje stališče o zadnjih vladnih ukrepih, celotnem »koroškem« obdobju ter stanju duha v naši državi je: osuplost in nejevera.

Zgrožen sem, da vrh zdravstvenega sistema namesto za zagotavljanje čim boljše oskrbe bolnih ter pomoči potrebnih z inkluzivno uporabo vseh dostopnih načinov zdravljenja nesorazmerno veliko energije in denarja namenja promociji cepljenja in presejalnih testov – torej obravnavi zdravih.

Zgrožen sem, ker me takšna medicinska doktrina iz svobodnega posameznika, čigar osebna telesna, duševna in duhovna integriteta je nedotakljiva, pravno zavarovana z Ustavo ter številnimi mednarodnimi deklaracijami, spreminja v brezosebni biološki material, ki si lahko doslej samoumevne svoboščine pridobi le z ustreznim medicinskim izvidom.

Zgrožen sem, ker si odločevalci takšno razosebljanje in popredmetenje ljudi drznejše utemeljevati z argumentom, da varujejo moje/naše zdravje.

Ne morem verjeti, da takšni politiki »upravljanja z bio-maso« tako številni ljudje dejansko pritrjujejo, jo podpirajo in so pripravljeni vse, ki vanjo dvomimo, obkladati z zmerljivkami, nas razglašati za sovražnike zdravja, nesolidarne egoiste, anticepilske tepce itd. Kam je nenadoma poniknil spomin na kolektivistične utopije, ki so še pred par desetletji pri nas teptale dostojanstvo posameznika v imenu »delavskega razreda« in v imenu »višje rase«?

Zgrožen sem nad oportunizmom večine medijev, ki oblastne ukrepe ter makiavelistično etiko njenih nosilcev na vseh področjih družbenega upravljanja nekritično povzemajo, pogosto celo propagirajo, skoraj vsak kritični pomislek pa cenzurirajo ali pa zlonamerno diskreditirajo.

Ne morem verjeti, da se na takšno oblastno početje inštitucije civilne družbe tako medlo ali pa sploh nič ne odzivajo.

Ne morem verjeti, da varuha človekovih pravic ob uveljavitvi pogoja PCT skrbi le usoda ranljivih skupin, usoda

vseh ostalih, ki moramo za udeležbo v javnem življenju svoja telesa brez lastne privolitve dajati na razpolago za medicinske posege (kar je v nasprotju s temeljnimi načeli zdravniške etike, zakonom o zaščiti osebnih podatkov, zakonom o pacientovih pravicah ter mednarodnimi konvencijami, ki brezpogojno prepovedujejo medicinske posege in znanstvene poskuse na ljudeh brez lastne privolitve), mu pa ni mar.

Ne morem verjeti, da si minister za zdravje drzne bebavo pojasnjevati, kako s pogojem PCT ni hotel nikogar siliti v cepljenje, v isti sapi pa ponosno ugotavlja, da so se zaradi uvedbe PCT pogoja Slovenci končno odločili za edino pametno dejanje, ki ga lahko človek ob epidemiji bolezni covid-19 stori – za cepljenje z eksperimentalnimi cepivi, katerih kratkoročni stranski učinki že vzbujajo skrb, dolgoročni pa ostajajo neznanka.

Zgrožen sem, ker si taisti minister smrt dvajsetletnice, ki je najverjetneje umrla zaradi posledic cepljenja, drzne komentirati z ugotovitvijo, da je po zakonu o nalezljivih boleznih za cepljenje sicer določena odškodninska odgovornost, vendar le za obvezno cepljenje, kar pa cepljenje proti bolezni covid-19 ni.

Sram me je, ker je obvestilo o izpolnjevanju PCT pogoja pritrjeno tudi na vrata cerkva, v katere prihajam k sveti maši.

Raje ne naštevam več. Vem, da bes, s katerim izražam svoje ogorčenje, prej kot na pronicljivost družbenega analitika kaže na naivnost pesnika, introverta in političnega ignoranta. Res je, raje kot iz Ustave na Trgu republike berem iz lubja bukev na sprehodu po šentviški gmajni. Ampak bojim se, da brez PCT potrdila ali pa podobne »izkaznice« o medicinski neoporečnosti kmalu tudi tam ne bom več smel kar tako ignorantsko in »družbeno nekoristno« postopati.

Ko sem z interno različico tegale pisma seznanil nekatere vplivne člane Društva, sem dobil odklonilni poduk, da

vsebine, ki jih odpiram, ter 7. člen Temeljnega akta niso v nobeni zvezi; da zdravstveno stanje v naši družbi ni predmet interesa DSP. Takšno stališče imam za cinizem, ob katerem bi se v bolj prijaznih okoliščinah verjetno samo kislo nasmehnil, zdaj pa me navdaja s tesnobo. Vprašanja zakonitosti, državljskih svoboščin in človeškega dostojanstva niso vprašanja, ki bi jih lahko prepustili zdravstveni stroki, še manj pa udarniški retoriki in praktiki vladajočih politikov. Ob vsem spoštovanju, ki ga čutim in izražam vsem, ki so zaradi bolezni covid-19 bili resno zdravstveno ogroženi, ki so utrpeli bolečino ali pa celo nenadomestljivo izgubo bližnjih, me dostopne ocene, statistike, strokovne raziskave in mnenja ter nenazadnje osebne izkušnje utrjujejo v prepričanju, da covid-19 ni nalezljiva bolezen, ki bi terjala tako drastične posege v temeljne državljske svoboščine, kot jih uvaja oblast pri nas. Covid-19, hvala Bogu, ni kuga! Se pa v naši družbi kot kuga širi nihilistično, protičloveško enoumje, ki duši vsakršno svobodo, ne le ustvarjalne svobode pisateljev. Zato vas, spoštovani predsednik in člani UO DSP, pozivam, da oblastniško početje, ki elementarni človeški strah pred boleznijo zlorablja za izigravanje zakonitega reda, ustavnih pravic ter teptanje temeljnega človeškega dostojanstva, javno, artikulirano in argumentirano obsodite!

P.S.

Na poziv v pismu, objavljenem 6. oktobra 2021, se do zaključka redakcije pričujočega zbornika ni ne zasebno (z izjemo Gorazda Kocijančiča) ne javno odzval nihče od članov in članic častivredenega društva, ki je, kot lahko med drugim beremo na njegovi spletni strani, »s svojo vedno kritično in ustvarjalno vlogo mnogo prispevalo k pomembnim spremembam v slovenskem družbenem in kulturnem prostoru«.

Branko Gradišnik

Kako ponosno to zveni!

Dva izpisa iz mojega dnevnika

I

Znanost je sezidana iz dejstev, kot je hiša sezidana iz kamnov.

A kopica dejstev ni nič bolj znanost, kot je kup kamenja hiša.

Henri Poincaré, matematik in filozof znanosti

25. aprila 2021 Prijatelj D. mi sporoča, da je carina zavrnila pošiljko zanj. Hkrati so se spravili nad ivermektin infektologi (Ihan, Tomažič). Za to kampanjo je najbolj »zaslužan« Matjaž Zwitter, ugledni onkolog, tudi specialist za medicinsko etiko, ki je objavil dve pismi o zdravlilu (v reviji Zdravniške zbornice *Isis* in v *Sobotni prilogi Dela*). Zdaj se vidi rezultat: ivermektin, ki ga sam občasno že od leta 2018 jemljem proti boreliozi, je prišel pod carinski radar. Infektologi zavračajo tudi Zwittrov predlog o randomizirani študiji, čeprav bi ta samo pokazala, katera stran ima prav.

Matjaž mi/nam piše: »Nisem vrgel puške v koruzo, res pa sam ne morem naprej, potrebujem širšo zaslombo.« In sprašuje, kako dopovedati Poklukarju, da stroški za študijo ne bi dosegali niti toliko škode, kolikor je družbi povzročil en sam dan zapore. Predlaga nam javno pismo, a želi, da bi bil podpisan tokrat kdo drug. »Naj se vidi, da tudi drugi tako mislite. Če pa bi šli na sestanek k ministru, seveda pojdem.«

Odpisujem po celonočnem premisleku.

Dragi Matjaž,

hvala za pogumno povabilo. Kako zelo pogumno je, so-dim po svoji izkušnji – konec lanskega leta sem sam posku-sil slovensko javnost opozoriti na metode, s katerimi splošni in družabni mediji, stroka in oblasti skoraj koncertirano dušijo svobodo misli in znanstvene skepse. Takrat je šlo za dr. Malcolm Kendricka, škotskega zdravnika, ki ga je Wi-kipedia brisala, ker da je »tajilec statinske teorije«. A ni ga brisala zaradi njegove knjige *The Great Cholesterol Con*, saj je ta izšla že leta 2007. Izbrisali so ga z izgovorom, češ da je antistatinski heretik, ker niso bili zmožni argumentirano zavr-niti njegovega pisanja o tem, kako pristranska – namreč kako naklonjena kemofarmaceutskim željam – je današnja medicinska znanost. Ta je umetnost friziranja eksperimen-tov in njihovih izidov izpopolnila do te mere, da še glavni urednik revije *Science* priznava, da ni več možnosti, da bi kdorkoli lahko objektivno ločeval med resnico in potvorbo na polju raziskav. Zdaj objavlja Kendrick (razen na svojem blogu) le še kot občasni kolumnist ruske RT. Ko sem posku-sil objaviti najprej prevod njegovega članka o hidriksiklo-rokiniju, potem pa sem – zavr-njen – reč predelal v poučen esej, je moj najljubši časopisni urednik odpisal: »Kako naj vem, da ni padar?«

Vprašanje se mi je zdelo neverjetno, vendar samo potr-juje, kar je napisal Kendrick sam v prevedenem sestavku.¹

Tule imaš najprej citat zaupnega, a v javnost scurljale-ga e-pisma, iz katerega navaja Kendrick, potem pa njegov komentar.

»,Na naskrivaj posnetem srečanju med glavnima uredni-koma revij *The Lancet* in *New England Journal of Medicine* udeleženca objokujeta zločinski vpliv, ki ga imajo farma-cevtska velepodjetja na znanstveno raziskovanje. Kot je iz-povedal Philippe Douste-Blazy, nekdanji francoski minister

1 Izvirnik je na voljo na medmrežnem naslovu <https://www.rt.com/op-ed/493732-big-pharma-pandemic-covid/>.

za zdravstvo, ki je leta 2017 kandidiral za mesto direktorja WHO, je potekala razprava za zaprtimi vrati v letu 2020 med glavnima urednikoma teh publikacij, ki sta z utemeljitvijo, da gre za sleparjenje s podatki, že umikala kakšne razprave, ker so bile naklonjene vefarmacevtom.⁴

V nadaljevanju pa je e-pismo citiralo del posnetka: »Poslej ne bomo več mogli ... objavljati podatkov kliničnih raziskovanj, saj so farmacevtske firme dandanes finančno tako vse-mogočne, obenem pa zmožne uporabljati takšne metodolo-gije, da smo primorani prejemati razprave, ki so metodološko videti brezhibne, v resnici pa prihajajo do sklepov, kakršne si od njih želijo farmacevti,« je povedal glavni urednik revije *The Lancet* Richard Horton.

Video posnetek razprave o tem problemu si lahko ogle-date na <https://www.youtube.com/watch?v=ZYgiCALEdPE>. Posnetek je v francoščini, a opremljen z angleškimi podpisi.

The New England Journal of Medicine in *The Lancet* sta najbolj vplivni in najbolj preskrbljeni medicinski reviji sploh. Če tidve ne moreta več pogruntati, katere raziskave so v bistvu sleparske, potem ... Potem kaj? Resnično, kaj potem?«

Ko sem zavrnen poprosil za pomoč pediatra in otroškega nevrologa dr. Davida Neubauerja, ki ga imam res za sijajnega in vselej zavzetega zdravnika – prav on je zaslužen za vpeljavo (1994) zdravljenja otroške epilepsije s srednje-verižnimi trigliceridi (MCT), pa tudi za uvedbo medicinske konoplje v epileptologijo – čeprav je dobil kamnov pod noge prav toliko kot Kendrick – je mož poprijel in napisal strokovno recenzijo Kendrickovega »mazaštva«.

»Iz pričujočega prispevka škotskega zdravnika dr Malcolma Kendricka (v prevodu Branka Gradišnika) lahko povzamemo dvoje: prvič, da danes ne gre več verjeti vsem znanstvenim objavam, pa čeprav v vrhunskih medicinskih revijah. (...) O tem sem s soavtorji pisal tudi sam, saj smo ugotavljali, da so študije na otroški in mladostniški populaciji, ki potekajo (ali so pred nedavnim potekale) v Sloveniji, povsem redundantne in nepotrebne, saj bi bili dovolj izsledki raziskav na

odraslih, preneseni na otroško populacijo. S tem lahko po nepotrebnem zapravljamo čas, ki je potreben do uvedbe novega zdravila, ki bi lahko bilo učinkovito za določeno bolezen pri mladih bolnikih in bolnicah. Poudarili smo, da bi morale komisije za medicinsko etiko, ki o takih študijah odločajo, biti bolj pozorne na to, kaj odobrijo in kaj je nepotrebno odobriti (Rose K, Neubauer D, Grant-Kels JM. Questionable industry-sponsored postneonatal pediatric studies in Slovenia. *Curr Ther Res Clin Exp* 2019, 90:86-91).«

Drugo, kar je izluščil Neubauer, pa je bilo, da se iz zgodovine znanstvenih objav lepo vidi narava kontroverze: najprej ugodna študija o zdravilu, potem še ena, ki omeni možno laboratorijsko poreklo virusa, zatem pa plaz demantijev, zavrnitev in protioptožb z vseh koncev, zaradi česar

» je javnost v veliki meri povsem izključena iz tega, da bi zvedela resnico okoli SARS-CoV-2 in COVID-19 dogajanj. Zato bi bilo nujno čim prej raziskati/preiskati znanstvene podlage, inštitucije, laboratorije in njihove pomembne sodelavce kot tudi relevantne posameznike pri SZO, znanstvene revije in njihove vire financiranja in vse tiste, ki so odgovorni za vnašanje zmede okoli resnic glede SARS-CoV-2 in COVID-19 (Yan LM in sod., Sept. 2020 <https://www.scribd.com/document/479227984/The-2nd-Yan-Report>).«

Dr. Neubauer je recenzijo končal s priporočilom: »Če ne moremo več zaupati znanstvenikom, zakaj ne bi verjeli Kendricku?«

A ko sem njegov pledoaje poslal uredniku, nisem prejel od njega nobenega glasu več. In tako je sodelovanje med mano in njim do nadaljnjega zamrlo, in nič ne kaže, da bi se lahko oživilo.

Dr. Malcolm Kendrick seveda ni prvi izobčenec v zgodovini medicinske idolatrije. Ko je Bernard Lown, izumitelj in spodbuditelj defibrilatorja, sredi šestdesetih let prejšnjega stoletja glasno podvomil o tedaj svetovno veljavni doktrini, češ da morajo ljudje, ki so doživeli srčni na-

pad, vsaj 4–6 tednov preležati kot mumije, in je začel svoje paciente posajati za začetek v naslanjače, so mu kolegi na oddelku podelili vzdevek »dr. Mengele« in ga v mimohodu pozdravljali z nacistično iztegnjeno desnico. Doktrina najstrožjega mirovanja takih bolnikov je bila tedaj v veljavi že pol stoletja, umrl pa je v takšni svoji postelji vsak tretji pacient – in sicer od pljučne embolije, ki jo je povzročilo prav prisilno mirovanje. Danes operirance na odprtem srcu po operaciji zbudijo iz narkoze in jih peljejo na sprehod. Dr. Lown, sicer nobelovec, je umrl zdaj februarja v starosti 99 let: v osmrtnicah zaman iščem omembo njegove »mengelejske« epizode. (O njej sem prvič bral prav pri Kendricku, glej blog »Malcolm Kendrick, Scottish doctor, author, speaker, sceptic«.)

Druga taka sholastična vaja še danes povzroča nepotrebno trpljenje žensk z ugotovljenim rakom dojke. V začetku 1880. let stoletja se je nekemu ameriškemu kirurgu intuitivno zazdelo, da bo širjenje tumorja v dojki učinkovito ustavil, če bo – kajti vsak rak se širi, kajne? – odstranjeval pacientkam dojke in sploh vse, kar je še mogoče izrezati v okolici. Čim več – tem boljše! Trajalo je vsaj 70 let, preden je doktrina »radikalne mastektomije« dobila prve razpoke, potem ko je radiolog Robert McWhirter končno ugotovil, da ni smrtnost pri teh bolnicah nič večja, če se zdravljenje omeji na navadno mastektomijo plus obsevanje. Zdaj vemo, da se tovrstni tumorji začno širiti že prav kmalu, v večini primerov še preden so odkriti, in sicer ne lokalno, ampak sistemsko – po limfnem sistemu raznesejo rakaste zasevke na vse konce telesa. Šele sredi 1980. let je dogma radikalne mastektomije dokončno padla, a še danes beremo o zdajšnjih posegih.

Skratka, ko se dogma zasidra, jo je težko omajati, saj jo podpirajo številni interesi, najbolj med vsemi pa oblastni, finančni in karierni. Stroka, ki je danes v razvitem svetu odvisna od financiranja, sponzoriranja, subvencioniranja,

podkupovanja s strani farmacije, sledi pri izbiranju, prikrojevanju, izvajanju in pristranski interpretaciji svojih raziskav diskretnim željam oblasti. Ta pa ji omogoča velezaslužke. Tako smo se danes znašli kar na lepem v svetu, kjer živilsko-zdravilka panoga z levo roko seje med prebivalstvo presnovne bolezni, da lahko z desno predpisuje zanje draga in (ob ustreznem življenjskem slogu) nepotrebna zdravila.

Spomniva se še holesterolske iluzije. Njene žrtve smo vsi, ki si kdaj merimo holesterol: kdo pa nima danes vrednosti vsaj 5? A ko si daš stestirati holesterol, ti pri nas praviloma sporočijo samo višino celotnega. Nihče te ne pouči, da si na varnem, če je razmerje med dobrom in slabim 1 : 2,5 ali manj, še manj pa slišiš o tem, da se plaki v ožilju sploh ne tvorijo, če človek nima vnetja. Bernarda ima že 16 let holesterol med 7 in 8, ker je pač v zelo stresni službi, vendar s prehrano skrbi, da je razmerje nižje od 1 : 2,5. Jaz ga imam 1 : 2 in skupnega med 5 in 6, a jaz sem pač ketoznik: 70 % vse svoje energije že 7 let vnašam vase v obliki zdravih maščob. A medicine – s častnimi izjemami, kakršna si tudi ti, Matjaž – taka empirija ne zanima.

Današnja kovidska tragedija ima dejansko še hujše razsežnosti, a ne zaradi svoje bolj ali manj namišljene virulence in smrtonosnosti, ampak zato, ker so se globalnim finančnim interesom pridružile še druge oportune koristi: predvsem gre za željo (in nujo) oblasti po učinkovitejšem nadzoru nad prebivalstvom vse bolj obljudenega in izčrpanega planeta. Tako ni več nepredstavljivo daleč dan, ko bo dober zrak tako dragocen, da bo postal luksuzno blago: takrat bodo gatesovske e-maske menda res praktične, ko nas bodo opozarjale, do kdaj naj vdihavamo svoj lastni CO₂, in nam predpisovale, za koliko sekund smemo odmakniti masko in koliko požirkov zraka smemo tako vdihniti – pa seveda koliko denarja se nam zaradi tega *in real time* preseli z računa na račun lokalnega *green pass providerja*, ki mu je licenco podelil prav Gates.

Množice ponižanih in razžaljenih bi se spričo takega nadziranja utegnile kdaj vzdigniti v upor proti oblastem, če ne celo razdivjati v hobbesovskem boju vseh proti vsem – preden pride do tega, je treba torej uveljaviti učinkovit sistem nadziranja in obvladovanja. Odtod interes (seveda tudi finančni) informacijske in sledilske tehnologije, ki drži na voljnih vajatih velikansko večino medijev.

Pred leti sem prevedel *Krajo človeka*. Thomas Szasz (1920–2012) je vedel in predvidel vse. Tole ti citiram iz te knjige:

»Tisočletja je bila uporaba drog² predmet samoobvladovanja, šeg, vere in postave. Deloma to še vedno drži. Bolj pomembno pa je vendarle, da uporabo drog zdaj odredijo navidezno medicinsko-znanstvena ‚dejstva‘ in zdravstveno-zakonske kontrole, obojemu pa je nazoren zgled široko zastavljena prohibicija, sestavljena iz odredb o receptih in iz kriminalizacije trgovine z mnogimi drogami, med njimi tudi s heroinom in marihuano. Tu gre za medikalizacijo drog prav z vrha. Medikalizacijo drog od dna pa se z nič manjšim žarom grejo posamezniki, ki navidezno nasprotujejo naši zakonodaji v zvezi z drogami, v senci tega pa se zavzemajo za tako imenovano rabo marihuane v zdravstvene namene, za samomor z zdravniško asistenco in za podobne tovrstne pogruntavščine. Posledica je izguba samolastništva – pravice do razpolaganja s sabo – ter pravice do samozdravljenja, ki sodita v klasično libertarijansko/liberalno naziranje glede uporabe drog.

Sploh se ne da dovolj poudariti, kako pomembno je razlikovanje med dvema vlogama pacienta: prva mu je naložena pod prisilo, drugo prevzema sam in prostovoljno.«

In še:

-
- 2 Droga izvirno pomeni v slovenščini surovino naravnega izvora, ki učinkuje na duha in/ali telo. Avtor uporablja besedo prav v tem pomenu, za katerega slovenščina ne premore drugega razlikovalnega izraza. Gre torej za »zdravila«, seveda pa je ta slovenska beseda res zavajajoča, kajti zdravilo je s svojimi stranskimi učinki obenem tudi »bolnilo«. (Ta in naslednje opombe so vse dopisane dne 2. novembra 2021.)

»Zdravniki in še posebej psihiatri vojujejo svojo vojno proti avtonomiji že več kot 200 let. Ko so si medicinski strokovnjaki pridobivali več in več znanja o človeškem telesu in njegovih boleznih, so težili k temu, da bi imeli nad njim večji nadzor. Avtonomijo so napadli na treh frontah, ki ustrezajo trem temeljnim človeškim nujam – se pravi, glede spolnosti, drog in smrti. S podporo kvaziznanosti in države so razglasili samooskrumbo, samomedikacijo in samousmrnitev za boleznin jih začeli kaznovati, češ da gre za prestopke proti javnemu zdravju in torej proti skupnemu dobremu. Svoboden človek je sam sebi lastnik. Terapevtska država prepoveduje samolastništvo.«

In:

»Kar se tiče razmerja med zdravjem in državo, je bil Hitlerjev cilj enak kot pri Platonu in pri modernih javnozdravstvenih gorečnejših – šlo mu je za odpravo ločnice med zasebnim in javnim zdravjem. (...) Resnica je, da nacistična zdravstvena ideologija zelo spominja na današnjo ameriško zdravstveno ideologijo. Obe temeljita na isti podmeni: namreč, da se posamezniki ne zmorejo zavarovati pred lastnimi hibami in zato potrebujejo zaščito paternalistične države, ki s tem zasebno zdravje spremeni v javno zdravstvo.«

Veliki protizdravnik si je, ko ni več mogel prav hoditi, vzel življenje tako, da se je doma vrgel dol po stopnicah v pritličje. In tu smo pri bistvu zadeve – ne gre za to, ali katero zdravilo zdravi ali ne, ampak za svobodo posameznika, svobodo odločanja o svojem telesu in življenju, svobodo, da zdravilo vzame ali zavrne ali pa si ga, če zna in če ne gre drugače, sam pripravi.

Ko se znanost spremeni v sholastiko, postane imuna na argument. Zanj bo gluha ali pa ga bo prevpila. Ali pa vsaj zasejala dvom. Letos sem že prevedel obsežno knjigo, ki v veliki meri razkrinkava to metodo in njene uničujoče posledice za medicino (in paciente), le da njeno specifično področje ni virologija, temveč »kemopsihiatrija«. Napisal jo je Robert Whitaker, ki sam ni zdravnik, je pa prejel prav za to svoje delo Pulitzerjevo nagrado za raziskovalno novinarstvo

na področju medicine. Knjiga bo pri nas izšla pri založbi UMco pod naslovom *Epidemija neke medicine – Odkritje »čudežne« tabletk in osupljivi učinek njene prodaje na širjenje duševnih bolezni v amerikaniziranem svetu*. Whitaker se od časa prve objave leta 2010 ukvarja s tem, da svetu odpira oči: razišči njegovo seminalno spletišče MIA (*Mad in America*).

Ko je Whitakerjeva knjiga izšla, jo je pospremila ena sama samcata ocena: objavljena je bila v *Boston Globeu* na dan izida. Whitaker v predgovoru k drugi dopolnjeni izdaji (2015) opisuje ta pojav takole:

»Ocenjevalec, neki Dennis Rosen, docent, ki poučuje pediatrijo na medicinski fakulteti Harvardske univerze, me je vzporedil z zanikovalci aidsa. Še posebej me je primerjal z bivšim južnoafriškim predsednikom Thabom Mbekijem, ki je zanikal, da bi bil aids dejanska bolezen, in je s tem povzročil smrt stotisočev Južnoafričanov.

Ocena je rabila dvema namenoma. Prvič, prikazala me je javnosti kot krivoverca, človeka, ki ga ne smemo poslušati. Zanikoval naj bi bil namreč nedvomne znanstvene resnice. Drugič, poslala je drugim morebitnim ocenjevalcem *Epidemije* sporočilo, da gre za *neodgovorno* knjigo. Takšno, ki lahko potencialno naredi veliko škodo. Rosenova ocena je bila namenjena temu, da me utiša, in sprva se je kot taka tudi obnesla. *Epidemije* niso ocenili pri nobenem drugem večjem časopisu, pa tudi na radiu me tako rekoč sploh niso intervjuvali. Kazalo je, da bo knjiga hitro potonila pred očmi javnosti. (...) Sčasoma pa je revija *Time* vendarle objavila kratko priznavalno oceno, enako pa tudi še *New Scientist* in *Salon*, in tako si je knjiga le našla pot do nekaterih bralcev.«

Sprega farmakokracije, zdravstva, zavarovalništva, tehnologije nadzora, medijev in oblastništva je tako neznanska, da so svarila zdravega razuma kot glas vpijočega v puščavi. Matjaž, zelo bi ti privoščil tvojo študijo, kajti ta je dejansko izvedljiva, vendar se bojim, da razen polen pod noge ne boš prejel od stroke ničesar. Ne potrebujejo izsledkov, saj

že imajo rezultate, ki se prilegajo njihovim interesom. (To pa je, kot veš, metoda moderne znanosti, ki mora vnaprej vedeti, kaj bo odkrila, kajti le na temelju napovedi lahko prejme subvencijo. V Kongresu ZDA je neka komisija, ki odobrava financiranje. Njena predsednica vsako prijavo pospremi s ključnim vprašanjem: »Kako bo ta reč koristila Ameriki v boju proti Kitajski in Rusiji?«) Sklicevanje na znanstvenost ali neznanstvenost je zgolj šarada.

In ko se bo, upajmo, razkrinkala, se bodo politiki sprenevedali, da so sledili – stroki!

Takrat se spomni vrlega doktorja Ivana Eržena. Le kje je danes nekdanji predstojnik NIJZ, ki se je skušal upreti odloku, s katerim je vlada uvrstila (3. 9. 2020) covid-19 med najbolj nevarne nalezljive bolezni (s smrtnostjo nad 40 %), kar je odprlo Pandorino škatlico nadaljnjih kanclagerskih ukrepov? In kje je tistih 27 ali koliko uslužbencev NIJZ, ki so ga soglasno podprli? Najbolj verjetno so še vedno na NIJZ, veseli, da so jo poceni odnesli (ker lahko bi šla tudi licenca!). Strokovno skupino pa vodijo infektologi, ki se na epidemiologijo pač ne spoznajo, na čelu z Ihanom, ki je boljši pesnik kot znanstvenik in boljši znanstvenik kot sočlovek. Pa tudi o zdravljenju infektov se jim, kot kaže, ne sanja. Infektolog te sorte pričakuje in (po tihem) zahteva od zdravnikov na terenu, da bodo obolelemu, ki se priglasi, ker teže diha in kašlja, rekli: »Oprostite, ne smem vam predpisati ivermektina, ker za zdaj še ni nedvomno znanstveno dokazano, da bi vam lahko koristil; torej se vrnite domov in se cajtajte s čajčkom, dokler ne nehate kašljati.« In če je bolnik dovolj predrzen, da vpraša, *kako* bo nehal kašljati, mu zatrdi: »To je pa naša specialnost: če bo prišlo do tako imenovane bolezni SARS CoV-2, bomo za vas našli posteljo na intenzivni negi.«

SARS-CoV-2 – kako učeno to zveni!

Seveda se to ne dogaja le v Sloveniji. Kako daleč je z dejstvi skregana kovidarska sholastika – edino primerna virusu, ki kot nevidno, a vsenavzočno boštvo vlada nad nami,

in njegovim medicinskim svečenikom, katerih zapovedi in prepovedi je treba spoštovati, da bomo dolgo živeli in se nam bo dobro godilo na zemlji! – mogoče najlepše razkrinkava dejstvo, da so na prvih mestih med državami sveta po smrtnosti od kovida takšne, kjer veljajo strogi ukrepi od prisilne nošnje mask pa tja do omrvtičenja družbenega, družabnega in gospodarskega življenja. Halo?

V resnici podatki in primerjave po vsem svetu nakazujejo, da v najboljšem primeru drži »nulta razlaga« – namreč, da so, kar se tiče kovida, vsi ukrepi, blagi in ostri, en in isti šmorn. Sam upoštevam le podatke mreže EuroMOMO (Evropski monitor mortalitete), ki deluje že od leta 2008 in njena metodologija onemogoča tiho premeno v Euromamo (Evropski manipulator mortalitete). Znotraj EuroMOMO se izsledujejo in merijo *splošne* smrti glede na to, ali znotraj države, starostne skupine ali celote vključenih držav presegajo statistična pričakovanja, utemeljena v podatkih prejšnjih let.³

Da ne bo očitkov, češ kaj se pa tale sili, ki niti zdravnik ni, naj povem, da se poklicno, namreč kot pisatelj in prevajalec, pa tudi nepoklicno, namreč kot živo človeško bitje z lastno pametjo in telesom, po sili matičnih podatkov opredeljeno kot član »ranljive skupine 70+«, že leta ukvarjam z zdravjem in boleznijo, zdravstvom in bolništvom, zdravili in bolnili ... Tako sem prevedel kakih deset medicinskih knjig, med njimi avtorje Thomasa Szasza, Tima Parksa, Roberta Lustiga, Henryja Marsha – in dodal še dve svoji, *Iskanije izgubljenega zdravlja : za vse, ki bi se radi ognili belih halj*,

3 Tule izpuščam tedanje podatke: vsak si lahko sam odpre grafiko-
ne, ki kažejo po državah, kako jim gre. V Euromomu sem prvič
opazil problem Izraela, kjer se je skok splošne mortalitete začel
po izvedenem množičnem cepljenju. Tu sem oni dan videl, da je
mortaliteta v visokem porastu v Romuniji, ki je slabo cepljena. A
ta se je ognila prvemu in drugemu valu, tako da zdaj tam umirajo
bolniki iz ohranjenega agregata posebno ranljivih. Odloča celota
vseh faktorjev. A kdo naj jih vse prepozna?

belih receptov, belih laži, bele žene in črnih misli. Ljubljana: UMco, 2018, in *Kronika koker koronika : za vas, ki ste raje anekdotično živi kot znanstveno mrtvi.* Digitalna, knjižna in avdio izdaja. Maribor: Založba Pivec, Avdiobook, 2020.

Med prevajanjem epohalne multidisciplinarne študije Davida Epsteina o prednostih raznovrstnosti pred specializacijo (*Razpon : zakaj v dobi hiperspecializacije še kar naprej zmagujejo raznovrstneži,* Ljubljana: UMco, 2021) sem se lahko na mnogih zgledih iz znanosti in tudi medicine poučil, da imam po zaslugi, khm, svojega »ADHD«, ki me žene, da nemirno begam in brskam po knjigah in mislih, precejšnje prednost pred znanstveno šolanimi specialisti, ki tičijo vsak v svoji lisičini, kamor jih je vkopala hiperspecializacija, utrjena s slaboumnim točkovanjskim subvencijskim sistemom, po katerem mora raziskovalec že v kandidaturi pojasniti komisiji, kaj bo odkril!

Mislim torej, da sem dodatno boljše izobražen kot zdravnik, ker imam kot svoboden duh dovolj časa in veselja in želje, da berem, oni pa za kaj drugega kot izčrpavajoče zdravnikovanje sploh nimajo časa in zato praviloma še vedno mislijo in delajo, kakor so se učili misliti in delati na faksu, pa seveda kakor jim naroči trenutni predstojnik. Le redke so izjeme, ki mislijo s svojo glavo in se izobražujejo ob delu.

Med strokovno zaostale sodijo tudi naši odločevalci, ki ne vidijo iznad plotov okrog svojih vrtilčkov in ki so se na tvoje pozitivne trditve o ivermektinu takoj ostro odzvali, češ da je izredno škodljiv za zdravje, čeprav z njimi po svetu že koliko, menda 40 let, uspešno in brez pomembnih stranskih posledic zdravijo milijone in milijone malaričnih bolnikov! Izumitelja sta prejela za svoje odkritje tudi Nobelovo! Zdaj pa naj bi bil ivermektin konjski razglistovalec.

Sam se ti seveda z veseljem priglašam kot poskusni kunc v predlagani dvojni slepi študiji. Reč je preresna, da ne bi sledil kategoričnemu imperativu. Celo politično sem se voljan organizirati, vendar ne v tole, kar imamo na izbiro

v parlamentu danes – vpišem se, ko se pojavijo kaki Združeni svobodnjaki Slovenije, ki me bodo prepričali z zdravo pametjo, ne pa z geslom »naprej juhej«.

Da bo tole pismo, če bo objavljeno, malo bolj prepričljivo, pa glasno izražam še enako pripravljeno, da me stroka uradno okuži, pa naj se vidi, komu obujki in komu opanki. Računam pač na prednost, ki jo imam pred milijoni nedolžnih, nevednih in zapeljanih žrtev konzumentskega Kapitala, ker sem se dovolj zgodaj zavedel in otresel razvad, na katere me je skušal navleči – zato se kovida ne bojim nič bolj kot drugih dveh občasno nadležnih, vendar po zaslugi imunosti nikakor ne nevarnih gostačev v mojem telesu: Epstein-Barra in borelije. In če me skušajo zastrašiti, češ da mi bodo, ker zavračam cepljenje, odrekli tudi zdravstveno oskrbo, jim odgovarjam: »Hvala vam, iskrena hvala, za tidve muhi na en mah. Tako ali tako že dolgo nosim s sabo žigosano potrdilo, da zavračam nepotrebno in mučno zdravljenje. Res mislite, da ne bom znal umreti brez ventilatorja?«

Matjaž, proste roke imaš, da tole objaviš v kakršnikoli obliki. Koliko pa se bo koga prijelo, ne vem. Najbolj čudno, a resnično je, da ljudje dejansko še naprej verjamejo branži, ki se zna, kot vsi vemo, znebiti odgovornosti s tistim univerzalnim obrazcem, odžebanim na koncu vsake reklame. In ljudje, ki temu nasedejo, so čudno naivni. A zamenjajva okvir te priprošnje, tako da bo pospremila ponudbo za nakup avtomobila. Kdo ne bi imel za lopova proizvajalca, ki bi vas napotoval, da se o tveganju in nezaželenih učinkih šofiranja in tankanja posvetujete z avtomehnikom in čr-palkarjem?

Tvoj Branko⁴

4 Odgovor sem sklenil poslati zgolj njemu osebno in ne drugim, ki jih je Matjaž nagovoril, saj bi se vsebina »izgubila v tolmačenju«. Do objave ni prišlo, razlog je gotovo podoben kot pri mojem »mazaču« Kendricku.

II.

»Tist' ma prav, k' te lah' po glav' ...

Platon, kakor ga parafrazira Thomas Szasz v eseju Metafora ali Kako metat na foro (*Kraja človeka*, UMco 2012)

23. 9. 21 Včeraj zgodaj zjutraj smo se vrnili iz paradiža Provanse in tu v Sloveniji našli celo štaló. Novi ukrepi skušajo omrtviti življenjske možnosti skeptikov in borcev za osebno svobodo. Danes smo sicer na pumpi še lahko tankali, ker ima Bernarda urejeno kartično nakupovanje pri Petrolu.

Poslal sem svojemu krogu⁵ novi spis Malcolma Kendricka. Dr. Kendrick, ki mu že leta z veseljem in hvaležnostjo sledim, je oni dan objavil obsežno in poglobljeno študijo o zvezi med kovidom in srčno-žilnimi boleznimi. Sam sem že iz naslova vedel, o čem bo beseda, seveda ovinkasta, ker vrlemu doktorju grozi odvzem zdravniške licence, če naravnost pove, da od nenavadnih srčnih zastojev in strjevanja krvi umirajo po cepljenju tudi stari, le da se pri njih to pripiše emšotu. Vseeno sem moral vse skupaj z opombami vred najprej skrbno prebrati. V okrožnici sem poslal link in opozoril na Kendrickov diskretni nasvet, da naj cepljeni, če se že morajo cepiti, potem mesec dni jemljejo enkrat dnevno aspirin 75 mg (to je ca. sedmina Bayerjevega 500 mg-skega, kakršnega ponujajo pri nas).

Zdaj pa me nekdo sprašuje, ali zaznava v mojem sprememnem pismu sled pesimizma.

Pišem direktno v dnevnik besedilo odgovora, ki ga bom razposlal vsej adremi.

5 To razpošiljanje poteka prek e-pisem, saj socialnim medijem ne zaupam. Seveda algoritmi delajo tudi na gmailu, a tu si nadzorovalci vsaj ne upajo posegati v dostavo, ker bi se s tem izdali, medtem ko FB, Wikipedia, You Tube in Twitter ipd. pošljejo nad disonantno pisanje svoje *fact-checkerje*.

Nekdo me v odziv že sprašuje, ali postajam rahlo pesimističen.

Rahlo je mila beseda. Vendar nisem le pesimističen – sem tudi nasršen. Morda bo najbolj ustrezen izraz »upravičena paranoja z militantnimi fantazijami«.

Seveda ste tudi vi že opazili, da gre razvoj dogodkov proti soteski, iz katere se bo kot izhod ponujalo samo še cepljenje »od tod do večnosti«. Za tiste, ki jim morda manjka razbrzdane pisateljske fantazije (beri anticipacije), tule zapisujem napoved. Želim namreč samo odpreti oči ljudem, ki mi jih je mar, in vi ste med njimi.

Ni daleč dan, ko se bosta BigPharma in BigTech sporazumela (z navideznimi zakonodajnimi odločevalci), da je treba necepljenim dokončno odreči možnost ne le vstopanja/udeleževanja, ampak tudi e-naročanja storitev in blaga. Blokada telefona je mala malica, saj »interes posameznega naročnika podlega interesu skupnega dobrega«.

Mislím torej, da bo treba že precej prej začeti z dejavnostmi, ki bodo po zasnovi in organiziranosti sledile izročilu OF ali metodam Mafije: sem spadajo konspirativnost, sporazumevanje na štiri oči, nesledljivi telefonini (na odmet), falzifikacije dokumentov in potrdil, ilegalni nakupi, podkupovanje uradnih oseb in novačenje simpatizerjev, neprijavljeno orožje (sem sicer pacifist, ni rečeno, da bo nasilje nujno, ampak v državah, kjer je nošnja strelnega orožja samoumevna, si javne in zasebne ustanove necepljenim ne upajo tako zlahka kratiti svobode gibanja).

Kdo bo vse to organiziral? Predvidevam, da se to do neke mere že dogaja, naskrivaj in po tihem, deloma spontano, vmes pa je mogoče kak star aktivist iz časa študentske revolucije, ki ve, kaj je ilegala.

Sam imam 71 let in ne nameravam v hosto (tam sem itak dvakrat dnevno s svojimi psi). Nisem Vladimir Nazor Branko. Imam tudi še nekaj načrtov, ki so osebne narave in mi že tako zmanjkuje časa zanje. Podajam torej samo predlog v nadaljnjo obravnavo in uresničevanje vsem mlajšim, ki imajo toliko več izgubiti, in seveda tudi vrstnikom, ki ste bolj žilavi od mene. Vsem sedanjim in prihodnjim »kovačem lastne usode« želim kar največ uspeha.

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Nevarne oddaje nevarno gorijo

Če nočeš, da so ljudje zaradi politike nesrečni, jim na vprašanje ne daj dveh mogočih odgovorov, kar bi jih vznemirjalo; daj jim le enega. Še bolje – nobenega. [...] Tlači jim v glavo nevnemljive podatke, napolni jih s toliko »dejstvi«, da bodo čutili zasičenost, a bodo hkrati prepričani, da absolutno blestijo v informiranosti. Dobili bodo občutek, da razmišljajo, in občutek gibanja, ne da bi se premaknili.

Ray Bradbury, *Fahrenheit 451*

Primer Rižner

Sedmega aprila 2020, približno tri tedne po razglasitvi epidemije covid-19 v Sloveniji, je Cirila Štuber, novinarka Prvega programa Radia Slovenija, v oddaji *Intervju*, objavljeni 8. aprila, gostila Karin Rižner, magistrico biologije, ki kot terapevtka in raziskovalka deluje na področju alternativne medicine. Gostja, ki je pred tem že večkrat nastopila v oddajah Radia Slovenija, je v pogovoru med drugim izrazila nekaj kritičnih pomislekov glede prevladujočih pogledov in odzivov na epidemijo.

Novinarka je 9. aprila, dan po objavi, izvedela, da je bil intervju izbrisan iz spletnih platform RTV (RTV 4D, portal Prvega), skratka, da ni več v nobeni (uradni) obliki dostopen širši javnosti. Teden dni pozneje je Danijel Poleslek, odgovorni urednik Prvega, podal svojo obrazložitev in zagovor izbrisa vsebine. Po njegovem »ta ni skladna s profesionalnimi standardi naše medijske hiše«, pri čemer se je skliceval predvsem na 10. in 17. člen Poklicnih meril in načel novinarske etike v programih RTV Slovenija, »ki govorita med drugim o tem, da z oddajami ne smemo ogrozati

zdravja ljudi, pa tudi, da je treba pred objavo vsa dejstva, ki vplivajo na zdravje ljudi, preveriti v posvetovanju s stroko.«

Med mnenji Karin Rižner, ki jih je podala v intervjuju, je Poslek med drugim izpostavil njeno prepričanje o izjemni naravni moči imunskega sistema, ki naj bi se lahko, ob ustreznih skrbi zanj, uspešno spopadel z večino virusnih in bakterijskih nevarnosti; njeno kritiko »šolske medicine« kot pretirano »mehanicistične« in zagovarjanje »tradicionalnih medicin«; njeno oceno, da se v primeru koronavirusa »spopadamo z zelo blagim virusom za veliko večino ljudi«; ter njeno nasprotovanje zapiranj »mej, šol in podjetij« pri odzivu na epidemijo.

Prvo mnenje je sogovornica jasno izražala vso svojo kariero, tudi v preteklih gostovanjih na RTV, zato odgovornega urednika ne bi smelo pretirano šokirati. Da ima pri preprečevanju virusnih obolenj ključno vlogo krepitev imunskega sistema, je bil v drugi polovici preteklega leta tudi eden od – morda premalo poudarjenih, a vendarle nespornih – javnozdravstvenih napotkov, še zlasti v povezavi s pozitivnim učinkom ustrezne ravni vitamina D, o čemer je poročala večina osrednjih slovenskih medijev. Tudi to, da gostja, ki prakticira alternativno medicino, brani svoje področje in izreče nekaj kritičnih besed o uradni medicini, ni ravno nezaslišano.

Mnenje, da se »spopadamo z zelo blagim virusom za veliko večino ljudi« je identično uradni poziciji Svetovne zdravstvene organizacije, drugemu odstavku njene definicije covid-19, ki pravi: »Večina ljudi, ki se okuži z virusom covid-19, bo izkusila blago ali zmerno okužbo dihal in bo okrevala brez potrebe po posebnem zdravljenju.«

Vprašanje o državnem zapiranj »mej, šol in podjetij« v demokratični družbi ne bi smelo biti vprašanje, o katerem razpravlja le peščica birokratov. Jasno je, da je ob grožnji epidemije na neki točki potrebna odločna usmeritev, ki jo lahko sprejme le vlada v tesnem sodelovanju z javnozdrav-

stvenimi institucijami – pri čemer bi moralo biti samoumevno, da se pred sprejetjem tako drastičnih ukrepov posvetujejo tudi s predstavniki drugih relevantnih strok –, a to seveda ne pomeni, da mediji ne bi smeli omogočati polemične javne razprave, ki vključuje široko paleto naklonjenih in kritičnih pogledov na te odločitve. Nasprotno, omogočanje in spodbujanje tovrstnih razprav je – še zlasti ob najbolj perečih družbenih izzivih, kakršnim smo nedvomno priča – temeljno poslanstvo medijev, zlasti javnih. Gostja oddaje je imela vso pravico, da je podala svoje mnenje o tem vprašanju, in novinarka vso pravico, da ji pri tem ni nasprotovala.

Med izjavami Karin Rižner, ki jih navaja Poslek, je sporna le trditev, da se v Italiji smrtnost v tistem času ni povečala glede na prejšnje sezone. Pri tem se je sklicevala na vodilno evropsko bazo podatkov o smrtnosti EuroMOMO in ni bila edina, ki so jo aprilski podatki na spletni strani zavedli: pri EuroMOMO so ravno v tistem času objavili posebno obvestilo, da so podatki za to obdobje nenatančni, ker nastajajo večje zamude pri oddaji poročil.

»Ne gre za prepovedane teme, kot želijo prikazati nekateri kritiki,« je zapisal Poslek, »gre za dejstvo, da tako kot ne smemo objavljati nepreverjenih informacij, ne smemo niti širiti neutemeljene znanosti, še zlasti, če bi ta lahko ogrožala varnost in zdravje kogar koli.«

Novinarka proti enoumju

Cirila Štuber se je na Poslekovo obrazložitev – ki implicitno razkriva predpostavko, da lahko kot radijski urednik s politološko izobrazbo brez večjih težav presoja o tem, kateri pogledi naravoslovnih znanstvenikov so »utemeljeni« in »neutemeljeni«, pri čemer se vseskozi izogiba omembi izobrazbe Karin Rižner – odzvala z neomajnim zagovorom kritične vloge novinarstva in pluralizma v javni znanstveni diskusiji. V argumentaciji odgovornega urednika je prepoznala

»servilen pristop« k razpravi o javnozdravstveni politiki,

ki »ignorira vlogo medijev kot četrte veje oblasti [...] [ter] slepo sledi smernicam in interpretacijam ministrstva za zdravje«; ki »s tem, ko zagovarja, da obstaja ena sama (javnozdravstvena, torej politična) doktrina, ki jo imenuje znanost, dejansko ogroža temeljno paradigmo znanosti, ki ni nikoli dokončna (*settled*), ampak vedno odprta za nova spoznanja«; ki »s svojo potezo ovira pluralizem večno spremenljivih in prožnih znanstvenih pogledov, ki nam v svobodni družbi [...] dajejo nove in nove izsledke«; in ki nenazadnje »ignorira vlogo medijev, da dajejo prostor civilni družbi, znanstvenim pogledom, ki so v manjšini, s čimer dovoli enoumje – če vsi govorijo in mislijo enako, ne le da ni nobene kontrole nad ,uradno‘ politično resnico s strani medijev, ampak tudi ni nobene potrebe po delovanju kakršnegakoli medija (razen morda zabavnega medija).«

Odziv varuhinje

Na ta nenavadni dogodek – izbris oddaje, ki jo je uredništvo prej odobrilo in je tudi že bila predvajana (več dolgoletnih novinarjev RTV mi je zatrdilo, da podobnega posega pred tem ne pomnijo) – se je odzvala tudi Ilinka Todorovski, varuhinja pravic gledalcev in poslušalcev RTV, ki je sicer presodila, da »uredništvo ni ravnalo preiščeno« pri izbiri gostje »za komentiranje zdravstvenega vidika epidemije covid-19«, a je obenem opozorila,

da te »vsebine ni mogoče označiti za pozivanje k opustitvi samozaščitnega ravnanja ljudi, ki bi neposredno ogrožalo njihovo zdravje, zaradi česar bi bilo posnetek treba odstraniti iz arhiva, kar je skrajni ukrep ob kršitvah programskih standardov. [...] Pred odstranitvijo vsebine, ki je v nasprotju z uredniško politiko, [...] bi bilo smiselno poiskati druge programske možnosti, denimo vdelavo grafičnega opozorila, da povedanega ni mogoče razumeti kot nasvet, ali nadgradnjo in dopolnitev programske vsebine s strokovnimi protiargumenti.«

Nič od tega se ni zgodilo, odziv novinarke in poziv varuhinje je uredništvo Prvega prezrlo, posnetek je še danes – skoraj leto in pol pozneje – izbrisan iz spletnega arhiva RTV.

Od izbrisa do izbrisa

Seveda lahko deloma razumemo, zakaj je v prvih tednih po razglasitvi epidemije tudi v našem medijskem prostoru zavladala panika, ki je porodila številne pretirano previdne poteze, s katerimi so se uredniki in novinarji želeli v prvi vrsti zavarovati pred možnostjo kakršnekoli obtožbe o delni odgovornosti za napovedane množice žrtev. Še zlasti po apokaliptičnih svarilih Milana Kreka v začetku aprila 2020 (pozneje je postal direktor NIJZ), da bi brez sprejetja takratnih ukrepov po svetu umrlo sedemdeset milijonov ljudi, v Sloveniji pa devetdeset tisoč; svarilih, v katerih so odmevale iz današnje perspektive absurdno pretirane marčevske napovedi epidemiologa Neila Fergusona in njegove skupine iz londonskega Imperial Collegea, ki so bile ena ključnih spodbud za politike vsesplošnega zapiranja po svetu.

Toda zakaj intervju še vedno ostaja izbrisan sredi letošnjega poletja, ki ga velika večina Slovencev preživlja precej podobno kot poletja predpreteklih let, brez vidnejših omejitev in – kot je smotrno in razveseljivo – tudi brez glavnine lanskih strahov? Čigavo zdravje naj bi danes »ogrožala«
skeptična stališča Karin Rižner iz lanske pomladi?

Če bi neprekinjenost tega izbrisa lahko do neke mere pojasnili z dejstvom, da so po umiritvi prvotne polemike počasi zamrli tudi pozivi poslušalcev k vrnitvi posnetka v arhiv, pa je ponovitev (in srhljiva nadgraditev) orisanega cenzorskega postopka, ki se je na RTV zgodila pred kratkim, neopravičljiva in alarmantna.

Primer Makovec

Enajstega julija 2021 je novinar Damjan Zorc v oddaji *Nedeljski gost* na Valu 202 gostil dr. Tomaža Makovca, diplomiranega farmacevta in doktorja biokemije, zaposlenega na Inštitutu za biokemijo in molekularno genetiko Medicinske fakultete v Ljubljani. Makovec je v pogovoru predstavil osrednje teze svoje knjige *Medicina je padla na glavo*, v kateri problematizira vlogo farmacevtske industrije v sodobni psihiatriji. Na koncu intervjuja je poslušalce opozoril še na izid zbornika *Koronska kriza pod drobnogledom empirične znanosti*, ki ga je uredil pravnik dr. Andraž Teršek in ki vsebuje tudi Makovčev prispevek. Ob tem je Makovec na hitro orisal svoje videnje aktualne epidemije in jo označil za »spektakel«, močno pretirano javnozdravstveno reakcijo, ki naj bi jo med drugim spodbujale finančne motivacije globalne farmacevtske in medicinske industrije.

Posnetek je bil še isti dan izbrisan iz arhiva. Odgovorni urednik Vala 202 Nejc Jemec se je dva dni pozneje radijskemu občinstvu opravičil, da je oddaja šla v eter, in njen izbris utemeljil z zdaj že prepoznavnim argumentom: »Gostu je bilo [...] omogočeno širjenje sporočil, ki ogrožajo zdravje ljudi.«

Izbris oddaje je med slovenskimi mediji najbolj navdušeno pozdravila revija *Reporter*, v članku *Sramota nacionalnega radia: anticepilca, ki ne verjame v duševne bolezni, spustili na Val 202, zdaj se v zadregi posipajo s pepelom*, uredništvu Vala 202 pa so na družbenih omrežjih za hitro odstranitev nevarne »psevdoznanosti« čestitali številni intelektualci, novinarji, znanstveniki, aktivisti in poslanci z vseh koncev političnega spektra.

Kritičnih odzivov, ki bi kakorkoli problematizirali cenzuro raziskovalca Medicinske fakultete s farmacevtsko in biokemijsko izobrazbo, ki je razpravljal o svojem strokovnem področju, ni bilo najti niti v nobenem od osrednjih slovenskih medijev niti na vidnejših alternativnih medijskih platformah.

Podobno kot Poslek v primeru Karin Rižner se tudi Jemec v svojem zagovoru cenzure Makovca vnaprej brani pred obtožbo cenzure; za radio naj ne bi bilo prepovedanih zgodb, mnenj in sogovornikov, potrebovali naj bi le ustrezen kontekst in format oddaj. Jemec sicer ne poda nobene konkretnega konteksta in formata, v katerih bo Val 202 predstavil Makovčevo zgodbo in mnenje, kar nam seveda utegne poroditi sume o urednikovi iskrenosti. Jasno pa poudari, da breme krivde za ta zdravje ogrožajoči incident v celoti nosi novinar: deloval naj bi »nekritično«, »neprofesionalno« in »mimo urednikov«, zato »zadevo ustrezno interno naslavljamo.«

Zorc je kmalu zatem prejel »poziv k izjavi o očitanih kršitvah«, prvi korak disciplinskega postopka, ki sta ga podpisala Andrej Grah Whatmough, generalni direktor RTV, in Miha Šenica, pravna pisarna RTV. Poleg očitkov o nespoštovanju uredniških dogovorov in delovanju v nasprotju z navodili Zorca pozivata, naj se v treh delovnih dneh izjasni tudi glede očitka,

»da je z objavo navedene oddaje *Nedeljski gost* nastala nepopravljiva programska škoda, ker so poslušalce med intervijem dosegla zdravje ogrožujoča sporočila, ker dejstva, ki vplivajo na zdravje ljudi, pred objavo niso bila skrbno preverjena v posvetovanju z medicinsko stroko.«

Intelektualno nebojljena množica

Zorc, ki je vse očitke odločno zavrnil, je v svojem odgovoru zapisal:

»V vseh 32 letih novinarske kariere na Valu 202, med katero sem pripravil okrog 90 oddaj *Nedeljski gost* (in vmes je bilo vsaj 10–15 tako imenovanih kontroverznih gostov), mi očitkov o neprofesionalnosti in neetičnosti, kaj šele programski škodi in ogrožanju zdravja poslušalcev, ni nihče vrgel pod nos; ne v letih prejšnjega režima in prvih letih tranzicije, ne

pozneje – vse do danes. [...] Za izbor cenzurirane oddaje mi niti na kraj pameti ni padla kakršnakoli skrita agenda [...] – želel sem napraviti zanimiv pogovor z znanstvenim posebnostjo, in sredi poletja vsaj malo razmišljujočim poslušalcem in poslušalkam razgibati napol zaspane dopustniške možgane. Dasiravno s temačno in skrivnostno temo, za katero bi bilo vsem nam ljubše, ko bi jo lahko brez dvoma ovrgli.«

O »zdravje ogrožujočih sporočil« glede covid-19, ki jih je Makovec ob zaključku oddaje lansiral v nič hudega slutečo nedeljsko publiko, pa je Zorc še pripomnil:

»Te zadnje pol minute oddaje sem objavil kot nekakšno logično nadaljevanje povedanega, in če je to tisto, kar ogroža zdravje naših poslušalcev, ki jih nihče ne bi smel tako podcenjevati, potem se sprašujem, koliko gorja sem ponevedoma v vseh teh 32 letih storil kot voditelj programa, ko sem po daljšem deževju, recimo, pozval občinstvo, naj si le privošči popoldansko sončenje in malo porjavelosti.«

Ta duhovita pripomba zazna dve bistveni dimenziji novega cenzorskega diskurza vodstva in uredništev RTV: prvič, podcenjujoč, pokroviteljski odnos do svojega občinstva kot intelektualno nebogljene množice, za katero so – onkraj varnih meja športa in pop glasbe – potencialno pohujšljive vse ideje, podatki in razlage, ki jih ne odobrijo in filtrirajo pristojne institucije; in drugič, videz popolne odsotnosti kakršnegakoli resnega razmisleka o potencialnih širših in daljnosežnejših posledicah orisanih cenzorskih postopkov.

Sežiganje oddaj

Bodimo povsem jasni: izbris že predvajanih oddaj RTV – torej onemogočenje javnega dostopa do zgodovine javnega medija – je medijski ekvivalent sežiganja knjig. In »tam, kjer sežigajo knjige«, kot je pred točno dvesto leti zapisal Heinrich Heine, »bodo na koncu sežigali tudi ljudi«.

V kaj bi se nova cenzorska normalnost, ki sta jo s *sežigom* svojih vsebin vzpostavili uredništvi Prvega in Vala 202, razrasla, če bi jo dosledno uveljavili v našem širšem medijskem, publicističnem in družbenem prostoru? Bi morali Terškov zbornik, ki očitno vsebuje nekatere podobne poudarke kot Makovčev radijski nastop, umakniti iz prodaje? Poloviti in uničiti izvode, ki že krožijo med slovenskim bralstvom? Naj spletni ponudniki zablokirajo strežnike, ki gostijo Terškov polemičen blog? Odstranijo spletno stran zloglasne Iniciative slovenskih zdravnikov?

Kaj storiti z njenim najvidnejšim predstavnikom, dr. Matjažem Figljem, ki si drzne zagovarjati stališča, primerljiva z javnozdravstvenimi smernicami Švedske in več ameriških zveznih držav, ter s kritično držo nekaterih eminentnih, svetovno uveljavljenih znanstvenikov (npr. epidemiologov Martina Kulldorffa, Sunetre Gupta in Jaya Bhattacharye s harvardske, oxfordske in stanfordske univerze – prvopodpisnikov *Great Barrington Declaration*, odmevnega poziva proti politikam *lockdowna* –, ki redno nastopajo v številnih vodilnih ameriških in britanskih medijih, pa Johna Ioannidisa, stanfordskega profesorja medicine in statistike, enega največkrat citiranih sodobnih znanstvenikov, ter Nobelovih nagrajencev za kemijo in medicino, Michaela Levitta in Luca Montagnierja s stanfordske in pariške univerze)? Bi mu morali s sodno odredbo onemogočiti kakršnokoli objavo, izjavo ali nastop? Bi bilo treba izbrisati vse njegove pretekle intervencije iz spletnega arhiva RTV in z vseh drugih medijskih platform?

Bi bilo smotrno tudi novinarju Marku Potrču, ki mu je zaradi njegovih priljubljenih spletnih zagovorov švedskega javnozdravstvenega modela minister za notranje zadeve Aleš Hojs očitil odgovornost za smrti bolnikov s covidom-19, prepovedati vso komunikacijo z javnostjo? In ga, če to ne zaleže, zapreti v hišni pripor brez telefonske in internetne povezave, dokler NIJZ ne razglasi dokončne zmage v vojni proti bolezni vseh bolezni?

Brez tobaka do leta 2040

Če bi želela RTV dosledno uveljaviti svoje nove cenzorske standarde, bi morala že v kontekstu poročanja o covidu-19 izbrisati celo vrsto preteklih prispevkov in oddaj, ki so – kljub vsebovanju »zdravje ogrožujočih sporočil« glede na ta hip prevladujoče smernice – še vedno dostopni na njenih spletnih straneh. A zakaj bi se ustavili pri covidu-19? Kaj pa drugi ključni vidiki javnozdravstvene politike?

Po podatkih Univerze John Hopkins je do časa pisanja tega članka v Sloveniji s covid-19 umrlo 4429 ljudi. Iz poročil NIJZ je na primer mogoče razbrati, da je v času od razglasitve epidemije bistveno več Slovencev umrlo za posledicami kajenja. Če upoštevamo še stališče iste institucije – usklajeno s Svetovno zdravstveno organizacijo –, da je kajenje eden pomembnejših dejavnikov za resne zaplete pri okužbi s covidom-19, se zdi, da tudi uživanje tobak-nih izdelkov pomeni prvovrstno zdravstveno nevarnost, ki bi jo morali v vseh javnih tematizacijah obravnavati z največjo mero previdnosti in strokovne skrbi za dobrobit našega prebivalstva. Milan Krek, vrhovni slovenski promotor zdravega načina življenja, je maja letos predstavil načrt NIJZ za »Slovenijo brez tobaka«, ki naj bi ga uresničili *vsaj* do leta 2040.

Kaj torej storiti z vsemi lažnimi informacijami, ki jih je še vedno mogoče najti v spletnem arhivu RTV in ogrožajo javno zdravje z razširjanjem skepse med neizobraženci, lahkoverneži in idioti glede evidentnega strokovnega konsenza, da moramo kajenje brez večjega odlašanja v polnosti izničiti?

Kaj storiti s teorijo zarote Svetlane Makarovič, da »pri gonji proti kadilcem seveda ne gre samo za kajenje«, temveč »za umetno ustvarjanje notranjega sovražnika«? Z njenim širjenjem lažnih novic, da demonizacija kadilcev kot »podvrste človeštva, ki kar noče in noče prenehati kaditi«, služi političnemu mehanizmu, po katerem je »nekomu treba prilepiti nalepko manjvrednosti in nato nanj naščuvati

drhal«, ker je »razklano ljudstvo lažje obvladovati in manipulirati«? (Zveni aktualno?) Z njenimi dezinformacijami, da smo priča »ventilu za fašistoidnost«, s čimer dobrohotne javnozdravstvene smernice na skrajno nedostojen način povezuje s fašizmom, ki so ga naši predniki premagali enkrat za vselej?

Kaj storiti s psevdoznanstvenim teoretiziranjem lacanovske trojke o vesplošno razširjenem »zatiranju kadilcev« sredi svobodnega sveta (bi lahko v prihodnje ta nevarna skrajnodesničarska fantazma celo navdihnila kakšen terorističen napad)? Pa z množico neodgovornih celovečernih filmov in televizijskih serij, ki na povsem nekritičen, neprofesionalen in nestrokoven način prikazujejo kajenje kot brezskrben vir užitka?

Koliko nedolžnih življenj bi rešili, če bi jih za vekomaj izbrisali iz arhiva RTV?

Kafkovski proces proti Zorc

Damjan Zorc je kmalu po prejemu poziva brez večjih težav dokazal, da ostre obtožbe proti njegovemu novinarskemu delu nimajo nobene legitimne podlage. Tako je 23. julija prejel zadnje pismo iz pravne pisarne:

»V zvezi s predlogom za uvedbo disciplinskega postopka vam sporočamo, da po preučitvi vaše izjave in vseh ostalih okoliščin primera disciplinski postopek zoper vas ustavljamo. Iz zbranih dokazov in izjav namreč ni mogoče z gotovostjo trditi, da so bila z vaše strani kršena izrecna navodila nadrejenega. [...] Prav tako zbrani dokazi ne zadoščajo za ugotovitev, da so bile z vaše strani kršena poklicna merila in načela novinarske etike v programih RTV Slovenija.«

A kljub temu, da pravna pisarna RTV ni našla formalne podlage za discipliniranje neuklonljivega novinarja, so njegovi nadrejeni za to vseeno poskrbeli na neformalni ravni: Zorc so brez izrecne opredelitve in obrazložitve sankcij

odvzeli njegove stalne programske termine, uredništvo nedeljskega programa in vodenje oddaje *Nedeljski gost*, v kateri je deloval vrsto let. Prav tako niso umaknili ali preklicali svojih obtožb o »zdravje ogrožujočih sporočilih« in javnega blatenja novinarjeve profesionalnosti. Pogovor z Makovcem še vedno ostaja izbrisan.

Za Zorčeve novinarske kolege, ki so brez večjega vmešavanja spremljali, kako se uredniki v imenu javnozdravstvenih zapovedi avtoritarno znašajo nad prekaljenim radijcem, je nauk tega kafkovega procesa jasen: ob najmanjšem odmiku od opevanja teh zapovedi pri poročanju o vrhovni tabu temi naše krasne nove normalnosti so lahko – brez kakršnekoli učinkovite možnosti sklicevanja na pravna, etična in profesionalna varovala – potisnjeni na obrobje svojega poklica, ne glede na pretekle uspehe in zasluge.

Četudi se manjšinski, a prepoznaven in priljubljen del kolektiva RTV vse od začetka te krize pogumno upira trendu naraščajočega enoumja – po kakovosti, širini in uravnoteženosti so v tem času še posebej izstopali prispevki Jelene Aščić v *Tedniku* ter reportaže in intervjuji Kaje Sajovic na MMC –, je vsebin, ki bi s harmoničnim spojem vladnih in javnozdravstvenih diktatov vzpostavljale kakršenkoli drznejši kritičen dialog, vse manj.

Zaton pluralizma?

Žal podobno velja tudi za večino drugih vodilnih slovenskih medijev, z redkimi pozitivnimi izjemami (med *Delovimi* kolumnisti je na primer mainstreamu kljubovala pisateljica in prevajalka Urša Zabukovec, *Dnevnik* je Figlju kljub močnim pritiskom omogočil redno kolumno, v *Sobotni prilogi* pa je dr. Matjaž Zwitter aprila in avgusta predstavil škandalozno ozadje prepovedi zdravila ivermektin).

Nobena medijska tema v zgodovini samostojne Slovenije ni bila deležna tolikšne – in tako široko uveljavljene –

tabuizacije kot vprašanje odziva na covid-19. Ker gre trenutno za eno osrednjih vprašanj, ki določa nekatere temeljne sodobne in prihodnje poteze političnega, kulturnega, gospodarskega, družbenega in tudi zasebnega življenja v Sloveniji, moramo v tovrstni tabuizaciji prepoznati znamenje skrb vzbujajoče totalitarne tendence.

Slovenski prostor v tej tendenci ni osamljen. Vplivna britanska nevladna organizacija Article 19, ki že petintrideset let deluje na področju svobode izražanja in informacij, je poimenovana po členu *Splošne deklaracije človekovih pravic*, ki z lepo mero ironije zgodovine nosi prav to številko:

»Vsakdo ima pravico do svobode mnenja in izražanja; ta pravica vključuje svobodo imeti mnenje brez vmešavanja ter svobodo iskati, sprejemati in širiti informacije in ideje na kakršenkoli način [*trough any media*] in ne glede na meje.«

Konec julija je izdala posebno poročilo o izjemnem krčenju teh svoboščin v zadnjih letih po vsem svetu, pri čemer izpostavlja prav »napade na svobodo medijev [...] v povezavi s pandemijo.« Poročilo na več mestih obravnava Slovenijo, ki ji njegovi avtorji pripisujejo najsilovitejši antidemokratski razvoj v Evropi. Smo tudi ena od le treh evropskih držav, ki so se – »s sklicevanjem na pandemijo«, kot zapišejo – v celoti izognile lanskemu poročanju o svobodi informacij. Slovenija je – skupaj s Šrilanko, Belorusijo, Gvinejo, Hongkongom, El Salvadorjem in Bolivijo – po oceni Article 19 med sedmimi svetovnimi državami, ki so v zadnjem dvoletnem obdobju doživele drastičen zaton svobode izražanja in informacij. Tem svarilom iz tujine lahko dodamo, da se je tudi pri medijski obravnavi covida-19, osrednje teme tega obdobja, le v redkih zahodnih državah antipluralističen refleks izrazil na tako intenziven način kot pri nas.

Morda se je slovenski medijski prostor po tridesetletnem eksperimentu naveličal nevšečnosti demokracije in pluralizma. Morda se vizija prihodnosti, v kateri bi mediji prevzeli

udobno vlogo PR-služb za promocijo vladnih, državnoinstitucionalnih in korporacijskih interesov zdi direktorjem, urednikom in novinarjem privlačnejša od razburkanih voda njihovega kritičnega poslanstva. Morda. V iskrenem upanju, da ni tako, pozivam RTV, naj napravi majhen, a dragocen korak v nasprotno smer – in nemudoma vrne izbrisani oddaji na svetlo.¹

¹ Članek *Nevarne oddaje nevarno gorijo* je bil prvotno objavljen 14. 8. 2021 v *Sobotni prilogi Dela*. Tri mesece pozneje, tik pred izdajo zbornika *Proti epidemiji enoumja*, obravnavani radijski oddaji še vedno ostajata izbrisani.

Jure Vuga

Moramo vsi gojiti gensko spremenjeno Montsantovo koruzo?

Lažje je nekoga preslepiti, kot ga prepričati,
da so ga preslepili.

Propaganda nikoli nima absolutne podpore, četudi se pretvarja, da jo ima, saj s cenzuro zavira razpravo. Eden največjih uspehov aktualne cepilne kampanje zoper covid-19 je, da so cepljeni (ki niso utrpeli stranskih učinkov) v veliki meri postali agentje ideje o blagodejnosti cepljenja, ki ne prenese konfrontacije. Čemu okrogle mize oziroma so-ocenja mnenj različno mislečih strokovnjakov glede covid ukrepov ni ali ne sme biti? Stroka v belih haljah naj bi bila verodostojna in zedinjena podpirala cepiva. Pa je stroka res složna? Preberite Barringtonsko deklaracijo, ki jo imenujejo »velika« (*Great Barrington declaration*)¹, saj jo je podpisalo več deset tisoč strokovnjakov, in povsem nasprotuje politiki cepljenja kot edini zveličavni. Preberite pozive World Doctors Alliance² ali ostro kritiko vladnih ukrepov za zajezitev pandemije, ki so jo v odprtem pismu britanski vladi objavili

1 *Great Barrington Declaration* (gbdeclaration.org). Bistvo deklaracije v prostem prevodu: Najbolj sočuten pristop, ki uravnava tveganja in koristi doseganja čredne imunosti, je omogočiti normalno življenje tistim, za katere bolezen ni smrtno nevarna, da si z naravno okužbo ustvarijo odpornost proti virusu. Temu pravimo osredotočena zaščita. Ko se v populaciji gradi imunost, tveganje za okužbo za vse – vključno z ranljivimi – pada. Vemo, da bo celotno prebivalstvo sčasoma doseglo čredno imunost – tj. točko, ko bo stopnja novih okužb stabilna – in da nam pri tem lahko pomaga cepivo (vendar doseganje čredne imunosti ni odvisno od cepiva). Naš cilj bi torej moral biti čim bolj zmanjšati smrtnost in socialno škodo, dokler ne dosežemo čredne imunosti.

2 World Doctors Alliance (<https://worlddoctorsalliance.com/>)

angleški zdravniki.³ Preberite odprto pismo necepljenim,

- 3 Objavljamo prevod javnega pisma, ki ga je 22. avgusta 2021 več kot sto zdravnikov, medicinskih sester in tehnikov ter drugih zdravstvenih delavcev iz Združenega kraljestva, zbranih v Covid 19 Assembly, naslovilo na vlado Združenega kraljestva. Cepljenje celotne odrasle populacije nikoli ne sme postati pogoj za sproščanje omejitev. Vsem je že očitno, da se je vlada poleti 2020 le na podlagi zgodnjih »obektivnih« podatkov o delovanju cepiva, ki je bilo še v razvoju, odločila za strategijo odločnega zatiranja virusa do takrat, ko bo cepivo na voljo. (Cepivo je bilo takrat, po vaših besedah, namenjeno le ranljivim skupinam – to mnenje ste potem spremenili, brez strokovne razprave in temeljite analize že znanih dejstev in ga začeli promovirati kot trajno rešitev za celotno odraslo populacijo.) To odločitev ste sprejeli kljub velikanski škodi, ki so jo že povzročili dotedanji dolgotrajni *lockdowni*. Obseg te škode vam je bil znan, v vsakem primeru pa, če vam morda (kar je malo verjetno) ti podatki niso bili poznani, bi obseg storjene škode morali najprej oceniti in na podlagi teh ocen sprejemati nadaljnje odločitve. Med cepilno kampanjo ste poteptali številna načela dobre medicinske prakse in temeljna načela medicinske etike. V veliki večini primerov namreč težko rečemo, da so bili ljudje, ki ste jih prepričali, da se cepijo, zadostno informirani o cepivu. Navajamo argumente za to trditev: Da bi dosegli precepljenost prebivalstva, ste uporabili prisilo, ki je bila podprta z medijsko kampanjo enormnih razsežnosti. Ta prisila je vključevala grožnje z diskriminacijo, ne glede na to, ali je bila diskriminacija pravno podprta ali je šlo le za spodbujanje socialne diskriminacije. V ta namen ste uporabljali socialna omrežja in platforme osrednjih medijev. Namerno ste izpuščali za procepilni namen neugodne dele informacij, ko ste ljudem ponujali »relevantne« podatke, ki naj bi jim omogočali, da se odločijo glede cepljenja. Še posebej ste zamolčali informacije o eksperimentalni naravi cepiv zoper covid 19, dejstvo, da obstaja zelo nizko tveganje pri okužbi s SARS-CoV-2 za večino odrasle zdrave populacije pod 70 leti starosti in informacijo o pogostosti tedaj že znanih kratkoročnih stranskih učinkov cepiva in o tem, da nam njegovi dolgoročni stranski učinki še niso znani. In sedaj ste v svojem delovanju prišli do točke, ko resno razpravljate o možnosti, da s temi cepivi – za katera sploh nimamo narejenih varnostnih študij glede njihovih dolgoročnih stranskih učinkov – cepite otroke! Z razlago, da ta praksa lahko omogoči določeno stopnjo zaščite populacije odraslih. Razmišljanje v to smer je, po našem mnenju, moralno etično nesprejemljivo sprevrčanje temeljnih zakonov človečnosti, ki velevalo, da je dolžnost odraslih, da zaščitijo otroke.

ki so ga spisali pri Ontario Civil Liberties Association in v katerem več kanadskih akademikov izreka podporo tistim, ki so se odločili, da se ne cepijo s cepivom za covid-19.⁴ Med tovrstne pozive k preudarnosti in previdnosti se uvršča tudi odprto pismo zdravnikov in zdravstvenih delavcev belgijskim oblastem in medijem.⁵

Resolucija Sveta Evrope (št. 2361 iz leta 2021) izrecno prepoveduje kakršno koli diskriminacijo na osnovi cepljenja proti covidu-19, predvsem pa siljenje oziroma prisiljevanje v cepljenje. Člen 7.3.2. omenjene resolucije se glasi: *zagotoviti, da nihče ne bo diskriminiran, ker ni bil cepljen zaradi možnih tveganj za zdravje ali ker noče biti cepljen*. Člen 7.3.1. se glasi: *zagotavljanje obveščeniosti državljanov, da cepljenje*

<https://www.slovenskizdravniki.si/javno-pismo-angleskih-zdravnikov-in-ostalega-zdravstvenega-osebja-njihovi-vladi/>

- 4 Skupina poudarja prostovoljno naravo tega zdravstvenega ukrepa kot tudi potrebo po obveščnem soglasju in posamezni oceni tveganja in koristi. Zavračajo pritisk, ki ga vršijo javni zdravstveni delavci, mediji, družbena omrežja ter sodržavljeni. <https://ocla.ca/a-letter-to-the-unvaccinated/>
- 5 Mi, zdravniki in zdravstveni delavci, bi radi izrazili resno zaskrbljenost zaradi razvoja razmer v zadnjih mesecih glede izbruha virusa SARS-CoV-2. Politike pozivamo, da so neodvisno in kritično obveščeni pri odločanju in pri izvajanju korona ukrepov. Prosimo za odprto razpravo, kjer so zastopani vsi strokovnjaki brez kakršne koli oblike cenzure. Po začetni paniki, ki je obkrožala covid-19, zdaj objektivna dejstva kažejo povsem drugačno sliko. Sedanje krizno upravljanje je postalo popolnoma nesorazmerno in povzroča več škode kot koristi. Pozivamo k prenehanju vseh ukrepov in zahtevamo takojšnjo obnovo našega običajnega demokratičnega upravljanja in pravnih struktur ter vseh naših državljanskih svoboščin. Število registriranih smrti zaradi koronavirusa je še vedno precenjeno. Obstaja razlika med smrtjo zaradi korone in smrtjo s korono. Ljudje smo pogosto nosilci več virusov in potencialno patogenih bakterij hkrati. Ob upoštevanju dejstva, da je večina ljudi, ki so razvili resne simptome, trpela zaradi dodatne patologije, ni mogoče preprosto sklepati, da je bila okužba s korono vzrok smrti. Tega statistika večinoma ni upoštevala. *Open Letter from Medical Doctors and Health Professionals to All Belgian Authorities and All Belgian Media* – AIER

ni obvezno in da se na nikogar ne pritiska/ne prisiljuje politično, socialno ali kako drugače, da se cepi, če tega ne želi narediti sam.

Kdor molči, ko bi moral spregovoriti, tiho pritrjuje! Sam ne verjamem več zapovedanemu degeneriranemu sočutju, ki s pretvezo zaščite ranljivih skupin spodkopava osnovne eksistenčne resurse premnogih, jim onemogoča normalno delovanje, študij in druženje in s tem nevarno krči njihov pogajalski potencial, dokler kot zrele hruške ne padejo v cekar »dobrih državljanov«.

Če nekaj ne zbuja »simpatije« mnogih milijonov posameznikov v različnih državah sveta (avtonomnih središč izkustva), jih nihče nima pravice posiljevati zoper njihovo voljo, jih povoziti kot buldožer in se prenarejati, da demokracija ni izdahnila, kar je skrajno nevarno. Imamo svoje (subjektivne, morda celo zgrešene) razloge, da nekaj zavračamo, v kolikor ne zaupamo v verodostojnost, iskrenost in dobronamernost tistega, ki nam vsiljuje novodobno cepivo. Pravica do dvoma in izražanja nezaupanja je kardinalna pravica slehernika. Kdor zavrača podeljevanje odškodnin osebam poškodovanim od cepiv, le utrjuje pomen tega postulata. Masa ljudi, ki v tem primeru ne zaupajo oblastem, kljub naporom uradne propagande, je tolikšna, da premore neovrgljivo etično sidrišče in pravico biti, je avtonomna cona, prava internacionala!

Vprašajmo se: pri kom se neha osebna odgovornost ali bolje pri kateri stopnji ignorance? Ali se sploh še kdorkoli lahko pretvarja, da ni slišal za primerjalno relativno visoko tveganje, ki ga prinaša cepljenje z novimi cepivi in za pomanjkanje kritičnih dolgoročnih primerjalnih študij? S slehernim odmerkom mRNA cepiva v krvotok sprejmemo milijarde sintetičnih *spike* proteinov, ki naj bi se s časom izločili iz telesa, pa se res?

Absurdno je očitati ljudem, da želijo biti (ostati) nravstveni in se v primeru okužbe zdraviti z zdravili, ki bodo

kmalu na voljo in ne posegajo radikalno v delovanje imunskega sistema. Sploh če govorimo o zaščiti pred boleznijo, ki sodi v isto kategorijo kot vsem dobro znana življenjska sopotnica gripa, ki stalno mutira in za katero ni dokončnega cepiva, ki bi jo enkrat za vselej izkoreninilo kot črne koze ali ošpice. V Izraelu veljavnost zelene prepustnice poteče po šestih mesecih, takrat se pravice cepljenih izničijo, če ne pristanejo na poživitveni odmerek.

Z administrativno in tudi brutalno policijsko represijo nas skušate prisiliti, da sprejmemo nekaj, kar nima in ne more uživati našega zaupanja. Čemu moramo vsi gojiti isto Monsantoovo monokulturo gensko modificirane koruze prav na vseh slovenskih njivah? Tudi več kot polovica zaposlenih na NIJZ-ju se ni dala cepiti – imajo svoje razloge.

Zdravnica, družinska prijateljica, mi je povedala, da vztrajno javlja tudi hude posledice, kot je možganska kap, ki so jih njeni pacienti utrpeli po cepljenju, vendar jih na NIJZ-ju ne vpišejo v evidenco. Izvedel sem tudi za cepljeno negovalko, ki je menila, da ima vnetje sinusov, a se ni šla testirati. Odšla je na delo in nehote (četudi cepljena) s koronavirusom okužila priletnega gospoda, ki je v bitki z boleznijo naposled omagal. Kdo je torej talec koga, vas sprašujem, dr. Krek, če cepivo ne nudi zaščite? In kolikokrat se bodo cepljeni v prihodnosti še morali cepiti, da bodo deklarirani kot zaščiteni? V čem se vlada moti? Prav v tem, da ne priznava, da so najbolj domiselni in na vseh področjih ustvarjalni le svobodni državljani, medtem ko je najboljša mogoča vlada tista, ki je tako učinkovita in pravična, da se v njeno delovanje nikomur ni potrebno vmešavati.

Posamezniki v naši družbi, tudi intelektualci, so nedavno sami pozivali k ukinitvi demokracije: po uvedbi zaostritev, novem odvzemanju ustavnih pravic, po uvedbi obveznega cepljenja. Levi, desni, ni pomembno, tukaj so složni, podajo si roke – potrebujemo strahovlado! Ugleдни družbeni komentatorji v svojih prispevkih velik del

prebivalstva klišejsko zbanalizirajo na »anticepilce« in »tiste, ki ne verjamejo v obstoj virusa«. Niti trudijo se ne, da bi uravnotežili diskurz: kot bi sufražetke imenovali za »histerične babe«. Vsak v medijih objavljen članek nam ponuja isto enoumje, četudi pod obetavnim naslovom: Slovencem ne smemo groziti, dosegli bomo protiučinek, ugotavlja neki psiholog. Pričakovali bi interpretacijo v smislu: ljudje so izobraženi, ne verjamejo več slepo avtoritetam (kar se mi zdi izjemno za sicer pregovorno pohleven narod), so skeptični, razmišljujejo, iščejo dodatne vire, da bi se podučili – torej same pozitivne lastnosti. Vendar gre interpretacija psihologa v drugo smer: doktrino jim je treba servirati »mic po mic«, da jo sprejmejo. Sam dodajam: postopno, kot bi kuhali žabo na nizkem ognju. Bi se nam zdelo sprejemljivo, da nacionalna TV in vsi mediji v en rog promovirajo čudežne doprinose gensko modificiranih živil? Brez soočenja mnenj, brez okrogle mize, brez javne debate, do točke, ko je nekdo ožigosan za konzervativca in teoretika zarote, ker je shranil semena solate z lastnega vrta!

Za racionaliste je znanost novi bog in bog je trden v svojih odločitvah, bog se ne moti. Vendar če kaj znanost ni, ni dogmatična. Mit, da so strokovnjaki složni je prav to – zgolj mit. Zgodovina znanosti je polna kontroverznosti: spomnimo se zgolj sojenja Galileu Galilei. Priznani ameriški nutricionist T. Colin Campbell je v svoji epohalni *Kitajski študiji* na večmilijonskem vzorcu kitajskih državljanov znanstveno dokazal, da prehrana živalskega izvora na dolgi rok izrazito so-vpliva na nastanek številnih bolezni, med drugim raka. Drugi strokovnjaki bodo trdili prav nasprotno in zagovarjali uveljavljen tradicionalni model prehranjevalne piramide, objavljen v slehernem srednješolskem učbeniku. Je mleko kakovostno živilo? Odvisno, katere strokovnjake vprašate! So gensko modificirana živila varna? Odvisno, katere strokovnjake vprašate!

Dokumenti razkrivajo, da so tobačna podjetja pomagala proizvajati polemike o kajenju s financiranjem znanstvenih raziskav, ki so namenoma zamegljevale dejstva, zavaljale javnost in podaljševale razpravo o vplivu kajenja na zdravje v 50. letih. S cepivi ni drugače, le javna debata je aktivno ovirana.

Priča smo sodobnemu montiranemu procesu s tendencioznimi prikrojenimi sklepi in v trenutku, ko to izrečemo, smo tudi sami predvidljivo ožigosani kot »teoretiki zarote«. A takšna je narava zagonetnih socialnih procesov: blaznost v očeh ljudi še zdaleč ne sovпада s tem kar je kot blazno prepoznano v Božjih očeh, če parafraziram *Hvalnico norosti* Erazma Rotterdamskega.

Državni krvni sodnik dežele Kranjske v 17. stoletju je bil doktor prava Janez Jurij Hočevar, ki je diplomo pridobil na Univerzi v Padovi. Bil je znan skladatelj, član ljubljanskih akademij *Operozov* in *Filharmonikov* in oče 11 otrok. Dobro plačano službo krvnega sodnika je opravljal med letoma 1695 in 1703 ter izstopal po svoji krutosti in trpinčenju polpismenih preprostih žensk. Leta 1701 je bila v Ribnici obtožena, mučena in po odredbi krvnega sodnika Hočevarja usmrčena Marina Češarek, nosečnica in mati šestih otrok. Medtem pa so se nekateri sočasni pisci ogorčeno spraševali: »*Mar naj verjamemo, da so na tisoče čarovnic po nedolžnem sežgali?*« Zagovor represivnih oblastnih ukrepov, ki se sklicuje na statistiko kot lažno merodajno, bi se danes podobno glasil: *Ali resnično mislite, da smo milijone ljudi cepili z neučinkovito in tvegano gensko terapijo?* Tudi napredni izobraženec in polihistor Janez Vajkard Valvasor je bil otrok svojega časa in je v *Slavi vojvodine Kranjske* zapisal nepri-zanesljive stavke, ki s cela opravičujejo okrutno preganjanje čarovnic.⁶ Četudi sta omenjena gospoda delovala v dobri

6 »Med velikanskimi divjinami, je včasih nemalo te golazni. Ko pa le kaj o njih zvedó, brž ujamejo ta copniška babiščeta in jih spravijo na grmado. Tako so, brž, ko je copništvo spet začelo tleti in plapolati,

veri (vendar ne brez posrednih ali neposrednih osebnih koristi), se v zgodovinski perspektivi njuna »razsvetljenska« prizadevanja za »višje dobro« izkažejo kot sprevržena, celo zločinska in psihopatska!

Nekoč je obstajala inkvizicija in *Index Librorum Prohibitorum*, danes imamo kaste strokovnjakov, plačanih od korporacij, ki vse drugače misleče stigmatizirajo in javno diskreditirajo. Vse človeštvu potencialno nevarne mahinacije oligarhičnih elit so »teorija zarote«. Vse to, česar ni mogoče patentirati in tržiti, je »psevdoznanost«: tudi meditacija, čuječnost, akupunktura, zeliščarstvo, naravna energetska središča v pokrajini, da niti ne omenjamo homeopatije in linča, ki ga je bil deležen nekoč ugledni francoski imunolog Jacques Benveniste, ki je v reviji *Nature* objavil znanstveni članek iz katerega izhaja, da ima voda »spomin«. Nerealizirani načrti Nikole Tesle so »fantazijski projekti«. Rupert Sheldrake, ki opozarja na nevzdržnost dogmatičnega mišljenja, zakoreninjenega tudi v znanstvenih krogih, je »new age znanstvenik«. Če ne najdejo drugega greha kot v primeru eminentnega mikrobiologa Sucharita Bhakdija, ki širi »dezinformacije« glede globalne pandemije covid-19, ga očrnijo – in to je res abotno – da je antisemit. Prav tako je »antisemit«, tako piše na Wikipediji Ryke Geerd Hamer, utemeljitelj holističnega pristopa k medicini, ki izhaja iz človeške psihologije in je po sumarični razsodbi establišmenta kvečjemu »psevdomedicina«. Priznani francoski mikrobiolog Didier Raoult širi dezinformacijo in promovira hidroksiklorokin kot tretma za koronavirus ter o obstoječih cepivih pravi, da so »znanstvena fantastika«. Francoski virolog Luc Montagnier, ki je leta 2008 prejel Nobelovo nagrado za področje medicine, je »promotor konspiracije« glede covid epidemije in »širi nevarna sporočila, ki segajo

hiteli gasiti nečisti plamen s sodnim ognjem in človeško krvjo. Na Kranjskem so tej prekleti pregrehi zelo sovražni, pravica je v tem primeru prav ostra in ni za milost nič kaj dosti razpoložena.«

izven področja njegovega znanja«. Torej ne zgolj laiki, tudi Nobelov nagradjenec za medicino se nima pravice izrekati o tej zadevi.

Nemški odvetnik dr. Reiner Fuellmich je skupaj s koorto odvetnikov in zdravnikov sprožil mednarodno tožbo proti skupini mednarodnih elit, odgovornih za prenapihnjeno pandemijo ali korona-prevaro, ki smo ji priča. Zanima me kako bodo diskreditirali dr. Fuellmicha in njegove kolege, bodo tudi oni stigmatizirani kot antisemiti?

Nisem zdravnik, ne imunolog in po mnenju racionalistov o delovanju svojega telesa kot laik ne vem ničesar: ukvarjam se lahko samo s kozmetičnimi zadevami, svoj *bíos* (gr. življenje) pa naj prepustim upravljanju specialistov. Nikoli v zgodovini človeštva še nismo skušali ustaviti neustavljivega širjenja vselej mutirajočega virusa influence. Letos počnemo prav to: kot bi skušali z vso silno tehnologijo in nadčloveškimi napori preprečiti delovanje kvasovk.

Lahko bi zgolj sprejeli, da obstajajo kategorije ljudi z različnimi na videz nasprotujočimi si spoznavnimi potmi: kot denimo aristotelovci in platoniki, frejdojci in jungovci. Zakaj bi ena miselna struja zavojevala drugo? Nenazadnje smo složni: moramo biti previdni, se varovati okužbe in naglega porasta širjenja virusa. Čemu bi v tem primeru obstajala zgolj ena pot do cilja – zloglasno cepivo? Vedno je na voljo več poti, nekatere so hitrejše, druge krajše, včasih zavite ali napornejše. A kdo lahko trdi, da je najkrajša in najhitrejša pot edina trajno učinkovita? Dovolite nam možnost dvoma. Bodimo torej previdni na različne načine, složni v previdnosti, ustvarjalni, iskrivi, živi, budni v iskanju načinov kako vsak zase in vsi skupaj premagati ta virus Sam bi se v primeru okužbe zdravil s priporočenimi pripravki, kot so vitamin D, C, cink in dokazano učinkovitimi zdravili, ki so drastično omejila posledice epidemije v Indiji.

Bolj me preseneča, od kod črpajo neomajno suverenost govorniki, ki na javni televiziji kot pokvarjena plošča ponav-

ljajo, da je razpoložljivo eksperimentalno cepivo najvarnejše in najučinkovitejše sredstvo v boju zoper trdovratni virus. Da bi ohranili avtoriteto, ne smejo pokazati trohice negotovosti, četudi blefirajo, ko trdijo, kar trdijo. Če bi želeli biti resnicoljubni, bi lahko kaj kmalu v globini duše ugotovili, da učinkovanja teh cepiv do obisti ne poznajo, saj so prvič ugledala luč sveta.

Obstajajo dobro konstruirane vselej resnične fraze, ki jih politiki s pridom uporabljajo in katerih zlonamernosti ne bi odkril niti detektor laži. Ena takih, prav predsedniška izjava, mi še zdaj odzvanja v spominu in gre takole – in je vselej resnična: »V naši pisarni se (po osamosvojitveni vojni) nikoli ni štelo denarja (od prodaje orožja)«. V pisarni gotovo ne, kje drugje pa verjamem, da so peli novci. Lahko bi se zgolj kislo nasmehnil, če ne bi imeli opravka s profesionalnimi lažnivci in neskrupuloznimi manipulatorji. V pravnem smislu so menda vsa cepiva klasificirana kot *unavoidably unsafe*, torej neogibno tvegana. Zato odškodnin ni. Kje je tu vest, ki naj bi uzrla neskladje in se zamislila?

Lahko se torej spozabim, zanikam svoj notranji kompas in evolucijsko izostren čut za nevarnost in tudi sam »kupim«
obsesivno reklamirani novi farmacevtski hit izdelek. Cepivo, ki je na voljo, si dovolim primerjati z avtomobilom s tehničnimi pomanjkljivostmi, izdelanim v naglici zavoljo izrednih razmer. Vozilo je sicer prejelo vsa dovoljenja silnih komisij in odborov EU, a vsa ta nepogrešljiva dovoljenja so veljavna le, kolikor so razglašene izredne razmere. To novodobno vozilo v času »miru«
ne bi smelo na cesto, ker bi to bilo protizakonito, kaznivo ali zavestno kriminalno dejanje.

Znotraj vsake znanstvene discipline obstajajo mehanizmi kritične presoje. Ne razumem, zakaj se jim v tem primeru odpovemo s tolikšno graciozno lahkotnostjo. Prav toliko priznanih strokovnjakov z visokimi akademskimi točkami, bajnimi faktorji vpliva in prestižnimi objavami v strokovnih revijah oporeka cepilni doktrini, vendar s svojimi svarili

razen na spletu ne najdejo prostora pod soncem. Znova opozarjam na Barringtonsko deklaracijo o kateri mediji vztrajno zarotniško molčijo, katere postulati so neizpodbitno jasni: živimo dalje z virusom brez mask in ga prebolimo – tega ne trdim sam, to trdijo strokovnjaki imunologi, miriada imunologov.

Kolikor je prevara kolosalna, zadobi globalne razsežnosti in se samoafirmira, samolegitimira ter samozgodovini z neskončnim številom dnevnih objav. Zato je doba, ki je potrebna, da za megleno zaveso spregledamo prikrito agendo, veliko daljša in se meri v dekadah. Potrebna bodo desetletja, da do današnjega dogajanja vzpostavimo objektivno distanco. V mednarodni diplomaciji velja pravilo, da se arhivi odprejo šele petdeset let po dogodkih, ko je večina akterjev že pod rušo.

Poglejmo denimo na dogodke izpred dvajsetih let. Avgusta 2001 sem se udeležil konference Global Youth Leaders Conferece v New Yorku in Washingtonu. Z udeleženci konference z vsega sveta sem se med drugim fotografiral na vrhnji ploščadi nebotičnikov World Trade Centra. Mesec dni za tem, 11. septembra 2001, je svet v šoku strmel v televizijske ekrane. WTC se je sesul v prah, razdejan kot v kakšnem scenariju hollywoodskega filma. Poleg dvojčkov se je sesedla tudi stolpnica WTC 7, ki jo je zajel požar, a je bila povsem nepoškodovana od letalskega trka. Dvajset let pozneje se oglašča stroka: združenje arhitektov in inženirjev (Architects & Engineers for 9/11 Truth), ki šteje več kot 3000 mednarodno priznanih strokovnjakov, zastavlja skrajno nerodna vprašanja. Preprosto hodijo naokoli po svetu, predstavljajo gola dejstva in vztrajno zahtevajo temeljito preiskavo. Si morete misliti, kakšna predrznost! Izdali so tudi publikacijo z naslovom *WORLD TRADE CENTER PHYSICS, Why Constant Acceleration Disproves Progressive Collapse*, dostopno tudi na njihovi spletni strani. Sprašujejo se: kako je mogoče, da je sodobna stolpnica WTC 7,

zgrajena z upoštevanjem vseh sodobnih protipotresnih in protipožarnih standardov, kolapsirala v sedmih sekundah zavoljo požara v pisarnah? Vsi se strinjajo, da je to dogodek brez primere. Zapis na Wikipediji vse člane omenjenega združenja klišejsko in ceneno ožigosa kot teoretike zarote: torej vse izmed 3000 vrhunsko šolanih arhitektov, inženirjev in gradbenikov z izkušnjami, ki jih žene neznan revanšizem (čemu bi sicer tvegali svoje dobro ime)? Kljub temu pa v isti sapi lahko prav tam preberete, da gre za prvi tak primer nenadnega in um begajočega sesutja stavbe. Seveda je bolje pristati na metafizične neznane razloge kakor na inkriminirajoča fizikalna dejstva.

Vsaj od leta 1900 po svetu gradijo visoke nebotičnike, dogajali so se požari in potresi ter hude eksplozije, toda stolpnice so projektirane tako, da te pretrese prestanejo: porušijo se kvečjemu deloma, nikoli ne uniformno in simetrično, v prostem padu. Meritve, ki jih navajajo tudi uradne oblasti, kažejo, da se je stolpnica WTC 7 sesedla vase v 7 sekundah, medtem ko sta dvojčka kolapsirala v 9 in 11 sekundah – z velikim pospeškom, brez sleherne upočasnitve ali upora stotin ton ojačanega železobetona v jedru stavbe pod prizadetim področjem. Ob upoštevanju osnovne fizike je, izhajajoč iz pospeška sesutja vseh treh objektov, ki ga nihče ne postavlja pod vprašaj, razvidno, da te stavbe niso kolapsirale pod lastno težo – to je znanstveno dejstvo.⁷

Poročevalec televizijske hiše BBC je uničenje stavbe WTC 7 napovedal 20 minut, preden se je dejansko sesedla,

7 Prej se zdi, da je šlo za načrtno kriminalno rušitev s sosledjem eksplozij (strukturni nosilci so popustili v sekvenčnem redu, sinhronizirano v vseh nadstropjih), ki so izničile nosilnost železa in betona v nižjih nepoškodovanih nadstropjih stolpnic, ki jih ni zajel požar, ter omogočile vrtoglave pospeške. Številnih pričevanj očitvev o eksplozijah v stolpnicaх ni najti v nobenem uradnem poročilu. Dejstvo pa je, da je mladeniča Bobbyja McIlvaina pokončala eksplozija v enem izmed dvojčkov, preden (!) je vanj trčilo letalo (glej Bobby McIlvaine World Trade Center Investigation Act, A Call for Justice).

pozneje so se za napako opravičili. V uradnem poročilu NIST (National Institute for Standards and Technology) je zapisano, da naj bi pri WTC 7 popustila dva izmed nosilcev, vendar simulacija rušitve pod temi pogoji ne ustreza dejanskim dogodkom: da bi dosegli isti učinek, bi moralo sočasno popustiti vseh osemdeset nosilcev zgradbe hkrati, kar pa je glede na obseg požara nemogoče. Združenje arhitektov in inženirjev zato toži NIST za potvorbo poročila o vzrokih za popolno strukturno odpoved zgradbe – odpoved, ki je bila ena najhujših v zgodovini. Vsi Američani s katerimi sem odtlej govoril, so enoglasno trdili: »Noben Američan ne bi storil česa takega!« *No American Would Ever Do Something Like That!* To je nemogoče! Približno en milijon ubitih na Srednjem vzhodu kot posledica teh dogodkov velja za »kolateralno škodo«.

Kaj združuje omenjene prizadevne arhitekto in inženirje ter zgoraj omenjene skupine virologov in zdravnikov, ki tvegajo medijski linč, ko se zoperstavljajo covid-gatu ali covid škandalu, namenjenemu predvsem domestifikaciji prebivalstva? Oboji zgroženo ugotavljajo, da izkustvena dejstva (fizike ali biologije) ne sovpadajo z uradno doktrino, ki nam jo *ad nauseam* vsiljujejo prek vseh javnih obveščevalnih kanalov. Za politike in uradne medije so vsi zgoraj omenjeni predvsem »teoretiki zarote« in zato ne obstajajo. Lahko bi poslušali tisoče ur poročil in posvetov z akreditiranimi strokovnjaki, a o vsem navedenem ne bi izvedeli niti drobtinice. V obeh primerih je zgodba geopolitično sila kompleksna, za posameznike težko preverljiva in vključuje »neovrgljive« mite o zahodni superiornosti in brezhibnosti cepiv, ki naj bi naletela na splošno javno odobravanje in poistovetenje.

Neodvisni strokovnjaki v obeh primerih tožijo vpletene. Arhitekti in inženirji tožijo NIST (National Institute for Standards and Technology) za potvorjeno gradbeno poročilo, imunologi in zdravniki napovedujejo tožbo WHO (Svetovna zdravstvena organizacija) in CDC (Center for

Disease Control) zavoljo potvorb podatkov v zvezi z epidemijo covida: v Evropi je zgoraj omenjeni odvetnik Reiner Fuellmich s sodelavci tožbo že vložil. Vse to pa se bo vleklo še desetletja. Vmes se bo zgodil nov incident, zanetilo se bo novo žarišče globalne nevarnosti in pozornost se bo preusmerila. Na mestu dvojčkov na kraju nesreče v New Yorku dominirata spomenik žrtvam in muzej, ki utrjujeta splošno razširjeno prepričanje večine in sta – z mantro pietete – zapečatila uradno doktrino vsaj za nekaj desetletij.

Jaz nisem tehničar: samo vesolje skrbi za svoje ravnovesje.
(Srečko Kosovel)

Izsek pisma dr. Jožeta Vogrinca avtorju:

»Želja po konsenzu je razumljiva in neuresničljiva. Ne žal, marveč na srečo. Tisto, česar se bomo morali naučiti, če naj človeštvo preživi, je, da drugače misleče (in čuteče in živeče) ne le toleriramo, marveč da se zavemo, da je njihova drugačnost vrednota ZA NAS (in jasno, za družbo sploh): udejnajo druge realne možnosti življenja in bivanja; dajejo nam misliti; omogočajo, da se distanciramo do lastne domnevne samoumevnosti.

Mediji in njihovi uporabniki si ŽELIJO, da bi bila resnica o virusu in zdravljenju jasna, konsenzualna, potrjeno soglasna na spregi znanost-politika(-mediji). To pa ne more biti. Zelo močno soglašam, da je bistvo znanstvenosti kritično soočanje vednosti, zavedanje nevednosti, nadaljnje raziskovanje alternativnih možnosti, kaj je res in kako ravnati, TUDI IN RAVNO KO ŽE UKREPAMO na podlagi drugačnih presoj (za katere bi radi verjeli, da so skladne z vednostjo znanosti in dobre za družbo). In to bi moralo biti JEDRO razprave v resnih in odgovornih medijih.

Bolj prizanesljiv od vas sem do vlad in medijev iz temeljnega razloga, da so vlade MORALE ukrepati, četudi NISO imele dovolj vednostne opore v znanosti. Zelo soglašam z vami, da je nujno ODPRTJE javne debate. Vse bolj očitno je, da vlade tavajo kot mesečniki in da njihovo ravnanje ni konsistentno.

Kako se odzivati, če vemo, da delujemo napačno? Tako, da se učimo iz napak in zavržemo napačne odločitve v prid pravilnejših. Tega vlade in mediji večinoma niso sposobni, ker tu prevlada njihov sebični interes, njihov družbeni položaj. Pomagamo jim lahko le s kritično analizo – ta jih ogroža; hujši ko je dvom v doslejšnje ravnanje, bolj ogroženi razumejo nestrinjanje kot povzročanje konfliktov v trenutku, ko bi morala ljudstvo in oblast delovati harmonično. Dvom dejansko najeda družbeni konsenz, a VLADAJOČI KONSENZ JE NAPAČEN, ker brani hegemonijo, namesto da bi omogočal dejansko najkoristnejše družbene ukrepe. Nisem ravno optimist. A kritično mišljenje se ne sme ustaviti pred nobenim mnenjem in pred nobeno večino.«

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Kaj je in kaj pomeni »Korona preobrazba« in kaj nas čaka po njej?

Uvod: nepregledna fenomenologija ali pojavnost »korone«

Ko začnejo vsi okrog njega govoriti neumnosti, ki bi še včeraj ali pred dvema letoma zvenele smešno in neverjetno – kar velja tako za ljudi z odgovornih in uradnih položajev, intelektualce, kot tudi za mnoge med navadnimi ljudmi –, ljudje, ki so še do včeraj veljali za razmeroma razumne in preudarne, pa postanejo povsem nedovzetni in neodzivni za racionalne argumente, medtem ko so pravila vsakdanjega življenja in pojmovanje tega, kar naj bi bilo *normalno*, čez noč postavljena na glavo, se mora filozof vprašati: Kaj se dogaja? In seveda – ker za filozofe ni naključij, pač pa je to le ime za tisto, čemur ne poznamo pravih in prvih vzrokov, zato mora filozof tam, kjer drugi vidijo naključnost, videti nujnost in jo ustrezno razložiti ter pojasniti, se mora vprašati tudi: *Zakaj* se to dogaja?

Vse to brez dvoma velja za današnje tako imenovane »koronske čase«: od nekod se je menda pojavila nekakšna »korona«, ki jo pod tem imenom kot povzročitelja prehlada in gripe poznamo vsaj 150 let, iz izkušenj človeštva pa deset tisoče let, kolikor nazaj sežejo spomin človeštva in pisani ter pripovedni viri, zdaj pa se ob njej cel svet nena doma obnaša, kot da je »konec sveta« in, kot bi, z rahlim parafraziranjem, rekel Hegel v *Pravni filozofiji*, »kot da na svetu še nikoli ni bilo nobene ,korone« in je celoten odziv

nanjo treba iznajti znova«, kot da je to najhujša bolezen na svetu, hujša od kuge. Hkrati nam o njej pridigajo različni samozvani vsevedi, cenzurni navdušenci in »popularizatorji znanosti«, ki pišejo knjige za otroke, različni strokovnjaki za paniko, ljudje vprašljivih strokovnih kvalifikacij, politično nameščeni na odgovorna mesta v sumljivih okoliščinah, celotno akcijo »boja proti koroni« pa kot nekdanji vodja Kriznega štaba vodi NATO vojaški ataše v Sloveniji, ki mu je ušel besedni spodrseljaj, da so »ukrepi« v resnici mišljeni kot »*pritiski*« in ki, ko ne ve, da ga snemajo, pravi, da »se gre pred kamere malo hecat«; ko ljudi straši s »smrtonosno boleznijo«, jim prepoveduje osnovne vsakdanje aktivnosti in jih z izsiljevanjem skuša prisiliti k cepljenju, ki je najverjetneje in po vseh znanih podatkih nevarnejše od boleznii same. In vsi se lahko, vsaj starejši med nami, spomnimo, v kakšnih okoliščinah smo tega NATO atašeja prvič spoznali, in kaj jim je sledilo.

Medtem pa se vsi, ki smo to, menda »novo« korono preboleli, in ki nas je danes najbrž že vsaj tretjina Slovenije, zavedamo, da je res nekoliko bolj zoprn prehlad ali gripa, ki res lahko povzroči tudi blago pljučnico, v nekaterih redkih primerih pa tudi njeno hujšo obliko – tako kot sama gripa. Vsi se tudi spomnimo, da so bile decembra 2019 in januarja 2020 slovenske šole napol prazne, ker je bila polovica otrok doma bolnih, za neko »čudno gripo«, kot so takrat rekli zdravniki, ki pa so jo vsi otroci brez težav preboleli – to je bila seveda ta »nova korona«, še preden je bila uradno proglašena.

A kljub naraščanju števila prebolevnikov, ki s tem pridobijo *naravno odpornost*, poleg tistih, ki zaradi naravne odpornosti za njo sploh niso zboleli, ter ugotovitvam verodostojnih strokovnjakov virologov, kot je dr. Branimir Nestorović, član prvega srbskega Kriznega štaba, da se je epidemija končala že letos spomladi, še vedno zganjamo »cepilno kampanjo« oz. *histerijo* in trdimo, da »je vse treba

cepiti«. Hkrati pa nam neodvisni hrvaški evro-poslanec Kolakušić s statistikami, tudi takšnimi, do katerih ima dostop le po svoji poslanski funkciji, razlaga, da je število v preteklih letih letno umrlih za pljučnico enako uradni številki »umrlih zaradi korone« (ki najpogosteje povzroči smrt prav s tem, da se razvije v pljučnico) oziroma »s korono«, kot se uradno, in zavajajoče, vodijo današnje statistike – medtem pa sta pljučnica in gripa kot boleznici danes, v času »korone«, iz statistik preprosto *izginili* – kot da »ju ni več«. Sklep je jasen: »korona« je ali le *preimenovana* gripa in pljučnica, ki jo ta lahko povzroči; ali pa mutirana gripa (lahko tudi s pomočjo laboratorijskega genskega inženiringa), katere smrtnost pa je še vedno na ravni gripe v njenih hujših sezonah.

Ne glede na vse to pa tudi mi, skupaj s celim svetom, danes zahajamo v nasprotno skrajnost od tiste, ki jo omenja Hegel, saj se celotna družba, država in svet obnašajo »kot da na svetu *ni ničesar drugega kot* ,korona‘« – kot bi se vsi ukvarjali le še z neko posebno, postransko aktivnostjo, kot je košenje trave ali friziranje domačih ljubljencev, vse ostalo pa bi spregledali ali pozabili ter bi postalo nepomembno. Je torej cel svet izgubil razum? Ali pa so ljudje v paničnem strahu za svoje življenje, zaradi »korone«, pozabili na vse drugo: propadanje celih panog gospodarstva, pomanjkanja v trgovinah, izgubo dela in nezaposlenost, neprestano bombardiranje s slabimi novicami s strani medijev, od katerih so nekoč pričakovali objektivnost? Kaj ali kdo je torej ustvaril takšno psihozo? Brez dvoma gre tu za *načrtno* in sistematično *propagandno* »kampanjo strahu«, sodeč po tem, da je sinhronizirana in *usklajena* po celem svetu. In seveda je prav ta »paničen strah za svoje življenje«, ki ga ta kampanja povzroča v javnosti in pri posameznikih, eden osnovnih namenov, saj služi kot *sredstvo* za tisto, kar s »korono« svetovne elite hočejo doseči. Tega niti ne skrivajo: doseči želi-jo »celovito preobrazbo sveta in svetovnega gospodarstva,

vključno z ideološko »zeleno preobrazbo«, tako imenovano »novo normalnost«, s čimer nam jasno dajejo vedeti, da »stare normalnosti in realnosti« iz časov pred »korono« ne bo *nikoli več nazaj* in je »za vedno izgubljena«.

Najbolj zavzeto nam to razlaga prav Davoški klub, v osebi njegovega direktorja Klause Schwaba, ki ima polna usta ideje »Velikega Reseta« sveta in svetovnega gospodarstva. Mirni in zadovoljni ljudje običajno niso pretirano naklonjeni idejam *radikalnih* sprememb in družbenih preobrazb – in prav zato je v tem primeru in v vseh ostalih podobnih primerih, prav *strah* osnovno sredstvo svetovnih elit za doseganje njihovega cilja, družbene »preobrazbe«, ki jim bo omogočila nadaljnje vladanje svetu: le če ljudi dovolj prestrašiš in jih spraviš v *strah* za njihovo lastno življenje, bodo pripravljeni sprejeti neko »rešitev«, če jim jo predstaviš kot »edino možno«; v vseh drugih okoliščinah pa bi takšno »rešitev«, ob razumnem premisleku, zavrnilo kot neustrezno, nevarno in škodljivo.

V zadnjem letu in pol smo lahko videli, kako je *liberalizem*, ki je kot ideologija nosil ali podgrajeval zadnjih 80 let razvoja kapitalizma, po celem svetu z »velikim pokom« *razpadel*, se zrušil in bil dokončno *ukinjen*: vsepovsod so s »korona ukrepi«, vpeljanimi čez noč lanskega marca, kršene Ustave držav in osnovne človekove pravice posameznikov, svobodna in argumentirana javna razprava, svoboda medijev, pravica do objektivne obveščeniosti, pravila parlamentarne demokracije, neodvisnost sodstva in univerz ter strokovna integriteta stanovskih združenj, kot so zdravniško, pravno in podobna, pa so bile čez noč *ukinjene* – v imenu nečesa, kar so s precejšnjo mero licemerja in sarkazma poimenovali »interes javnega zdravja«. Kar je toliko bolj opazno v času, ko kolektivni Zahod očita Rusiji »zadevo Navalni« in domnevno »kršenje njegovih človekovih pravic« – medtem ko lahko vsakodnevno gledamo, kako po vsem Zahodu policija brutalno pretepa prebivalstvo, ki

mu je eklatantno kršena svoboda gibanja, zbiranja in celo govora ter se je torej celoten Zahod zelo učinkovito preobrazil v *policijske diktature*. Zares: kaj se tukaj dogaja? (Pri čemer izraz »tukaj« tokrat ni mišljen lokalno, saj se enako dogaja več ali manj po celem svetu, pač pa v pomenu »v tem primeru«, »v primeru korone«).

Naši in drugi svetovni »intelektualci« so ob začetku te »Operacije Korona« – kar je ustrezen izraz, če smo ugotovili, da poteka *načrtno* – pozabili na vsakršno zmožnost *kritične* presoje in realne *analize* situacije ter sveta okrog sebe, in se večinoma predali v službo oblastno, pa tudi strankarsko in ideološko zapovedane »cepilne propagande«. Čeprav se imajo mnogi med njimi za poznavalce Foucaulta, ki ga radi omenjajo, pa nikomur od njih niti ne pride na misel, da bi za dogajanja okrog sebe uporabili njegov slavni pojem »Velikega zapiranja«, pa čeprav se je tega njegovega pojma za opis »koronskega zapiranja sveta« poslužilo stotine avtorjev v tujini; enako velja za njegov pojem »biopolitike«, ki pomeni »nadzorovanje in načrtno manipuliranje osnovnih pogojev vsakdanjega življenja prebivalstva« – kaj so »koronska kriza« in »korona ukrepi« drugega, če ne prav to, ostra, načrtna, sistematična in nasilna »*biopolitika*«, omejevanje in *prepovedovanje* tistega, kar se nam je v vsakdanjem življenju še do včeraj zdelo samoumevno, vključno s svobodo gibanja, druženja ter celo prostega, neoviranega dostopa do čistega okoliškega zraka, kar je osnovna življenjska funkcija in naša biološka potreba?

Čeprav mnogi med njimi pogosto omenjajo Althusserja, jim ne pride na misel, da bi resno vzeli njegov pojem »ideologije« kot »napačne, izkrivljene in *lažne* zavesti« ter skušali razumeti, da je »vladajoča ideologija« tudi »ideologija *vladajočega razreda*«, ki dosega svojo prevladujočo vlogo v družbi s pomočjo načrtnega širjenja prek »ideoloških aparatov države (IAD)«, torej šolstva, medijev, vladnega aparata in, tu dopolnjujem Althusserja, tudi »tako imenovane

,znanosti'« – z drugimi besedami, niso zmožni videti, da je »ideologija«, tudi »koronska ideologija«, v resnici »izkrivljena propaganda«, ali, če povemo povsem »po domače«: da nam politiki in mediji *lažejo*, da bi dosegli svoje namene, torej namene elit ali »vladajočega razreda«.

In čeprav mnogi med njimi menijo, da vedo nekaj o politični teoriji, niso zmožni videti, da se s svojim *vsiljevanjem* cepljenja tistim, ki ga ne želijo sprejeti ali se jim preprosto ne zdi potrebno, postavljajo v položaj, ki ga je Tocqueville v »Demokraciji v Ameriki« opisal kot »tiranijo večine« – čeprav na srečo za vso družbo opazne večine sploh še niso dosegli. Prav tako pa v svojem pritrjevanju oblasti in svojim ideološkim mentorjem niso sposobni videti, da oblasti po celem svetu nasilno, neustavno in brez-kompromisno uvajajo tisto, kar Agamben imenuje »permanentno, torej trajno izredno stanje«, ki mu ljudstvo reče tudi »obsedno stanje«.

Nekateri med njimi celo pišejo in izdajajo knjige »o nevednosti«, ki imajo to besedo celo v naslovu, menda zato, da bi poudarili lastno domnevno *več-vednost*. In čeprav so bile te knjige verjetno večinoma napisane že »pred korono«, pa so založbe pohitele z izdajo prav zdaj, ko se vsi na vseh koncih sklicujejo na nekakšno namišljeno »znanost« – pri čemer vsi z avtorji teh knjig vred pozabljajo, da je veliki Nikolaj Kuzanski celotno »znanost«, ki si menda »prizadeva za vednost«, označil kot le »učeno nevednost« (*Docta ignorantia*«, kot se glasi naslov njegove znane knjige).

Vse te navidezne intelektualce, brihtneže in dušebrižnike ter samoprogllašene »vsevede« in »strokovnjače«, vključno s precejšnjim delom Univerze, ki namerno ali naključno ali pa zato, ker so za to plačani, spregledujejo vse kritične pristope k analizi »pojave korone« ali jih celo javno napadajo in si jih prizadevajo *cenzurirati* ter odstraniti iz javne razprave, bi bilo še najustreznejše poimenovati »umetna inteligenca', ki živi v ,navidezni resničnosti'« »koronske

propagande«.

Samookiteni »kritični liberalni intelektualci«, ki so že davno postali zgolj neoliberalni propagandisti, nas kljub temu še vedno prepričujejo, da je treba verjeti zahodnim »neodvisnim in verodostojnim« medijem in »znanosti« – pa čeprav te medije obvladuje 5-6 korporacij z vojaškimi povezavami, enako pa velja tudi za ameriške univerze in znanstvene inštitute, Obama pa je medijem že pred desetletjem dovolil *propagando*, torej niso več dolžni niti demantirati lažnih objav ali objaviti kritičnih polemik z objavljenim. Čeprav se nekateri od njih proglašajo za »epistemologe« (spoznavne teoretike), jim ni jasno, da z epistemološkega stališča dejstvo, da verjameš, kar si prebral v časopisju ali »znanstveni literaturi«, dokazuje le to, da »verjameš časopisom« – ničesar pa ne pove o povezavi tega, kar na osnovi tega trdiš, z *resnico* ali realnostjo.

Spet drugi politični dušebrižniki nas spodbujajo, naj se »zgledujemo po zahodnih ‚zrelih demokracijah‘« – a mi jih *ne imenujemo* s tem hvalisavim, a vsebinsko praznim imenom »zrelih demokracij«, ki je le njihova laskava ideološka samopodoba, pač pa jim pravimo »zbledele nekdanje kolonialne sile«, ki so stoletja ropale naravna bogastva svojih svetovnih kolonij, zdaj pa tega ne morejo več.

In nekateri se celo proglašajo za »skrbnike in zaščitnike čistosti in družbene koristnosti javne razprave«, ki bi jo s svojimi *cenzurnimi* posegi bojda radi očistili »znanstvenih neresnic« – te »cenzurne dušebrižnike« spoznaš po uporabi pojmov »teorije zarote« in »zanikovalci« ter po njihovi pogosto uporabljani besedi »nebuloze«. Tudi ti pozabljajo, da je filozof Charles Pigden že leta 1995 popolnoma razvrednotil pojem Karla Popperja »teorije zarote« kot neupravičen in neuporaben¹ in ga, kot je kazalo takrat, za vedno odstranil

1 Charles Pigden, »Popper Revisited, or What is Wrong with Conspiracy Theories?«; na spletnem naslovu: <https://philpapers.org/archive/PIGPRO.pdf>

iz vsake resne in argumentirane filozofske razprave. Konec koncev vsi vemo, da so Cezarja umorili »Brut in zarotniki« – Cezarjeva težava je bila le v tem, da ni imel pravočasne informacije o tej zaroti. A žal so trenirani propagandisti pozneje, za potrebe *vsiljenih* »ideoloških sporov« in izogibanja argumentiranim razpravam, ta pojem »teorij zarot« spet potegnili na plano in ga spravili v danes žal precej širok obtok – ki pa uporabnike tega pojma le diskreditira v očeh vsakega kritičnega misleca in mu razkrije njihovo naivnost.

So pa tudi svetle izjeme bolj kritičnih intelektualcev, kot je Igor Ž. Žagar, ki je, čeprav sam cepljen iz »oportunističnih razlogov«, nastopil proti »cepilni hysteriji«, ki se jo množično udeležujejo vsi od estradnikov do doktorjev znanosti in domnevnih intelektualcev, v upanju na politične točke pri svojih ideoloških botrih, ter nad ostankom prebivalstva zganjajo nekak »cepilni Gestapo«. Žagar je tudi organiziral odmeven simpozij o »Retoriki pandemije« in njenih retorično nedopustnih in *nelogičnih* sredstvih »neuspelega prepričevanja«, v vabilu nanj pa je celo uporabil pojem »biopolitike«, čeprav se je ustavil pred njegovo podrobnejšo analizo.

Zdi se torej, kot da se je ves svet danes znašel v nečem, kar je najustrezneje poimenovati »hladna vojna proti gripi«, v kateri se bori z namišljenim »nevidnim sovražnikom«, in to z vso ihto, a brez vidnega uspeha. Ta »hladna vojna«, kot vsaka druga pred njo, ničemur ne koristi in je ni mogoče dobiti, vodi se predvsem s pomočjo propagande, torej medijev ali množičnih občil, podoba »sovražnika« pa je izmišljena in umetno, ideološko ustvarjena, pač glede na trenutne politične potrebe. Vendar je ta navidezna nekoristnost in neuspešnost takih »hladnih vojn« (vključno z »vojnami proti drogami« in »vojno proti terorizmu«) varljiva: *nekomu* take vojne, kot vsaka vojna, še kako *koristijo*: namreč *elitam*, bankam, orožarski industriji in vladajočemu razredu, ki

»zaradi zahtev hladne vojne« lahko drži lastno prebivalstvo v podrejenosti in mu zmanjšuje in krši pravice in svobodo, češ da ga bo brez tega »uničil sovražnik«. Torej se moramo tudi ob tej »koronski vojni« ali »vojni proti koroni« vprašati, skupaj s Cicerom in Hobbesom, še tretje osnovno vprašanje: *Cui bono?* Komu to (najbolj) koristi? – Prav s pomočjo odgovora na to vprašanje bomo lahko, kot ob vsakem zločinu ali celo zakonitem ravnanju, razkrili *avtorja* tega dogodka ali *storilca* tega dejanja. Namreč »Operacije Korona«.

Tako smo torej prišli, z nekoliko »kantovskim« pristopom, do tega, da smo si ob »pojavi ali *fenomenu* korona« kot našem filozofskemu problemu, zastavili tri osnovna vprašanja: *Kaj se dogaja? Zakaj se to dogaja? in Komu ali čemu to koristi?*

Jürgen Habermas je leta 1985 izdal knjigo z naslovom »Nova nepreglednost« (»Die Neue Unübersichtlichkeit«). Mislil je na tedanji *pojav* »novih družbenih gibanj« (ki so se tedaj, kot na Zahodu, zanimivo, pojavila tudi pri nas), ki je ustvaril »nepreglednost družbe in politike«, saj jih ni bilo mogoče zajeti z običajnimi pojmi sociologije in strategijami tedanjih politično-strankarskih sistemov. Tudi ob teh »novih družbenih gibanjih« so se zastavljala vprašanja: Kako, od kje in zakaj so se pojavila?, Kaj hočejo? in končno tudi: Komu to, njihov *pojav*, koristi?

Danes je nam, ki smo »videli že nekaj sveta in zgodovine« ter doživeli že nekaj »ideološko-zgodovinskih pretresov«, ki so bili praviloma vsi *umetno* ustvarjeni, precej jasno, *komu* je to najbolj koristilo: rezultat tega *pojave* »novih družbenih gibanj« je bila, ob neuspešnem soočenju tradicionalnih političnih sil z njimi, na koncu *prevlada* »neoliberalizma«, tako pri nas na Vzhodu (ali vsaj njegovem delu) kot na Zahodu. Ta tedanja »načrtno ustvarjena *nepreglednost*« je torej najbolj koristila prav *elitam* in »vladajočemu razredu« – kar daje sklepati, da so jo prav one tudi ustvarile, na primer prek

financiranja teh »novih družbenih gibanj«.

In enako je danes s »*pojavo* korone«: povsem jasno je, da je »*pojav* korone« *namerno* »nepregleden«, da se v njem ni mogoče znajti, saj nam tako o »koroni«, njenih lastnostih, nastanku, učinkih in simptomih, številu obolelih ter umrlih, o »zdravstvenih situacijah« tu in drugje po svetu in celo o »vladnih koronskih ukrepih«, ves čas dajejo *namerno nasprotujoče si* in nedoločne informacije. Komu ta »nepreglednost korone« najbolj koristi? Seveda ponovno svetovnim *elitam* in »vladajočemu razredu«, ki so ta »*pojav* korone« *načrtno* propagandno ustvarile, da bi izpeljale prehod v nek nov družbeno-ekonomski sistem, ki jim bo še bolj ustrezal in koristil.

Torej lahko vidimo, da na *fenomenski* ravni, ravni »*pojavo*v« (kamor spada tudi »retorika«, vladna in medijska, okoli »korone«), »*pojava* korone« ne moremo ustrezno razložiti, zato se bomo morali pomakniti na globljo analizo vzrokov, ekonomskih, finančnih in energetskih, za ta *pojavo*.

V bistvu smo v dosedanjem uvodu že odgovorili na tri na začetku zastavljena »kantovska« vprašanja:

1) Kaj se dogaja? Dogaja se celovita preobrazba sistema iz kapitalizma v »težno-tiranijo« ali »tehnološki, digitalni fevdalizem«;

2) Zakaj se to dogaja? Ker je kapitalizem propadel in doživel dokončni gospodarski, finančni in energetski zlom, zato je potrebno, s pomočjo »korona histerije«, »pripraviti teren« za vpeljavo novega svetovnega finančno-gospodarskega sistema;

3) *Cui bono?* – Komu to koristi? Svetovnim elitam, ki končujejo ali načrtno in nadzorovano rušijo en sistem ter uvajajo drugega, prav zato, da bodo lahko še naprej in še bolj učinkovito vladale svetu.

Vendar naša analiza z odgovori na ta vprašanja še ni

končana – odgovoriti moramo še na vprašanja: *Zakaj prav zdaj?*, *Zakaj v prav taki obliki in s temi sredstvi?* in *Čemu je za to potreben ves ta napor, energija in vsa ta sredstva?* Na ta vprašanja bo, kot smo nakazali zgoraj, poskušala odgovoriti naša nadaljnja analiza.

Ker torej na *fenomenološki* ali pojavnih ravni ni mogoče v celoti analizirati »pojava Korona«, saj je njegova pojavnost namenoma uravnavana in organizirana tako, da je »nepregledna«, da se v poplavi (namerno) nasprotujočih si informacij in pojavov ni mogoče znajti ter si jih zadostno, logično in celovito pojasniti – prav zato, da bi posameznik ostal *zmeden*, brez *orientacije* in trdne podlage za razumno razsojanje, in bi se zato moral zateči k tistim »odgovornim«, ki mu v tej situaciji ponujajo *napačne* »rešitve«,² se bomo »pojava Korona« v nadaljevanju tega članka lotili z več drugih ravni analize, da bi se približali njegovi globlji, *ontološki* ali *metafizični* ravni: najprej na *psihološki* ravni, z vidika psihološkega namena, ki ga »propagandna operacija Korona« pri svojih »tarčah«, prebivalstvu, želi *doseči*; nato z *zgodovinskega* vidika, ki nam lahko razkrije, kako se je »operacija Korona« v preteklosti pripravljala in načrtovala, preden je bila »pognana v tek«; zatem z vidika marksistične *materialistične* analize, ki lahko razkrije njegove vzroke v družbeno-proizvodni, pa tudi *energetski* in *finančni* »bazi« ali »podstavbi«; nato z vidika svetovne *geopolitike*, z analizo mednarodno-političnih in gospodarskih preurejanj, ki se odvijajo v njegovem ozadju in so ga povzročila; prav tako tudi s *finančno-monetarne*ga in z njim povezanega birokratskega vidika, saj gre v njegovem ozadju za vzpostavljanje novega svetovnega *finančnega* sistema, »digitalnih valut« in »digitalne preobrazbe«; in končno s *sistemskega gospodarstva* vidika, ki obravnava politiko uvajanja, usmerjanja ter

2 Takšno ponujanje *napačnih* rešitev za neki problem, s strani tistega, ki ga je namerno sam ustvaril, opisuje tudi David Icke v svoji shemi »problem-reakcija-,rešitev«.

vodenja gospodarsko-sistemskih *preobrazb*.

Ob koncu teh analiz nam bo, upajmo, vsaj približno in v osnovnih obrisih postalo jasno, *kaj nas čaka* po današnji svetovni »koronski preobrazbi«, ki je predmet naše analize.

Poglejmo si zdaj natančneje, kaj je *psihološki* namen »Operacije Korona«, v naslednjem poglavju pa še kako, po kakšnem in čigavem *načrtu* poteka današnja svetovna »Operacija Korona«.

**Psihološki namen »Operacije Korona«
je ideološka *prevzgoja* svetovnega prebivalstva –
iz »liberalizma« in »potrošništva«
v »koronsko in zeleno miselnost«**

Pravi vzrok današnje svetovne »korona hysterije« torej ne more biti »virus«. Ta hysterija okrog virusa je ustvarjena *načrtno*, medijsko in *propagandno*. In z dejstvi, povezanimi s tem virusom, nikakor ni mogoče razložiti množične svetovne *hysterije*, ki se okoli njega zganja, ter intenzivnosti in neracionalnosti te propagandne kampanje.

Na *materialni* ravni je ta današnja dogajanja sicer mogoče pojasniti v skoraj zadostni meri z analizo njihovega *materialnega vzroka*: gre za finančni, energetski in gospodarski *zlom kapitalizma*, ki je določal svetovna dogajanja vsaj zadnjih 80 let, od konca Druge svetovne vojne, na Zahodu pa že stoletja pred tem. A tudi to ni *zadostni vzrok* za pojasnitev vsega današnjega dogajanja.

Medijsko-politično-propagandna kampanja okoli tega »virusa«, ki jo je edino ustrezno imenovati »propagandno psihološka vojna«, mora imeti tudi in predvsem *psihološki razlog*: in ta je *prevzgoja* svetovnega prebivalstva. Z drugimi besedami: prebivalstvo, ki je bilo doslej ideološko vzgajano in prepričano, da živi v »demokratičnem« in »liberal-

nem« svetu, in bilo s propagando usmerjano, da na svet gleda skozi prizmo »človekovih pravic« in »potrošništva«, je treba *prevzgojiti*, da bo na svet gledalo skozi prizmo »virusa«, torej »življenjske ogroženosti«, zaradi katere se mora *odpovedati pravicam* in potrošniškim dobrinam – ki da so nepomembne in pogrešljive v primerjavi s (propagandno ustvarjeno) »življenjsko ogroženostjo«. Z drugimi besedami: gre za *kampanjo strahu*, s katero je edino mogoče prepričati oziroma pripraviti ljudi, da se odpovedo dose-danjemu udobju, ki jim ga zlomljeni gospodarski sistem ni več sposoben zagotavljati. Šele to je *zadosten razlog* za poja-snitev, zakaj se »korona kampanja« vodi prav na ta način, s to intenzivnostjo, vseprisotnostjo, silovitostjo in trajanjem.

Tu žal trčimo ob neprijetno filozofsko in psihološko dej-stvo: večina ljudi se slabo in v precej omejeni meri odziva na *logiko* in razumno, utemeljeno *argumentacijo* – a vseeno se, in prav zato je s *cenzuro* v imenu »ogrožanja javnega zdrav-ja« treba iz javne razprave in medijev odstraniti argumen-tirane nastope nasprotnikov prevladujoče in zapovedane »koronske politike«. Glavni *psihološki* dejavnik pri ravnanju ljudi je njihovo *prilagajanje* okolju in razmeram (ali, kot bi rekel Kacin: ljudje se odzivajo na psihološke in fizične »*pri-tiske*«) – in tu stokrat in tisočkrat ponovljeno propagandno sporočilo, ob vsaki uri dneva, na vsakem mediju in na vsa-kem koraku vsakdanjega življenja, če so hkrati odstranjeni *kritični* glasovi, zaleže več kot vsak razumen in utemeljen argument. In v tem je *namen* vodenja »korona propagandne kampanje« v obliki, kot se vodi po celem svetu: prisiliti ljudi v »prilagajanje razmeram«, saj je psihološki nauk v tem, da je na tak način, z dovolj intenzivno kampanjo, mogoče ljudi pripraviti do česarkoli.

Žal je slaba novica za nas v tem, da je za *učinkovitost* propagandne kampanje potrebna njena dovolj velika *inten-zivnost* v dovolj dolgem nepretrganem časovnem obdobju – da bodo ljudje »iz časovno pridobljene navade« sprejeli

tisto, kar jim predstavljaš kot »novo normalnost« – in ta doba je, po psiholoških eksperimentih, 4–5 let, toliko kot trajajo resne vojne in *svetovne vojne*. Zato je slaba napoved žal ta, da bo ta »korona propagandna vojna« proti svetovnemu prebivalstvu, če hočejo elite z njo doseči, kar so si zadale (in vse kaže, da to res hočejo in jim drugega, glede na stanje svetovnega gospodarskega zloma, niti ne preostane), trajala vsaj 5 let, torej vsaj do leta 2025, morda celo do leta 2027. Že danes pa je jasno vsaj to, da odločno vztrajanje tistih, ki vodijo »korona kampanjo«, pri svojih ciljih in namenih, ter njihova popolna nedovzetnost za javno kritiko (ki so jo tako ali tako večinoma utišali) ali kakršnokoli obliko demokratičnega oblikovanja »koronske« politike, dovolj jasno kaže, da ravnajo po *vnaprej določenem »scenariju«*. Poleg tega pa je mogoče nekatere dokumente o tem, da bo ta korona kampanja trajala vsaj 5 let, pridobiti tudi v okviru zakona o »javni dostopnosti dokumentov javnega značaja« – pogodbe o ohranjanju »korona kampanje« in »kampanje cepljenja« je namreč naša vlada, kot vse druge vlade po svetu, sklenila do leta 2025.

Vendar situacije, ko bi lahko »cepljeni« začeli zganjati pravo, *tocquevillovske* rečeno, »tiranijo večine« nad necepljenimi, na srečo še nismo dosegli. Kot kaže, je bila pri cepljenju pri 50 % dosežena »psihološka meja« med prebivalstvom: kdor se je mislil cepiti, se je že, drugi pa ne zaupajo ne politiki ne medijem in se ne bodo cepili »za nobeno ceno«.

A v tem je tudi ena dobra novica za nas, kritične intelektualce, ki smo imeli kritičen odnos že do dosedanjega sistema, »(neo)liberalizma« in »liberalne demokracije« in torej nismo bili njuni privrženci ali »verniki«: mi nismo glavne tarče te *prevzgoje*, ki ji je namenjena »Operacija Korona«, saj je ta namenjena prevzgoji »vernikov« nekdanjega »liberalizma«. Mi, ki smo že prejšnji liberalni sistem opazovali *kritično* in »od strani«, lahko kritično opazujemo tudi ta

»proces prevzgoje« in bomo kritično opazovali tudi »novi sistem« »po koroni«. Medtem pa je glavna ost teh »koron-
skih ukrepov« namenjena prav prevzgoji nekdanjih »ver-
nikov liberalizma« v »vernike zelene podnebne ideologije«. In zato je potrebno »dolgo trajanje« in veliko ponavljajočih
se naporov – ki jih bomo ves ta čas kritično opazovali od
strani in v največji meri neprizadeto.

Tisti, ki so tudi prej »verjeli vsako neumnost, ki jo slišijo
po televiziji«, vključno z vsako »ideološko floskulo« – ti naj
verjamejo tudi zdaj, da »jih bo ‚korona‘ vse pobila« in se
gredo cepit. To je konec koncev njihova »svobodna izbira«,
in »svobodno« lahko izbereš tudi naivnost.

**Psihološka metoda »Operacije Korona«
pa je »psihološka vojna propaganda«,
ki temelji na povzročanju in širjenju *strahu*,
za lastno življenje – ki naj prisili prebivalstvo,
da kot »rešitev« sprejme vse, kar jim ponuja
oblast – od cepiv do »nove normalnosti«**

Vemo, da so Kanadčani in Portugalci, ki imajo 80 % in 85 %
stopnje cepljenosti, priznali, da sta njihovi »cepilni propa-
gandni kampanji« vodili njuni vojski in vojaški propagand-
ni strokovnjaki. Državi sta seveda članici NATA, prav tako
pa vemo tudi, da našo »koronsko« in cepilno kampanjo
vodi vojaški ataše NATA kot prvi vodja Kriznega štaba.
Torej lahko mirno in v širšem obsegu ugotovimo, da se
»korona kampanja« vodi na *vojaški* način, zato je za njeno
analizo tudi ustrezno uporabiti *vojaški* konceptualni aparat
in besednjak »propagandno-psihološke vojne«, ki je vedno
tudi »medijska kampanja ustvarjanja *strahu* pred izbranim
in umetno ustvarjenim ‚*sovražnikom*‘«.

Že Hobbes je vedel, da sta »*strah* za svoje življenje in
želja po *samoohranitvi*« najpomembnejši gibali in nagona

človeka. In vojske in tajne službe, ki so njihov del, so se v zgodovini specializirale prav za takšne »psihološko-propagandne vojne operacije«, saj vedo, da je propaganda nujen sestavni del vseh vojn in da brez nje vojn ni mogoče dobiti.

Spomnimo se lahko številnih »vojaških kampanj ustvarjanja strahu in panike« iz zgodovine, ki so bile namenjene »ohranjanju nadzora nad prebivalstvom« in »širjenju vojne psihoze«, od »operacij Gladio« po Evropi, predvsem v Italiji in Nemčiji, vključno z »Rdečini brigadami« in umorom Alda Mora, pa »kampanj satanizacije sovražnika« iz uvodov v drugo iraško vojno ali libijsko ter sirijsko vojno, »kampanje strašenja z ‚orožji za množično uničevanje‘« v Iraku, katerih namen je bil ali psihološko pripraviti prebivalstvo na vojno, ali pa jim vzeti državljanske pravice (ali oboje hkrati); nekaj takih primerov pa poznamo tudi iz »jugoslovanskih vojn«.

Torej gre pri takšnih »vojaških *psiholoških* kampanjah strahu« za star in preizkušen recept, in za nas, ki smo jih videli že veliko in vemo, za kaj pri njih gre, tudi »vojaška psihološka kampanja strahu Korona« ni dobesedno *nič novega*.

**»Operacija Korona« je projekt svetovnih elit,
načrtovan več desetletij, njen namen pa je vpeljati
novo fazo kapitalizma, »tehnološko tiranijo«**

Če govorimo o svetovnih elitah, mislimo seveda predvsem na tiste, ki so vodile svet in mu vladale zadnjih 80 let, torej v zadnji, »naftni fazi« kapitalizma, torej *ameriške* elite. Zadnjih 80 let je svetu vladala »Pax Americana« (»ameriški mir«), torej ameriški Imperij (kot sta, nikakor ne edina ali prva, ugotovila Toni Negri in Michael Hardt), utemeljen na vojaški moči Amerike kot velesile, njenem obvladovanju svetovnih pomorskih trgovskih poti, obvladovanju ozemelj

lastne zahodne »vplivne sfere«, njeni v svetovnem merilu prevladujoči gospodarsko-industrijski moči, nadzoru nad prevladujočim energentom – nafto in njeni denarni enoti dolarju, na katerem je temeljil svetovni monetarno-finančni sistem, utemeljen leta 1944 v Bretton-Woodsu.

In če je kapitalizem (vsaj) zadnjih 80 let »temeljil na nafti«, je jasno, da si je v njem največje dobičke pridobila družina, ki je obvladovala proizvodnjo in pridelavo nafte: družina Rockefeller, lastnica ameriškega naftnega monopola, družbe »Standard Oil«. Ta družba je bila sicer pozneje razbita na »pet naftnih sester«, ki so skupaj z angleškim BP in nizozemsko-britanskim »Shellom« tvorile svetovni kartel ali oligopol »sedmih naftnih sester«. Poznavalci zgodovine prav tako vedo, da ta družina prek svoje »Fondacije Rockefeller« nadzoruje ameriški, in s tem zahodni, izobraževalni in šolski sistem ter učne programe, prek »petro-kemije« (izdelave kemičnih proizvodov v procesu predelave nafte) nadzoruje kemično industrijo, prek »petro-farmacije« nadzoruje farmacevtsko industrijo izdelave zdravil, prek političnih vplivov in poslovnih lobijev pa je (pre)oblikovala in nadzoruje tudi celoten zahodni sistem »modernega zdravstva«; posredno, prek nafte kot »pogonskega sredstva« nadzoruje tudi »steber zahodnega gospodarstva«, avtomobilsko industrijo.

Zato seveda ni čudno, da so z »Operacijo Korona« najbolj »na udaru« prav ta področja, za katera se govori, da jih bo treba, menda »zaradi korone«, temeljito »preobraziti« in preoblikovati: zdravstvo, izobraževanje in avtomobilska industrija, ki jo je menda treba preusmeriti v izdelavo električnih avtomobilov. A ker so natančni načrti, kako naj te »preobrazbe« potekajo, že davno narejeni, »eksperti« pa imajo »vse odgovore«, ni nobenega dvoma, da tu *ne more iti za »naključje«*.

»Operacijo Korona« torej vodijo ameriške elite, druge zahodne elite pa so jim podrejene – kot pritiče njihovi ko-

lonialni vlogi v »zahodnem Imperiju«. Res je, da pri tem *zadržano* sodelujejo tudi ruske in kitajske elite – saj se zavedajo, da bodo z Zahodom morale tekmovati tudi v »novem sistemu« –, a Rusija in Kitajska to »preobrazbo« izvajata na svoj način, predvsem Rusija precej bolj zadržano. To je vidno že iz razvoja in proizvodnje cepiv: obstajajo zahodna, ameriška in angleška cepiva, ter ruska in kitajska cepiva, in večina držav, ali »interesnih sfer«, praviloma uporablja svoja cepiva, ne tujih (z nekaj izjemami, ki kažejo »politični vpliv«).

Po tem uvodu si moramo zastaviti vprašanja: Kaj vemo o načrtih za »Operacijo Korona«? Kako nam to lahko razloži potek »korona histerije«? In zakaj se *ves svet* na domala enak način odziva nanjo?

Pri iskanju odgovora na ta vprašanja naletimo na nekaj zelo zanimivih dokumentov in podatkov, ki nam lahko ustvarijo približno, a precej realno sliko poteka načrtovanja »Operacije Korona«:

1. Izredno zanimiv in ključen je dokument »Fondacije Rockefeller«, katere vlogo, dosežke in zgodovino smo pravkar opisali, iz leta 2010. Ima naslov »Scenariji za prihodnost tehnologije in mednarodnega razvoja«³ in je javno dostopen na spletu, v njem pa na strani 18, v poglavju z naslovom »Lock Step«, kar bi bilo najbolje prevesti kot »V korak« ali »S skupnim korakom«, naletimo na napoved prihodnje situacije »smrtonosne *pandemije*« v letu 2012, ki bo »ohromila svetovno gospodarstvo in privedla do zaprtja držav in industrije ter prekinitve vsakdanjega življenja« – »reševati« pa jo bo mogoče le z »uskklajenim in enotnim delovanjem vseh svetovnih vlad, ki bodo delovale ,s skupnimi koraki‘«. Do-

3 Rockefeller Foundation, »Scenarios for the Future of Technology and International Development«, 2010; na spletnem naslovu: <https://www.nommeraadio.ee/meedia/pdf/RRS/Rockefeller%20Foundation.pdf>

kument ta »scenarij« ali situacijo celo opiše kot »dobrodošlo priložnost za doseganje močno povečane usklajenosti v delovanju svetovnih vlad«. In preigravajo celo različne scenarije, kako se bodo vlade in predvsem ljudstvo, odzvale na to propagandno »pLandemijo«, in kaj storiti z »oporečniki«.

Epidemija v dokumentu naj bi izvirala od divjih gosi – in o »ptičji gripi« se je potem leta 2012 res začelo govoriti, le da razen nekaj izjem ni prešla na človeka. A vidimo lahko, da je Fundacija Rockefeller že leta 2010, kmalu po finančnem zlomu 2007/8, načrtovala prihodnjo »pandemijo«, ki naj doseže ustavitev svetovnega gospodarstva in enotno delovanje svetovnih vlad.

2. Spomnimo se lahko vseh številnih »epidemij« v zadnjih desetletjih, ki so bile deležne izredne medijske pozornosti, od SARS-a iz let 2002/3 (ki je bil morda namenjen mandatu Ala Gora, s katerim bi že takrat lahko dobili kombinacijo »pandemija-cepljenje-podnebna kriza-električni avtomobili«, a ni postal predsednik in je ta »pandemija« spodletela), do MERS-a, »ptičje gripe«, »svinjske gripe« itn., itd. Ob številnih od njih so tudi pripravili cepiva, nekajkrat so jih celo izdelali v milijonskih količinah, podpisali pogodbe z vladaми, da bodo izvajale množično cepljenje prebivalstva, celo pred kamerami so cepili vodilne politike nekaterih držav, ob primernih finančnih nagradah – pa je potem vse spodletelo, ker ni bilo »mednarodno usklajenega delovanja vlad« in se je celotna »akcija« ustavila, cepiva pa so bila vržena stran. A jasno je bilo videti, da si nekdo (zahodni farmacevtski velikani in elite za njimi) zelo prizadeva sprožiti nekakšno propagandno »pandemijo« – a pri tem nima/jo največjega uspeha.

3. Potem pa je bila za ta problem dosežena »rešitev«: 19.–20. maja 2017 je bilo v Berlinu »Srečanje G20«, na katerem so se vsi zdravstveni ministri 20 največjih držav sveta dogovorili, da bodo v primeru prihodnje »pLandemije« ravnali

usklajeno in po navodilih Svetovne zdravstvene organizacije (SZO) ter o tem podpisali tudi zavezujoč dokument.⁴ Poleg tega so v času srečanja o taki prihodnji »pandemiji virusa MARS« izvedli tudi *vajo*, posneli o njej *video* in vse to pospremili še z izdajo priložnostne številke časopisa s paničnimi naslovi o »virusu, ki je *ustavil svet*«. Na spletnih straneh srečanja G20 je bilo na voljo tudi precej drugih »materialov« za to »vajo« – ki pa so zdaj izbrisani, a jih je mogoče najti na »Internet Arhivu«. Na Youtubu je nekdo tudi shranil skupino »paniko povzročajočih« videov, pripravljeni za to »pandemično vajo«.⁵

4. Že naslednje leto 2018 je Evropska Komisija objavila načrt »Uvajanja cepilnih potnih listov«. Skratka, jasno je videti, kako se načrt za »Operacijo Korona« korak za korakom v podrobnostih pripravlja in je le še vprašanje časa, kdaj bodo »potegnili ročico« in ga zagnali – kar so končno storili marca 2020.

5. Hkrati pa je »Svetovna zdravstvena organizacija« (SZO), kot so poudarili številni zdravniki in analitiki, tudi dr. Nestorovič, član prvega srbskega Kriznega štaba, v zadnjih 10 letih, predvsem pa v zadnjih letih, tolikokrat spremenila *definicijo* »pandemije« *navzdol*, na tako *majhno* število okuženih in tako *majhno* število umrlih ter tako *majhno* smrtnost bolezni – da je zdaj mogoče za »pLandemijo« dobesedno proglašiti *karkoli* in *kadarkoli*. Sklep je torej jasen: pripravili so vse potrebno, da lahko »pLandemijo« sprožijo in proglašijo kadarkoli – ko jim bo to najbolj ustrezalo in

4 Izjava Zdravstvenih ministrov je bila še pred nekaj meseci dostopna na spletnem naslovu: <https://www.bundesgesundheitsministerium.de/english-version/international/g20-health.html>

A so jo odtlej, zaradi »prevelikega zanimanja javnosti« izbrisali, in jo je zdaj mogoče najti tule: <http://www.g20.utoronto.ca/2017/170520-health-en.html>

5 »Clips zur Pandemie-Simulation in Berlin 2017 bei einmaligem Treffen aller G20-Gesundheitsminister«; na spletnem naslovu: <https://www.youtube.com/watch?v=rKj7ADljKAM>

bo vse ostalo pripravljeno in »na svojem mestu«.

6. Slediti je morala še »vaja«, tik pred »dogodkom« samim: to je bil »Dogodek 201«, *Event 201*,⁶ ki so ga izvedli 18. oktobra 2019 v New Yorku. To »vajo« so organizirali in izvedli davoški »Svetovni ekonomski forum«, Fundacija Billa in Melinde Gates in Univerza Johns Hopkins, na njej pa se je »virus«, ki bo povzročil »pLandemijo«, že imenoval »korona«, ta »pLandemija« pa naj bi zaustavila svet, gospodarstvo in vsakdanje življenje, vlade pa naj bi se nanjo odzivale ali jo »reševale« po navodilih Svetovne zdravstvene organizacije. Natanko tako, kot se je že naslednji mesec zgodilo na Kitajskem, čez nekaj mesecev pa tudi v Ameriki in preostalem svetu.

7. Potem, ko je bila »Operacija Korona« marca lani po celem svetu zagnana in smo si nekoliko opomogli od prvotnega »propagandnega šoka«, pa se je pojavila še »Omrežna analiza Korona-Kompleksa«.⁷ Ime je seveda namig na ameriški »vojno-industrijski kompleks«. Gre za PDF dokument na 170 straneh, ki ga je na osnovi *javno dostopnih virov in dokumentov* izdelal neki nemški računalničar, ki je želel (razumljivo) ostati anonimen. Dokument sestavljajo večinoma omrežni diagrami povezav, ki na osnovi tokov financiranja in kapitala ter medijsko propagandne hierarhije in »linij poveljevanja«, usmerjanja in poročanja, odgovarjajo na vprašanja, kdo in kako »Operacijo Korona« vodi in financira, kdo skrbi za usmerjanje propagande, cenzuro, medijsko pokrivanje, zagotavljanje ustreznega političnega odločanja itd. Pove torej, »kdo je kdo in na kakšnem položaju, kdo odloča, kdo komu ukazuje in kdo izvršuje in kdo komu poroča« v »Operaciji Korona« in »hobotnici«, ki jo spremlja. V njem

6 Event 201; na spletnem naslovu: <https://www.centerforhealthsecurity.org/event201/>

7 »Corona-Komplex – Netzwerkanalyse«; na spletnem naslovu: <https://clubderklarenworte.de/wp-content/uploads/2021/09/Netzwerkanalyse-Corona-Komplex.pdf>

so zajeti vsi »običajni osumljenci«: med financerji predvsem omenjena Fondacija Rockefeller ter druge, ki so povezane z njo ali delajo zanjo, kot so Fondacija Billa Gatesa, Fondaciji Ford in Carnegie, univerzitetne ustanove, pa GAVI Billa Gatesa kot konzorcij proizvajalcev cepiv, na medijski strani stvari pokrivata Google in Facebook ter ameriški osrednji korporativni mediji, povezave pa gredo tudi do političnih teles, kot je Evropski parlament, ki namerava sredi leta 2022 sprejeti zakon o »Cepilnih potnih listih«.

8. V zadnjem letu se je pojavil nov projekt Fondacije Rockefeller: tokrat »financirajo in podpirajo prizadevanja, da se po celem svetu do konca leta 2022 cepi 70 % prebivalstva«;⁸ torej so tudi glavni financerji in javni propagandisti cepljenja.

9. Prav tako srečamo Fondacijo Rockefeller tudi kot ustanovnega partnerja »Projekta ID2020«,⁹ skupaj z GAVI-jem in Microsoftom (Bill Gates). To je sicer starejši projekt, ustanovljen že leta 2015, a zanimivo je, da je bil konzorcij izdelovalcev cepiv GAVI, povezan z Billom Gatesom, že takrat njegov ustanovni član. Projekt so privzeli tudi Združeni narodi, prizadeva pa si za uvajanje »digitalnih identitet« ali »digitalnih osebnih izkaznic«, ki bi jih moral dobiti *vsak človek* na svetu. Če si lahko razložimo, zakaj je pri tem projektu zraven Microsoft, pa se postavlja drugo resno vprašanje: Kaj pri takšnem projektu počnejo proizvajalci cepiv iz konzorcija GAVI? Očitno morajo te njihove »digitalne identitete« imeti *nekaj* s cepivi – ali prek »digitalnih cepilnih potrdil«, ali pa prek neke *sestavine v cepivih*, ki bi služila kot posameznikova »digitalna identiteta«.

O projektu »ID2020« je pisal tudi izvrstni neodvisni

8 One for All: An Action Plan for Financing Global Vaccination and Sustainable Growth; na spletnem naslovu: <https://www.rockefeller-foundation.org/report/one-for-all-an-action-plan-for-financing-global-vaccination-and-sustainable-growth/>

9 ID2020, Alliance; na spletnem naslovu: <https://id2020.org/alliance>

novinar in raziskovalec Max Blumenthal iz organizacije »Grayzone«, v članku »Public health or private wealth? How digital vaccine passports pave way for unprecedented surveillance capitalism«. ¹⁰ V njem je opisal in povezal vrsto digitalnih in biometričnih iniciativ, tudi indijski že vpeljani projekt »Aadhaar«, ki indijski vladi služi za upravljanje vseh vladnih storitev in celo preskrbe z živežem med njo in vsakim prebivalcem Indije. Znani so številni primeri, ko so zaradi napak v tem sistemu ljudje celo umrli od lakote, ker jim je bilo s tem onemogočeno dobiti pripadajočo jim količino živil za preživetje. A kljub temu je »Aadhaar« očitno vzor vsem zahodnim tehnološkim korporacijam, ki si prizadevajo vzpostaviti enak ali enakovreden način »tehnološkega upravljanja s svetovnim in domačim prebivalstvom«.

10. In potem je tu še podatek, ki ga navaja Urša Zubukovec v tem zborniku, da mnoga poročila govorijo, da je mogoče cepljene proti »koroni« zaznati, torej »identificirati« z napravami Bluetooth, ki jih imamo na mobilnih telefonih (to identifikacijo opravijo predvsem telefoni Huawei, manj pogosto telefoni drugih znamk). Ni toliko pomembno, katera sestavina cepiv omogoča takšno »*bluetooth* identifikacijo« – a če ta poročila držijo, to pomeni, da cepiva sama, ko so vbrizgana človeku, lahko služijo za ugotavljanje njegove »digitalne identitete«, njegove »digitalne ID« (morda je prav to ID2020).

Kakorkoli, pri cepivih je *povsem jasno*, da pri njih ne gre za »zdravje« prebivalstva, saj so se svetovne elite in oblasti »projekta cepljenja« lotile s takšno vztrajnostjo, neomajnostjo ter ihto in ideološko-versko gorečnostjo, pri katerih se *ne upošteva* niti prebolevnikov, niti želje posameznika po

10 Jeremy Loffredo in Max Blumenthal, »Public health or private wealth? How digital vaccine passports pave way for unprecedented surveillance capitalism«; na spletnem naslovu: <https://thegrayzone.com/2021/10/19/health-wealth-digital-passports-surveillance-capitalism/>

cepljenju ali proti njemu, in se celo cepi ljudi po Afriki in drugih delih sveta, kjer je stopnja zbolevanja in smrtnosti izredno ali zanemarljivo majhna – da nam to jasno govori, da mora tu iti za *nekaj več*. In to je lahko samo »genska manipulacija«, ki bo Veliki Farmaciji in zdravstvu zagotavljala ogromne dobičke še desetletja, ali pa elektro-valovna *identifikacija posameznika* (ID2020) prek sestavin v cepivih, kakršnekoli te že so – ki bo ob uporabi »digitalnih valut« omogočala obdavčitev vsake transakcije in torej prinašala dobičke davčnim blagajnam držav.

Ugotovili smo torej, da je načrte za »Operacijo Korona« mogoče najti vsaj 10 let nazaj, od leta 2010, in da na vsakem koraku tega vsaj desetletnega (še verjetneje pa več desetletnega) načrtovanja in izvajanja »Operacije Korona« srečamo »Fondacijo Rockefeller«, ki je v te načrte aktivno vpletena ali celo njihov pobudnik in glavni financer. In ker so Rockefellerji vzpostavili, vodili in nadzorovali prejšnjo 80-letno fazo kapitalizma, je jasno, da hočejo usmerjati in voditi tudi nadzorovan prehod v njegovo naslednjo, novo fazo – prav to pa je »Operacija Korona«.

Vse to nam ponuja dovolj natančno sliko o »koronski krizi«: vse je bilo *načrtovano* že davno vnaprej in vse se odvija po natančnem scenariju, *vodenem* iz enega centra. Tu *ni nikakršnih* »naključij«.

Marksistična ekonomska analiza dolgih kapitalističnih ciklov razkriva, da je 80-letno »naftno obdobje« končano in prehajamo v novo obdobje – za takšne prehode se običajno uporabijo svetovne vojne, torej smo v »Tretji svetovni, koronski vojni«

Če se torej do vzrokov »Operacije Korona« ne moremo dokopati na pojavni ravni, precej pa nam lahko o njih pove analiza dokumentov, ki so služili kot njen načrt in tistih, ki določajo in opisujejo njeno organizacijo, si moramo v naslednjem koraku ogledati tudi marksistično *materialistično* ekonomsko analizo aktualnega kapitalističnega procesa, torej družbene »baze« ali »podstavbe«.

Zelo številni ekonomisti in kritični politični teoretiki že več kot deset let upravičeno poudarjajo, da svet že zadnjih 14 let živi v izjemo resni gospodarski krizi, ki se je začela z »Velikim finančnim zlomom« v letih 2007/8. Ta kriza je bila tako resna, da se je takrat, pred 14 leti, dejansko govorilo o »koncu sveta« in »koncu dotedanjega gospodarskega sistema«, v letih 2009/10 pa so posledice te krize spravile v bankrot celotno ameriško avtomobilsko industrijo, nosilni steber ameriškega in svetovnega gospodarstva: General Motors, Ford in Chrysler (Ford je bil tik na robu bankrota, tehnično pa še ne v njem). Vsa ta podjetja je morala država, pod Obama, reševati s številnimi desetlinami milijard državne pomoči, še precej večje pa so bile državne pomoči za nelikvidne in bankrotirane (zasebne) banke, ki jih je država proglasila za »prevelike, da bi jih smeli pustili propasti«, tako da so vse te državne pomoči segale že v bilijone dolarjev.

To uničujočo finančno krizo so, precej presenetljivo, uspeli zadrževati več kot 10 let, da ne bi povzročila popolnega zloma zahodnega in svetovnega gospodarstva. Prevladujoče mnenje je, da so to uspeli s tiskanjem denarja brez

kritja in usklajenim delovanjem (in manipuliranjem razmer na finančnih trgih) vseh zahodnih in svetovnih centralnih bank. Dejanski odgovor pa je ta, da »je takrat Kitajska za 10–15 let rešila zahodni in svetovni kapitalizem (ter ameriško avtomobilsko industrijo) pred propadom«. Kako? Kitajska je takrat, po dogovoru med ameriško in kitajsko vlado, »odprla vrata« ameriški avtomobilski industriji in ji s tem, z odpiranjem tovarn na Kitajskem in prodajo na kitajskem trgu, omogočila nadaljnjo rast in dobičke, potem ko se je ta razvojno že znašla »v slepi ulici in zlomu«. Kitajska je bila pred to krizo avtomobilsko nerazvita ali komaj razvita država, na leto je izdelala in prodala okoli 3 milijone avtomobilov po tujih licencah – kar je na ravni avtomobilske prodaje Nemčije, le da ima Nemčija 20-krat manj prebivalcev. Po tej krizi in dogovoru obeh vlad pa je začela kitajska avtomobilska proizvodnja, ob pomoči in vlaganjih ameriških in zahodnih avtomobilskih tovarn, skokovito rasti in je vsako leto narasla vsaj za dodatne 3 milijone, do tega, da je pred nekaj leti dosegla 25 milijonov avtomobilov letno in postala največji avtomobilski proizvajalec ter največji avtomobilski trg na svetu, velik skoraj toliko kot ameriški in evropski trg skupaj. Kljub temu so Kitajci ravnali preudarno in tujcem dovolili vlaganja, gradnjo tovarn pri njih in njihovo lastništvo le po načelu 50:50, torej polovično lastništvo za tujce, polovično pa ostane v rokah kitajskih avtomobilskih podjetij.

A to ni veljalo le za avtomobilsko panogo: po istem dogovoru z ameriško vlado je Kitajska takrat prevzela »proizvodnjo za ves svet« tudi v vseh drugih industrijskih panogah, v katerih je proizvodnja za Ameriko in Zahod postala nedonosna: v izdelavi sončnih celic za solarno energijo, v proizvodnji litijevih baterij, a tudi izdelavi, rudarjenju in predelavi vseh surovin zanje, v energetske izredno potratnih proizvodnjah aluminija, silicija, magnezija in jekla itd., prav tako pa je Kitajska takrat prvič dovolila pri sebi razvoj

t.im. »bančništva v senci«, špekulativnega, tveganega in manipulativnega kapitala, tako da so se tokovi tovrstnega ameriškega špekulativnega bančništva prelili tja in je s tem rešila pred propadom tudi ameriške banke.

Vse to je Kitajski sicer omogočilo, da se v teh 15 letih izjemno gospodarsko okrepi in razvije ter dvigne domač življenjski standard in postane »motor svetovnega gospodarstva« – a igrati vlogo »tovarne sveta« na vseh področjih jo je končno začelo tudi gospodarsko, pa tudi energetske izčrpavati, prisotnost špekulativnega bančništva po zahodnem vzoru pa jo je začela tudi finančno ogrožati v njenem razvojnem modelu.

Zato je zdaj Kitajska začela izredno potratno proizvodnjo v teh panogah precej odločno zmanjševati ali ugašati – najbolj odmevni sta bili zmanjšanja proizvodnje silicija, ki se v velikih količinah uporablja za proizvodnjo sončnih celic ali »fotovoltaike«, ter proizvodnje magnezija, ki je še povečala krizo v svetovni avtomobilski industriji, prav tako pa tudi (skoraj) propad sklada »Evergrande«, ki spada na področje špekulativnega bančništva. To seveda ni vse, Kitajska precej odločno zmanjšuje proizvodnjo tudi v številnih drugih panogah, predvsem tistih, od katerih je odvisna zahodna industrija.

Možno je, da je bil tisti dogovor med ameriško in kitajsko vlado po krizi 2007/8, s katerim je Kitajska »rešila svetovno gospodarstvo«, v resnici sklenjen »za omejeno dobo 10–15 let«. Tega ne vemo natančno, saj to spada v »tajne člene« takih dogovorov – je pa zelo verjetna razlaga. V skladu s to razlago bi bila tudi domneva, da je bil med velesilami Ameriko, Rusijo in Kitajsko sklenjen »tihi dogovor«, da začnejo po preteku teh 10–15 let – kar je danes – polagoma »ugašati stari kapitalistični (in globalistični) gospodarski sistem in začeti prehod v novega« – kar se danes dogaja »pod plaščem Korone«. Z drugimi besedami: »Operacija Korona« je le krinka in »preusmerjanje pozornosti« za

»prehod iz starega gospodarskega sistema v nek nov sistem«.

Zdaj, ko smo si ogledali to »agonijo svetovnega kapitalizma« zadnjih 14 let, po finančnem zlomu 2007/8, z vidika »mednarodnega razporejanja industrije«, si lahko isto témo ogledamo še z drugega analitičnega zornega kota, s pomočjo analize »ciklov kapitalizma«, kar nam bo omogočilo tudi njen grafičen, slikovni prikaz.

Rekli smo, da številni kritični ekonomisti in politični teoretiki poudarjajo, da finančna kriza 2007/8 do danes ni bila končana ali razrešena, pač pa le odlagana in »pometena pod preprogo«. Vendar se večina »liberalnih« ekonomistov in politologov »glavnega toka« obnaša, kot da tega ne ve in je »s kapitalističnim sistemom vse v redu ter lahko traja v nedogled«. Da s tem ni tako, nam dovolj prepričljivo dokazuje »Operacija Korona«: vsakemu normalnemu in nepristranskemu opazovalcu bi moralo biti popolnoma jasno, da se gospodarsko-politični zlom takšnih razmer, kot ga lahko okoli sebe vidimo v »koronski situaciji«, pospremljeni z »znanstveno-policijskimi diktaturami« (kot se je v *Dnevniku* ustrezno izrazil Tomaž Mastnak) po celem svetu, ne more zgoditi zaradi nekega precej nedolžnega »virusa«, kot je »korona« – pač pa mora tu iti »za nekaj več«, za popoln zlom svetovnega gospodarskega sistema.

Dejstvo, da »liberalni« intelektualci tega *ne opazijo*, nam dokazuje, kako močna je ideološka *indoktrinacija* zahodnega »(neo)liberalizma«, tako v medijih in javnosti, kot v sami akademski sferi, ki je popolnoma podrejena »(neo)liberalističnemu kánonu« in torej povsem »sanitizirana«, *očiščena* vsake kritične misli in zmožnosti kritičnega razmišljanja.

Je pa to, da »kriza 2007/8 še ni končana in še vedno traja« rekel Ianis Varoufakis, ki je bil konec oktobra gost v Cukrarni in na nacionalni televiziji. To je pohvalno, saj bo seglo do poslušalcev, tudi mlajših (čeprav je avtor po drugi strani še vedno preveč zaverovan v EU projekt in v propagando »podnebne krize«).

Na drugi strani pa med kritične intelektualce, ki smo jih omenili zgoraj in ki podarjajo, da je »kriza 2007/8« pomenila zlom kapitalizma, ki odtlej le še životari in »podaljšuje agonijo«, sebi in še bolj tistim, delavcem in prebivalstvu, ki jih vedno močnejše zatira, spada Tomaž Mastnak, ki zagotovo ne naseda »modnim temam« »dobrodejnega EU projekta« in »podnebne krize«. Tomaž Mastnak je v nedavnem odmevnem in v vseh pogledih odličnem »Intervjuju« na TV SLO1¹¹ rekel, da »smo leta 2008 že upali, da je (neo)liberalni kapitalizem propadel«, a se je pozneje žal izkazalo, da ni bilo tako. Razloge, zakaj se ta propad kapitalizma do »Operacije Korona« ni zgodil, smo razložili zgoraj.

Zdaj pa se končno vrnimo k že napovedani analizi »kapitalističnih ciklov«, da vidimo, kaj nam ta lahko pove o »Operaciji Korona«. Tu si bomo za izhodišče vzeli produktiven poseg Rastka Močnika.

Profesor Rastko Močnik je imel 30. maja 2017 na Filozofski fakulteti v Ljubljani predavanje z naslovom »Sednji zgodovinski trenutek kapitalističnega sistema in naša vmestitev vanj«. ¹² Predavanje je potekalo v organizaciji »Študentske Iskre« in je bilo zaključno, sedmo predavanje v ciklusu predavanj »Razredni boj in teorija«. Predavanje je bilo odlično pripravljeno in je bilo na vsebinski ravni teoretski prikaz 500-letne zgodovine kapitalizma na osnovi marksistične analize in del različnih avtorjev od Giovannija Arrighija do italijanskih operaistov in Branka Milanovića. Eden od njegovih osrednjih predmetov oziroma analitičnih orodij so bile tudi teorije »razvojnih ciklov« kapitalizma, od Kuznecova do Kondratijeva, ter prikaz teh kapitalističnih ciklov skozi zgodovino, od genoveškega do nizozemskega

11 Intervju s Tomažem Mastnakom, TV SLO1, na spletnem naslovu: <https://4d.rtv slo.si/arhiv/intervju/174814339>

12 Predavanje je bilo posneto in objavljeno na Youtube-u 9. avgusta 2017, na spletnem naslovu: https://www.youtube.com/watch?v=1Rj-MI3_JciA

in »angleškega cikla«. Na osnovi teorije 80-letnega »dolgega cikla razvoja kapitalizma«, ki ga je formuliral ruski ekonomski teoretik Kondratijev, je Močnik potegnil tudi ustrezen sklep, da smo takrat, maja 2017, v prvem letu Trumpove vlade, živeli v »trenutkih izteka ene od velikih faz razvoja kapitalizma«, ali rečeno drugače, ob koncu njegovega cikla. Ta »liberalni« ali »naftni cikel kapitalizma« je trajal od konca Druge svetovne vojne, finančno-monetarno pa je bil ustoličen z mednarodno monetarno konferenco v ameriškem Bretton-Woodsu leta 1944. Z naše strani velja dodati še to, da je bila *geopolitična* delitev sveta, ki je delovanje tega mednarodnega gospodarskega sistema spremljala in omogočala, dogovorjena na konferenci v Jalti leta 1945, med velesilami Ameriko (ZDA), Sovjetsko zvezo in Veliko Britanijo, v osebah Roosevelta, Stalina in Churchilla.

Tu velja, ker smo zgoraj omenili »liberalne« intelektualce, kot zanimivost omeniti tudi, da je video tega Močnikovega predavanja takrat, leta 2017, na svojem blogu objavil tudi naš ekonomist Jože P. Damijan.

Močnik se je pri analizi tega zadnjega povojnega cikla kapitalizma opiral, čeprav tega ni izrecno omenil, tudi na analize angleškega marksističnega ekonomista Michaela Robertsa, ki je napisal dve knjigi o desetletju svetovne ekonomske depresije ali recesije, ki se začne z »Velikim finančnim zlomom 2007/8«: »Great Recession: a Marxist view«, iz leta 2009 in »The Long Depression«, iz leta 2016, ki obe govorita o tej danes že več kot desetletje trajajoči svetovni depresiji/recesiji: ta se je še neizmerno zaostрила z začetkom in v dveletnem trajanju tako-imenovane »korona-krize«.

Ekonomist Michael Roberts je za svoje predavanje »Cycles in capitalism«¹³ na AHE konferenci julija leta 2013

13 Michael Roberts, »Cycles in capitalism«, julij 2013, barvni graf, ki je vključen tudi v tem članku nekaj pozneje, je na strani 11; na spletnem naslovu: <https://thenextrecession.files.wordpress.com/2013/07/cycles-in-capitalism.pdf>

izdelal barvni graf »dolgega 80-letnega cikla kapitalizma Kondratijeva«, na katerem se ta cikel začne leta 1946 in konča leta 2018 ali nekaj po njem – torej je dokončni propad kapitalizma, ki se je začel z »Operacijo Korona« konec leta 2019, napovedal »do leta natančno« – in to pet let vnaprej, leta 2013, kar je zagotovo osupljiv dosežek! Rastko Močnik je ta graf uporabil v svojem predavanju 30. maja 2017, sam Michael Roberts pa je črno-belo reprodukcijo tega grafa ponovno uporabil v svojem članku »Cycles in capitalism – a critique of The Long Depression«,¹⁴ ki je bil objavljen 7. junija 2017 – torej po Močnikovem majskem predavanju. To daje slutiti, da sta bila z Močnikom morda v komunikaciji, saj sta skoraj sočasno objavila dve verziji istega grafa. Morda je Roberts Močniku poslal še neobjavljeno verzijo takratnega članka, Močnik pa je v predavanju uporabil lepšo starejšo verzijo grafa.

Slika tega grafa Michaela Roberta o »80-letnem ciklu kapitalizma Kondratijeva«, ki jo je Močnik uporabil v peti minuti svojega predavanja, je tule, kot zajem zaslona iz videa predavanja. (slika 1)

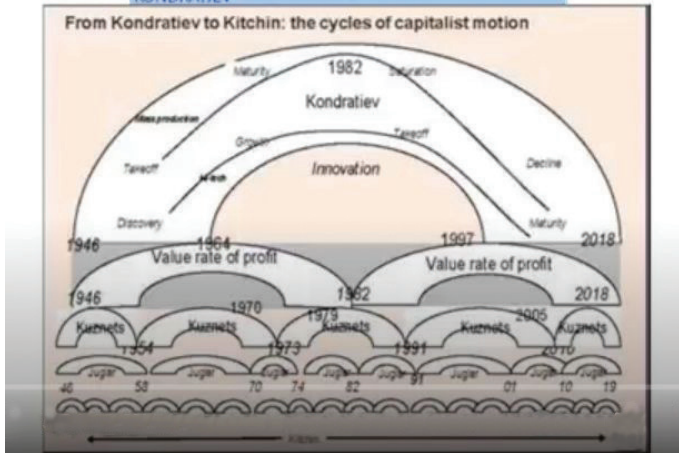
Ko je torej Michael Roberts reproduciral in drugič uporabil ta graf iz leta 2013, leta 2017, je njegova objava jasno pomenila: »Kapitalizem, ali vsaj njegov zadnji 80-letni cikel, se končuje čez leto dni ali nekaj več!« In isto je pomenila tudi, ko jo je v skoraj istem času uporabil Močnik. Kar je bila za čase *pred* »korono« nedvomno osupljivo natančna *napoved*.

In prav zato je nekoliko nenavadno opazovati oba avtorja, Roberta in Močnika, ki sta še leta 2017 napovedovala »konec kapitalizma v letu ali dveh«, kako dve leti in nekaj

14 Michael Roberts, »Cycles in capitalism – a critique of The Long Depression«, 7. junij 2017, ki vključuje črno-belo reprodukcijo grafa iz 2013; na spletnem naslovu: <https://thenextrecession.wordpress.com/2017/06/07/cycles-in-capitalism-a-critique-of-the-long-depression/>

EKONOMSKI CIKLI

(1920) Joseph KITCHIN	3 – 5 let
(1860) Clément JUGLAR	7 – 11 let
(1930) Simon KUZNETS	15 – 25 let
(~1920) Nikolaj KONDRATIEV	45 – 60 let

Slika 1: 80-letni Dolgi cikel kapitalizma Kondratijeva, od Druge svetovne vojne do Korone. Avtor grafa: Michael Roberts; sliko je na predavanju 30. 5. 2017 uporabil Rastko Močnik

mesecev pozneje razlagata »Imamo korono in težave z virusom« – ko pa je vsakemu količjakj pronicljivemu opazovalcu jasno, da gre za *zlom kapitalizma*, ki ga »Operacija Korona« le prikriva in je namenjena njegovi nadzorovani preobrazbi v »neko novo, po-koronsko fazo ali cikel kapitalizma«.

Res je sicer, da Michael Roberts v prvih po-koronskih intervjujih govori, da »korona« ni vzrok zloma svetovnega kapitalizma, pač pa ga je le pospešila in okrepila, saj bi se ta zgodil *tudi brez nje*.« A vendar je njegovo pristajanje na govorjenje o »koroni« in hkrati še o »podnebni krizi« znak tega, da *ne vidi* dometa svoje pretekle analize kapitalizma, in da hkrati naseda »koronski propagandi« ter torej *ni zmožen videti*, da je propaganda zgolj propaganda, torej »ideologija«.

Kar je za marksista, ki bi moral biti kritik »ideologije« kot »sprevrnjene in lažne zavesti vladajočega razreda«, zagotovo nenavadno. Da se ne spuščamo v kakšne nadaljnje domneve o »navidez kritičnih intelektualcih kot ,nadzorovani opoziciji‘« – ki nekoga, ki pozna anglo-ameriško, ter nasploh »zahodno« (kar smo zdaj, kot članica NATA, uradno tudi mi) akademsko in javno intelektualno sfero, niti ne bi mogle presenetiti.

Enako to preseneča pri Močniku. Kaj je razlog za njegovo govorjenje o »virusu« in »koroni«, si težko razložim (razen gornjega odgovora ob Robertsu). Še posebej, ker tudi v zadnjem nedavnem intervjuju v »Nedeljskem dnevniku« Močnik zagovarja socializem in pravi, da je »jugoslovanski samoupravni socializem ... v svetovni zgodovini dosegel doslej najvišjo stopnjo emancipacije človeštva«. ¹⁵ A pristajanje na govorjenje o »koroni« *via facti* pomeni tudi (če naj se sklicujem na oziroma parafraziram Franceta Popita, zadnjega pomembnega pro-ruskega in pro-sovjetskega slovenskega politika, ki ga je odstavila Kučanova »pro-zahodna struja«) pristajanje na »inkluzivni kapitalizem davoškega ,Velikega Reseta‘«, za uvedbo katerega je bila sprožena »Operacija Korona«.

Je pa še ena druga možna razlaga omenjenih dogodkov – in tako bi brez dvoma razmišljali *obveščevalci* (ki jim ljudstvo po domače pravi »vohunske ali državno-varnostne službe«): omenjeno Močnikovo predavanje na FF je bilo 30. maja 2017 in na njem je napovedal »konec kapitalizma čez leto ali dve« – kar se je s »korono« tudi zgodilo. A kaj je bilo prav tako marca 2017, kar smo omenili v prejšnjem poglavju? Srečanje G20 v Berlinu, 19. in 20. maja, kjer so se vsi zdravstveni ministri prisotnih 20 največjih svetovnih držav dogovorili in podpisali dokument, da »bodo v primeru neke prihodnje *pandemije* ravnali usklajeno in po navodi-

15 Intervju z Rastkom Močnikom v »Nedeljskem dnevniku«, na spletnem naslovu: <https://www.dnevnik.si/1042973022>

lih Svetovne zdravstvene organizacije (SZO)«. Hkrati pa je taista SZO v letih pred tem tolikokrat spremenila *definicijo* »pandemije«, na tako nizke ravni, da »je bilo za ‚pandemijo‘ mogoče proglasiti *karkoli* in *kadarkoli*«. Drugače rečeno: sklenili so, v letu ali dveh, zrušiti dotedanji sistem, kapitalizem, in svet poriniti v »proces preobrazbe« (»pandemijo«) v nek nov sistem, ki pa bo spet – ker je bil o tem dosežen dogovor, »po meri svetovnih elit«. – Torej lahko precej upravičeno domnevamo, da se je zgodilo nekaj takega: Michael Roberts ima kot dolgoletni ugledni profesor in ekonomist zagotovo mnogo znanstev in »zvez«, tudi v vladnih ministrstvih in drugih (tajnih) »službah«. Lahko torej domnevamo, da mu je nekdo od teh »znancev« rekel nekaj podobnega kot: »V letu ali dveh bomo zrušili dosedanji kapitalizem, vse smo se že dogovorili v Berlinu. Že 10 let vemo, da ne deluje več, zdaj pa res tako ne gre več naprej. Zato lahko objaviš kak graf, ki ta ‚zlom kapitalizma‘ čez leto ali dve napoveduje, da bodo ljudje to pričakovali. Recimo tisti graf, za katerega smo ti že namignili, da ga uporabiš pred 4 leti. Ko bomo ta zlom kapitalizma res povzročili, pa bomo vse zanikali in rekli, da gre zgolj za ‚korono‘ – in ker bomo pri tem vztrajali, se bodo ljudje pustili prepričati.« Druga možnost je, da je Roberts izvedel, da »se po ministrstvih širijo tovrstne govornice«. Zato je Roberts ta graf vključil v svoj članek in ga še pred objavo poslal Močniku in najbrž še nekaj »kontaktom« po Evropi in svetu – in tako je ta graf končal na Močnikovem predavanju le 10 dni po berlinskem srečanju G20; pri čemer je zanimivo, da Močnik zanj ni navedel vira in avtorja, medtem ko za večino ali vse ostale grafe v tistem predavanju te vire je navedel. – Ni nujno, da se je zgodilo *natanko* tako – je pa zelo verjetno, da se je zgodilo nekaj podobnega. Vsekakor ima ta domneva v našem primeru kar precejšnjo »pojasnjevalno moč«.

Pri tem ni brez pomena, da je Michael Roberts *angleški* ekonomist. Miroslav Lazanski, slovensko-srbski vojaški

analitik in sodelavec »Sputnika Srbija«, je pred leti razlagal, da vsak angleški novinar, brez izjeme, po povratku iz tujine dobi »poziv na razgovor« od obveščevalno-varnostnih služb, kjer mora natanko povedati, s kom vse se je v tujini srečal in o čem je s kom govoril, torej kaj je govoril on in kaj njegov sogovornik. Lazanski je to imenoval »visoka varnostno-obveščevalna zavest« Angležev – mi pa bi to imenovali »vohunjenje« in »nadzor nad prebivalstvom in kršenje njegovih pravic in svoboščin« ter »nedopustno vmešavanje države v življenje in svobodo posameznikov«.

Sklepamo lahko, da v Angliji podobno ravnajo tudi z akademiki, ki imajo praviloma še več kontaktov kot novinarji, doma in v tujini. Morda pa imajo za nadzor akademske sfere kak drug mehanizem, ki je po učinkih enakovreden. To niti ni tako važno, konkretna izvedba nadzora je tu zgolj »tehnično vprašanje«. Ostaja pa dejstvo, da so akademiki in intelektualci navadno tisti, ki določajo »ideologijo« ali »ideološka obzorja« nekega naroda ali prebivalstva. In danes je več kot očitno, da »oblikovanje lokalnih ideologij«, vsaj na Zahodu, ni več dopustno, pač pa se vse »ideologije« in »ideološka gibanja« določajo ali oblikujejo »po navodilih iz centra«, torej Amerike in Anglije oz. Velike Britanije. »Globalizem« pač mora na neki način delovati in biti usmerjan – in brez »centralnega upravljanja ideologij«, pa tudi gospodarskih in političnih gibanj, to pač ne bi bilo mogoče.

Vrnimo se za trenutek še k psihološkim mehanizmom, s pomočjo katerih elite prek medijev manipulirajo s prebivalstvom. Če mu sporočijo, da »se bo najbrž nekaj zgodilo«, recimo zlom kapitalizma, kot v gornjem primeru, ali pa kakšna »pLandemija«, »podnebna kriza« ali vojna, to v prebivalstvu pusti psihološki vtis. Večina si tega niti ne zapomni ali razume najbolj natančno, a to sporočilo vseeno ostane v njihovem *nezavednem*, ali kot se reče pogovorno, v njihovi »podzavesti«. In takšno sporočilo prebivalstvo navaja na misel, da »je bilo to tako ali tako treba pričakovati«.

da »nas to ne sme presenetiti«, da to, kar bo propadlo »tako ali tako ni bilo zmožno obstati in ni bilo dobro« ter je zato »treba počakati, da se zgodi ali nam ponudijo nekaj novega« – recimo »inkluzivni kapitalizem«, ki ga zdaj propagira davoški »Svetovni ekonomski forum«.

Če bi želel kdo pripomniti, da »takšna manipulacija javnega mnenja« ni mogoča, nam to lahko izvabi le nasmešek. Vsi glavni ameriški mediji, tiskani in televizijski, od katerih prepisujejo tudi vsi drugi mediji na Zahodu, so v lasti šestih med sabo povezanih korporacij, ki imajo poleg tega tesne povezave z vojaško industrijo in obveščevalnimi službami. Poleg tega pa je Obama že skoraj pred 10 leti z zakonom ameriškim medijem dovolil *propagando*, kar jih odvezuje vsake odgovornosti ob objavi izkrivljenih ali lažnih novic. In konec koncev je Habermas že leta 1962 v »Strukturnih spremembah javnosti«, ob koncu knjige, priznal, da so sodobni zahodni mediji »propaganda«, ki ustvarja in manipulira javno mnenje, nikakor pa ne dopusti njegovega »neodvisnega oblikovanja«.

Kar pomeni, da je vsako sporočilo, ki ga mediji posredujejo javnosti, *izkrivljeno*, poleg tega pa mediji *vsiljujejo* javnosti teme, s katerimi naj se »miselno zaposluje«, čeprav sama, brez medijev, ne bi čutila nikakršne potrebe, da se ukvarja z njimi. Takšne »vsiljene teme« so številne in predstavljajo večino vsebine današnjih medijev: danes so take »vsiljene teme« na primer »umetna inteligenca« in »digitalna preobrazba«, pa »pravice in položaj spolnih manjšin in usmeritev«, »podnebna kriza« – in seveda na prvem mestu, »korona« in »cepljenje«. Ljudje pa se na takšna sporočila večinoma le odzivajo, kot nekoč na govorce, in se jim prilagajajo – takšni so pač psihološki mehanizmi večine prebivalstva. Mi, filozofi in kritični misleci, ki iščemo in hočemo poiskati *logične povezave* med dejstvi in argumenti, smo tu pač izjema in v veliki manjšini.

Z drugimi besedami: če imaš v rokah medije, boš z njimi

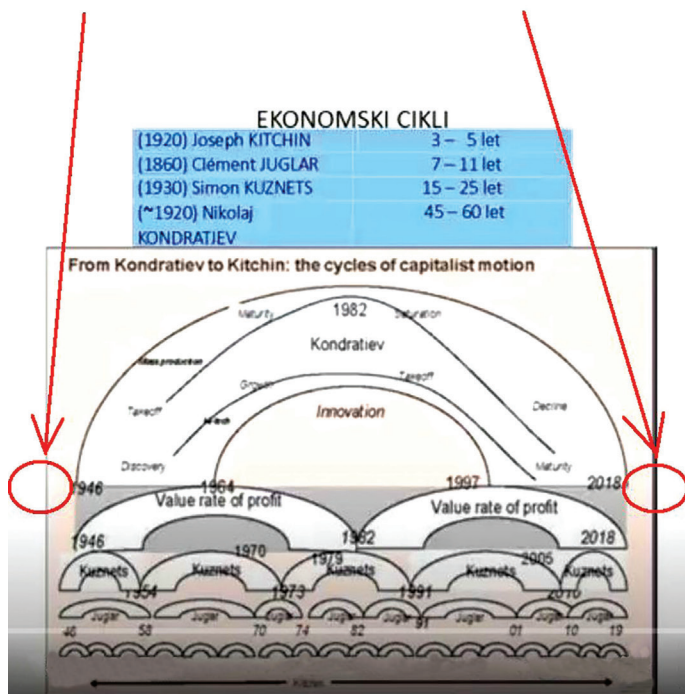
lahko dosegel, da prebivalstvo misli natanko tisto, kar *hočeš, da misli*. Tudi to, da »obstaja ‚korona‘, ki je smrtonosna in največji svetovni problem«. Dobro, vprašanje *manipulacije* javnega mnenja in načine, kako se izvaja, smo torej obdelali.

Zato na tej točki vajeti nadaljnje interpretacije »kapitalističnih ciklov« prevzemam sam: danes, štiri leta po

DOLGI RAZVOJNI CIKEL KAPITALIZMA KONDRATIJEVA - 80 LET

**DRUGA SVETOVNA
"NAFTNA" VOJNA
1939-1945**

**TRETJA SVETOVNA
"KORONSKA" VOJNA
2019-2025**

Slika 2

reprodukciji tega grafa v Robertsovem članku ter Močnikovem predavanju ter osem let po Robertsovi prvi verziji tega grafa, ko smo že skoraj dve leti priče »Operaciji Korona«, je mogoče (ali nujno) ta graf 80-letnega »naftnega cikla kapitalizma« *dopolniti* s pripisoma o dveh »svetovnih vojnah« na njegovem začetku in koncu: »Drugi svetovni vojni« 1939–1945 na njegovem začetku in »Tretji svetovni, Koronski vojni« 2019–2025 na njegovem koncu – kot je prikazano na sliki 2.

To sliko sem izdelal 31. maja letos, torej 2021, ko je bilo že povsem jasno, da »s temle korona-cirkusom še ne mislijo kmalu nehat«. Zato je bil že takrat jasen in logičen sklep, da ima »Operacija Korona« *psihološki* značaj in učinek »propagandne psihološke vojne« (kot se je ustrezno izrazil tudi Tomaž Mastnak v tem zborniku) in da bo, kot je običajno za »svetovne vojne«, *trajala vsaj 5 let* – ker je takšen »psihološki prag« prebivalstva, torej čas, v katerem zaradi neprestanega nalaganja omejitev, ki jih zahteva »vojni čas« (v tem primeru »vojne proti *nevidnemu sovražniku* – ,virusu«) *pozabijo* na »prejšnje stanje« in način življenja v času »pred vojno« ter so temu prisiljeni prilagoditi celo svoje vsakodnevne *navade*, na koncu pa, zaradi dolgoletne *psihološke izčrpanosti*, ki je posledica vsakodnevnega medijskega »bombardiranja« s strašljivimi novicami, sprejmejo kot »odrešitev« vsak »nov način življenja«, ki jim ga ponudijo oziroma *vsilijo* oblasti ali svetovne elite.

Prav tako so bile takrat že dovolj razširjene govorice o »nujni uvedbi ,digitalnih valut‘«, s strani mednarodnih centralnih bank in številnih drugih virov, dovolj jasno pa je tudi bilo, da bodo te »digitalne valute« predstavljale *monetarno reformo*, ki bo podlaga za nek nov »finančno-gospodarski sistem« v po-koronskem času. In če se te govorice o »digitalnih valutah« poveže s prav tako vesplošnim govorjenjem o »digitalni preobrazbi« gospodarstva in celotne družbe, je jasno, da bodo zahtevale tudi precej radikalno

spremembo načina življenja.

Zato sem na tej sliki »koronsko krizo/zlom (kapitalizma)« označil kot »Tretjo svetovno ,koronsko' vojno« in pripisal oziroma napovedal, da bo trajala od 2019-2025 in se zaključila z »novim Bretton-Woodsom«, torej mednarodno *monetarno reformo* v obliki »uvedbe digitalnih valut« (dolarja, rublja in juana, najbrž tudi indijske rupije; ostale svetovne valute bodo vezane na eno od teh; evro bo vezan na dolar), predvidoma leta 2024, torej pred koncem »Tretje svetovne ,koronske' vojne«.

Dva tedna zatem, 14. junija letos, pa je ameriški predsednik, »komični Biden«, tudi potrdil moje trditve s te slike – »Operacijo Korona« je dobesedno primerjal z Drugo svetovno vojno in dejal, da »bodo danes ZDA ,arzenal cepiv', kot so bile nekoč, med Drugo svetovno vojno, ,arzenal demokracije.« Skratka, pisci njegovih govorov nam sami ponujajo primerjavo med Drugo svetovno vojno in »Tretjo svetovno ,koronsko' vojno«, v kateri živimo danes.

Ker omenjamo pojem »svetovne vojne«, moramo ta pojem tudi definirati. »Svetovno vojno« določajo:

1. *spopad* med velesilami za ozemlja, vpliv in naravne vire ter energente
2. *tekmovanje* in spopad tehnologij med velesilami
3. uvajanje *omejitev* vsakdanjega in civilnega/državljanškega življenja, *varčevanje* z določenimi dobrinami in energenti
4. *vojna propaganda*

Po vseh točkah te definicije smo danes v »svetovni vojni«:

1. imamo *borbo za ozemlja* okrog Ukrajine (na srečo le na ravni manevrov obeh strani), Irana (vključno z ameriškim ubojem iranskega generala Sulejmanija), Libije, Sirije, boj za vpliv med velesilami v »odvisnih ozemljih« Afrike, Azije in Južne Amerike ter celo Vzhodne in delno Zahodne Evrope, *geopolitično* prerazporejanje sveta, ameriški umik

iz Afganistana po 20 letih in prevzem vpliva v Afganistanu s strani Rusije, Kitajske in Turčije, počasno umikanje Amerike z Bližnjega Vzhoda, Iraka in Sirije, nastanek AUKUS-a, strateškega zaveznitva med Ameriko, Anglijo in Avstralijo; sprejem Irana v Šanghajsko organizacijo za sodelovanje (SCO, imenovan tudi »Evrazijski NATO«), ki je bil napovedovan 20 let; boj za razporeditev naravnih virov in energentov, predvsem zalog nafte, pa tudi premoga, urana (oba v Avstraliji) ter litija, »energenta prihodnosti«;

2. imamo *tekmovanje* in boj *tehnologij*, npr. okoli tehnologije 5G in kitajskega Huaweija, boj okoli plačilnega sistema SWIFT in grožnje po izključitvi Rusije iz njega (s katero se je ta že sprijaznila) –, le metanja bomb in streljanja tankov na tanke in vojaških letal na letala še ni –, a danes je druga tehnološka doba, ko »vroči vojaški spopadi« niso več vedno nujno potrebni;

3. imamo drastične *omejitve civilnega življenja* po celem svetu (policijske ure, prepoved in nadzor gibanja), kot jih nismo imeli 75 let, od konca Druge svetovne vojne;

4. imamo »koronsko« in »cepilno« *medijsko propagando*, ki je *neprestana* in *totalna* in povsem ustreza pojmu »vojne propagande«.

Zato lahko ugotovimo, da je uporaba pojma »Svetovna vojna« za »Operacijo Korona« povsem in zadosti upravičena.

Zdaj se moramo v naši analizi »razvojnih ciklov kapitalizma« premakniti na področje *energetike*: tudi Močnik je v svojem predavanju pravilno, a le enkrat, ob obravnavanju »obdobja angleškega kapitalizma/imperializma«, v 19. stoletju, omenil »vodilni *energent* določenega obdobja ali cikla kapitalizma«: *premog* in »parni stroj« ter na transportni ravni železnice s parnimi lokomotivami. Te stvari so bile značilne, osrednje in določujoče za »angleški cikel kapitalizma in imperializma v 19. stoletju«, ki ga glede na *energent* in

mehanično obliko proizvodnje in *transporta* lahko imenujemo »kapitalistični cikel *premoga* in *parnega stroja*«.

Pri tem je zanimivo, da se sam Marx z vprašanjem *energije* ni posebej ukvarjal, kot da se mu je zdela samoumevna, in je štel za del »proizvodnega procesa« in »proizvodnih sredstev« le *surovine*/sestavne dele in človeško *delo* »proletariata« – pa čeprav »brez energije ni industrije« in je torej energija nujen in najpomembnejši *pogoj* kakršnega koli »proizvodnega procesa«.

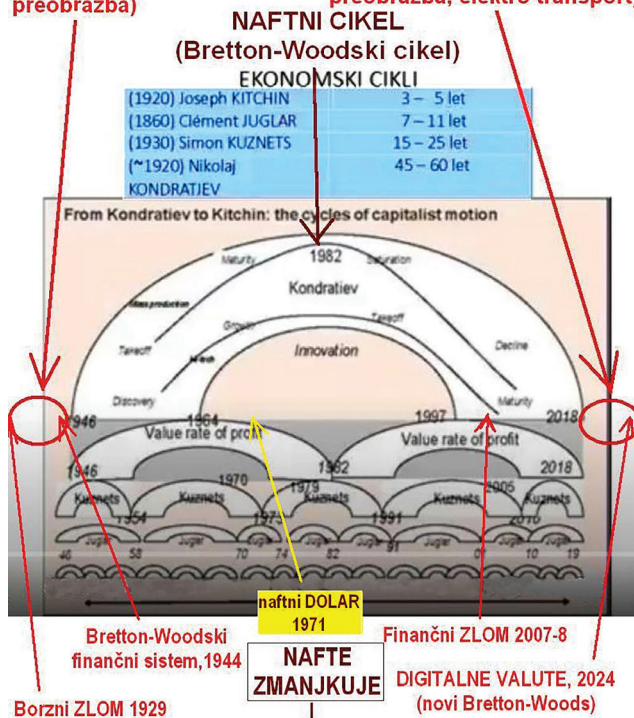
V skladu s tem smo na naslednji, še dodatno dopoljnjeni sliki omenjeni »80-letni dolgi cikel kapitalizma Kondratijeva 1946–2018« označili kot »*naftni cikel*«, saj je bila *nafta* glavni in nosilni *energent* celotnega tega obdobja poveljnega kapitalizma – skupaj z avtomobilsko in ostalo transportno industrijo (ki sta civilni naslednici pred in med Drugo svetovno vojno razvite proizvodnje tankov, vojaških letal in ladjevja). Vse te oblike transporta poganja *nafta*, uporaba avtomobilov pa vpliva tudi na »urbanizacijo«, torej oblikovanje in gradnjo mest in primestnih naselij, ta pa določajo celotno državno *infrastrukturo* (tokrat v *gradbenem*, ne marksističnem pomenu: torej prometno infrastrukturo, kot so ceste, železnice in plovne poti, pa tudi vodovodna in električna ter telekomunikacijska omrežja itd.).

Na sliki 3 – ki naj o »Operaciji Korona« »pove več kot tisoč besed« – smo pretekli kapitalistični cikel od konca Druge svetovne vojne (ki je bila v bistvu »vojna za nafto«) do začetka Tretje svetovne »koronske« vojne 2019–2025 označili kot »*naftni* ali Bretton-Woodski cikel«, po njegovem prevladujočem ali osrednjem *energentu* in *monetarnem sistemu*. Ta »naftni cikel« je finančno podgrajeval in omogočal »naftni dolar«, od leta 1971, ki je bil naslednik »Bretton-Woodskega finančnega sistema« iz 1944 – a že tega bi lahko opisali kot »zlati naftni dolar« ali »naftni dolar z zlato podlago«, saj je Amerika že od konca Druge svetovne

DOLGI RAZVOJNI CIKEL KAPITALIZMA KONDRATIJEVA - 80 LET

**DRUGA SVETOVNA
"NAFTNA" VOJNA
1939-1945**
(naftna in elektro
preobrazba)

**TRETJA SVETOVNA
"KORONSKA" VOJNA
2019-2025**
(digitalna in zelena
preobrazba, elektro transport)

Borzni ZLOM 1929

DIGITALNE VALUTE, 2024
(novi Bretton-Woods)

**LIBERALNI KAPITALIZEM IN "BRETTON-WOODS" STA
MRTVA!
SMO V TRANZICIJI (=KORONA), "VELIKEM RESETU" ALI
"DIGITALNI PREOBRAZBI"**

**SVETOVNE VOJNE SO ODPIS DOLGOV IN ODGOVORNOSTI.
(Daniel Estulin)**

vojne nadzorovala svetovni *naftni trg* (izven Sovjetske zveze in Vzhodnega bloka) ter svetovna morja, po katerih se je ta nafta prevažala.

No, to »naftno obdobje« se je začelo približevati koncu, ko je leta 2004 postalo jasno, da nafte zmanjkuje (tistega leta so prvič odkrili *manj* novih zalog, kot so je tisto leto načrpali), zaradi česar je v letih 2007/8 prišlo do »svetovnega finančnega *zloma*«, ki se je začel s propadom banke Lehmann Brothers.¹⁶

Dokončno pa se je to »naftno obdobje kapitalizma«, kot ugotavlja tudi Aleksandar Sjekloča v video blogu »Kosmo-

16 Tu in v nadaljevanju ter na mnogih drugih mestih v tem članku, se predvsem v vprašanih *energetike* in *monetarnih sistemov* opiram na odlične in neprekosljive analize Aleksandra Sjekloče iz njegovega video bloga (in občasno tudi tiskane revije) »Kosmopolitika«. Njegov Youtube kanal se nahaja na spletnem naslovu: https://www.youtube.com/channel/UCixoAj7M_OMk-7LDHN4m2oQ

Aleksandar Sjekloča je črnogorski strokovnjak za monetarne sisteme in njihov kritični analitik, neprekosljiv poznavalec svetovnega področja energetike, človek z nekdanjo uspešno kariero v bančništvu, računalniški programer, filozof in politični teoretik, ki je med poznavalci dobil naziv »Njogoša koronske filozofije« in »človeka s kristalno kroglo«. Ter človek, ki ne le pozna svetovne podatke z vseh teh področij, pač pa zna te energetske, monetarne in gospodarske podatke tudi »vstaviti v enačbo«, ki določa sedanjo in prihodnjo usodo kapitalizma oziroma svetovnega monetarno-gospodarskoenergetskega sistema. Tako je sedanjo »koronsko krizo« pravilno napovedal že septembra 2019, po tedanjih dogodkih na ameriški borzi, z besedami: »Ob takih zlomih se običajno začnejo svetovne vojne, ali nekaj njim enakovrednega.« Prav to je seveda »Operacija Korona«, kot sam že dve leti ugotavlja.

Ni treba posebej poudarjati, da se nahaja daleč izven okvira »liberalnega osrednjega toka«, ki ga sam kritično imenuje »Diznilend«. Prav tako je, da je lahko finančno in intelektualno neodvisen, tudi vinar in vinogradnik, s čimer nadaljuje družinsko tradicijo.

V vprašanih svetovne energetike, monetarnih sistemov in kritike »korona-histerije« je Aleksandar Sjekloča brez dvoma »najpametnejši človek na Balkanu«. Zato lahko mirno rečemo, da kdor ne spremlja njegovih oddaj »Kosmopolitike«, to dela v lastno škodo: intelektualno in vsakršno drugo.

politika«, končalo leta 2019, ko je Trump *ukinil* »naftni dolar«: s sankcijami Venezueli in Iranu sta bili ti dve državi »umaknjeni« z »naftnega trga«, iranska nafta, ki je bila dotlej prek »Iranskega nuklearno-trgovinskega sporazuma« namejnena Evropi, pa je bila »prerazporejena« Kitajski in Indiji (evropske naftne družbe so se morale zaradi sankcij iz Irana umakniti, nadomestile pa so jih kitajske, ruske in indijske). Hkrati je bil na pobudo Trumpa ustanovljen še OPEC+ z vključitvijo Rusije, ki je napovedal omejitev črpanja nafte. Ko se je temu pridružila še »Druga iranska tankerska vojna« poleti 2019, je »prosti trg nafte«, ki je bil preteklih 75 let osnova »naftnega dolarja«, dobesedno čez noč *nehal obstajati*: z njega je bilo umaknjeno 50–60 % dostopnih dnevnih količin nafte (»prosti trg nafte« je trg, na katerem lahko države in naftna podjetja dnevno kupujejo nafto, in ne vključuje *dolgoročnih* pogodb med državami in podjetji o dobavi nafte; vendar pa so številne države odvisne od njega in so bile dotlej navajene, da pomembne količine nafte kupujejo prav na njem), pa še četrtno preostalih količin na njem si je Amerika rezervirala zase. S tem je Evropa »ostala brez nafte« – in ker so bile evropske države, sredi zime, čez noč prisiljene zmanjšati porabo nafte za vsaj 30%, so si izmislile in propagandno medijsko proizvedle »korona krizo« – da z njo prikrijejo to *dejansko usodno* »energetsko krizo«.

To je seveda »približno rečeno«, saj smo v prejšnjem poglavju pokazali, da je bila »Operacija Korona« načrtovana vsaj deset let vnaprej, »operativno« pa je bila njena izvedba dogovorjena dve leti prej, maja 2017 na srečanju G20 v Berlinu. To pa seveda ne spremeni dejstva, da je tako imenovana »koronska kriza« v resnici *energetska kriza*, za katero se je vedelo že vsaj 15 let vnaprej – še iz časa pred »Velikim finančnim zlomom 2007/8«, ki ga je ta »energetska kriza« tudi povzročila. Drugače rečeno: »energetska kriza« na področju »vodilnega energenta *nafte*«, je ob koncu »*naftnega* cikla kapitalizma« povzročila tudi »*finančno* krizo in zlom«

ter s tem tudi »zlom kapitalizma« – v katerem živimo, kot smo poudarili, že zadnjih 14 let. Zdaj, z »Operacijo Korona«, se je ta *zlom kapitalizma* le dodatno zaostрил – in se nadzorovano usmerja v uvajanje neke nove »gospodarske faze«, »digitalne tehnološke tiranije« ali »inkluzivnega kapitalizma«, kot ga imenuje Davoški klub. Vsekakor pa lahko rečemo, da je »korona-kriza« le »propagandno ustvarjena kriza«, ki prikriva svetovno »energetsko krizo« – *pomanjkanje nafte*.

Vendar ne moremo reči, da je Trump z omenjeno »ukinitvijo ,naftnega dolarja« ravnal nepreudarno ali samovoljno. Nasprotno: ravnal je v dogovoru s preostalima velesilama, Rusijo in Kitajsko, in v interesu Amerike (ter malo manj v interesu Zahodne Evrope, za katero pa vemo, da je v bistvu »ameriška kolonija« in poleg tega glede na svoje iztrošene energetske zaloge, tako nafte, plina kot tudi urana in premoga, neverjetno energetsko potratna); in poleg tega je ravnal tudi v skladu z »dogovorom G20 v Berlinu«, saj smo lahko videli, da se »politiki koronskih ukrepov« nobena od teh držav ni pretirano upirala – z izjemo Belorusije in delno Rusije, ki je izvajala precej milejše »koronske ukrepe«, ker ima dovolj *lastne energije*, tako nafte in zemeljskega plina kot urana in premoga.

Drugače rečeno: pretekli »naftni cikel« kapitalizma je bilo, ker so tako kazale pojemajoče svetovne zaloge nafte, treba nekako »nadzorovano ugasniti«, da se omogoči nekak »nadzorovan prehod« v nek »nov gospodarsko-energetski cikel«, v katerem se bo kolikor toliko znosno preživelo naslednjih 80 let, do konca 21. stoletja. In to je storil Trump, z opisano »ukinitvijo ,naftnega dolarja«. Da se bodo zdaj predvsem zahodne države morale zatekati k strogim »varčevalnim ukrepom« na področju dostopnosti nafte in druge energije – to je rezultat njihove pretirane zadolženosti, energetske iztrošenosti lastnih zalog energije in njihove dotodanje pretirane porabe energije, glede na »lastne zmožnosti« –

zaradi česar so bile pretirano odvisne od »prostega naftnega trga«, ki pa je moral biti zaradi pojemajočih svetovnih zalog nafte ukinjen in ga nepreklicno ni več.

To seveda ne pomeni, da je »nafte zmanjkalo« – nikakor ne, le zaloge so vsako leto manjše, zato se mora zmanjševati, nadzorovano, tudi svetovna poraba. Je pa s tem konec dosedanjega »modela *neprestane* gospodarske rasti« – ta je nujno zahteval tudi vsako leto večjo porabo energije, predvsem nafte, kar zdaj ni več mogoče. Če je bil »naftni cikel kapitalizma« tudi »cikel neprestane gospodarske rasti«, je s »kncem naftnega cikla« konec tudi te »gospodarske rasti« – zato se danes toliko govori o »vzdržnem in trajnostnem razvoju« in »krožni ekonomiji«, kjer se z »reciklažo« surovine vračajo na začetek proizvodnega procesa.

Energetika je namreč panoga, v kateri se mora nujno gledati za 30 (pa tudi 50 in 100 let) vnaprej, saj toliko časa potrebuješ, da celotno gospodarstvo in porabnike ali njihov pomemben del v neki državi ali svetovni ekonomiji prilagodiš na neki nov energent ali kombinacijo energentov. Zato je treba spremembe uvajati danes, da se zagotovi vsaj nekakšna preskrba z energenti in nafto v naslednjih desetletjih, recimo 20–30 letih, morda celo 50 letih, ob njeni znatno zmanjšani svetovni porabi. Ker zaloge nafte pojemajo, je treba njeno svetovno porabo nadzorovano polagoma manjšati (ali »počasi zapirati pipo«), preostale velike »strateške zaloge« pa dolgoročno razporediti med svetovne velike porabnike – države »industrijske proizvajalce«. Ker je (predvsem Zahodna) Evropa že davno vedno bolj de-industrializirana in komajda še na kakšnem področju pomemben industrijski proizvajalec, bo morala pač »varčevati z energijo« in »reševati planet in podnebje«.

Pripomniti velja tudi, da so »informacije« o tem, da »naj bi bilo nafte še dovolj, vsaj za 100–150 let«, zavajajoče – tudi če jih objavlja ameriški »State Department«. Navajajo namreč zaloge nafte iz »držav z zmanjšanim tempom njenega

izkoriščanje oziroma črpanja«. Trenutno se nafta črpa v mnogih državah, kjer gredo zaloge hitro h koncu. In ko bo v nekaj letih nafte zmanjkalo tam, se bo svetovna potrošnja preusmerila k državam, ki imajo »velikanske zaloge« ob današnjem »zmanjšanem tempu črpanja« (na primer Iran in Venezuela). A ko bodo te države povečale svoj »tempo črpanja«, tudi za 5-krat, kar bo zahtevala svetovna poraba, bodo njihove zaloge s 150 let v hipu zmanjšane na 30 let, saj bo hitrost njenega črpanja 5-krat večja. V tem je torej glavni problem in zato so tista poročila o »dovolj nafte« zavajajoča in napačna. Natančnejše številke sicer lahko ponudi Aleksandar Sjekloča v oddajah »Kosmopolitike« – a omeniti velja, da bo Amerika v naslednjih 10 letih ostala skoraj brez lastne nafte iz naftnega peska in skrilavcev v Kanadi, ter domače, pridobljene s frekanjem, prav tako pa tudi brez zemeljskega plina. In to bo nedvomno »velika naftna kriza«, saj se bodo zaloge nafte s svetovnega trga, zaradi ameriškega statusa velesile in njene vojaške moči, preusmerile k Ameriki (ki je tudi njen največji svetovni porabnik) – kar pomeni, da je bo za vse druge svetovne porabnike ostalo precej manj.

Skratka: »naftni cikel kapitalizma« je *končan*, ker je bil pogoj zanj, da je »nafte dovolj za vse potrebe in za neprestano gospodarsko rast«. Nafta še *ni povsem zmanjkalo* (le njene zaloge pojenjajo) in bo pomemben energent tudi v naslednjem obdobju (posebej v Rusiji in njeni »vplivni sferi«), a se bo njena poraba pomembno zmanjševala in bo postopoma »potisnjena v drugi plan«. Upam, da smo zdaj glede nafte in njenih zalog odpravili večino nesoglasij in dvomov.

Kar se ostalih napovedi in pripisov na gornji sliki tiče (o »digitalni preobrazbi« in uvedbi »digitalnih valut« ter »Velikem Resetu«) – o njih danes dobesedno že »čivkajo vrabci«: o tem s poročili o »nasvetih Svetovnega ekonomskega foruma« ali »Davoškega kluba« vsak dan pišejo časopisi, o tem vsak dan govorijo vsi šefi centralnih bank, od Evropske do

Ameriške in vseh ostalih, Klaus Schwab, direktor Davoškega Svetovnega ekonomskega foruma, pa je dal svoji knjigi naslov: »Covid 19: The Great Reset«, s čimer je med »korono« in »Velikim Resetom« dobesedno postavil *enačaj*.

Glede gornje slike velja pripomniti morda le še to, da bi puščica za »Borzni zlom 1929« seveda morala kazati malo bolj levo, na letnico 10 let pred Drugo svetovno vojno (ki je označena s krogom) – a za to na sliki žal ni bilo prostora, zato je njena usmeritev nekoliko zavajajoča. A vsekakor imamo tako pred Drugo kot pred »Tretjo svetovno, koronsko vojno« po 10 let mučne gospodarske recesije in depresije, ki služita kot uvod v ti dve »svetovni vojni«. Obe obdobji recesije/depresije tudi opisuje Michael Roberts v že omenjenih knjigah »Great Recession: a Marxist view«, 2009 in »The Long Depression«, 2016, in ju primerja med sabo. In obakrat sta ti dve desetletni obdobji finančno-gospodarskega zloma in recesije/depresije zaključili in končali prejšnji »razvojni cikel kapitalizma«, sledilo pa jima je pet let Svetovne vojne, ki je bila borba za prerazporeditev in nadzor nad ozemlji in naravnimi viri ter energenti, posebej »energenti prihodnosti« (takrat *nafta*, danes *litij*, pa tudi premog in uran), ter boj za vpliv velesil in določitev njihovih »vplivnih sfer« (ki so bile takrat določene v Jalti), ter preoblikovanje svetovne ekonomije v obliko, potrebno za »nov razvojni cikel«. Pred 80 leti je bila to preobrazba v industrijo, ki je temeljila na elektriki in *nafti*, danes je to industrija, ki temelji na *digitalizaciji* in »zelenih tehnologijah« – kar je vse označeno na gornji »dopolnjeni sliki«.

Morda je potrebno poudariti še to, da bo v »novem ciklu *zelenega kapitalizma*«, skladno s povečano vlogo »ideologije« v njem, tudi na področju energije šlo za »ideološke energente«, o katerih se bo »govorilo veliko«, a ne bodo veliko zalegli, in za »dejanske energente«, o katerih se bo govorilo precej manj, a bodo predstavljali trdno »energet-

sko osnovo«. »Ideološki energenti« so predvsem »zelena, sončna in vetrna energija«, pa tudi »vodik«, katerega proizvodnja je izredno draga in energetske potratna, poleg tega pa se večinoma tako ali tako prideluje iz nafte ali plina, torej fosilnih goriv (možne so tudi drugačne pridelave, a še dražje). Litij bo dejansko postajal vedno bolj pomemben energent – čeprav tehnično niti *ni* energent, pač pa sredstvo za *shranjevanje* (že pridobljene) *energije*. Glavna »dejanska energenta« pa bosta ostala premog in uran, medtem ko bo nafta (zaradi zmanjšane dostopnosti in porabe) postajala manj pomembna.

Ugotovili smo torej, da je »naftno-liberalnega cikla kapitalizma« z »Operacijo Korona« kot »Tretjo svetovno propagandno vojno« nepreklicno konec in se ne bo vrnil, kot »stara normalnost«, nikoli več. »Operacija Korona in cepljenje« bo trajala vsaj 5 let in z njo vstopamo v nek »nov sistem tehnološke tiranije« ali »digitalnega fevdalizma«, v katerem bo vladala »Zeleno-partijsko-medicinska diktatura«, s primesmi genske manipulacije človeka in *transhumanizma*, ki bo trajala vsaj naslednjih 80 let, do konca 21. stoletja. Glede tega bo najhuje v Zahodni Evropi, saj je najbolj bankrotirana in se je v preteklem sistemu najbolj okoriščala na račun drugih.

Mi, Vzhodna Evropa, jo bomo odnesli nekoliko bolje: imeli bomo manj cepljenih, kot jih imamo že danes v primerjavi z Zahodom, zato bo pri nas manj tveganja *transhumanizma* in genetskih manipulacij človeka. Vse to bo večinoma posledica dobrejnjega vpliva Rusije, ki ima na teh področjih bolj razumen pristop kot Zahod, prav tako pa se bomo zaradi navezave na Rusijo še 20–30 let vozili z bencinskimi avtomobili in se gospodarsko razvijali, medtem ko bo na Zahodu proizvodnja bencinskih avtomobilov praktično ugasnjena že v tem desetletju, nadomestili pa jih bodo električni, kar bo za njih prineslo velikanske stroške in znižanje življenjskega standarda. Se bodo pa hvalili, da

»rešujejo planet« – medtem ko bomo mi na tem področju precej bolj zmerni, saj še imamo lastno energijo. V Vzhodno Evropo se bo vključila tudi Jugoslavija, ki je »veliki evropski rezervoar energije« in z njeno energijo bomo preskrbljeni za vrsto naslednjih desetletij.

**Geopolitično ozadje »Operacije Korona«:
svet se geopolitično prerazporeja,
kot ob »Jalti 1945« – Slovenija se bo »obrnila
na Vzhod«, Evropska Unija pa se razcepila
na »Zahodno« in »Vzhodno«**

Prejšnja »naftna« faza kapitalizma, ki je trajala zadnjih 80 let, je bila vzpostavljena po Drugi svetovni vojni in *monetarno* določena s sporazumom v Bretton-Woodsu 1944, *geopolitično* pa s sporazumom med »Velikimi tremi« v Jalti 1945. Z njo je bil svet razdeljen na »Zahodno, ameriško ali anglo-ameriško vplivno sfero« ter »Vzhodno, sovjetsko vplivno sfero«, kmalu po razdelitvi pa sta bili tudi fizično ločeni z »Železno zaveso«. Jugoslavija je delno pripadala »Vzhodni, sovjetski sferi«, na Jalti pa je bil zanjo določen status »delitve vpliva 50:50«, med Zahodom in Vzhodom.

Nekaj podobnega se bo zgodilo tudi tokrat (sklepamo lahko, da so v zakulisju velesile Amerika, Rusija in Kitajska sklenile nov dogovor, »Jalto II«) – le da bo območje »delitve vpliva Zahod/Vzhod« tokrat celotna »Vzhodna Evropa«, ki se bo delno odcepila od EU (morda bo proglašena za »Vzhodno regijo EU«, ali pa dobila »konfederalni status« in pomembno avtonomijo v mnogih sferah politike – podrobnosti tehnične izvedbe bodo še dogovorjene, a kmalu, najbrž že v letu dni).

A če hočemo ugotoviti, kaj se v *geopolitiki* dogaja danes in se bo v prihodnje, moramo najprej pravilno razložiti,

kaj se je zgodilo pred 30 leti: prevladujoča interpretacija, da je takrat »propadel komunizem«, je namreč *ideološka* in napačna. Kar bomo razložili v nadaljevanju.

Amerika je Drugo svetovno vojno končala kot največja industrijska sila, z nadzorom nad svetovnimi morji, z vodilno svetovno valuto *dolarjem*, vezanim na *zlato*, ter nadzorom nad najpomembnejšim energentom, *nafto*; poleg tega pa še kot vodilna izvoznica nafte (iz Teksasa). Vse to ji je zagotavljalo privilegiran položaj, ki pa se je začel že po dveh desetletjih krhati, ko ji je začelo v 60-tih letih zmanjkovati zalog nafte. Zaradi tega se je leta 1971 znašla v bankrotu in Nixon je ukinit »zlato podlago« dolarja in uvedel »nafti dolar« ter obiskal Kitajsko in normaliziral odnose z njo (kar je začelo selitev ameriške proizvodnje tja). Sledila sta še dva »naftna šoka« v začetku in ob koncu 70-tih, ki sta močno podražila nafto. A vse to ameriških finančnih težav ni rešilo in leta 1980 je finančni minister Volcker drastično dvignil obresti na ameriške kredite, kar je pahnilo v bankrot številne države po svetu, tudi Jugoslavijo (kot vemo iz lastnih izkušenj). A tudi to ni pomagalo in leta 1987 sta Amerika in Zahod, v »materi vseh borznih zlomov« dokončno bankrotirala. Ekonomisti so ugotavljali, da »je edini izhod za Zahod, da se na neki način razširi na Vzhodno Evropo, izžame njihova gospodarstva, pokupi njihova podjetja in si tako ,razširi trge«, kar je za obstoj kapitalizma nujno«. ¹⁷ In to se je dve leti pozneje tudi zgodilo – a ne naključno, pač pa zaradi *dogovora* med Ameriko in Sovjetsko zvezo: Rusija je Zahodu »prepusila Vzhodno Evropo«.

Zakaj je to storila? V vojaško-strateškem besednjaku je bil to »*taktični umik* s preveč razpotegnjene linije fronte in položajev, ki jih je težko braniti, da lahko strneš sile na osrednjem ozemlju, kjer se *reorganiziraš*« – ali, ekonomsko rečeno »reformiraš«. Berija je že v 50-tih letih na enem od Kongresov KP SZ predlagal, da se Rusija umakne iz Vzhodne

17 Tako je takrat pisala ameriška revija *Newsweek*.

Evrope in razpusti Sovjetsko zvezo, ker jo Vzhodna Evropa gospodarsko izčrpava s tem, da ji mora Rusija zagotavljati prepoceni nafto in plin, muslimanske republike SZ pa s svojo visoko rodnostjo grozijo, da bodo Rusi v SZ kmalu postali manjšina, torej podrejeni. Odziv na ta predlog ni bil dober: Hruščov ga je zaradi tega dal likvidirati. Vendar je pozneje tudi Brežnjev Zahodu večkrat ponujal umik SZ iz Vzhodne Evrope, in sicer iz istih razlogov.

Končno sta se Amerika in Rusija za ta »*taktični umik*« Rusije iz Vzhodne Evrope in razpustitev Sovjetske zveze, dogovorili leta 1987, po tistem ameriškem bankrotu. Ideološko pa sta to »geopolitično preurejanje« zapakirali v zgodbo o »padcu komunizma«. Rusija se je medtem uspešno *reformirala* ter se obrnila h Kitajski in osrednji Evraziji, tako da je danes vojaško, gospodarsko in finančno močnejša kot kdajkoli. Amerika in Zahod pa v tem pogledu za njo zaostajata – zato morata podobno »reformo« sami izvajati danes.

Prav to je tisto, kar se *geopolitično* dogaja danes: ameriški umik, ki je skorajda (najbrž namerno) dajal videz »paničnega bega«, iz Afganistana, je jasen *signal* – nujno je zbudil primerjave z sovjetskim umikom od tam leta 1989, ki mu je sledilo tedanje »geopolitično preurejanje«: umik Sovjetske zveze iz Vzhodne Evrope in »razpad Sovjetske zveze«. Gorbačov je tedaj celo obiskal vzhodnoevropske zaveznice in jim razložil, da »jih Rusija ne more več vzdrževati, zato naj se *reformirajo* in ,gredo na Zahod«. Bil je tudi v Jugoslaviji, marca 1988, in dva dni pri Kučanu v Sloveniji, kjer mu je povedal isto.

Zdaj, po ameriškem umiku iz Afganistana, se bo *zgodilo enako – le na Zahodu*: ameriški odgovor na afganistanski umik je bil AUKUS – zavezništvo med Ameriko, Anglijo in Avstralijo, nekak »novi NATO«. S tem pa »je Zahodna Evropa za Ameriko postala ,zaveznik drugega reda« in lahko rečemo, da »Amerika prepušča Zahodno Evropo samo sebi«, kot je nekoč SZ prepustila Vzhodno Evropo samo sebi.

Amerika, Rusija in Kitajska so se o prihodnjem ameriškem umiku iz Afganistana, preden je do njega prišlo, tri leta pogajale v Moskvi. Imele pa so čas, da se pogajajo in dogovorijo tudi o vsem drugem – o celoviti ponovni »delitvi sveta« ali »razdelitvi vplivnih sfer« – in rezultate teh dogovorov, čeprav (še) niso bili javno objavljeni, lahko mirno imenujemo »Jalta II«.

Dokaz, da je bil pred 30 leti ruski umik iz Vzhodne Evrope le *taktičen*, ne pa tudi *strateški*, je že to, da je Amerika, po dogovoru z Rusijo, takoj po razpustitvi Varšavskega pakta »dala roko na Vzhodno Evropo« z ustanovitvijo Višegrajske skupine – da bi jo obvarovala pred pretiranim gospodarskim in političnim vplivom Nemčije. Bila je dovoljena selitev avtomobilske proizvodnje »na Vzhod«, v Višegrajsko skupino (Višegrajska skupina danes, tudi zaradi »krize«, ki pa je seveda umetno ustvarjena, proizvede več avtomobilov kot Nemčija), a je Amerika poskrbela, da države Višegrajske skupine ohranijo svoj tradicionalizem in konzervativizem, tako da pri njih ni prevladal »zahodnjaški (post)modernistični liberalizem«. In seveda je še danes vidno, da Amerika neprestano povzroča spore med Višegrajsko skupino in Brusljem.

Da ima Vzhodna Evropa drugačen status, nam poleg teh sporov z Brusljem dokazuje tudi področje *energije* in znotraj njega odgovor na vprašanje: kje se gradijo ali načrtujejo in kje se zapirajo jedrske elektrarne? Vidimo lahko, da se v Zahodni Evropi zapirajo, pomanjkanje energije pa za te države seveda pomeni prihodnje gospodarsko nazadovanje; v Vzhodni Evropi pa se jedrske elektrarne gradijo in načrtujejo, kar pomeni, da se bodo te države še naprej gospodarsko razvijale.

Spori med Višegrajsko skupino in Brusljem se na različnih področjih vlečejo že leta. Zadnje leto in še posebej v zadnjih mesecih pa lahko vidimo, da se še posebej zaostrujejo, kot po tekočem traku se vrstijo spori Bruslja s Poljsko, Madžarsko in zdaj še s Slovenijo. Nobena od teh držav ni

dovolj močna, da bi se upala sama ugovarjati Bruslju, torej je jasno, da za njimi in proti Bruslju stoji Amerika. In odzivi nekaterih bruseljskih politikov so tako besni in penasti, in sicer zaradi tako obrobnih tem (kot so kopanje premoga ali pravice spolnih manjšin), da je vsakomur jasno, da gre tu za *histerijo*, ki je racionalno ni mogoče razložiti – razen če gre v ozadju za nekaj drugega, česar nihče noče imenovati.

Še več: eden od zadnjih sporov med Poljsko in Brusljem se dejansko, s pravnega vidika, vodi na način »secesionizma«, »odcepitev«: poljsko Ustavno sodišče je v teh zadevah razglasilo, da ima poljski pravni red *primat* nad evropskim pravnim redom. Za pravnike to nikakor ni nedolžen argument: če razglasiš svoj pravni red za *nadrejen* pravu neke skupnosti, npr. EU, ki si ji pripadal, se v pravnem pogledu že *izločaš* iz te skupnosti in *je ne priznavaš več*, niti sebe kot njenega člana. Na enak način se je, s pravnega vidika, začela odcepitev Slovenije od Jugoslavije pred 30 leti: z razglasitvijo, da priznavamo slovenskemu pravnemu redu višjo veljavnost od jugoslovanskega pravnega reda in zvezne Ustave. S čimer smo se pravno – *de iure* – že izločili iz Jugoslavije.

Če torej danes Amerika, ki je tedaj spodbujala tudi Slovenijo k takšni odcepitvi od Jugoslavije, sili ali spodbuja Poljsko, naj se na enak način »pravno odceplja« od Evropske unije – potem mora biti tu zadaj nek širši proces – ki je poleg tega *nepovraten*, saj se s te poti, ko si enkrat stopil nanjo, »ne da več stopiti nazaj«. Jasno pa je seveda, da ima Poljska pri tem svojem ravnanju neomajno podporo ostalih članic Višegrajske skupine – tudi zaradi diktata Amerike, seveda.

Stvari so očitno šle tako daleč, da so že naše zunanjepolitične komentatorke, kot je Saša Vidmajer pri Delu, začele poročati (ali nas »navajati na misel«), da je »glavna govorica v Bruslju to, kako razcepiti Evropsko Unijo na Zahod in Vzhod«. ¹⁸ In če je nekdo te spore tako zaostрил in jih spravil

18 Saša Vidmajer, »Veter z vzhoda«; na spletnem naslovu: <https://www.delo.si/sobotna-priloga/veter-z-vzhoda/>

na pot, ki je videti nepovratna, potem lahko sklepamo, da bo šel ta proces dalje, do končnega formalnega razcepa na Zahod in Vzhod znotraj EU.

Pri tem nikakor ni nepomembno, da gre v sporu med Poljsko in Brusljem za *premog*, torej energijo – saj Bruselj Poljski ne dovoli kopati premoga, torej se zanašati na lastno »energetsko neodvisnost«. Kot je videti iz mnogih podatkov, zdaj namreč Amerika Zahodno Evropo, ki ima lastne vire energije iztrošene, hkrati pa ji ni več toliko pomembna kot v času »hladne vojne proti Sovjetski zvezi in Vzhodnemu bloku«, ko jo je morala vzdrževati kot »izložbeno okno blaginje«, da zbuja zavist Vzhodnoevropejcev, potiska v pospešen proces »Zelene preobrazbe«, ki pa je izredno drag in ji bo prinesel gospodarsko nazadovanje, medtem ko se bo Vzhodna Evropa, ki ima svoje energije še dovolj, lahko razvijala naprej. To še posebej velja za Balkan ali preostanek nekdanje Jugoslavije, ki je zadnji »rezervoar energije« v Evropi.

Torej je mogoče sklepati, da bo Amerika v tem »geopolitičnem preurejanju«, v dogovoru z Rusijo, oblikovala nekakšno »Vzhodnoevropsko skupino Višegrad+Jugoslavija«, ki jo bo »napol odcepila« od EU, da bi držala njeno energijo »stran od Bruslja in Nemčije«, hkrati pa ji pustila tudi delni ruski vpliv.

Dober povod za to bi lahko bili tudi »ogljikovi kuponi«, ki jih EU potrebuje za svojo »zeleno preobrazbo«. Če bo nova nemška vladajoča koalicija na pobudo Zelenih te kupone drastično podražila, zaradi nemških interesov, bi to lahko pahnilo Vzhodno Evropo v gospodarski zlom – zato bodo gospodarstveniki takoj enoglasno za »izstop iz takšne EU«. To bi lahko bil en povod za tak – tudi formalen – razcep na Zahodno in Vzhodno EU. Brez dvoma sta Zahod EU in njen Vzhod glede energetske politike »v različnih kategorijah« ali »različnih hitrostih« – Zahod bo moral zelo hitro v »Zeleno preobrazbo«, Vzhod pa precej počasneje.

To je seveda aktualna téma – a tudi nekateri drugi razlogi nas navajajo na misel, da utegne do tega *razcepa*, tudi formalnega, znotraj EU priti že v letu dni, do konca leta 2022. Tudi razlogi »sanacije mednarodnega bančnega sistema« po pravilih »Basel III«, ki pridejo v veljavo z začetkom leta 2023 – do takrat je države treba razdeliti na skupine »bolj zadolženih« (Zahodna EU) in »manj zadolženih«, kar je Vzhodna EU.

Ker torej najverjetneje prihaja do tega »razcepa znotraj EU«, je tudi pri nas potreben nekak *ideološki* »obrat na Vzhod«, k Višegrajski skupini in Rusiji. Zato je bila pri nas tudi postavljena na oblast politična garnitura, ki naj »pro-bruseljsko levo elito« (LDS-ovce) odreže od vzvodov oblasti. Ker nam taka bodoča »Vzhodna EU« prinaša svetlejšo gospodarsko in razvojno prihodnost ter precej manjšo »korona tiranijo« kot »Bruseljska Zahodna EU«, moramo tak ideološki »obrat k Vzhodu« sprejeti z odprtimi rokami. Čez nekaj let bo ta »Vzhodna EU« najbrž sprejela medse še preostanek Jugoslavije – »v paketu«, kot se glasi program naše sedanje Vlade.

Sklep tega *geopolitičnega* poglavja se torej glasi: bližje kot bomo Rusiji, bolje bo to za nas. V vseh pogledih, tako gospodarsko (kjer je Zahodna Evropa bankrotirana in brez energije, Rusija pa ima zdravo gospodarstvo in finance ter dovolj energije), energetske zaradi ruskega plina, ki gre v in čez Vzhodno Evropo, moralno in ideološko zaradi ruskega tradicionalizma, in tudi glede »korone« in cepljenja, kjer ima Rusija cepljenih le 34 % prebivalstva in se moramo tudi v tem preudarnem pristopu zgledeovati po njej.

Prevladujoča oblika vladavine v koronsko-pokoronskih časih na Zahodu bo »Zeleno-partijsko-medicinska diktatura«

Tu ni treba veliko razpredati: vse parlamentarne stranke danes že sprejemajo z Zahoda vsiljeni *ideološki* obrazec povezave med »korono«, cepljenjem in »podnebno krizo«. To še posebej velja za naše »liberalce«, torej LDS-ovce (»LDS-ovce« razumem kot politični pol, ki zajema vse stranke, nastale iz nekdanje »Liberalno demokratske stranke – LDS«, torej njene »ideološke naslednice«, v katerih se pojavljajo tudi isti ljudje, nekdanji pripadniki te »krovne« stranke; v tem smislu LDS pri nas še vedno obstaja), in za njihovo »ideološko in usmerjevalno jedro«, revijo »Problemi« in krog okrog nje, ki je s tematsko številko o »koroni« že maja 2020, dva meseca po začetku »Operacije Korona«, uradno sprejela to ideološko trojico »korona-cepljenje-podnebna kriza« kot svojo novo vodilno ideologijo – seveda v skladu z navodili iz tujine, ki jih dobivajo, torej »po navodilih angleškega Imperija«. Enako velja tudi za »Levico«, krog »Abra-Kadabre«, pa tudi Filozofski inštitut ZRC SAZU kot podružnico »Problemov«, odkar tam zaradi upokojitve ni več Tomaža Mastnaka. Ves ta politični »levo-liberalni« politični pol zdaj predstavlja nekak »Cepilni Komsomol«, skupaj s propagandno-cenzurno aktivnostjo, ki jo to od njih zahteva.

S tem se naši in evropski »levi liberalci« pridružujejo »novi politični delitvi«, narekovani z Zahoda in iz Amerike. Očitno jim je bilo obljubljen, da bodo kot zvesti pristaši nove »koronsko-cepilno-podnebne ideologije« postali osnova za bodočo »Zeleno-partijsko-medicinsko diktaturo«, ki se bo nadzorovano vzpostavila in prevzela oblast (ali jo je že) po celotnem Zahodu, posebej v Zahodni Evropi. To lahko že vidimo po ključni vlogi Zelenih, ki jo bodo odigrali v okviru nove vladne koalicije v Nemčiji, njihov vpliv pa

bo segal po celi zahodni EU. To »Zeleno-partijsko-medicinsko diktaturo« bodo v prihodnje, kar je videti že danes, še dodatno okrepili s »kultom osebnosti Elona Muska in Grete Tuborg«. Greto so že razglasili za »glasnico podnebne ideologije in Zelene preobrazbe«, iz Elona Muska pa so že naredili »najbogatejšega človeka na svetu«, v 6 letih pa bodo iz Tesla Motors naredili tudi največjo avtomobilsko tovarno na svetu.

Vendar bo zaradi dejstva, da je Slovenija razporejena v Vzhodno Evropo in bo najverjetneje to kmalu postala tudi formalno, Slovenija skupaj z Višegrajsko skupino ohranila določeno neodvisnost od Bruslja, zato to ne bo prevladujoča ideologija pri nas. Zaradi omenjenega ideološkega »obrata k Vzhodu« bomo obdržali precej suverenosti v energetski in razvojni politiki ter možnost nadaljnega gospodarskega razvoja. Morda bomo delno *deklarativno* pristajali na »Zeleno ideologijo«, a bomo dejansko glede nje ravnali precej bolj preudarno in počasi kot Zahod, ter se ji začeli počasi priključevati šele, ko bo to čez 10–15 let dejansko začelo prinašati gospodarske koristi. Enako pa se bomo »zgledovali po Vzhodu in Rusiji« tudi glede preudarnega pristopa k cepljenju in tako ohranjali nižje stopnje cepljenosti, ki pomenijo tudi manjšo »medicinsko diktaturo«.

Bo pa najbrž tudi pri nas, kot na vsem Zahodu, ohranjena »ideološka *polarizacija*«, ne več toliko na »leve in desne« kot na »Zelene in tradicionaliste«. S tem se bodo najbrž tudi pri nas še naprej ohranjali (od zunaj spodbujani) in umetno ustvarjeni nepotrebni »ideološki spopadi« – s katerimi naša družba že doslej vsa ta desetletja po nepotrebem izgublja vse preveč čustvene in intelektualne energije.

**Monetarna reforma v obliki »digitalnih valut«
kot »davčnih blagajn za posameznika« –
in »digitalne osebne izkaznice/cepilna potrdila«
kot pogoj zanje**

Monetarna reforma v obliki »digitalnih valut« je v resnici eden glavnih ciljev »Operacije Korona«, zgodila pa se bo predvidoma okoli leta 2024. Takšne »tehnološke novosti«, ki omogoča doslej nezamisljivo stopnjo *nadzora* posameznika s strani države, nad vsem, kar počne z denarjem in v »elektronskem svetu«, ljudje ne bi bili pripravljeni *prostovoljno* sprejeti, ker bi jo razumeli kot prevelik napad na svojo svobodo in zasebnost. Zato jih morajo svetovne elite s pomočjo »Operacije Korona« *prestrašiti*, da bodo v paniki in »strahu za svoje življenje«, v lažni veri, da »jih bodo cepiva zaščitila pred ,korono‘«, *zahtevali* »digitalna potrdila o cepljenju« in »digitalne osebne izkaznice in potne liste«, ki so *tehnični pogoj* za te bodoče »digitalne valute«. Prav to se okrog nas dogaja danes – in po vnemi in neomajnosti vseh vlad in oblasti, ki uvajajo takšna »digitalna potrdila«, lahko upravičeno sklepamo, da gre pri tem za »načrtno delovanje«.

Spet moramo pri pojasnjevanju vzrokov za nujnost ali neizogibnost te bodoče »monetarne reforme« – tako jo vsaj razumejo svetovne elite – stopiti korak nazaj. Po svetovnem »finančnem zlomu 2007/8« so se države zaradi bankrota znašle v pomanjkanju davčnih dohodkov, zato so mrzlično začele iskati njihove nove vire: pojavile so se ideje, da »so tudi nezakonite dejavnosti, kot je trgovanje z drogo, del nacionalne ekonomije« in jih je treba »všteti v državne proračune«, kar so mnoge države tudi storile, prav tako pa je na udar prišla tudi »siva ekonomija«, v kateri »denar kroži, ne da bi bil *obdavčen*«. Ker so bile del take »sive ekonomije« tudi gostinstvo in druge obrti, so se kot rešitev pojavile »davčne blagajne«, ki naj finančne transakcije zabeležijo »na mestu plačila« in jih tam tudi samodejno obdavčijo.

V tem pogledu bodo »digitalne valute«, skupaj s prehodom vsega plačilnega prometa v elektronsko obliko ali na »digitalne platforme«, ter z uveljavitvijo mobilnih telefonov kot »posameznikovih digitalnih denarnic«, le dovršitev tega procesa – bodo nekakšne »davčne blagajne za vsakega posameznika«. Že danes lahko vidimo, da se je zaradi »korona ukrepov«, ki načrtno omejujejo in otežujejo možnosti gotovinskega plačevanja v vseh oblikah in ob vseh priložnostih, večina denarnega poslovanja že preselila »v elektronsko obliko« in se opravlja s pomočjo računalnikov in mobilnih telefonov. Torej bo po uvedbi »digitalnih valut« vsaka denarna transakcija zabeležena, istočasno pa tudi avtorizirana in odobrena, vanjo bo mogoč vpogled (torej *nadzor*) in bo seveda tudi nemudoma in brez možnosti izogibanja, *obdavčena*.

»Digitalne valute« bodo torej nekakšna krona in končni cilj vseh procesov, ki jih na področju denarnega in »digitalnega« poslovanja lahko vidimo danes, v »koronskem času«: uporaba mobilnih »pametnih« telefonov za vse več potreb uradnega potrjevanja, avtorizacij, »digitalnih certifikatov«, za plačevanje položnic prek »QR kod«, uveljavljanje OZN iniciative ID2020 kot »digitalne identitete« vsakega posameznika, skupaj z biometričnimi podatki ter »digitalnimi cepilnimi potnimi listi in osebnimi izkaznicami«, ter »digitalna preobrazba« in »digitalizacija« vseh področij življenja, državne uprave, poslovanja in gospodarstva.

Povsem verjetno je tudi, da bo eden od bodočih »obračunskih centrov za digitalne valute«, za Vzhodno Evropo in Balkan, prav pri nas, v Mariboru. Računalniški center mariborske Univerze IZUM je namreč pred meseci dobil superračunalnik, ki je 14. najzmogljivejši na svetu, in ga je postavila neka francoska firma, ki je »izvedenec za digitalno preobrazbo« – a nihče ne zna točno povedati, za kaj ga bomo uporabljali. Če predvidevamo, da bodo države z veliko prebivalci in velikim plačilnim prometom, kot so Amerika, Kitajska, Rusija in Indija, v dobi »digitalnih valut« rabile

vsaj po tri take »obračunske centre« zanje, kakšnega pa bo rabila tudi Avstralija – je to že 13 superračunalnikov. Eden pa je seveda potreben tudi za obračun digitalnih valut za bodočo Vzhodno Evropo – in povsem verjetno je, da bo to prav ta superračunalnik na IZUM-u v Mariboru.

To uvedbo »digitalnih valut« pa bo spremljala oziroma ji predhodila, tudi vseobsežna *sanacija* svetovnega bančno-finančnega in monetarnega sistema. Potreba za takšno splošno sanacijo svetovnega bančno-finančnega sistema se je pojavila že po »finančnem zlomu 2007/8«, za to, da jo opravi in vodi, pa je bila izbrana baselska »Banka za mednarodne poravnave« (BIS) v Švici. Ta banka je za to postavila nekaj sklopov pravil, s katerimi se morajo strinjati in se zavezati, da jih bodo upoštevale, tudi vse države, centralne banke in poslovne banke po svetu. Kot vidimo, je bilo zaradi odlašanja posameznih držav za to sanacijo izgubljenih deset let, od tiste krize do danes. Trenutno so za to *sanacijo* v veljavi pravila »Basel III«. ¹⁹ Po njih se ta sanacija svetovnih bank in financ v polni meri začne 1. januarja 2023, ko morajo biti »položeni na mizo vsi računi« s strani svetovnih držav ter njihovih centralnih bank in poslovnih bank. Takrat se bo te njihove računovodske knjige pregledalo in ocenilo ter odpisalo določene dolgove kot »slabe« in »neizterljive«, prav tako pa se bodo opravili tudi »zasegi garancij«, recimo nepremičnih, ki so bile za take dolgove zastavljene (zato je zadnje čase za prihodnje obdobje toliko govora o »financializaciji svetovnih naravnih virov«, vključno z vodo, pa tudi »človeških virov«).

19 BIS, Basel III transitional arrangements, 2017-2028; na spletnem naslovu: https://www.bis.org/bcbs/basel3/b3_trans_arr_1728.pdf

Še bolj zanimiva je tale tabela, ki kaže, da EU v največji meri ne ustreza zahtevam pravil »Basel III«, predvsem glede tvegane- ga kapitala: »RCAP on consistency: jurisdictional assessments«; na spletnem naslovu: https://www.bis.org/bcbs/implementation/rcap_jurisdictional.htm

Da bodo to »finančno sanacijo« lažje izvedli, in prekinili nekatere finančne tokove, ki bi jo otežkočali, bodo najbrž pred njenim začetkom, jeseni 2022, na ameriški borzi kot vodilni svetovni borzi sprožili »Veliki borzni zlom«, da bodo zatem to sanacijo lahko v miru opravili, saj bodo tako »obračunske knjige« in finančni tokovi »v mirovanju«.

Prav tako pa bo za to »finančno sanacijo« svet treba razdeliti na »obračunske cone«, da se bo skupaj obravnavalo »bolj zadolžene« in »manj zadolžene« države. Prav zato bo najverjetneje že v enem letu, do konca 2022, tudi formalno nastala »Vzhodna EU«, vključno s Slovenijo in Višegrajsko skupino, da se oblikuje takšna skupina »manj zadolženih držav«, ki se jih bo pri tej finančni sanaciji obravnavalo posebej in ločeno od zahodnih, »bolj zadolženih« držav.

Ta svetovna *bančno-finančna sanacija*, ki se bo začela januarja 2023, bo trajala pet let, do leta 2028, vključevala pa bo po posameznih državah najrazličnejša »varčevanja in zategovanja pasu«. Predvidoma do leta 2024 bo opravljena do te mere, da bo mogoča nova vzpostavitev razmerij med vodilnimi svetovnimi valutami dolarjem, rubljem in juanom, kjer bo evro vezan na dolar, kot je bil v precejšnji meri že doslej, in na tej osnovi uvedba »digitalnih valut«. Kakšno leto zatem, leta 2025, pa lahko pričakujemo, da se bo ta »Tretja svetovna ,koronska' vojna« v glavnem končala.

**Gospodarska »Zelena preobrazba«:
podjetje »Tesla Motors« je projekt ameriške vlade –
v 6 letih bodo iz njega naredili največjo
avtomobilsko tovarno na svetu**

Ostane nam le še, da si pogledamo, kako bodo svetovne elite to »Zelena in digitalno-tehnološko preobrazbo« dosegle v gospodarstvu in kaj bodo uporabile kot ključni vzvod za to.

Recept za to »svetovno sistemsko preobrazbo« je podal že princ Charles na Podnebni konferenci »COP 26« v Glasgowu, kjer je dejal: »Zelena preobrazbo moramo izvršiti po vojaškem vzoru, s pomočjo globalnih zasebnih podjetij.« Svetovna, a v resnici predvsem zahodna »zelena preobrazba« bo torej narejena po vojaškem vzoru in z vojaškimi in vojaškimi podobnimi sredstvi, torej brezkompromisno in »kot z buldožerjem«, ter z vso močjo, vplivom in podporo Velikega Kapitala ter ameriške Vlade ter drugih zahodnih vlad, pod taktirko ameriške.

Prav tako vsi poznamo geslo gospodarsko-industrijske politike, ki je bilo, kot smo že rekli, za »naftno fazo kapitalizma« precej logično, po katerem se je ameriška Vlada ravnala vsaj zadnjih 80 let: »Kar je dobro za General Motors, je dobro za Ameriko.« Zdaj v tej »zeleni preobrazbi« je le zastavo »tehnološkega pionirja svetovne industrijske preobrazbe« prevzela druga firma, »Tesla Motors«. Torej zdaj za ameriško Vlado velja geslo: »Kar je dobro za Tesla Motors, je dobro za Ameriko.«

Avto kot najpomembnejši industrijski proizvod je v Ameriki postal tudi »nosilec (ameriškega) načina življenja«, ki ga je Amerika razširila po celotnem Zahodu in delno po celem svetu. Nanj so vezane, ker ga je doslej poganjal bencinski motor, tako naftna industrija, kot številne druge industrije sestavnih delov, od mehaničnih do elektronskih, tako da je avtomobilska industrija »nosilni steber gospodarstva«; nanj se veže tudi urbanistika, ki načrtovanje mest

prilagaja avtomobilskemu prometu; okoli njega pa se oblikuje tudi »način življenja« in »organizacija dela«, v okviru katere je tudi vsakdanja »vožnja v službo in iz nje« milijonov Američanov in Zahodnjakov, ki v teh službah »prekladajo papirje«, torej večinoma ne delajo nič za družbo koristnega. Ta vsakdanja vožnja v službo je seveda izredno energetska potratna, saj se pri njej pokuri ogromne količine bencina, tako da je to ena najbolj razkošnih »zabav«, ki si jih danes privoščita Amerika in Zahod, saj ta ogromna potrata energije nima praktično nikakršnega koristnega učinka.

Zato se ob prihajajočih in danes vsesplošno propagiranih »električnih avtomobilih« postavlja vprašanje: ker ti avtomobili tečejo na elektriko, bo načrtovani »prehod na električni osebni transport« zahteval ogromne dodatne količine proizvedene elektrike – kako bo torej to dodatno elektriko mogoče zagotoviti, ko pa je svet že danes v energetske krizi? Tu je odgovor mogoč le en sam: »vsakdanja vožnja v službo« in število »dnevno prevoženih kilometrov« se bosta morala *drastično zmanjšati*. Prav to pa je eden od učinkov »Operacije Korona«: večina ljudi se pomemben del leta ne vozi več v službo, ker »delo od doma«. Kar pomeni, da se pri tem precejšen del energije, predvsem tisti za vožnjo v službo in ogrevanje poslovnih prostorov, *prihrani*.

Tako da lahko sklenemo z ugotovitvijo, da »so električni avtomobili, ker nimajo izpustov, sicer lepa stvar – a niso nam povedali, da bo njihovo uvajanje ‚prišlo v paketu s *korono*‘«. To je več ali manj cela »energetska enačba«, povezana z uvajanjem električnih avtomobilov.

Zdaj moramo pokazati, da drži trditev v naslovu tega poglavja: da je podjetje Tesla Motors »projekt ameriške Vlade«. V letih 2009/10, ko se je zaradi »finančnega zloma 2007/8« celotna ameriška avto industrija znašla v bankrotu (GM, Ford in Chrysler), je ameriška Vlada pod Obama začela projekt »izdelave električnih avtomobilov«. V sklopu tega projekta je Vlada dala tedaj »garažnemu podjetju«

Tesla Motors, ki je takrat izdelovalo morda 300 avtomobilov letno – izdeloval jih je v resnici angleški *Lotus*, oni so jih le »opremili z elektromotorji in baterijami« – nekaj sto milijonsko posojilo, da »projektira in izdelava električni avto na ravni Mercedesa«. To je bil njihov »Model S«, ki je prišel na trg konec leta 2012. Ker se je prodajal dobro, je podjetje to posojilo pozneje tudi vrnilo. A ostaja dejstvo, da podjetje brez tistega vladnega posojila ne bi bilo to, kar danes je.

Nato je leta 2014, dobro leto in pol po začetku proizvodnje svojega prvega serijskega modela avtomobila in v času, ko je bila njihova letna proizvodnja okoli 10.000 avtov letno, podjetje Tesla Motors javnosti razkrilo svoj »poslovni načrt«, da »bo leta 2020 letno izdelalo pol milijona avtomobilov«. Takrat so vsi zmajevali z glavami in se jim posmehovali, češ da to »ni mogoče« in »se v zgodovini še ni zgodilo« – kar je bilo res in povsem logično razmišljanje. Nato pa je prišlo leto 2020, in Tesla Motors je tega leta izdelal in prodal 499.700 avtomobilov – kar je 99,94 % izpolnitev 6 let starega poslovnega načrta! – Še več: za ta rezultat so potrebovali tovarno na Kitajskem – Kitajska pa tujim podjetjem *ne dovolj* izključnega lastništva avtomobilskih ali drugih tovarn na Kitajskem, pač pa le lastništvo 50:50 med tujim in domačim lastnikom. A za podjetje Tesla Motors so – v nasprotju s splošnimi pričakovanji, naredili *izjemo*. Zakaj? Ker se je v okviru »Novega trgovinskega sporazuma« med Ameriko in Kitajsko o tem s kitajsko Vlado in predsednikom Si Žinpingom pogajal Trump in to tudi dosegel.

Iz povedanega je torej jasno, da ima podjetje Tesla Motors res *popolno* podporo ameriške Vlade, ne glede na trenutnega predsednika, in da za njimi stoji tudi Veliki špekulativni Kapital z ameriških borz, kar je interesno-elitna povezava med politiko in kapitalom, ki lahko s skupnimi močmi, z močjo in vplivom svetovne velesile, uresniči vsak svoj načrt. A še bolj osupljivo je povečanje proizvodnje in prodaje podjetja Tesla Motors od lani do letos. Sodeč

po rezultatih prvih treh četrletij bodo letos izdelali med 900.000 in milijonom avtomobilov, kar je 80–100 % povečanje glede na lani! In to v času krize, ko *vsem* ostalim avto-proizvajalcem proizvodnja pada povprečno za 25 % letos. Kar še izdatneje dokazuje, da *nekdo* zelo natančno skrbi, da ima prav to izbrano podjetje na voljo vse, od kupcev do elektronike (ki je za druge proizvajalce primanjkuje), litijevih baterij in najsodobnejših robotiziranih tovarniških strojev ter najmodernejših tovarn – in to so lahko le ameriška Vlada, kapital in elite.

Trenutno podjetje Tesla Motors oznanja svoj nov »poslovni načrt«, ki so ga tudi že objavili vsi poslovni časopisi: leta 2030 naj bi letno izdelali 20 milijonov avtomobilov in dotlej rasli po stopnji 50 % letno – in glede na vse doslej povedano o tem, kdo stoji za njimi, lahko dovolj upravičeno verjamemo, da bodo ta cilj s pomočjo svojih najbolj vplivnih in premožnih podpornikov na svetu, tudi dosegli. To pa pomeni, da bodo že v letih 2027/8 postali *največja avtomobilska tovarna na svetu*, s proizvodnjo 10 milijonov avtomobilov letno – kar smo trdili v naslovu.

Omeniti velja še, da je podjetje Tesla Motors pravkar odprlo najsodobnejšo tovarno v Berlinu, kjer bo proizvajalo avtomobile za evropski trg. Ko bo tovarna, po pogodbah, še dodatno razširjena, v naslednjih 5 letih, bo proizvajala 2 milijona avtov letno – kar je okoli 20 % evropskega avtomobilskega trga. Prav tako je bil njihov avto Model 3 septembra najbolj prodajani model avtomobila v Evropi, pred VW Golfom.

Kako jim to uspeva? Odgovor se skriva predvsem v medijski propagandi, ki je podobno vztrajna kot »koronska propaganda«: vseprisotna, neprestana in neizogibna. Električni avtomobili naj bi »pomagali rešiti ‚podnebno krizo‘«, zato jih, in podjetje Tesla Motors kot njihovega največjega proizvajalca, propagirajo politiki, podnebne konference, poslovneži in bankirji, stotine in tisoče ljubiteljskih (in

financiranih) video blogov in strani na internetu ter sama korporativna medijska monopolista Google in Facebook, pa »podnebni aktivisti in propagandisti« vključno z Greta Tuborg, o Tesli Motors morajo dajati občudujoče izjave tudi direktorji vseh drugih avtomobilskih tovarn – sicer jim »borzni analitiki«, ki prežijo na vsako njihovo besedo, umetno in manipulativno zmanjšajo borzno vrednost njihovih podjetij – in v zahodnem kapitalizmu borzna vrednost podjetja velja za »realni« podatek. Skratka, v korist električnih avtomobilov in podjetja Tesla Motors je bila že pred vsaj desetletjem sprožena prava »medijska propagandna vojna« ali kampanja, ki jim seveda v vsakem trenutku priskrbi tudi dovolj kupcev in siceršnjih navdušencev, od katerih jih je večina pravih »vernikov«, navdušenje nad električnimi avtomobili pa je skupaj s »podnebno propagando« postalo že nekakšna sodobna »civilna religija«.

Temu pa se pridružuje še – spet manipulativna – rast vrednosti delnic podjetja Tesla Motors na borzi (ki jo, kot smo že rekli, kapitalizem šteje za »realni podatek«), ki je iz tega podjetja že naredilo »avtomobilsko tovarno«, ki je vredna »več kot vse druge avtomobilске tovarne na svetu skupaj«, Elona Muska pa za »najbogatejšega človeka na svetu«. Temu pa lahko prištejemo še »male delničarje«, ki imajo od svoje »vere v Teslo Motors in Elona Muska« tudi neposredne finančne koristi zaradi vrtočlave rasti vrednosti njihove delnice na borzi. Tako je »krog propagande« sklenjen, »množica navdušencev nad Teslo Motors« in njihovih kupcev pa se le še neprestano krepi in povečuje.

Se spomnite Billa Gatesa in Microsofta? Tudi on je v letih 1980–1995 na »presenetljiv način« prešel pot od ekscentričnega računalniškega navdušenca, ki so ga poznali le največji računalniški poznavalci, do računalniškega monopolista in direktorja enega najmočnejših podjetij na svetu. Tudi on tega ni storil sam, pač pa zaradi podpore ameriške Vlade, velikega kapitala in ameriških elit. Za Elona Muska so zdaj

»uporabili isti recept«, da bi iz njega ustvarili (namišljeno) podobo »genija in uspešnega podjetnika« – ki pa je v resnici le »igralec« in »lutka« kapitala in elit. Bill Gates zdaj »rešuje svet s cepivi« (čeprav ga z njimi zasužnjuje), Elonu Musku pa so dali v navidezno upravljanje še nekaj stranskih projektov, da bi okrepili njegovo lažno »podobo genija« in odpravili pomisleke uporabnikov glede »sumljivih tehnologij«, s katerimi se ti projekti ukvarjajo, tudi satelite *StarLink*, ki naj bi »omogočali satelitski internet«, v resnici pa bodo potrebni za uvedbo in avtorizacijo transakcij v »digitalnih valutah«.

Tu seveda ne razpravljam o tem, ali je vse to »dobro ali slabo«, niti o tem, koliko so električni avtomobili »res koristni za okolje« – tu je mogoče najti argumente *za* in *proti*. Niti to ni propaganda, saj za nikogar ne navijam – le objektivno poročam o tem, za kar je danes že dovolj jasno videti, da je *načrt* ameriške Vlade, Velikega Kapitala in svetovnih elit: da svetovno avtomobilsko industrijo »preobrazijo« v proizvodnjo električnih avtomobilov. In za to niti ni toliko pomembno, ali »je nafte res še dovolj, ali je dejansko zmanjkuje« – saj bodo ta načrt ne glede na to očitno z vso odločnostjo izpeljati, vsaj na Zahodu.

In v sklopu tega *načrta* bo Veliki Kapital dovolil propasti ali hirati vsej ostali svetovni avto industriji, nikakor pa ne bo dovolil propasti *tej* družbi in njeni delnici, podjetju »Tesla Motors«. Vanjo so namreč investirali svoje najpomembnejše finančne vložke in interese, v pričakovanju prihodnjih dobičkov v »naslednji zeleno-digitalni« tehnološki dobi.

To bosta torej dve ključni točki »zeleno in digitalno-tehnološke preobrazbe«: »Tesla Motors« na eni strani, kot prevladujoče in vodilno podjetje v avtomobilski industriji, *stebri* gospodarstva; in »digitalne valute« na drugi, *monetarni* strani. In ko bodo imele svetovne elite, ki ta dva vzvoda obvladujejo od nekdanj, v rokah ti dve ključni točki v »novi

tehnološki obliki«, se bo celotno preostalo gospodarstvo moralo prilagoditi tej »novi paradigmi«, torej »digitalno-Zeleni paradigmi«.

A kot smo že rekli: to se bo zgodilo na Zahodu, že v naslednjih 5–10 letih, kjer bodo z vsemi sredstvi vpeljali električne avtomobile, proizvodnjo in prodajo bencinskih pa prepovedali že v 10–15 letih. A vsi ti stroški »Zelene preobrazbe« jih bodo drago stali in to jim bo pomembno znižalo življenjski standard. Lahko se bodo pri tem tolažili, da »rešujejo planet in podnebje ter tolažijo Greto«. Res pa je, da so do zdaj nerazumno trošili ogromne količine energije, ki je začenja zmanjkovati, zato naj se zdaj pač naučijo z njo tudi varčevati. Drugega jim ne preostane.

Za nas pa to ne velja, mi smo Vzhod in bomo zato, zahvaljujoč Rusiji, v naslednjem obdobju imeli drugačno usodo. Rusija ima nafte in plina še dovolj za nekaj desetletij, zato se ji v to »Zeleno preobrazbo« ni treba spuščati, razen kozmetično in »za vzorec«. Ruska Vlada načrtuje, da bo leta 2030 proizvedla vsega okoli 1 % električnih avtomobilov – ravno toliko, da »ne izgubi tehnološkega stika z Zahodom«. Precej podobno bomo ravnali tudi mi, ki bomo kot »Vzhodna Evropa« nekje med Zahodom in Rusijo. Za nas so električni avtomobili še vedno absolutno predragi, zato se bomo te »električne preobrazbe transporta« lotili precej bolj počasi in postopno ter imeli pri tem pravico do 10–15 let zaostanka za Zahodom. Tako da se bomo z električnimi avtomobili začeli ukvarjati šele čez 10 let, ko bo v Srbiji Rio Tintov rudnik litija in tovarna in proizvodnja litijevih baterij, ter se bo približevalo leto 2035, ko naj bi proizvodnja električnih avtomobilov dejansko postala cenovno konkurenčna proizvodnji bencinskih. Takrat jih lahko tudi sami začnemo izdelovati in množičneje uporabljati ter polniti z elektriko iz jedrske elektrarne JEK II.

Zaključek in sklepi analize »Operacije Korona«

Mnogi od sklepov naše dosedanje analize so precej mračni, čeprav jih vladajoča ideologija skuša prikriti z bleščečimi podobami tehnološkega *futurizma*; poglejmo, ali je v njih za nas tudi kakšna vsaj relativno dobra novica. Analiza »pojavnosti Korone« in raziskava o vzrokih za »Operacijo Korona« sta nas torej pripeljali do navedenih sklepov, v okviru katerih pa lahko ob koncu tvegamo tudi nekaj napovedi:

1. »Korona cirkus« bo trajal vsaj 5 let, saj je po svojem bistvu in namenu »psihološka svetovna vojna«, namenjena ideološki prevzgoji prebivalstva iz »liberalizma«, ki je bil prejšnja »družbeno nujna oblika osebnosti«, v nek nov ideološki obrazec, v novih tehnoloških okoliščinah.

2. Glede na vprašanje globljih vzrokov je bila »Operacija Korona« sprožena zato, da prikrije *zlom kapitalizma* v njegovi (neo)liberalni obliki, kot ga poznamo vsaj od konca Druge svetovne vojne. V tem smislu je »Operacija Korona« pravzaprav »Tretja svetovna hibridno-psihološka vojna«, njen namen pa je izpeljati nadzorovan prehod v njegovo naslednjo gospodarsko-tehnološko-finančno fazo »digitalno tehnološke tiranije« ali »novega tehnološkega fevdalizma«. Ta prehod se ideološko odvija v okviru gesel o »digitalni in zeleni preobrazbi«, prevladujoča nova oblika političnih sistemov ali oblike vladavine v njej pa bo »Zeleno-partijsko-medicinska diktatura«, katere osnovni obrisi so se že izoblikovali in jih je mogoče videti že danes.

3. Ker je *zlom kapitalizma* tudi *finančni zlom* svetovne monetarne ureditve, bo v okviru »Operacije Korona« izvršena tudi svetovna monetarna reforma z vpeljavo »digitalnih valut«, odpravo gotovine in prehodom vsega plačilnega prometa na elektronsko, digitalno raven, s pomočjo mobilnih

telefonov. Ta vpeljava »digitalnih valut« bo opravljena okoli leta 2024. Mnoge plati »operacije Korona« so namenjene prav temu, da se s pomočjo *digitalnih potrdil* (o cepljenju in podobnem) vzpostavi nujne pogoje za to. V obračunskem smislu bodo te nove »digitalne valute« in elektronski način poslovanja z njimi nekakšna »davčna blagajna za vsakega posameznika«. Kot priprava na to finančno reformo pa bo jeseni 2022 na Wall Streetu sprožen *borzno finančni zlom* (v okviru bančnih pravil »Basel III«).

4. Na *geopolitični ravni* pomeni zlom kapitalizma tudi konec globalistične ureditve in nastanek treh neodvisnih vellesil v okviru »tripolarnega sveta«: Amerike, Rusije in Kitajske. Ker so bili geopolitični dogodki pred 30 leti ideološko napačno razlagani kot »zlom komunizma«, v resnici pa je šlo za »strateško preračunan delni umik Rusije iz Vzhodne Evrope«, bo v naslednjem letu v Vzhodni Evropi in pri nas prišlo do ponovnega »obrata k Vzhodu«, katerega posledica bo *razpad* ali *razcep EU*, na Zahodno in Vzhodno EU, ki se bo zgodil do konca leta 2022. Ta nova »Vzhodna EU« okoli Višegradske skupine bo pod delnim vplivom Rusije in bo v 5–10 letih sprejela vase tudi preostanek Jugoslavije, »v paketu«. Oba dela EU bosta imela tudi različno energetska politiko.

5. Ker se s »korona obdobjem« *naftno obdobje* svetovne ekonomije zaključuje, se vpeljuje novo energetska obdobje, ki bo ideološko sicer imenovano »litij-vodikovo« in v katerem bo litij res vedno pomembnejši energent, dejansko pa bosta glavna energenta še vedno premog in uran ter v prehodnem obdobju zemeljski plin. Na področju gospodarske politike bo ta prehod v panogi avtomobilske industrije, ki je steber svetovnega gospodarstva, izpeljan tako, da bo ameriška Vlada v naslednjih 6 letih iz Tesla Motors naredila *največjo avtomobilsko tovarno* na svetu, zatem pa bo postavljena kot zgled, saj se »morajo po najuspešnejšem

proizvajalcu v panogi zgledovati tudi vsi ostali«. Vzorec je dobro znan: pred 30 leti so isto naredili z Microsoftom, ki je v 10 letih iz komaj znanega malega podjetja postal vodilni proizvajalec v svoji panogi in svetovni monopolist. A ta pospešeni tempo uvajanja električnih avtomobilov bo veljal za Zahod, torej Ameriko in Zahodno Evropo. Mi, Vzhodna Evropa (Višegrad+Jugoslavija) bomo dobili pri njihovem uvajanju pravico do 10–15 let zaostanka, kar je za nas ugodno, ker bodo električni avtomobili leta 2035 postali dejansko cenovno konkurenčni klasičnim bencinskim.

6. Posledice te svetovne gospodarske *preobrazbe* bodo največje, najbolj drastične in boleče tam, kjer so se najbolj okoristili s preteklim sistemom »(neo)liberalnega kapitalizma« in kjer so države najbolj zadolžene in bankrotirane – torej na Zahodu in v Zahodni Evropi, saj ima Amerika kot središče zahodnega Imperija vendarle nekoliko privilegiran položaj. S »svobodo in blagostanjem« Zahoda je torej konec in njihove »liberalne krinke« so v času »koro-ne« padle, »Zeleno-partijsko-medicinska diktatura« pa je in bo pri njih najhujša. To se kaže tudi v njihovih največjih »stopnjah cepljenja« in največjem terorju prisil k »obveznemu cepljenju«. Oboje nikakor NI nekaj, po čemer bi se bilo vredno zgledovati. Prav tako bo potreba po obdavčitvi vsake transakcije v »digitalnih valutah« tam največja, zaradi primanjkljajev njihovih državnih blagajn. A ni potrebe, da bi za Zahodom posebej žalovali, saj so se doslej bogatili na naš račun.

Mi, Vzhodna Evropa, jo bomo odnesli precej bolje, saj smo v primerjavi z Zahodom precej manj zadolženi. Zato so potrebe po drastičnih spremembah pri nas manjše, zahteve »zelene preobrazbe« bodo pri nas manj drastične, saj imamo tudi lastno energijo, in zato je tudi »stopnja cepljenja« pri nas manjša, približno polovična. Prizadevati si je torej treba, da takšna tudi ostane. Ker pridemo pod delni vpliv Rusije, se bomo tudi tu zgledovali po njih: Rusija ima trenutno 34%

stopnjo cepljenosti. Skratka: bližje kot bomo Rusiji, bolje je to za nas. Preživeli smo že dve leti »korona histerije« – zdržati moramo še tri leta, in glavni cirkus bo mimo.

Zato moramo mi, ki se nočemo cepiti, bodisi zato, ker smo »korono« preboleli in se zavedamo, da je naravna odpornost boljša in zanesljivejša od vsakega cepiva, ali pa zagovarjamo pravico, da cepljenje zavrnamo, saj prinaša prevelika zdravstvena tveganja, ki so večja od bolezni same, neomajno vztrajati na svojih stališčih. Proti sebi imamo res nepremagljivo silo svetovnih elit – a vsaka sila se mora na koncu pogajati z neuklonljivimi in doseči z njimi neki dogovor.

To so torej glavne poteze tistega, kar lahko v »Operaciji Korona« pričakujemo v prihodnosti. Seveda pa bosta le čas in nadaljnji razvoj dogodkov pokazala, koliko smo bili v teh naštetih gornjih napovedih uspešni in v kolikšni meri se bodo te napovedi uresničile. S tem pa tudi, koliko je ta naša analiza in raziskava vzrokov »pojava Korona« pravilna, natančna in dovolj vsestranska.

* * *

Če naj temu besedilu dodamo še umetniško dimenzijo: Laurie Anderson je že leta 1986, na plošči »Home of the Brave«, jasno povedala z Williamom S. Burroughsom: »Jezik sam je virus.« Danes bi lahko to primerno parafrazirali: Propaganda o »virusu« je sama »virus«.

In če vam kdaj kdo razlaga o »virusu«, mu le recite – ali si mislite pri sebi, spet z Laurie Anderson – »Se pogovarjaš z mano? Ali le vadiš za enega od svojih gledaliških nastopov?« Za tiste na televiziji in v časopisih ni dvoma: nastopajo v gledališču. A to velja tudi za večino ostalih v vsakdanjem življenju. Držite se tistih, ki se *zares* pogovarjajo z vami. Ostalih ne jemljite resno.

Kristina Bojanović
Milosav Gudović

Sled (v času) kuge. Kapljice o ne(-)umnih dneh

Ta tekst bi bilo najspodobneje predstaviti ustno. Kapljično. Ne nujno glasno, a razločno. Kapljo za kapljo. V živo, ampak nikakor ne *online*, saj ne želiva niti biti »na liniji«, kot se je govorilo nekoč, niti hoditi po vrvi, kljub vsem akrobacijam, ki jih jezik, razvezan in vdan duhu, v njem izvaja z navidezne in zahtevne višine.

Pod nebeškim obokom je vse – tudi medčloveška razmerja – polno kapljic. Na to nas v romanu *Identiteta* močno opominja Milan Kundera:

»Skoz ljudi ne gre vonj rože, breztelesen in poetičen, temveč slina, materialna in prozaična, ki z vojsko mikrobov preide iz ust ljubice v usta njenega ljubimca, od ljubimca do njegove žene, od žene do njenega dojenčka, od dojenčka do njegove tete, od tete, natararice v restavraciji, do njenega gosta, v čigar juho je pljunila, od gosta pa k njegovi ženi, od žene do njenega ljubimca, od tod pa do drugih in daljnih ust, in sicer tako popolno, da je vsak izmed nas potopljen v to morje slin, ki se meša in iz nas naredi slinasto družbo, enotno, vlažno in zedinjeno človeštvo« (Kundera 2017: 38).

Brez kaplje ne moremo goltati. Brez kaplji(č)nega objekta grla ni moč ničesar govoriti. Če bi kapljo kaj zaprečilo, če je sploh ne bi bilo, bi presahnili in se zadušili. Če bi nam dejansko zmanjkalo kapljic, bi nas zadela kap. Životvorna voda kaplja iz sline, iz vseh telesnih tekočin. Teče, obnavlja in s svojim nenehnim tokom nezmotno izpolnjuje mesta mogočega presiha. Brez izpljunka niti življenja ni: ko je

nekaj odveč, to izpljunemo; ko se razjezimo, se zapenimo in pljuvamo naokrog; med spopadom, ko smo precej živčni, drugemu lahko zagrozimo, da bomo vanj pljunili. Na prst včasih pljuvamo, da kaj počistimo. S slino so nekoč celili celo vrsto ran. S slino in skožnjo se kratko malo živi.¹

Nenadoma pa sta se nad naša kapljična življenja, iz kapelj nekega novoizumljenega morja, stekli Scila in Karibda, prinesli sta zmoto, nevarnost, zastrupili svet in izdali ukaz: »Ne pljuvaj, ustavi se!« Kajti v človekovih kapljah je, kot sta sporočili, epohalno zlo. Nevidni sovražnik. Virusek. Ali virus. Bolezen z nenavadnim imenom. Nato je izbruhnila planetarna vojna proti nevidnosti: ljudje so bili v karanteni, postali so talci v zaporih za zdrave, žrtve protipravnih in protizdrav(stven)ih »ukrepov«. Svet se je prisilno zaprl. Da ne zgnije zaradi grozečih kapelj.

Čas pa neizprosno kaplja. Izrinjene so vse razlike. Že predolgo so stigmatizirani vsi kapljenosci. Istovetni v svoji kapljičnosti molče goltajo še preostalo slino. Nobenih pogovorov ni. Razen prek nevidnega omrežja, na varnem, od doma, z drobnimi pljunki na zaslonu računalnika.

1 Nekoč na slino niso gledali kot na strup ali izvor nesreče. O tem priča zgodba iz Janezovega evangelija, v kateri Kristus ozdravi slepega: »Dokler sem na svetu, sem luč sveta.« Ko je to izgovoril, je pljunil na tla in s slino naredil blato. Pomazal mu je z blatom oči in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa«. Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl« (Jn 9, 6–7). V pravoslavnem obredu krsta je pljuvanje znamenje odpovedi hudiču. Duhovnik novega vernika namreč nagovori takole: »Pihni in pljuni!« – in s tem potrdi zaupanje v silo dobrohotne kapljice. V sodobni krizi so se razplamenele tudi polemike o evharističnih slovesnostih, in so se pred navaljujočimi kapljami osramotili tudi številni teologi in cerkveni vodje, nekateri med njimi so vero v (kapljično dostopnega in s kapljami rešilnega) Boga zlahka zamenjali za vero v virus in suspendirali slavje Vstajenja. Osupljivo pa je, da so v kompromisu z ukrepi glede nove »kuge« pogosto prednjačili prav donedavni goreči zagovorniki tradicionalnega cerkvenega obredja. To seveda ni stvar, ki bi zaslužila obsodbo in vriskajoče farizejstvo. Je samo opomin in močan simptom naših časov.

Filozof pa je res dolžan, vsaj z eno samo miselno kapljico, vsaj včasih, močno pljuniti, da bi se, brez vsake nataknečnosti, dotaknil duše drugega in mu odprl oči. Filozof ima dolžnost do lastnega *nevedenja*. Dolžan ga je vzgajati. Učeno in ustno, sokratsko. Dolžan je biti zvest svojemu poklicu in se raje podrežati nalogom Kuzanskega kot predpisani akuzmatiki zgodovinskega hipa. Kozmetiki neuma. Pravilom brez smisla, katerih zadostni razlog »mora« sprejeti s prisiljeno vero.

S kapljo nastopamo. Usta, nos in oči so na braniku bližine. Nasprotujejo zapovedi sveta, ki je (izstopil) iz sebe. Treba bi bilo kihati – da bi izkihal ves obup, ki je doletel sodobnega človeka. Treba je kašljati – da bi izbili vse kosti iz grl, kosti, ki nam ne dajo dihati. Vse zaloge iz žlez je treba plasirati proti zidovju novoustvarjenega panoptikona.

* * *

Kdor verjame, da je virus sovražnik človeštva št. 1, spregleduje preveč očitno logiko zgodovine, osebne in splošne, v kateri je človek samemu sebi najhujši vrag. Obsesija, za katero danes trpijo milijarde, je samo bedni odraz obsesije milijarderjev. Karikatura filantropije. Represivni in protislovni, protipravni in nepravični ukrepi nad človeštvom so navsezadnje usmerjeni proti pravi kreposti, *meri*, ki je od nekdaj bila znamenje zdravja. Če kreposti in mere ne moremo kar preprosto opredeliti, ju zagotovo lahko prekoračimo in izdamo. Morda prav manko filozofskih sistemov dandanes botruje dejstvu, da so pravni in medicinski sistemi premagali filozofske. Totalitarizem je vedno skrbel za človeka. Totalitarna filantropija je maska totalnega zla. Pravzaprav se nam zdi, da je največja pošast, ki se je kazala v tem temnem obdobju, skoraj popolna odsotnost filozofskega mišljenja in angažmaja, primanjkljaj meta-zavesti in zmožnosti nadsituativnosti, ki je v mejnih okoliščinah odločilna in nujna. Giorgio Agamben je eden redkih živih

in planetarno znanih filozofov, ki je globalno manipulacijo nad človeštvom od vsega začetka razumel tako, kakor so filozofi tudi poklicani razumevati stvari: *de profundis*, odgovorno, s skepsjo, brez strahu in ne sprejemajoč (za)dano. Resnico je iskal drugod, zunaj spletnih strani s statističnimi tablicami, mimo anonimnih virov, ki so kreirani zato, da bi skoz luč zaslona oprisotnili mrak in bedo, in je povsem dobro opazil, da je blizu ponovni boj večnih tekmic, filozofije in znanosti/religije. Ta boj je mogoč le v primeru, da se filozofija končno predrami iz neodpustljivega spanca, iz omamljenosti.² Na izpitu pred »novo normalnostjo«, pred vero v plasirano pandemijo sta padla, poleg drugih, Alain Badiou in Jean-Luc Nancy. V njunih pogledih ni problematizacij same situacije niti analize groteskne vseenotnosti, ki se je v naletu »epidemiološke krize« zgodila med levimi in desnimi, liberalnimi in radikalnimi elementi, med pobožnimi in ateisti, razumneži in neumneži. Manjkajo tudi resni filozofski komentarji histerije, ki posebno pretresa »banana države« in hibridne režime, v katerih so ljudje, sicer že dobera poškodovani zaradi vsakovrstne obremenjenosti in muk, še dodatno pretreseni s strahom. Ni nuja spremenila zakona, kakor bi morda rekli nekateri promotorji ukrepov proti človeškemu dostojanstvu, temveč je zakon samovolje pregnal nujnost: nujnost mišljenja, delovanja, govora in gibanja. Pred nami je zelo slikovit prizor: neobzrdate države držijo uzde v svojih rokah, do ram pogreznjenih v psihopatsko moč. Priče smo popolni spremembi pojmovanja

2 »Podobno kapitalizmu – in za razliko od krščanstva – medicina kot religija ne ponuja možnosti odrešenja in zveličanja. Ravno nasprotno: okrevanje, ki ga išče, je vedno začasno, saj se virusa, tega zlega boga, ne da enkrat za vselej odpraviti. Nenehno mutira v nove in domnevno še nevarnejše oblike (...). Vse nacije in vsi narodi so v nenehni vojni s seboj, ker je nevidni in neulovljivi sovražnik, proti kateremu se borimo, že v nas (...). Kakor se je skoz zgodovino že velikokrat dogajalo, bodo morali filozofi stopiti v boj proti religiji, a tokrat ne gre za krščanstvo, temveč za znanost, ali tisti njen del, ki je prevzel obliko religije« (Agamben 2020).

svobode, saj je jasno, da je množstvo svetovnega prebivalstva zaradi divjega širjenja panike, zaradi nezmožnosti kritičnega mišljenja in oporekanja tako imenovanim avtoritetam, zaradi lastne politične nedoletnosti in absolutnega zaupanja državni aparaturi, pristalo na prostovoljno jetništvo.

Toda ko filozofi pozabijo na svoj delež in oslepeli ne vidi-jo, da je napočil pravi (in zadnji) čas, da o vsem rečejo *svojo* besedo, bodo uklenitve teles in maskiranje obrazov – kar že daje »rezultate« – neopazno prerasli v trajno slepilo duha. Filozofi so poklicani h kritiki »višje« medicinske stroke in njenih danes dominantnih predstavnikov, mojstrov numerologije, ki že dve leti mahajo s številkami, grafikoni, krivuljami, odštetimi dnevi, s preštevanjem mrtvih in preživelih. Čeprav so estradni »strokovnjaki« videti krotki pred avtoriteto nevidnega, ki se imenuje virus, so v svoji okovanosti hkrati ošabni, strastni in zlobni, vodeni z impulzom moči in interesa, ki je po naravi grabežljiv. Stroka želi le en izid – odtujenost od svobode. Seje le eno metodo, ki se reflektira v matematični organizaciji, ekonomskem dobičku in utilitarizmu. Ko za nekoga rečemo, da je strokovnjak, navadno mislimo, da je pridobil veliko in verodostojno znanje na svojem področju. Stroka strokovnjaku daje legitimnost, na podlagi katere je ta za nestrokovnjake avtoriteta. Če pa se kdo v svojo stroko, posebej pa v njen detajl, toliko zazre in zabrede, da začne pozabljati na *celoto* izkustva, zasluži – po merilih drugačne avtoritete in legitimnosti – naziv fahidiot. *Fach-idiot* je nemško-helenska sestavljenka, ki ne meri na človeka, ki je zvest stroki, pač pa na človeka, ki je *omejen* z merili stroke, se pravi na tistega, ki je *samo* strokovnjak in se z ozkimi vidiki načelno izključuje iz reda vzornosti. Stroka je, če sama sebi postane smoter, nasprotna načelu znanja in védenja. Sleherni stroka temelji na zamolčanem podrejanju dobrote ambiciji in vrline veščini. Strokovnost se, za razloček od resnične vednosti, meri kvantitativno, prav tako kot se v tej hudi dobi kvantitativno ocenjujeta tudi silovitost in

narava nove kuge. Še bolj nevarno kot fahidiotizem je tisto stanje, v katerem si neki »fah« v liku svojih vzornih predstavnikov drzne gledati na državljane kot na idiote. Najprej jih tako gleda, potem pa s svojim vzvišenem pogledom celo vzgaja, ob veliki pomoči tistih, ki so največji strokovnjaki za idiotiziranje – »demokratski« politiki, demagogi.

V časih virusne ukane v suspendiranih in zamrlih političnih skupnostih kraljujejo bahavost in banalnost ter posiljevanje zdravega razuma. Ta človekov aparat je, kot vemo, slab temelj resnice, a je zelo dober zaveznik psihologije. Iskreno iskanje vednosti, ki je načeloma nespeljivo na tehnicizirano znanost, prej zaupa izvorni *nevednosti* kot napredku lastnih dosežkov, in v njem ne pride na plano brezpogojna hierarhičnost. Ekspertski eksperiment omejevanja človekovih pravic goji *tiranijo delegiranega znanja*. Omenjena nevednost ni golo sprenevedanje, naivna podpora višnji stroki. Medtem ko nas mediji ves čas pozivajo, naj sledimo ukrepu *socialne distance*, ki naj bi postala *merilo človeške vzajemnosti* v distopiji tehnomagov, smo hkrati priče malikovalskega spoštovanja *višje instance*. Vse metafizično je v zahrbtnih igrah s človekovo dušo že zmeraj vnaprej izključeno kot nekaj nezaželenega in odvečnega. Filozofija pa bi morala destruktivno in hermenevtično pristopiti k temu burlesknemu performansu, (inter)aktivnemu tragi-komičnemu teatru stroke, ki ljudi transparentno zavaja in vsiljuje povsem arbitrarno (samo)voljo, v kateri se svoboda mikrokozmosa pred problematičnim mikroorganizmom sesuva do dna, do eksistencialnega absurda.

Pojem svobode je temelj enotnosti teorije in prakse v življenju in filozofiji. Ker življenje sámo po svoji naravi raste nad spanjem pod steklenim zvonom akademske filozofije, moramo tudi filozofi vedno znova vračati svoje misli nazaj k svobodi kot elementu življenja. Svoboda je moč biti, moč razločevanja med pristno in lažno avtoriteto. Notranje svobode ne moremo zajamčiti z zunanjo svobodo, se pravi s

tisto, ki je dandanes na udaru samozadostnih in za človeka »zaskrbljenih« elit. Svoboda je tudi ontologija posamičnega podviga, podviga biti-posameznik, ne nujno proti množtvu in mimo množstva drugih. Ta blasfemični zgodovinski trenutek je zaznamovan z napadom na notranjo svobodo, na našo misel in (ob)čutenje sveta. Ustvarjalci te slabo napisane, a odlično odigrane globalne drame napadajo prav notranjo razsežnost svobode. Taborišča, ki jih gradijo »oblastniki« človeških usod, se nadgrajujejo v nas samih. In od naše svobode je odvisno, ali se bodo ta taborišča zrušila kakor gradovi na pesku ali pa bodo postala večni spomeniki človeške sramote. Dandanašnja svoboda je nesvoboda. Prostovoljno suženjstvo ljudi, ki svoji lastni zaslužjenosti ploskajo in se tega ploskanja ne sramujejo. Brez kakršne koli iluzije o zlati preteklosti lahko rečemo, da bi nas, sužnje sodobnih absurdov, prezirali vsi naši dejansko zaslužjeni predniki, kaj šele tisti, ki so si svojo svobodo izbojevali.

Svoboda nikoli ne obstaja v *sedanjosti*, temveč je ideal ali obljuba, ki jo neka sedanjost daje sebi. S to danostjo, s projekcijo iz prihodnosti, se napaja in osmišlja nezaupni sedaj. Svoboda je možna edino kot odprtost za prihodnost, slednja pa se razpira le kot svobodna, kot možnost. Režiserji naj-novejše svetovne igre nenehno testirajo našo potrpežljivost: radi bi videli, koliko smo res prilagodljivi diktatom pantehnične civilizacije, robotiziranega životarjenja v puščavi brez oaze. Udomačeni potomci uporniških množic – ki so tudi same, zaradi razglašene nujnosti ugrabitve zunanjih svoboščin, bile precej daleč od notranje, ontološke svobode – v našem obdobju, v časih koronskega ne-uma, postanejo nema množica, gmota, iz katere se oblikuje nekaj novega, nekakšno posthumano bitje, imuno na drugost drugega. V glavo tega bitja se z vsake strani ves čas vsiljuje misel, da »nič več ne bo isto«. Jasno: nič, razen povsod vladajočega nič, »nove normalnosti« in prebivanja v njej. Prebivanja ali prebavljanja, iz katerega so izbrisani tudi zadnji drobci

avtentičnosti življenja. Skozi – s prestrašenostjo zakrčene – izbe tega (samo)izoliranega bitja še odmeva vprašanje, kakšen je smisel civilizacije, katere zadnji smoter je ohranitev golega življenja.

Če je to, kar se že dve leti dogaja v svetu, demonstrativna – nekdo bi rekel tudi vojaška – vaja,³ je »socialna distanca« ključna sintagma, lajtmotiv celega obdobja. Nesmiselna kot vse naloge korona-ne-uma, naloge v svetu koro-ne-umu. V zvoku tega nečastnega in manipulativnega imperativa, te neomajne zapovedi bega od drugih, se sliši bistvena zlobnost: drugi so pekel, smrt, distanca pa naj bi bila rešitev pred smrtjo. Navdih in cilj te distanciranosti ni skrb za drugega; ne, to je zahteva, da se od drugega rešim *jaz*, da se suspendira vsa etika, da izgine sleherni *odnos*. Le skozi odnos bližine lahko vzpostavimo področje odgovornosti. Etično dimenzijo so-človeškosti odpiramo samo s približevanjem drugemu. Prav odnos do drugega, solidarnega in enakega, omogoča družbeno življenje, se pravi samo družbo. Če bi se res podredili zapovedi distance in žrtvovali bližino, stike in dotike kot izvorno človeški modus biti, bi dobili človekolike atome, kapsulirane svetove, pripravljene stopiti v vojno proti vsem. Ukazi so jasni in glasni: človek se mora samoizolirati. Ukazovalci ob tem spregledajo dejstvo, da tako izolirani posameznik ni več tisti narcistični človek, ki je še pred kratkim bil superheroj konzumeristične robotike:

3 Treba se je za trenutek ustaviti pri samem imenu našega »premočnega«, skoraj neprimerljivega sovražnika, ki neusmiljeno »kosi«. Termin »Covid-19« je bolj podoben oznaki kakšnega orožja kot pa nazivu hude bolezni; *corona* pomeni »krona«, znamenje vladarskega dostojanstva. Okrnjeni, okronani človek našega obdobja je temu skrivnostnemu fenomenu dodelil vladarske insignije in sebe samega skrajnostno razlastil ter malone izgubil svojo najvišjo, neodtujljivo oblast – svobodo. Nova krona je najprej patentirana, z medijskimi govoricami propagirana, potem pa je nastala prava planetarna »tekma« glede njene razlastitve. Izbruhnila je geopolitična vojna glede iznajde čarobnega »napitka«, ki bo hitro in efektно umoril mnogoglavega vladarja svetovne norišnice.

hlapec samomotivacije, samopomoči, samozaupanja, samoljubja, selfi-kulture in raznih – z lifecoachingom razbrzdanih – življenjskih slogov. Distancirana transhumanistična žival je prestrašeni egocentrik, bolno zaskrbljen za lastno življenje, se pravi za življenje, ki ga ogrožajo le nepredpisno bližnji drugi. Drugi naj bo oddaljen tako, da je njegovo obličje skrito. A le gledanje v obličje drugega nas dejansko osvobaja egocentričnosti.

Nevarnost uvajanja socialne distance ni v tem, da se bomo z njo odtujili, saj so ljudje že precej odtujeni, glede na obseg posredovanosti, katerim so se prepustili. Z zapovedjo distanciranja se pravzaprav razčlovečujemo. V odrešenje odtujenega človeka še vedno lahko upamo, toda če zavlada razčlovečenost, ne bo nobene odreditve. »V tebi upam zase«, je zapisal Charles Péguy, in dodal: »Ravno takrat, ko gre za Jaz, je priklican Ti kot upanje.« (Péguy 2018: 33.) Da bi (se) lahko dali, da bi (koga ali kaj) videli, da bi lahko sploh *bili*, se moramo zblíževati, dočakati drugega, mu odpreti svoj dom. Upreti se totalizirajoči ideji o strahu pred drugim in spodbujanju strahu. Strah je naposled mera kolektivne morale. Vsevladajoča ne(-)umnost je strah opredelila kot redno stanje, v katerem je duh omejen in brezbarven, pogosto pa naklonjen stigmatizaciji drugega. Ukazana socialna distanca poraja mentaliteto, ki v strahu pred navalom podmikroskopske entitete neusmiljeno »vrže kamen« na vse druge, neposlušne. V takšnem, konstruiranem krogu »življenja«, kjer ni mogoče priklicati in vzgojiti ničesar, razen anihilacije drugega – saj je zakon izključevanja drugega osnovno pravilo koro-ne-umske antilogike – od strahu zledeneli človek ne opazi, da led pod njegovimi nogami izrisuje votline, v katerih se lahko izgubi vsaka sled žive človeškosti. V stigmi se uteleša in odseva obsedenost s kategorijami končnega in omejenega, celo med tistimi, ki verujejo, da je tuzemsko življenje le niz postaj na poti do neke druge, boljše resničnosti. Toda koro-ne-umski strah (maskiran v

patološko previdnost) tako zaslepljuje, da pretrga človekovo vez z Neskončnim in pripelje do njegove pozabe. Strah rovari po duši tako, da v njej ni več spomina na to, da je človek v končnosti – vsaj *in potentia* – kos neskončnosti. Neskončnost pa ne trpi nesramnosti, težko prenaša nesmiselnost, težko sprejema brezobzirnost, in vsako drugo besno »brez-« iz nižav naše okorne končnosti. Ni nujno verovati v kakršno koli neskončnost, a to ni razlog, da v končnosti ravnamo tako, kot da smo središče, kot da nam vse pripada, kot da smo absolutno pravični, nezmotljivi sodniki. Nič ni nevarnejšega od tega, da v lastni končnosti sámo končnost razglasimo za nekaj neskončnega.

Toda ta tekst ni obsodba tujega strahu. Obsojati strah drugega je neprimerno, ne-pri-lično. Čutiti strah pred drugim je tudi neprimerno, ne-pri-lično. Je daleč od izvirnega človeškega lika. Mikroorganizem, naravni ali laboratorijski, a zagotovo brez vsakršne zle volje proti mikrokozmosu, je v koro-ne-umski krizi izzval človekovo kapitulacijo pred drugim (kot) virusom, kar je prišlo do izraza v enem izmed naj(ne)popularnejših ukrepov neizmerne sramote: v pokrivanju obraza z masko. »Podmaskovje« je postalo novi *modus vivendi*, redki nemaskiranci pa so s strani korone-uma tretirani kot neodgovorneži in potencialni morilci. Maska, ki ohranja smrtonosno kapljico, je neizogibna toaleta, akse-soar, najpomembnejša stvar koro-ne-umske etike in estetike. Lahko si izberemo obliko, proizvajalca, snov, veličino maske; lahko tudi sami, če smo le iznajdljivi, začnemo ta dobičko-nosni biznis. Toda ostaja temeljno vprašanje: ali lahko zares vrnemo enkrat prekriti obraz?

Maska je bila eden izmed osnovnih rekvizitov helen-skih Dionizovih slovesnosti. Stari Grki so pod maskami igrali božje igre. In če je antični gledalec, denimo filozof motrilec, imel izkušnjo teatarske maske, če je za njenim videzom iskal oporo za slojevito razlago resničnosti, mar ni tudi dandanašnji filozof prav tako poklican, da v sooča-

nju z masko kot s sredstvom zaščite pred (ali z) ne-umom, premisli lastno realnost, svoj teater ponorelega sveta in njegove semantične plati? Sodobni koro-ne-um je oder brez Dionizovega zanosa, gledališče prepovedanega krika, igra brez obeta katarze.

V bizantinski vokalni glasbi je korona znamenje, katerega zapis sugerira, da se pevec na enem tonu lahko zadrži tako dolgo, kolikor sam želi. Nenehno prestavljanje konca pandemične »velike zgodbe« je videti podobno takšnemu mono-tonemu zapisovanju psevdozgodovine v naših dneh: v njem se pevci, izvajalci enolične melodije strahu in trepetu, zadržujejo na identičnem glasu o nevarnosti. Na tem glasu se bodo zadrževali tako dolgo, kolikor si želijo, kar pa ne pomeni, da je pravica do upora ostala brez pomena. Ena izmed oblik upora, morda celo najpomembnejša, je odpoved nošenju maske. Odpoved domači nalogi nemišljenja.

Kam sicer hodimo maskirani? Ponavadi na karneval, zabavo, maskenbal, nekam, kjer nismo to, kar v resnici smo. Kjer smo vede ponarejeni. Tja gremo, da bi se zabavali, da bi bili »brez-obrazni«, da bi si izbrali tuj, nepristen lik, obličje iz kraljestva domišljije ali more. Da bi – ne nazadnje – bili zgolj telesa, kajti to je smisel karnevala: prireditev, defile mesa, in ne obraza. Na tem dogodku smo brez identitete, z lažnim, začasnim drugim v sebi. Drugega, ki nima obraza oziroma drugega, ki nosi masko, ne moremo niti identificirati niti v izkušnji srečati, saj mu manjka izraz. Drugi se nam človeško in etično kaže le skozi obraz. Obraz je bistvo etične relacije, ker se ta izraža, prva vsebina izraza je ta izraz sam. Le z gledanjem in dotikom obraza drugega smo lahko potrjeni v svoji istovetnosti. Predpostavimo z Lévinasom, da je etika pred ontologijo, da ima prvenstvo nad njo. To bi v danem primeru pomenilo, da se ne moremo podrediti obveznosti kot ontološkemu pojmu. Maska ne more biti naša obveznost, saj nas odgovornost poziva, še preden sploh lahko dojamemo trenutek sedanjega nalogo-dajalstva;

to iskanje je zunaj našega konvencionalnega razumevanja časa. Odgovorni smo, ampak ne maski in prek maske, temveč obrazu. Etično, kot instanca, ki predhaja vsakemu do- ločljivemu načelu, sploh omogoča idejo načela, na katero bi se lahko sklicevali. To pa je, kakor se zdi, onkraj vsega meščanskega ali političnega, v smislu, ki ga tema pojma danes pripisujemo.

Ko skrijemo lastni obraz, postaja tisto metafizično, pred katerim smo najprej odgovorni, še nedoumljivejše. Pod mas- ko ni dovolj kisika. Tu je le borba za zrak, ni dovolj časa za resnico, saj se je treba rešiti – komu še gre za resnico, če meni, da je v neposredni bližini smrti? Kdo bi lahko še ostal pri sebi? Tu *krisis* vidno načenja *êthos*; tako posamezni kot občī *êthos* se izmika pred napovedano realizacijo transhu- manizma, pred nečloveškimi in nadčloveškimi silami izva- janja agende, ki vsiljuje vsesplošno suženjstvo: zgodovinski trenutek je takšen, da se človek »odrešuje« s tem, da »ostaja doma«, saj je vsak dotik vzrok kuge. Predpisano je namreč, da se nas drugi ne do-tika, čeprav se nas dejansko še kako *tiče*, če nemaskirani, proti nedotiku vstali drugi, pride pre- več blizu našega »svetega« in ranljivega telesa.

Ko se ozremo nazaj in se distanciramo, a ne od drugega človeka, pač pa od medijsko posredovanih informacij, lahko opazimo, da so v tej veliki maškaradi le mediji odkrili svoj obraz. Konformistično, klečeplazniško, zlonamerno, celo špijonsko. Beseda »medij« je nekoč pomenila predvsem pre- našalca sporočil iz sfer, ki so nedostopne navadnim čutom in razumu. Na prehodu med devetnajstim in dvajsetim sto- letjem so jo povezovali s spiritističnimi gibanji. V spiritizmu so takrat iskali pribežališče iz pošasti racionalizma. Čeprav so spiritistični eksperimenti lahko precej nevarni za člove- ško treznost, so vendar manjše zlo kot eksperimenti, ki jih nad ljudmi danes izvršujejo masovni mediji. Spiritizem in masmedijsko režijo povezuje težnja po manipulaciji, a so smeri in smotri manipuliranja bistveno različni. Nekdanji

mediji so poskušali nadomestiti problematičnost zdravega razuma tako, da so se opijali z najdbami v globljih slojih duše in duha. Sodobni brezdušni mediji so sovražniki zdravega razuma, njihov opij pa je vulgarizacija resnice, manevriranje z napol resničnimi sodbami. Simuliranje kot sodobna magija. Vzbujanje strahu, razprodaja respiratorjev in mask ter številne druge novice, s katerimi zasipajo svoje recipiente in paciente – vse to je del vulgarnega projekta, za katerim neskrto prebiva banalnost zla. Pohlep in beda volje do oblasti. V morju bestialnosti nas zasipajo tudi »teorije zarote«, čeprav smo priče le sinhronizirani zaroti proti resni teoriji. Proti zrenju resničnosti, onkraj slepe reprodukcije medijskih vizij in laži. Koro-ne-umski mediji so utelešenje posthumanega stanja, stanja brez človeka ali stanja ne-več-človeka, v katerem je menda zaželeno, da naše bitje *zgolj biva*, in sicer pod posebnimi pogoji: med stenami svojega stanovanja, preseljeno, da umira *online*.⁴ Namesto da bi bili raziskovalci in kritiki, ki so poklicani k premisleku in širjenju kroga svojega raziskovalnega področja, ki torej tvegajo problematiziranje sveta in njegovih pojavov, mediji služijo lastni indoktriniranosti in ostajajo zgolj na površju, v (re)produkciji spektakla koronističnega hororja.

V pravi kritiki je vedno skrit dober namen, potreba po preobrazbi in izboljšanju stvari. Ta namen povezuje spoznavno perspektivo in moralno zavest. Toda kako nekdo, ki nima avtonomije in svobode, sploh lahko ocenjuje vrednost kritike? Kako nekdo, ki ne ve, kaj je kritika, sploh lahko pomisli, da se bo približal resnici in jo dosegel? Samo s kritiškim potencialom lahko pretendiramo na razkrivanje, na od-govarjanje kakšnemu fenomenu, s čimer »zadobivamo« neskritost (resnice). Obsojeni smo na laži »sedme sile«, ki si izmišlja in virusno razširja laži o »višji sili«. Fascinantna

4 Proti temu vstaja bazični humanistični nagon, s svojimi primordialnimi, etičnimi zapovedmi-sinkopami: *Bodimo budni. Bodimo kapljični. Bodimo.*

je moč, s katero se fanatično, skoraj religiozno, malikovalsko veruje v pošast, ki je s svojo utelešeno skrivnostnostjo, katere drugo ime je strah ali smrt, dobila epohalni status. Pogosto se namreč sliši, da živimo »v obdobju korone«, da se novejša zgodovina sveta deli na čas »pred covidom in po njem« in podobne nesmisle. Sleherni koronaskeptik ali nevernik pri tem obvezno nosi etiketo teoretika zarote ali norca. Ta katafatična kronologija je sila problematična, ker človek s svojim umskimi ali analitičnimi orodji ne more ugotoviti, kaj ta pojav v resnici je. Vendar za vrle katafatike ta stvar »biva«, ne zaradi tega, ker so ugotovili njen obstoj in temeljne značilnosti, marveč zato, ker jim je *plisirana* novica o famozni bolezni in njenem hud(omušn)em agensu. A vedno obstajajo tisti, ki vedo, ki so »videli« to (ne)bitje, ki je zdaj kapljica, zdaj drobec v zraku, zdaj nekaj lepljivega, zdaj izkašljivega; v začetku je bilo izbirčno, saj je posebej sovražilo stare in nemočne, potem pa si je premislilo in začelo napadati mlade. Pozneje pa se je obrnilo tudi proti ljudem srednjih let; v vsakem primeru – ta huda korona je očitno promiskuitetna. Masovni mediji, brez kritičnega ozira in odmika, s takimi neumnostmi neutrudno izpirajo možgane ljudstva, ki se samo ne more od njih odmakniti. S tem se nam na miselnem obzorju kaže otožna podoba človeka, ki več ne misli in ne ustvarja, ampak vse njegove sklepe o resničnosti determinirajo simulatorske, lažne predstave koro-ne-umskega teatra.

Ključni prvini zgodovinskih bojev za svobodo sta bila osebni pogum in prijem, brez posredovanj in imperativov –, razen moralnega imperativa. V koro-ne-umu pa se vsa izhodišča in posledice bivanja vidijo, na primer, v ogledalu vrhovnega sodišča zloglasne Svetovne zdravstvene organizacije. Ta ni samo zbornica zdravnikov, ki jim osebna afirmacija pomeni veliko več kot delo s pacienti, in so vedno na »prvi liniji«, kakor temu dandanes radi rečejo v (naključno?) zaželeni vojaški terminologiji (kar ni

presenečenje, saj dejansko gre za vojno proti človeštvu človeka, vojno za transhumano hordo ali dobro udomačeno množico atomiziranih nesrečnežev, ki jim preostaja edino to, da po svoje dizajnirajo maske in s tem ustvarijo nujno zaščito pred nevidnim). Svetovna zdravstvena organizacija je zlo-glasna tudi zato, ker je – med obveščenimi ljudmi in dobrohotnimi zdravniki – že zdavnaj znana po zlu. V korone-umski stiski na vse strani širi zle glasove. Zdravstveno »plemstvo« nihilizma povsod seje virus strahu in nesmisla, in skupaj z mediji in svojimi kurirji v raznih državah in državah neguje smrtobožje, pravo religijo utrujenega človeštva. Svetovna zdravstvena *ohlokracija* je v materialističnem maršu pozabila, da je človek predvsem bitje duha in diha ter da njihova diktatura nad dihalnimi potmi vendar ne more prepovedati prodora duhovnega elementa – četudi le skoz duhovite opazke proti njihovim neumnim besedam in početjem. Vedenje zdravnikov v sistemu organiziranih lagerjev *kovidence* je strukturalno sorodno nekdanjemu vedenju mestnih in pokrajinskih oddelkov komunistične partije. Obnašajo se namreč tako, kot da o nečem res odločajo, dejansko pa samo kimajo odločitvam volje Centralnega komiteja. Na rednih sestankih »baza« odgovarja na izzive svetovnega imperializma. Baza epidemioloških civilizatorjev sledi protislovnim direktivam svojih mesijanskih centralnih (mentalno obolelih) sistemov in jih svojsko uvaja, vsiljuje. Nekoč se je ljudstvo pred pošastjo komunističnih likvidatorjev nenadoma zbudilo v »novi realnosti«. Današnji človek se z nasilnimi alarmi prebuja v vsakdan strahu pred sovražnikom, ki »ne spi« in stalno »preži«. V temačnosti komunizma so dnevnik državnih televizij smrt priznavali edino »narodnim herojem« in partijskim prvakom. Ti so bili, na začetku ali ob koncu novic, počaščeni s kolektivno komemoracijo zaradi svojega slovesa in odhoda v »večna lovišča«. Mediji koro-ne-uma pa privilegij herojstva pripisujejo vsaki (na golo številko speljani in v

anonimnost prevedeni) smrti; kronika epidemije se, pod znamenjem menda premaganega maoizma, sprevrča v črno kroniko kovidence, še posebno na periferiji dogajanja in odločevanj, v nesuverenih državah. Suverenost naroda in vsake evidence bledi. Suverenost (nagona) smrti grozi vsem. Baza kovidencialne vsevednosti neznožno smrdi. To je morda edini razlog, da se ob visoki temperaturi (ki jo, na srečo, ima le manjšina) zapre nos. Ko se sooča z neumnim ukrepom socialnega distanciranja na globalnem balu pod maskami in v novi normalnosti pozdravljanja s komolcem, si normalen človek preprosto želi, da tudi zdravniški stroki – brez zlobnosti – pokaže ta isti zglob, in sicer pod drugačnim, koroneumsko nepredpisanim vogalom.

Zapleti medijsko-zdravniškega sadizma so številni. Ta dvojec moči je vsilil posredovano realnost in veliko paradoksnih ukrepov. Eden izmed njih je igra odpiranja in zapiranja meja. Države so se odpirale in zapirale »po žlički« (prav kot se daje tudi zdravilo), čakajoč da farmakočarovniki iznajdejo čudodelno bistro kašico za bolezen, ki jo – čudežno? – zdravniki sicer dokaj uspešno zdravijo. Vprašanje pa je, zakaj širša javnost ni bila nikoli seznanjena z uradnimi protokoli zdravljenja, čeprav jo z zaslonov vsakodnevno strašijo že same okuženosti (ne samo bolezni). Če je reklamirani virus res tako invaziven in smrtonosen, če uradno velja »resnica«, da zdravila ni (razen nasilne preventive, kot je maska, higiena rok in beg od drugih – kar je spet problematično: od kod vemo, kaj je dobra zaščita pred nečem, o čemur ne vemo ničesar, ali vsaj ne dovolj), kako lahko razumemo dejstvo, da iz bolniških postelj odhajajo ozdravljeni ljudje? Čim dlje bo trajalo to stanje permanentnega strašenja prebivalstva in povečevanja koro-ne-umskih števil, tem bolj bomo zapadali v nevarnost uporabe raznoterih metod zaslužnjanja s strani katere koli oblasti.⁵ Oblasti so na primeru nove

5 V pospeševanju virusne histerije – s častnimi izjemami Belorusije,

»kuge« lahko videle, da uvajanje in popuščanje restriktivnih ukrepov še kako deluje. Pri tem je čisto mogoče, da se državice in njihovi delegirani epidemiologi, ki so si drznili postati čuvaji življenj državljanov, ne zavedajo mogoče erupcije besa ljudi, vsaj tistih, ki ne okamenijo od strahu, ko kdo drug zakašlja ali kihne. Vsaj tistih, ki niso kandidati za prostovoljne robote.

Filozofi smo na vso to zadevo dolžni gledati tudi fenomenološko. Menedžerji »neonormalizma« (in lahko se upravičeno bojimo, da se bo na horizontu sodobne teorije pojavilo takšno gibanje ali manifest) nas na vse kremplje skušajo prepričati, da je nova realnost sestavljena iz vseprisotnih monad, ki nas opazujejo in nas bodo v hipu pogra-

Švedske in Turkmenistana – sodelujejo mnoge države. Na različni stopnji, a venomer z zapovedjo neblizine. Prvakinje v opičem posnemanju predpisanega in tretiranju državljanov kot črede opic so, kar je tudi logično, banana-države in razlaščene nacije. Švedska je, nasprotno, izbrala ohranitev nacionalne valute, soimenjakinje nove psevdokuge, in ne zapiranje lastnega naroda. Čehi so že pomladi 2020 v Pragi organizirali veliko slovo od virusne nevarnosti in vložili veliko svojih bankovcev (tudi tu gre za krone) v prireditve skupne gostije meščanov za ogromno mizo. S tem so, boemski, kakor se že po imenu spodobi, pritrdili preprostemu dejstvu: da je iskreno *nazdravljanje* pogosto bližje ozdravitvi kot zapletene procedure tehnomedicine, ki pozabljajo človekovo človečnost in edinstvenost. To je bil eden izmed najlepših prizorov tega leta na svetovnem političnem odru, ki je vsaj za hip pokazal, da diktatura hipohondrije vendarle ne bo imela zadnje besede. Beloruska kovidoheretičnost je morala lani dočakati močno maščevanje v »spontanem« gibanju opozicijskih množic proti legalno izbrani oblasti. Turkmenistanski vodja Gurbanguli Berdimuhamedov (čigar ime je morda težko izgovoriti, a si ga je res treba zapomniti) je postavil nepozaben, izviren ukrep za zaježitev epidemije. Vsakemu, ki bi omenil »korono« ali v javnem prostoru nosil masko, je zagrozil z zaporno kaznijo. Ta gesta despotskega gospodarja zasluži vse pohvale in spoštovanje svobodnih ljudi, čeprav je bil v ozadju takšnega ukrepa nedvomno vladarski instinkt, in ne želja, da bi podaniki svobodneje dihali. V medicinsko-medijski propagandi prestrašenosti je bržkone prepoznal veliko konkurenco lastnemu despotizmu.

bile, da je torej ves vidni svet samo skupek dobro utemeljenih fenomenov, kakor bi rekel Leibniz. Vendar se v naši globini poraja intuicija, ki se temu močno upira. Fenomen je namreč tisto, kar se samo iz sebe pojavlja. Samo na sebi, iz sebe. Mi pa smo poklicani pričakati ta pojav, osvoboditi prostor zanj, soočati se z njim z duhovnim očesom. Ni nobenega prepričljivega dokaza, da veliko *To*, s prisotnostjo katerega nas neutrudno mučijo, celo če sodi k redu biti – in tega nam, koronaskeptikom, ni treba postavljati pod vprašaj –, sploh želi zlo človeškemu rodu. Sanitarna strahovlada je pravzaprav nekaj precej nevarnejšega. Medtem ko je Leibnizev sistem slonel na načelu Božje previdnosti, providence, današnji medicinsko-medijski pregon prebivalstva temelji na kovidenci, na dokaj problematični razvidnosti, ki je le mantra posredovane »vednosti«. Kovidenca se sklicuje na točno (ali napačno) medicinsko evidenco. V koro-ne-umskih časih se o tem veliko govori. Filozofska evidenca, tako personalistična kot personalna, je popolnoma drugačna. Zakaj imajo zdravstveni delavci pravico in obveznost ohranjanja svojega sistema, filozofi pa nimajo pravice, pogosto žal niti želje, da bi sami povzdignili glas, ki ga vodi sistem ali vsaj žarek intuitivnih karakterizacij resničnosti? Zakaj danes ni mogoč sistem kot je Lotzejev (in Herrmann Lotze je bil zdravnik in velik filozof)? Mar se mikrokozmos nujno boji mikroorganizma? Mar smo vsi, celo zunaj Indije, v kateri se koronolatrija s silo lepi na tisočletno idolatrijo in – sodeč po posnetkih – v glave »vceplja« s palico preko ledvic, obsojeni na planetarno, idiotsko različico džainizma? Džainisti namreč, kot vemo, verujejo, da bodo hudo kaznovani, če jim v usta pade muha in zato pridno nosijo čez obraz robce. Vendar se zdi, da nas za nos ne bodo zgrabile psevdomonade nekega kovidencialnega reda simulacije. Za nos nas že dolgo vleče združena klika sadistov.

Zamišljeni konec lažne pandemije je popolna kolonizacija sveta. Ne le telesa sveta, kar je že dosegla agenda

globalizacije, temveč tudi vsakega posameznega telesa v svetu. To je pravi sarkazem iznajditeljev tega in onega »sarsa«. Mesno, sar(k)sastično, se nam smejejo v maskirani obraz. V obraz, ki je onemel od strahu in sramu, ker še obstaja. Če res obstaja.

* * *

Ta tekst bi bilo najspodobneje pisati s peresom. Kapljično. Starinsko: čitljivo, razločno. S peresom perutnine, da nas spomni na lahkoto, na prvenstvo življenja. Na zakon duha, da se pred masko ne sme kloniti, da kot ljudje ne smemo ponikniti – kljub opojni, bojni teži trenutka.

Literatura

- Agamben, Giorgio (2020), <https://itself.blog/2020/05/02/giorgio-agamben-medicine-as-religion/>. Zadnji dostop 9. 11. 2021.
- Kundera, Milan (2017), *Identitet*, Podgorica: Nova knjiga.
- Péguy, Charles (2018), *Florilegij: izbor iz djela*, Zagreb: Direux.

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Se je res treba cepiti proti covidu iz odgovornosti in skrbi za druge?

Zdi se, da je ta trditev v različnih oblikah glavno gibalno javne kampanje, ki spodbuja k cepljenju. Izrekajo jo državni, zdravstveni, medijski in tudi mnogi verski voditelji. Gre za moralni naboj, ki poganja kolesje enega največjih projektov v zgodovini človeštva. Celotni argument gre nekako takole: cepiti se je treba iz skrbi in ljubezni za druge, to je družbeno odgovorno dejanje. Če se ne cepiš, ogrožaš sebe in druge. Pravzaprav v obeh primerih ogrožaš druge: če se okužiš sam in pri tem zbolíš za hujšo obliko koronavirusa, boš moral v bolnišnico, tam boš po nepotrebem obremenil že tako preobremenjeno zdravstveno osebje, ki se zaradi tvoje sebičnosti ne bo moglo posvetiti drugim covidnim bolnikom ali pa drugim bolnikom nasploh. V priostreni obliki: zaradi tebe, ki se nisi hotel cepiti, s čimer bi lahko preprečil svojo okužbo ali vsaj resnejši potek bolezni, bo v težavah nekdo drug, morda bo celo umrl, ker ne bo dobil potrebne zdravstvene oskrbe.

Poglejmo nekaj konkretnih izjav iz naših medijev na to temo. Minister Počivalšek je nedavno izjavil, »da ne more neodgovorna manjšina, ki zavrača cepljenje, povzročiti ogromno škodo in prizadeti tiste, ki ,skrbimo za svoje zdravje in zdravje drugih.«¹

Podobno Mateja Logar: »Smo v situaciji, ko 25 odstotkov tistih, ki nasprotujejo cepljenju in ukrepom, drži celotno državo v šahu. Tudi ti se morajo zavedati, da je odgovornost za trenutno situacijo na njihovi strani.«²

1 RTV Slovenija, 4. novembra 2021.

2 24 ur, 4. novembra 2021.

Tudi konkretni podatki o preobremenitvi zdravstva lahko kažejo v to smer, sploh če so objavljeni v kontekstu spodbujanja h cepljenju: »Po podatkih bolnišnic, ki jih je predstavil Poklukar, bo zaradi zagotavljanja kadra za covidne oddelke v tem tednu odpovedanih 589 operativnih posegov v bolnišničnem delu, 175 ambulantnih operativnih posegov in 5824 specialističnih ambulantnih obravnav. Prav tako bo v tem tednu izostalo 6792 dni akutne bolnišnične obravnave in 1072 dni neakutne bolnišnične obravnave.«³

Poleg omenjenega splošnega moralnega argumenta za cepljenje obstaja še ostrejša stališča, na katero naletimo v določenih krščanskih krogih. »Teološko gledano je argument še močnejši. Biti kristjan pomeni, da v svojem življenju slediš Kristusovemu zgledu. Jezus je druge vedno postavljaj na prvo mesto. Svojim zasebnim pravicam se je odpovedal za splošno dobro in se žrtvoval za slabotne. Ljubil je druge kakor je ljubil sebe in bi gotovo napravil kar koli, da bi čim boljše zaščitil necepljene otroke v svoji soseki. Krščanska etika vedno postavlja ranljive na prvo mesto.«⁴ V podobnem duhu je tudi papeževa izjava, da je »cepljenje s cepivi, ki so jih odobrile pristojne ustanove, dejanje ljubezni. Tudi prispevati k temu, da bi se večina ljudi cepila, je dejanje ljubezni.«⁵

Vse to po svoje seveda drži. Če zbolim za koronavirusom, kljub temu, da bi to lahko preprečil, ravnam neodgovorno do drugih, saj bom verjetno okužil še koga. In tudi problem obremenitve zdravstvenega sistema je realen in ga

3 RTV Slovenija, 24. septembra 2021.

4 To je zapisal kanadski pastor John Van Sloten, ki je v svoji cerkvi za udeležbo pri bogoslužju zahteval cepilno potrdilo. Svoje prepričanje je argumentiral v članku *Ali naj cerkve zahtevajo cepilne potne liste?*, objavljenem v *Calgary Herald*, 21. avgusta 2021.

5 Navedeno po izjavi slovenske Komisije za pravičnost in mir *Bodimo odgovorni za svoje zdravje in zdravje svojih bližnjih!* z dne 28. septembra 2021, ki katoličane spodbuja k cepljenju proti covidu.

je treba vzeti resno.⁶ Ljudje umirajo zaradi covida in tudi zaradi drugih bolezni, ki se jim zdravstvo ne more posvetiti zaradi preobremenjenosti s covidom. Vsi ljudje, še posebej pa kristjani, smo zavezani k temu, da naredimo vse, kar je v naši moči, da drugi zaradi nas ne bi trpeli in umirali – zaradi naše malomarnosti ali naših predsodkov.

Vendar, ali je to vsa resnica? Preden odgovorimo, moramo stopiti korak nazaj in od daleč pogledati na situacijo, v kateri se nahajamo. Smo sredi informacijske vojne med dvema taboroma, »uradnim« in »skeptičnim«. Obe strani pogosto poenostavljata dejstva, prirejata nekatere podatke in zamolčita druge. Navaditi se bomo morali, da operiramo s prepričanji, glede katerih v danem trenutku ne moremo doseči popolne gotovosti. Kdor ni strokovnjak, si sicer lahko ustvari približno sliko o celotnem dogajanju, ki je kolikor toliko koherentna, vendar pa bodo v njej vrzeli, ki jih ne bo znal zapolniti.

Dejstvo je, da celotno poročanje »uradnega« tabora kaže luknje, pomanjkljivosti, in nerazumne odločitve, ki upravičeno ali neupravičeno vzbujajo skeepso. Obstajajo vsaj tri zamolčana ali prezrta dejstva, ki govorijo proti moralnemu imperativu, da naj bi se kot družbeno odgovorni ljudje cepili iz skrbi za druge:

1. Cepljenje ni edini način zaščite proti covidu. Obstaja več preventivnih protokolov, ki jih vsaj delno potrjuje tudi »uradna« medicinska stroka in ki dajejo zelo dobre rezultate pri preventivi.^{7 8 9 10} Hkrati je pred kratkim postalo jasno, da

6 Trditve nekaterih »skeptikov«, da temu ni tako, se mi zaenkrat ne zdijo verjetne, zato jih bom v tem prispevku prezrl.

7 covid19criticalcare.com/wp-content/uploads/2020/11/FLCCC-Alliance-I-MASKplus-Protocol-ENGLISH.pdf

8 swprs.org/on-the-treatment-of-covid-19

9 americasfrontlinedoctors.org/covid/hydroxychloroquine/treatment-protocols

10 Posebej poučen je primer preventive, ki jo izvaja indijska zvezna država Utar Pradeš. Njihov pristop je pohvalila tudi svetovna zdravstvena organizacija (WHO), vendar v svoji objavi ni razkrila, kaj

tudi cepiva ščitijo samo delno in začasno.¹¹

2. Nekateri ugledni znanstveniki trdijo, da je prav množično cepljenje dolgoročno še večja nevarnost za javno zdravstvo in s tem za vso družbo, kot je necepljenje.¹²

3. Vsa pri nas dostopna cepiva uporabljajo novo mRNA tehnologijo. Njeni dolgoročni škodljivi učinki še niso znani in tudi nekaj časa še ne bodo; lahko da bodo hudi in zato velika škoda za javno zdravje.¹³

Iz točk 2. in 3. jasno sledi, da je najbolj družbeno odgovorno in tudi najbolj ljubeče do bližnjih, da posežemo po sredstvih pod točko 1. V tej luči se trditve, da se je treba cepiti iz skrbi za druge, kažejo ne samo kot napačne, ampak tudi kot zavajajoče in manipulativne, ker skušajo prek občutka krivde prisiliti mnoge v dejanje, ki je precej bolj sporno, kot se zdi na prvi pogled. Moralni argument za cepljenje se v tej luči izkaže za svoje nasprotje – za nekaj nemoralnega!

Na izreden moralni in tudi pravni problem zanemarjanja obstoječih sredstev in metod za preventivo in zgodnje zdravljenje covid opozarja izjava, ki jo je zdaj podpisalo že več kot dvanajst tisoč zdravnikov in drugih strokovnjakov iz vsega sveta. Po njihovem mnenju gre lahko pri preprečevanju uporabe teh sredstev in metod za nič manj kot »zločin proti človeštvu«.¹⁴ Moralni zastavek je visok!

točno je v »medicinskem paketu« (»medical kit«), ki ga delijo. To izvemo v indijskih medijih: poleg drugega so v njem multivitaminske tablete, ivermektin in menda tudi cink – se pravi to, kar priporočajo zgornji protokoli. V celotni zvezni državi, ki ima več kot 230 milijonov prebivalcev, je danes covid praktično izkoreninjen. Uspeha verjetno ne gre pripisati posameznemu od omenjenih zdravil, ampak prej njihovi kombinaciji.

- 11 Gl. npr. »uradno« ugotovitev ameriškega CDC: www.cdc.gov/mmwr/volumes/70/wr/mm7031e2.htm. Več podatkov in raziskav: <https://swprs.org/covid-vaccines-a-shot-in-the-dark>.
- 12 Najvidnejši med njimi je Geert van den Bossche.
- 13 karinrizner.si/resnica-o-kovidu-19/varnost-cepiv-proti-kovidu-19-in-njihovi-stranski-ucinki/
- 14 Rimska deklaracija (<https://doctorsandscientistsdeclaration.org/ori>

Upoštevati moramo, da za omenjenimi preventivnimi metodami in sredstvi zdaj stoji dobesedno že na stotine znanstvenih raziskav, ki so objavljene v »uradnih« strokovnih revijah.¹⁵ In tudi če koga to ne bi povsem prepričalo: preprosto, zakaj pacient ne bi smel imeti možnosti, da na lastno odgovornost, ob jasni obveščeniosti o možnih posledicah, pristane na zdravljenje z njimi oziroma ga zahteva? Sploh glede na to, da pri nas vlada ni sprejela nobene odškodninske odgovornosti za hujše negativne posledice po cepljenju proti covidu, kakor da bi bilo tudi slednje povsem na lastno odgovornost.¹⁶

Skratka: podroben pregled stanja raziskav, kot se nam trenutno ponuja, pokaže, da je moralno sporno predvsem komur koli očitati, da je nemoralno, če se ne cepi.

Ugovori

»Uradna« stran seveda naštetim dejstvom ugovarja. Poglejmo glavne ugovore proti zgornjim trem točkam in kaj lahko povemo v zvezi z njimi.

Pogosto slišimo, da naj bi cepljenje varovalo bolj kot druge preventivne metode. – Morda, vendar so si uradni podatki glede uspešnosti enega in drugega presenetljivo blizu.¹⁷

Drugi znanstveniki trdijo, da virus mutira sam od sebe,

ginal/), podpisana septembra 2021. Gl. tudi novo deklaracijo glede cepljenja otrok (ki potencialno predstavlja še hujši etični problem) in povezave na podporne študije na isti spletni strani.

- 15 Seznam vseh se zbira in ažurira na spletni strani c19early.com (poudarek je predvsem na zgodnjem zdravljenju covidu, vmes so tudi raziskave o preventivnih sredstvih).
- 16 Na to očitno neskladje jo izrecno opozarja opozicija: »Ni prav, da se država obrne stran in reče, cepili ste se na lastno odgovornost. Ne, cepili ste se na pobudo države in cepili ste se tudi zato, da zaščitite tudi druge« (Dejan Židan, RTV Slovenija, 2. novembra 2021).
- 17 Za vitamin D3 naprimer nekatere študije ugotavljajo, da lahko zmanjša smrtnost za 79% ali potrebo po zdravljenju na intenzivnem oddelku celo za 96%. Pregled vseh znanstvenih raziskav v zvezi z vitaminom D je na (pod)strani c19vitamind.com.

tretji pa, da bodo nove variante manj nevarne, kar naj bi bila splošna značilnost razvoja virusov. – Morda res, vendar tega v tem trenutku ne moremo vedeti z gotovostjo. Cepiva, ki le delno ščitijo populacijo, naj bi na virus vršila evolucijski pritisk k mutacijam, ki so nevarnejše za zdravje. Naj bo tako ali drugače, že samo dejstvo, da obstaja med vrhunskimi strokovnjaki glede tega razhajanje, mora pomeniti, da smejo obstajati različna mnenja tudi med nami, nestrokovnjaki! Kakršna koli drugačna ureditev bi bila zatiralska, totalitarnostična, tiranska. In točno takšni obravnavi so izpostavljeni vsi »skeptiki«, ne glede na to, ali njihovi argumenti slonijo na fantastičnih teorijah ali pa na znanstvenih, strokovno preverjenih raziskavah.

Mnogi raziskovalci zagotavljajo, da so cepiva varna in da je negativnih stranskih učinkov relativno malo. – Podobno kot prej, na to vprašanje bomo lahko z gotovostjo odgovorili šele čez leta. Tudi tu se mnenja razhajajo, a preprosto dejstvo je, da je že zdaj hudih, celo smrtnih reakcij na cepiva več, kot o tem izvemo iz »uradnih medijev«,¹⁸ in tudi več, kot jih je uradno zabeleženih. Do podporočanja prihaja iz različnih vzrokov, v največji meri pa zaradi pritiska in cenzure uradne medicinske doktrine.

Ti ugovori morda nekoliko zrelativizirajo prej navedene trditve, nikakor pa jih ne ovržejo.

Posledice

Glede na povedano je torej nemogoče s čisto vestjo enoznačno pritrđiti »uradni« doktrini in še posebej manipulativnemu trkanju na vest ljudi, ki jo izvajajo njeni medijski predstavniki. Hkrati pa to ne pomeni, da so tisti, ki so se

18 V Izraelu so z namenom ozaveščanja javnosti o hudih posledicah cepljenja lansirali kampanjo Testimonies (Pričevanja): www.vaxtestimonies.org/en. Tudi v Sloveniji že obstaja amaterska zbirka podobnih pričevanj: odysee.com/@mcgreg.ragnar:9/Posledic-cepljenja-v-Sloveniji:9 (od 2. do 21. minute).

odločili, da se ne bodo cepili proti covidu, prosti vsakršne moralne odgovornosti. Prav nasprotno, glede na celotno situacijo so še kako zavezani k skrbnemu in družbeno odgovornemu ravnanju. Iz vsega povedanega namreč za necepljene izhajajo zelo konkretne, praktične posledice. Necepljeni, ki nočejo upoštevati omenjenih preventivnih mer, so dejansko nesolidarni z ostalimi, njihovo ravnanje je neetično. Z drugimi besedami: kdor se odloči, da se ne bo cepil, in po možnosti covidu tudi ni še prebolel, je dolžan poskrbeti za varnost sebe in ostalih s pomočjo drugih preventivnih sredstev, ki so na voljo. Glede na to, kar je trenutno znano, se moramo držati teh smernic, sicer nas upravičeno zadene kritika, da ravnamo nemoralno, sebično in družbeno neodgovorno.

»Prizadevajte si za dobro pred vsemi ljudmi.«
Apostol Pavel, Rim 12,17

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Ivo Kerže

Nazaj k bistvu

*Aristotelski premislek ob pričujoči
zdravstveno-politični krizi*

Pomislekov glede protikovidnih ukrepe ne manjka. Prav je, da smo do teh ukrepov skeptični in kritični, pa tudi ogorčeni, ker jih oblast vseeno nonšalantno uvaja, kot da so samoumevni in da je njihova utemeljitev razvidna. Še toliko bolj upravičena je ogorčenost ob dejstvu, da se tiste, ki s(m)o do ukrepov kritični, sistematično izriva iz javnega diskurza in etiketira z nič kaj prijaznimi oznakami. Nastaja namreč vtis, da se želi samoumevnost ukrepov izsiliti z represijo, ne pa tako, kot bi samoumevnost sicer morala nastati, tj. z argumentacijo. Kljub nadležnosti tega položaja pa moramo priznati, da vse to dogajanje le utemeljuje naš *sum*, velik sum, da je s temi ukrepi nekaj hudo narobe.

Obstaja nesporno, od vseh sprejeto, a pretežno v ozadje potisnjeno dejstvo, ki *dokazuje*, da je s kovid-ukrepi nekaj drastično narobe: mislim na to, da so cepiva zoper COVID-19, h katerim nas oblast sili, narejena tako ali drugače s pomočjo tkiv umorjenih nerojenih otrok in da je njihova uporaba posledično za marsikoga med nami moralno nesprejemljiva. Kot bomo videli v nadaljevanju tega razmišljanja, to samo dejstvo meče svojo senco tudi na ostale protikovidne ukrepe, tako da smo prisiljeni tudi te bolj ali manj v celoti zavračati.

I.

Seveda se bo takoj našel kdo, ki bo namrščil obrvi ob prebiranju zgornjih vrstic in bo skušal minimalizirati zlo

umetnega splava z raznimi argumenti, ki jih je nabral tu in tam. Pri tem se pa najverjetneje ne bo zavedal, da zapada miselni bolezni, ki je po mojem mnenju ključna za sedanjo dobo. Ta bolezen je *pozaba bistva*.

Današnja družba namreč ocenjuje splav kot moralno sprejemljiv zato, ker meni, da je nerojen otrok do tega in tega meseca starosti ne-človek in da zato njegova usmrtitev ne pomeni umora človeka ter je zato moralno dopustna. Pri tem zanemarja enega izmed osnovnih uvidov aristotelske filozofije, da namreč nekaj ne nastaja iz svoje negacije, pač pa iz svoje potencialnosti ali možnosti. Gre za uvid, s katerim je Aristotel odpravil težave, ki so se v antični filozofiji pojavile v zvezi s pojmovanjem spremembe. Parmenid, ki še ni poznal razlikovanja biti na dejansko (ἐνέργεια) in možno (δύναμις), pač pa je po Aristotelovi razlagi poznal le dejansko, je menil, da je sprememba lahko le prehod iz ne-bit (tj. iz nič) v bit. Ker iz nič ni nič (*ex nihilo nihil fit*), je trdil, da tak prehod sploh ni mogoč in da torej nobene spremembe ni (prim. DK, 18 B 8, 1–9). Aristotel je pokazal, da je tako pojmovanje biti pomanjkljivo in je uvedel omenjeno razlikovanje, po katerem je sprememba prehod iz možne biti (in ne iz nič) v dejansko bit in se torej v celoti v celoti dogaja znotraj območja biti (prim. *Phys.* I, 8).

Ta aristotelska možnost ali možna bit, ki nas rešuje iz zagat predsokratske misli, ni nič drugega kot *bistvo* stvari, tj. to, kar je izraženo v definiciji in odgovarja na vprašanje, kaj nekaj je (zato ji rečemo tudi *kajstvo*). Bistvo stvari je namreč tisto, kar se lahko (v kolikor je neprotislovno) udejanji, ali pa tudi ne – in je tako istovetno z možno bitjo stvari. Nekaj torej ima takšno ali drugačno definicijo, je to ali ono, ne glede na dejansko bit, pač pa glede na možno. To pa pomeni, da tudi človek ni človek šele tedaj, ko udejanji svoje bistvo (*animal rationale*) in torej udejanja svoje razumske zmožnosti, pač pa tudi tedaj, ko teh zmožnosti še ne (ali več ne) udejanja – torej tudi tedaj, ko obstaja od

spočetja dalje šele kot zarodek: v njem je namreč že na delu človeško bistvo, saj vemo, da bo ob normalnih pogoji (tj. če ne nastopi kakšna zunanja ovira) iz tega zarodka vzcvetelo udejanjeno razumsko življenje.¹

Ko torej sodobnik pristaja na splav, pozablja, da to, kar je merodajno, kar definira stvari kot take in take, ni dejanska, pač pa možna bit: pozablja, skratka, da imajo stvari in da imamo ljudje svoje bistvo. Ravno v tem bistvu pa temelji resnica, da stvari in zlasti ljudje nismo povsem na razpolago svoji lastni samovolji in samovolji soljudi, pač pa da imamo neodtujljivo pravico in dolžnost do udejanjanja lastnega bistva. Tako vidimo, kako v aristotelskem nauku o deju in možnosti ter o biti in bistvu konec koncev temelji tudi sama zamisel človekovih pravic.²

II.

Vemo, da je Martin Heidegger o vsem tem razmišljal drugače. Zanj je bila glavna miselna bolezen sodobnosti pozaba biti (*Seinsvergessenheit*) in ne bistva. Pozaba biti naj bi se zgodila zaradi pozabe ontološke difference, tj. razlike med bitjo in bivajočim.³ Bivajoče pa ima svoje jedro v bistvu, saj je bivajoče pač bistvo, ki ima bit.⁴ Po Heideggerju je, skratka, ravno za metafiziko značilen pretiran poudarek na bistvu, ki vodi v pobivajočenje ali pobistvenje biti, kar dalje vodi v to, da imamo razpolagajoč odnos do stvari (ker jih hočemo definirati in tako obvladati): to pa se kaže zlasti v

1 Prim. Enrico Berti, *Quando esiste l'uomo in potenza? La tesi di Aristotele*, v: E. Berti, *Nuovi studi aristotelici*, zv. II, Morcelliana, Brescia 2005, str. 143 sl. Prim. tudi I. Kerže, *Brez človeka v možnosti ni človeka v deju*, v: *Tretji dan* (2010), 5/6, str. 31-40.

2 Prim. E. Berti, *Attualità dei diritti umani*, v: E. Berti: *Nuovi studi aristotelici*, zv. IV/2, Morcelliana, Brescia 2010, str. 389 sl.

3 Prim. M. Heidegger, *Grundprobleme der Phänomenologie* (GA 24), Klostermann, Frankfurt a. M. 1989, str. 322.

4 Prim. M. Heidegger, *Vprašanje po tehniki*, v slov. prev. I. Urbančič, v: M. Heidegger, *Predavanja in sestavki*, Slovenska matica, Ljubljana 2003, str. 38 sl.

sodobni vladavini tehnike kot vladavini nebrzdane volje do moči.⁵ Gotovo bi se lahko razlagalo v tem ključu pričujočo tendenco po obvladovanju življenja posameznikov z visoko digitaliziranimi mehanizmi nadzora, med katerimi trenutno izstopa protikoronski *green pass* – in pravzaprav pogrēšam besedila slovenskih heideggerjancev, ki bi osvetlila pričujoč položaj tudi s tega vidika.

Sam sicer menim, da je Heideggerjeva analiza netočna in da prej vodi natanko v to razčlovečujočo vladavino tehnike, kateri smo sedaj priča, kot pa da bi nas reševala pred njo. Kot izpostavlja v svojih spisih Enrico Berti, odlični italijanski poznavalec Aristotela, je problem Heideggerjevega razumevanja biti prav tisti univocizem, ki je bil po Aristotelu značilen za predsokratsko misel (zlasti za Parmenida) in v objem katere se, kot vemo, Heidegger želi zavestno vrniti.⁶ Berti namreč ugotavlja, da prav zato, ker skuša Heidegger bit povsem odmisлити od bivajočega in torej od bistva, postane ta bit povsem nerazlikovana (bit se namreč lahko razlikuje le po bistvih, tj. kot bit tega in onega bistva),⁷ in sicer kot dejanska bit (saj je to od možne, bistvene biti, tj. bistva, Heidegger povsem odmisлил).⁸ Heideggerjeva misel na tak način ne odpravlja, pač pa potrjuje miselni položaj sodobnega človeka, ki, kot rečeno, ne uspe več dojeti biti kot analoške, izvorno razlikovane v različne pomene (med katerima izstopata prav posebej dejanska bit in možna bit), in dojema torej bit po parmenidovsko, tj. kot rod, pred čimer je eksplicitno svaril Aristotel v III. knjigi *Metafizike*

5 Prim. M. Heidegger, *Beiträge zur Philosophie* (GA 65), Klostermann, Frankfurt a. M. 1989, str. 336.

6 Prim. Heideggerjeva predavanja na to temo zbrana v GA 54 in 55.

7 Prim. S. L. Brock, *L'ipsum esse è platonismo?*, v: S. L. Brock (ur.), *Tommaso d'Aquino e l'oggetto della metafisica*, Armando, Rim 2004, str. 205.

8 Prim. E. Berti, *La dottrina aristotelica delle categorie in Trendelenburg, Brentano e Heidegger*, v: E. Berti, *Nuovi studi aristotelici*, zv. IV/2, n. d., str. 95.

(998 b 22). Ne sme nas torej čuditi, da se heideggerjanska misel ne uspe postaviti na stališče obsodbe splava, tj. umora nerojenih otrok. Za to misel je bit le dejanska bit (*Ereignis*),⁹ bit v možnosti pa nič, podobno kot je to trdil italijanski neoparmenidovec Emanuele Severino, ko je pred leti zagovarjal moralnost splava.¹⁰

Značilno je tudi, da ko Heidegger govori o potrebi po nerazpolagajočem odnosu do stvari, nima v mislih predvsem (ali sploh) nerazpolagajočega odnosa do sočloveka, pač do narave. »Stari mlin na veter« ali »stari most čez Ren« sta po njegovem mnenju dober primer takega nerazpolagajočega odnosa, ker se vklapljata v naravno okolje, ne da bi ga spreminjala. Človek pri tem ni v fokusu. Lahko bi morda celo rekli, da je človek moteč faktor, kolikor preoblikuje naravno okolje. Tak pogled na človeka in naravo pri Heideggerju ni naključen,¹¹ saj ravno njegovo univokno, nerazlikovano, od bistev odmišljeno pojmovanje biti, ga ne more voditi drugam kot tja, kamor je po Aristotelu privedlo Parmenida tj. v (anahronistično rečeno) »monizem« ali »panteizem«, v katerem je vse sveto, brez kakršnekoli hierarhije in to že zato, ker je, ker ima bit. Zato pa človek nima pravice posegati v naravno okolje, saj ima to naravno okolje isto pravico do lastnega udejanjanja kot človek. Nismo torej tu daleč od nazora »globoke ekologije«, ki podobno gleda na človeka, kot na nekakšnega okupatorja narave, za katerega bi bilo bolje, da ga sploh ne bi bilo.¹² In vemo, da je ta skrajni ekologični pogled vse prej kot tuj agendi, ki bi želela vsiliti svetu nadzor totalitarnih razsežnosti in ki vidi

9 Prim. prav tam, str. 94.

10 Prim. E. Severino, *L'embrione e il paradosso di Aristotele*, v: *Corriere della sera*, 1. 12. 2004. Za prikaz konteksta prim. I. Kerže, prav tam.

11 Verjetno v tem smislu ni naključna Heideggerjeva nesposobnost, da bi obsodil nacistična taborišča smrti.

12 Prim. Luc Ferry, *Novi ekološki red*, v slov. prev. S. Križaj Pochat, Krtina, Ljubljana 1998.

v protikovidnih ukrepih priložnost za to.¹³

III.

Vidimo torej, kako je pozaba bistva v imenu (dejanske) biti globinski, ontološki problem, v katerem tiči sodobno (zahodno) človeštvo. Gre torej za pozabo Aristotelovih nauk in za padec nazaj na raven predsokratske misli. Za ta padec nočem kriviti tu le Heideggerja. Geneza tega padca ima dolge korenine, ki se vlečejo nazaj vsaj do srednjeveškega skotizma in nominalizma, v katerima je zavladalo univokno pojmovanje biti in posledična pozaba bistva, oz. njegova redukcija na goli *nomen*.¹⁴ Od tod tudi nesposobnost sodobnega človeštva, da bi na politični in pravni ravni obsodil zlo splava.

A kako se to nanaša na protikovidne ukrepe, katerim smo priča? Tu je problematična, kot rečeno, najprej sama izdelava cepiv, ki so nam predstavljena kot osrednji protikovidni ukrep. Ta cepiva so narejena, kot vemo, s pomočjo celičnih linij umorjenih nerojenih otrok (bodisi v smislu, da vsebujejo material teh tkiv ali pa da so ta tkiva bila uporabljena pri – zlasti zgodnjem – testiranju teh cepiv). V toliko je uporaba takih cepiv moralno nesprejemljiva, ker uporablja zlo sredstvo (umetni splav) za sicer plemenit cilj (zdravje), a cilj pač ne more in ne sme posvečevati sredstev: ali vsaj ne vseh.¹⁵ Obstajajo zla dejanja, ki so taka na notranji način (*intrinsic malum*), ki jih na noben način ni mogoče usmeriti v dober namen: sicer je etike konec. Tu je

13 Prim. kako te teme obravnava Svetovni ekonomski forum: <https://www.weforum.org/>

14 Za prikaz te geneze prim. I. Kerže, *Idejna podoba Zahoda in položaj krščanstva*, v: Tretji dan (2016), 1/2, str. 60–62.

15 Po Aristotelu (prim. *Eth. Nic.*, III, 5; VI, 13) se odločamo (in smo torej moralno odgovorni le) glede izbire sredstev, kar spada pod krepost preudarnosti (φρόνησις). Cilj vsem tem sredstvom je že itak vnaprej določen od naše želje (ta cilj je srečnost) in zato ne sodi v moralno presojo dejanja, saj se zanj ne odločimo (prim. *Eth. Nic.*, I, 1).

učiteljstvo papeža Janeza Pavla II., zlasti v okrožnici *Veritatis splendor*, nadvse pomemben opomnik (prim. zlasti § 79).

Tudi to učiteljstvo izhaja iz Aristotelovega nauka o deju in možnosti, kakor je povzet pri sv. Tomažu Akvinskem. Po Aristotelu je namreč dobro le tisto dejanje, s katerim udejnimo neko našo (z)možnost (prim. *Eth. Nic.*, I, 6; 12). Zlo pa je dejanje tedaj, ko neke zmožnosti ne udejanjamo ali ko jo celo uničujemo. Vendar je tako zlo mogoče usmeriti v dobro, ko npr. neke zmožnosti ne udejanjamo ali jo uničujemo v imenu udejanjenja višje zmožnosti: ko npr. spimo (in torej ne udejanjamo svoje razumske zmožnosti), da bi se spočili in lahko pozneje bolje razmišljali, ali pa ko npr. ubijemo žival, da bi z njenim mesom hranili človeka. Umor (nedolžnega) človeka pa je seveda primer zla, ki ga ni mogoče zaobrtni v dobro, ker v tem svetu ni nobenega nosilca višjih zmožnosti od človeka (prim. *Eth. Nic.*, X, 7). Torej tudi umora nerojenega (in torej nedolžnega) človeka ni mogoče usmeriti v dober namen in tako ostaja nepopravljivo zlo dejanje. Zato je izdelava in uporaba cepiv, ki se poslužuje tega dejanja kot sredstva, sama zla: cilj pač, kot rečeno, ne posvečuje (takih) sredstev.

To v bistvu potrjujejo tudi uradni dokumenti cerkvenega učiteljstva, ki so izšli na to témo¹⁶ in ki jih je treba jasno razlikovati od raznih škandaloznih vatikanskih izjav, usmerjenih v propagiranje cepljenja (slednje so tudi praktično edine deležne medijskega poročanja), ki pa nimajo značaja uradnega učiteljstva. V omenjenih uradnih dokumentih je namreč izražena misel, da bi uporaba takih moralno spornih cepiv lahko bila moralno dopustna le pod dvema pogojema in sicer 1. če bi ta cepiva preprečevala veliko zlo (v tem

16 Zadnji tak dokument je bila *Nota o moralnosti uporabe določenih protkovidnih cepiv* iz dne 21. decembra 2020, ki jo je izdala Kongregacija za nauk vere. V njej so navedene tudi reference na ostala dva tozadevna dokumenta iz let 2005 in 2008. Prim. o tem tudi I. Kerže, *Z največjo odločnostjo*, <https://scutumfidei.si/2021/01/z-najvecjo-odlocnostjo/>

primeru zelo smrtonosno bolezen) in ker 2. je zlo dejanje splava, iz katerega so pridobljena omenjena tkiva, zelo oddaljeno, saj se je zgodilo pred več desetletji. K temu pa je treba reči, (ad 1.) da COVID-19 se ni izkazal za zelo smrtonosno bolezen (stopnja smrtnosti je pri njem zelo daleč od one pri boleznih z visoko umrljivostjo, kot so črna kuga, ebola itd.) in (ad 2.) da zlo omenjenega dejanja nikakor ni tako zelo časovno oddaljeno, pač pa se dogaja vselej, ko sežemo po omenjenih tkivih splavljenih otrok (bodisi z namenom sestave cepiva, ali z namenom njihovega testiranja ali uporabe). Ta tkiva so bila namreč z umorom *ukradena*¹⁷ omenjenim otrokom. Vsaka uporaba omenjenih tkiv zato pomeni sedanje in prav nič časovno oddaljeno nadaljevanje tega moralno zlega dejanja kraje, tako kot sodelujem pri kraji avtomobila tudi, če ga nisem sam ukradel, pač pa ga posedujem in vem, da je ukraden.

IV.

Uvodoma sem dejal, da moralno zlo splava, ki tiči v cepivih in njihovi uporabi meče svojo senco tudi na vse ostale protikoronske ukrepe. V podporo te teze bi rad navedel besedilo okrožnice papeža Janeza Pavla II. *Evangelij življenja* iz leta 1995, ki prikazuje povezavo med dopustnostjo splava in vzpostavljanjem novega totalitarizma v družbi:

»Izvirna in neodtuljiva pravica do življenja je postavljena pod vprašaj ali zanikana na temelju parlamentarnega glasovanja ali volje enega – četudi večinskega – dela prebivalstva. To je usoden izid relativizma, ki vlada brez nasprotovanja: ‚pravica‘ preneha biti pravica, ker ni več trdno utemeljena na nedotakljivem dostojanstvu človeka, ampak je podvržena volji močnejšega. Na ta način demokracija, kljub svojim pravilom, stopa na pot

17 Prim. Pamela Acker, *Vaccination: A Catholic Perspective*, Kolbe Center, Mount Jackson 2020, str. 61 sl.

pravega totalitarizma«. (§ 20)¹⁸

Zdi se, da nas tu Janez Pavel II. sviri točno pred tem, kar se nam danes dogaja. Družba, ki se je odpovedala obrambi nerojenega človeškega življenja (kar se kaže tudi v načinu izdelave cepiv), ker se je že prej odpovedala nedotakljivemu dostojanstvu, ki izhaja iz *bistva* človeka, je zapadla relativizmu človekovih »pravice«, ki sprevača demokratično družbo v novo obliko totalitarizma. Tod nas vodi omenjena pozaba bistva v imenu (dejanske) biti.

Seveda drži, da ni mogoče z zanesljivostjo reči, ali so ukrepi, ki nam jih vsiljujejo, namenjeni izgraditvi novega, neslutnega, planetarnega totalitarizma. Ne vemo, ali je *green pass* le začetek nadzora vseh premikov posameznika, ki se bo v prihodnje še stopnjeval z drugimi oblikami kontrole (morda s čipi, ki nam jih bodo – ali nam jih že – vbrizgavajo s cepivi vred). Morda so res vsi ti ukrepi dobronamerni in bodo izginili, ko se bo nevarnost virusa umaknila. Vendar veliko je indicev, ki vzbujajo že na začetku omenjeni *sum*, da ti ukrepi ne bodo izginili, temveč se bodo še stopnjevali v prihodnje. *Zanesljivo* pa ne smemo zaupati oblasti, da ne bo želela vzpostaviti takega planetarnega totalitarizma, ko ta ista oblast obravnava splav kot ustavno pravico in posledično nima nobenega pomisleka pri vsiljevanju cepiv, pridobljenih s pomočjo splava, ter s tem izpričuje, da ji človekovo življenje in njegove pravice prav malo pomenijo. Pred tako zanesljivo možnostjo se moramo *zavarovati*: ne le tako, da zavrnamo moralno nesprejemljive ali vprašljive ukrepe,¹⁹ pač pa tudi tako, da iztrgamo njihovo vprašljivost

18 Navajam rahlo izboljššan slovenski prevod iz zbirke *Cerkveni dokumenti* (60), v slov. prev. F. Oražem, Družina, Ljubljana 1995. Bralca vabim, da si prebere tudi § 96, ter v okrožnici *Veritatis splendor* §§ 99 in 101.

19 Ukrepi poleg cepljenja so nesprejemljivi prav posebej zato, ker so očitno postavljeni kot sredstva, ki naj bi ljudi silila k cepljenju: zakaj bi sicer cepljenih ne bilo treba testirati, ko lahko prav tako širijo okužbo kot necepljeni. Podobno učinkujejo vsi ostali ukrepi, saj se

pri korenini, tj. tako, da se na politični ravni zoperstavimo kakršnikoli manipulaciji s človeško naravo in da na miselni ravni odpravimo omenjeno pozabo bistva.

nam vztrajno zagotavlja, da jih bo konec, ko bo precepljenost dovolj visoka. Kjer je cilj nemoralen, pa so nemoralna tudi sredstva zanj (ne nujno po sebi, ampak kolikor so sredstva).

Boris Šinigoj

Udušena Muza

Herr, wenn ich nur dich habe ...

Gospod, če imam le tebe ...

Heinrich Schütz (SWV 280)

Ko so se mnogi glasbeniki v času epidemiološkega zaprtja družbe spričo onemogočenja dejavnega opravljanja svojega poklica zatekli k snemanju in predvajanju svojih nastopov na medmrežju, me je ob turobnem vzdušju, ki spremlja tovrstno početje v praznih dvoranh brez občinstva, nadvse osupnil posnetek koncerta s pomenljivim naslovom *Vdanost/Devotion* v izvedbi manjše zasedbe glasbenikov Slovenske filharmonije. Na velikem odru te častitljive glasbene ustanove namreč kljub veliki medsebojni razdalji niso bili preventivno zamaskirani le predse mrko zroči nastopajoči instrumentalisti, temveč tudi razmaknjeno postavljeni pevski solisti, ki so z zloveščimi (kogojevsko navdahnjenimi?) črnimi maskami na obrazih vdano prepevali pobožne baročne speve Johanna Christiana Bacha in Heinricha Schütza.

Petje z udušljivimi maskami na ustih je nedvomno podvig brez primere v vsej glasbeni zgodovini. V glasbeni praksi se je doslej zlasti v jazzu uveljavilo igranje na trobila s sordinami, da bi z njimi dosegli poseben zvok, tudi klasična godala poznajo dušilni nastavek, s katerim dobijo temnejši in nekoliko tišji ton, da lahko posnemajo zven baročnih črevnatih strun, ne nazadnje poznamo tudi duhovito eksperimentiranje z udušenimi zvoki prepariranega klavirja Johna Cagea, ki je spodbudil tudi druge glasbenike k podobnemu prirejanju zvoka svojih strunskih glasbil. Toda prisiljena udušenost pevske Muze je nekaj povsem novega, še neslišanega, nepreslišanega in nezaslišanega, kar nezagrešljivo kliče

k poglobljenemu premisleku ne le epidemiološkega, ampak tudi splošnega kulturnega in duhovnega stanja družbe, v katerem se tovrstno ravnanje zdi nekaj samoumevnega.

Spričo neumornega poudarjanja skrbi za telesno zdravje epidemiološke stroke, ki vidi rešitev le v novih cepivih, pozablja pa na naravno odpornost in ozdravljajoče duševne moči upanja, vere in ljubezni, v kar so v soočenju s smrtonosnimi boleznimi neustrašno zaupali naši predniki in ob dolžnem spoštovanju zdravstvene stroke svojo dušo in telo z vso vdanostjo prvenstveno izročali Rešeniku, bi ob nekaterih naslovih izvajanih skladb sprva pomislili, da se v času skrajno zaostrenega boja s smrtonosnim virusom programsko vodstvo Slovenske filharmonije iz nas nadvse neokusno in že kar groteskno norčuje:

Es ist nun aus mit meinem Leben – *Življenje moje je končano;*
Musikalische Exequien – *Pogrebna glasba;* Herr, nun lässest
du deinen Diener in Frieden fahren – *Gospodar, zdaj odpuš-*
čaj v miru svojo služabnika; Selig sind die Toten – *Blagor*
*umrlim ...*¹

Toda velja spomniti, da omenjeni Bachovi in Schützevi baročni duhovni spevi mistično izpovedujejo neomajno srčno zaupanje in vero v rešilnost Božjega ter s tem v ospredje postavljajo dušo kot nosilko življenja, ki od Ondod ne prejema le ozdravljajoče milosti in tolažilnega Duha, ampak v skrivnostnem zedinjenju z Vstalim onkraj smrti uresničuje tudi dokončno ozdravljenje od telesnega trpljenja in umiranja.²

Verjamem, da ostaja danes to verovanje razsvetljsko vzgojenemu človeku povsem tuje in nepojmljivo, kolikor je zanj *conditio sine qua non* resničnega spoznanja edino

1 Navajam po programskem zapisu pod posnetkom: <https://www.youtube.com/watch?v=JL1MO9wQkss> (dostopno 13. 11. 2021).

2 Prim. Isabella van Elferen, *Mystical Love in the German Baroque. Theology, Poetry, Music*, Lanham, Toronto & Plymouth 2009, zlasti poglavje »Mystical desire for death«, str. 208 sl.

kartezijanski dvom, ki je navsezadnje konstitutiven tudi za sleherno znanstveno mišljenje. Zato je toliko bolj presenetljivo, da tako naravnan človek v današnji epidemiološki situaciji raje brez pomislekov vnaprej verjame avtoriteti družbeno uveljavljenih nosilcev medicinske in farmacevtske znanosti. Zlasti pereče se to kaže v družbenem kontekstu neprestanega medijskega vzbujanja strahu pred smrtonosnim virusom, moralističnega trkanja na vest in avtoritarnega omejevanja posameznikove svobode s pozicije volje do moči, ki noče vedeti, koliko predsmrtnih duševnih stisk in smrtonosne tesnobe ravno tako ravnanje poraja.

Toda vrnimo se raje k užaloščeni glasbeni Muzi na odru prazne dvorane Slovenske filharmonije in pogledimo, kaj so o namenu svojega glasbenega udejstvovanja zapisali ustanovitelji njene častitljive baročne predhodnice *Academiae Philharmonicorum Labacensium* v prvem členu s skupnim dogovorom sprejetih Zakonov iz leta 1701:

Namen Akademije ljubljanskih filharmonikov (...) ni le v tem, da se kdaj pa kdaj z ubranim igranjem dostojno razvedrijo, temveč tudi, da s časnim igranjem (*concertationem temporalem*) pobožno prikličejo v spomin Ono nebeško glasbo (*caelestem illam*), ki bo večno trajala. Zato so bile izbrane za akademski simbol orgle nebeške device Cecilije, katerih piščali so prijetno Ubranstvo po zemlji razlivaje vsakogar tudi k nebesom povzdigovali, z geslom: OŽIVLJA, DUHU PA NEMINLJIVOST KAŽE.³

Prvi ljubljanski akademiki so se pri tem očitno zgledovali pri pitagorejskem izročilu, ki ga je ob zatonu antičnega sveta z naukom o treh rodovih glasbe povzel rimski patricij Boetij z razpravo *O glasbi*: »Prvi rod je glasba svetovja, drugi

3 Besedilo navajam v prevodu akademika Kajetana Gantarja, *Leges Academiae Philharmonicorum Labaci Metropoli Carnioliae adunatorum*, dvojezična faksimilna izdaja SAZU, Ljubljana 1993, ob upoštevanju nekaterih prevodnih rešitev nestorja slovenske muzikologije dr. Dragotina Cvetka, *Academia Philharmonicorum Labacensis*, Ljubljana 1962, str. 36.

glasba človeškega bitja, tretji pa glasba, ki ima svoj izvor v glasbilih.«⁴ V srednjeveškem kvadriviju se je to izročilo oplajalo s krščanskim naukom in navdihovala motrilce glasbe vse do baroka, ko je enega poslednjih vrhuncev izpričal Atanzij Kircher v monumentalnem delu *Musurgia universalis – Vesoljno glasbotvorje* (1650), v katerem eruditsko obravnava ves razpon glasbe od akustičnih pojavov preko afektov glasbe in njihovega očiščenja v duši pa vse do glasbenega bogoslovja.

Vendar je za nas ta trenutek pomembno predvsem to, da Pitagorovo odkritje stalnih aritmetično izrazljivih razmerij v obliki zvočnih intervalov na monokordu kot tudi v obliki medzvezdnih konstelacij na nebu ter likovno ponazorljivih zemeljskih proporcev njegovim učencem naposled ni odstrlo le osupljivega uzrtja glasbe kot načina obstajanja veselja, ampak spričo pojmovanja zdravja kot ravnovesja sil in njihove ubranosti tako v duši kot telesu tudi okrepilo izvorno intuicijo o glasbi kot sredstvu za očiščevanje bolesi duše, medtem ko je bila medicina sredstvo za očiščevanje tegob telesa.⁵

A neznani pevec homerskih himen je zaslutil še daljnosežnejše poslanstvo medicine, ko je zapel navdihnjeno religiozno hvalnico Asklepiju,⁶ slovitemu Apolonovemu sinu in nedvomno najdrznejšemu med poboženimi heroji, zdravilcu bolezi, ki se ni hotel zadržati le pri lajšanju bolečin, ampak si je po pričevanju izročila kakor v predpodobi novega življenja onkraj smrti drznil obujati mrtve. V tej luči tudi Sokratova predsmrtna prošnja Kritonu, naj Asklepiju

4 Navajam po dvojezični izdaji Anicius Manlius Severinus Boethius / Anicij Manlij Severin Boetij, *De institutione musica / Temelji glasbe*, prev. Jurij Snoj, Ljubljana 2013, str. 26–27.

5 O tem se je ohranilo Aristoksenovo pričevanje; prim. Kirk & Raven, *The Presocratic Philosophers. A Critical History with a Selection of Texts*, Cambridge 1977, str. 229–230.

6 Prim. *Himno 16 Asklepiju*, v: *Homerske himne*, prev. Blaž Božič et al., Ljubljana, 2019.

ne pozabijo darovati petelina,⁷ prejme povsem nasproten pomen, kot mu ga pripišejo nedovzetni po zgledu nesrečnega baselskega filologa. Ne samo, da za filozofa življenje nikakor ni zavratna bolezen, ampak je nadvse dobrodošla vaja v umiranju,⁸ kolikor nas pripravlja na zagrobno življenje, kakor so to že pred Platonom in njegovim učiteljem verovali tako misti v Elevzini kot tudi orfiki in pitagorejci.

Vendar tudi glasba v sebi nosi nesluteno moč, s katero prav tako kot drzni Asklepij ne le ozdravlja, ampak tudi obuja v življenje. O tem ne pričujejo le že omenjeni duhovni spevi protestantskih baročnih skladateljev, ampak tudi z Janezovim *Razodetjem* navdihnjeni *Kvartet za konec časa* morda največjega med sodobnimi skladatelji Olivierja Messiaena. Zgodba o nastanku in prazvedbi te globoko religiozne skladbe za violino, klarinet, violončelo in klavir bi bila neverjetna, če bi ne bila resnična. V njej ne odzvanja le glasbena eshatologija, ki nas podobno kot ustanovno besedilo članov Akademije ljubljanskih filharmonikov usmerja onkraj temporalnosti, kjer »ne bo več časa«,⁹ ampak tudi zemeljska martirologija, v kateri se srečamo s surovim človeškim trpljenjem spričo podhranjenosti, boleznimi, mraza, duševnega in telesnega trpinčenja v taborišču.

Bilo je leta 1940, ko so po padcu Francije nemški vojaki zajeli Messiaena ter ga zaprli kot vojaškega ujetnika v taborišče v šlezijemskem Görlitzu. Kljub izgubi svobode skladatelj ni obupal nad bridko usodo, temveč je v nemogočih jetniških razmerah ne le zložil, ampak s tremi sotrpini glasbeniki v hudem mrazu celo izvedel svoj *Kvartet za konec časa* pred množico taboriščnikov in paznikov, četudi je imel čelist menda le tri strune. Kljub izredno modernemu glasbenemu izrazu je Messiaenova glasba množico taboriščnikov tako prevzela, da so bili z njenimi dolgimi mistično navdihnjenimi

7 Prim. Platon, *Fajdon* 118a.

8 *Ibid.*, 81a.

9 Raz 10,6.

vokalizami v nenadnem zamaknjenju ozdravljeni vsega trpljenja in dobesedno ugrabljeni onkraj časa ter za trenutek večnosti osvobojeni boleznim, umiranja in smrti.

Danes o tem pričujejo le navdihnjeni naslovi posameznih stavkov *Kvarteta*, ki s poetičnim transcendiranjem surovih okoliščin, v katerih je skladba nastala, še vedno pomirjajo dušo:

*I. Kristalna liturgija; II. Spev za angela, ki naznanja konec časa; III. Brezno ptic; IV. Medigra; V. Hvalnica Jezusovi večnosti; VI. Poblazneli ples za sedem trobent; VII. Mavrična prelivanja za angela, ki naznanja konec časa; VIII. Hvalnica Jezusovi nesmrtnosti.*¹⁰

A to še toliko bolj zmore sama glasba *Kvarteta za konec časa*, ki podobno kot mistično navdihnjeni baročni duhovni spevi Johanna Christiana Bacha in Heinricha Schütza še vedno odzvanja onkraj časa in osvobajajoče odstira pogled v večnost. In te osvobajajoče moči bodisi v mističnem izkustvu ali v trpljenju taborišča prekaljene glasbene Muze v dušah dovzetnih ne more več utišati nobena prisiljena udušenost.

Toda kako znova odkriti nadvse ozdravljajočo moč glasbe v našem koronskem času, ki zapostavlja skrivnosti duhovnega življenja na račun znanstveno razsvetljenih resnic? Kdaj smo se predali malodušju in pozabili, da se tudi na dnu obupa skriva upanje? In v boleznih ozdravljenje? In v nevarnosti rešilno? Kje se je izgubila večšina iskrenega pogovora? Spoštljivega odmerjanja besed in molka? Zvoka in tišine? Zaupanja in dvoma? Kam so odšli vsi prijatelji? Smo si res lahko le še sovražniki? Ali pa se nekdo le zlohotno poigrava z nami? Nas res lahko medsebojno nakopičene mržnje in srda, ki porajata hujše bolezni od vsakega virusa, osvobodi preprost vbrizg cepiva? Mar je zdravilo obenem lahko tudi

10 Prim. Boris Šinigoj, »Glasbena eshatologija Oliviera Messiaena: Kvartet za konec časa«, v: Tretji dan 8–9/1997, str. 108–112.

strup? Je mogoče zaupati v ozdravljenje s farmakoterapijo, ne da bi obenem ohranjali bližino s sočlovekom ali klicali k Bogu brez zakrivanja obličja? Kako naj polni duševne bolesi z masko na ustih še pojemo psalme, ne da bi udušili glasbeno Muzo, ki nas osvobaja predsmrtnega strahu?

Morda velja za začetek znova prisluhniti presunljivi ariji dobrega starega Johanna Sebastiana Bacha iz njegovega *Pasijona po Mateju*: »*Erbarme dich, mein Gott ...*«

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Tadej Rifel

Zapisano na FB. In še prej dva dodatka

*»Človek se mora odločiti, ali bo bogat zaradi stvari, ki jih pose-
duje, ali zaradi svobode, ki jo ima, da jih uporablja.«*

Ivan Illich

I.

Obstaja zelo lepa in preprosta primerjava med judi in kri-
stjani, ki sicer dve različni veri vidi kot del ene same resnič-
nosti. Tako judje kot kristjani namreč pričakujemo prihod
Mesija, le da eni njegov prvi, drugi pa njegov drugi prihod.

Nekaj podobnega bi lahko trdili za dva tabora, ki sta
postala zelo očitna ob razpravi glede smiselnosti cepljenja
proti kovidu (kar razkriva psevdoreligiozno dimenzijo do-
gajanja). Eni zvesto verjamejo zgodbi, ki nam jo že vse od
začetka posredujejo znanstvene in politične elite, drugi pa
tej zgodbi preprosto ne verjamemo in vidimo v njej vse kaj
drugega kot zgolj medicinski problem. No, oboji smo si pre-
cej podobni v tem, da bi najraje videli, da koviida in z njim
povezane nove resničnosti sploh ne bi bilo. Precej očitna
razlika med obema taboroma pa je v tem, da eni ta trenutek
vidijo nekje v prihodnjih dogodkih, drugi pa v preteklih,
ki jih sploh ne bi smelo biti. Prvi verjamejo temu, da jim
bo cepivo prineslo tako zeleno svobodo in vrnitev v staro
življenje. Drugi pa verjamemo, da gre že od začetka za spre-
minjanje dosedanje podobe sveta in da je v igri vsekakor več
kot samo boj proti epidemiji.

Kot verjetno mnogi med nami sem tudi sam na začet-
ku situacijo dojemal precej dramatično. V veliki meri sem
podlegel splošni histeriji, ki so jo precej uspešno ustvarili
mediji s posnetki prenapolnjenih severnoitalijanskih bol-
nišnic. Bolezni resnično nismo poznali in zdelo se je, da se

nam obeta prava apokalipsa. Ko gledam na situacijo z današnje perspektive, se mi še vedno zdi, da je virus presenetil in pretresel našo družbeno resničnost. Prav tako nimam razlogov, da bi dvomil o resnosti in tragičnosti težjih oblik obolenja. Ljudje so in bodo resno zbolevali za kovidom in njim naj velja posebna pozornost tako na preventivnem kot kurativnem področju. Od začetka uvajanja prostovoljnega cepljenja tudi nisem nikoli nasprotoval tej možnosti. Čeprav se mi zdaj zdi slaba, je še vedno boljša izbira za tiste, ki bi sicer lahko staknili hujšo obliko bolezni in so večinoma prepoznani kot najbolj ogroženi. Cepljenje je način, da zaustavimo širjenje virusa v populaciji, nikakor pa ni edini in – kot zdaj tudi že vidimo – niti ne najboljši način, da se mu uspešno zoperstavimo. Naravna imunost, ki jo dosežemo s prebolenjem, je za večino ljudi še vedno najbolj optimalna možnost, ki jo imamo. Predvsem z vidika tega, kako nenevarna je ta bolezen za večino prebivalstva. Seveda obstaja določeno tveganje, da huje zbolimo, ampak glede te možnosti obstajajo zelo natančni podatki za posamezno starostno skupino. Če pa kljub vsemu zbolimo, obstajajo tudi načini uspešnega zdravljenja, ki se jih sistematično potiska na stran. Z očitnim namenom namreč, da se promovira cepljenje. Žal so šle nekatere družbe že zdavnaj tako daleč, da je cepljenje, ki bi moralo biti svobodna izbira – gre namreč za način zdravljenja –, postalo obvezno za normalno sobivanje in sodelovanje v družbi.

Pritisk s cepljenjem zdaj po skoraj dveh letih stopnjevanja napetosti – ne pozabimo, da so najbolj uspešne tiste politike, ki uspejo razdeliti ljudstvo – očitno kaže na to, da je cilj vse kaj drugega kot samo uspešno spopadanje z boleznijo. Ustvarja se vtis, da imamo nadzor, da bi se čim več ljudi odločilo za cepljenje, ki je s strani centrov moči odločanja že zdavnaj sprejeto kot najboljši ukrep, čeprav je resnica ravno nasprotna. Tisto, kar se je na začetku zdelo malo verjetno in je bilo s strani mnogih pospremljeno z

opisom teorije zarote, se je sedaj gledano z drugega konca izkazalo za zelo verjetno. Dejansko imamo že v veliko državah uresničeno – kjer pa še ne, je pa to že v veliki meri vcepljeno (sic!) v glavah ljudi in zato vsaj nezavedno sprejeto – cepljenje kot pot do urejanja in nadziranja obnašanja in delovanja ljudi.

Oseбно mi je po nekaj mesecih od začetka ustvarjanja novih pogojev za sobivanje v sodobni družbi postalo jasno, da se nahajamo sredi sprememb, ki so že in bodo še zaznamovala življenje celotnih generacij. Opozoril bom na mojemu poklicnemu delu najbližje področje tega družbenega spreminjanja.

II.

Več let smo šolniki poslušali dvoje glede digitalnosti v šolskem prostoru. Po eni strani so nas svarili pred pretirano rabo digitalnih orodij, saj siromašijo pouk in že tako ali tako kvarijo sodobno mladino. Po drugi strani pa smo se lahko tudi podučili o smotrni uporabi določenih – očitno drugih – digitalnih orodij pri izvajanju pouka. Ta shizofrenost se ni mogla končati drugače, kot se je. Prvo zaprtje javnega življenja je šolstvu prineslo pričakovane rezultate. Po eni strani obsedenost s tem, da moramo tudi s pomočjo računalnikov izvajati pouk tako kot v živo, po drugi pa nemoč, da bi se smiselno spopadli z določenimi orodji, s katerimi bi olajšali naše delo. Manjkal je *smisel* našega početja in manjkale so *veščine*. Leta prizadevanj – verjetno niso bila ravno poceni – in opozarjanj pred stranpotmi digitalizacije v šolstvu ter programov za uspešno vpeljevanje njenih dobrot so se sesula v prah. Po moji oceni se je to zgodilo že med prvim tako imenovanim valom okužb, kar pa je sledilo, so bile samo še oblike počasnega umiranja.

Predrznost, ki sem si jo zato privoščil med prvim zaprtjem šol, ne gre pripisati toliko mojemu pogumu kot okoliščinam, ki so mi to omogočile. Odločil sem se namreč,

da bom dijakom med urami pouka na daljavo preprosto na glas prebral knjigo. Pouk mojega predmeta med šolanjem na daljavo je bil torej z vidika dijakov enak izkušnji poslušanja zvočne knjige. To je bil moj preprost odgovor na shizofrenost šolske situacije.

Še bolj zaskrbljujoče pa je tisto, kar se je zgodilo na področju usposabljanja učiteljev, s katerim se tudi delno ukvarjam. Med zaprtjem smo seveda vse naše seminarje z izjemo enega morali izvajati na daljavo. Posledica tega je, da tudi letos, ko so razmere sicer drugačne, učitelji pričakujejo izvedbo seminarjev v digitalnem okolju, saj je tako za njih lažje. Pa da se takoj posujem s pepelom, v resnici je lažje tudi zame. Nezanemarljivo je tudi, da manj stroškov zagotovo prinesejo izvedbe seminarjev, ki v celoti potekajo na daljavo. Pa je to tudi boljše? Odgovor je jasen. NE.

Zato mislim, da bi se v tem času morali predvsem vprašati – hvala Bogu nekateri so se vprašali in se vztrajno (sicer že deloma obupani) še naprej sprašujejo – čemu je namenjeno to navajanje na šolanje na daljavo. Odgovor seveda ni enopomenski. Je pa podoben kot na splošno pri celotni koronazgodbi. Cilj zagotovo ni kvalitetno šolanje, ampak tudi tokrat povsem očitna preobrazba načina življenja. Digitalizacija in nadzor gresta namreč z ramo ob rami. Izobraževanje se je še enkrat potrdilo kot sistem, ki nas navaja na potrošništvo. To tezo je odlično izpeljal in utemeljil Ivan Illich v svoji knjigi z naslovom *Razšolanje družbe (Deschooling Society)*, kjer predlaga sledeči ideal vzgoje in izobraževanja:

»Dober izobraževalni sistem bi moral imeti tri cilje: vsem, ki se želijo učiti, bi moral kadarkoli v življenju omogočiti dostop do razpoložljivih sredstev; moral bi opolnomočiti vse, ki želijo deliti svoje znanje, da najdejo tiste, ki se želijo učiti od njih; in končno bi moral omogočiti vsem, ki želijo predstaviti nek izziv javnosti, da to uresničijo.«

Na prvi pogled se zdi, da digitalnost tak ideal znatno podpira, saj presega določene fizične meje. Zadeva pa je

v resnici veliko bolj problematična in zgrešena. Zgrešitev prvega cilja je namreč v tem, da digitalizacija v veliki meri podlega določenim omejitvam, kjer so določena »spoznanja« bolj zaželena kot druga. Nadalje digitalizacija predvsem krči možnost srečanja med osebami in v veliki meri temelji na samouresničevanju. Slednje pa *drugega ne potrebuje*. Torej zgreši tudi drugi cilj. Še najbolj se z digitalizacijo približamo tretjemu cilju, ki ga izpostavlja Illich. Pa vendar gre tudi v primeru predstavljanja svoje ustvarjalnosti javnosti za nepogrešljivi vidik osebnega, torej živega stika. V nasprotnem primeru lahko podležemo nevarnosti samopromocije.

Digitalizacija šolstva ima preveliko ceno in v preteklem dobrem letu in pol se tega problema sploh nismo dotaknili, ampak smo, tako kot je značilno praktično za vsa področja, sledili glavnemu toku dogajanja. Izjemoma smo lahko slišali tragične zgodbe, ki jih je zaprtje družbe povzročilo na človeški duševnosti. Na splošno zavest to ni imelo nekega pomembnega vpliva. Zato nam je ostalo predvsem to, da še naprej opozarjamo na nevarnost tega zdrsa v samoumevno digitalizacijo življenja.

Zapisano na FB

Na koncu želim še enkrat deliti svoj zapis, ki sem ga objavil marca 2021 na socialnem omrežju Facebook in ga naslovil:

Igra ob letu osorej

(Zelo dolg zapis, vem. Nastal je iz globoke notranje potrebe po strnitvi misli, ki se pletejo v moji glavi že skoraj od začetka. Ja, kmalu bo eno leto.)

Delitev na tiste, ki so ZA, in tiste, ki so PROTI, je igra.

Igra se odvija zaradi tega, ker so se nekateri odločili, da je to bolezen za smrt, in ker se smrti načeloma vsi bojimo, pristajamo na pravila. Igro igramo, ker se je tako naposled odločila tudi večina.

Preden se torej podamo v nemogoč boj z mlino na veter (čeprav se ponekod ljudstvo vendarle uspešno upira, kot

npr. v nekem razredu, kjer starši niso dovolili, da bi njihovi otroci nosili maske), se vprašajmo, ali je igra sploh smiselna. Oziroma bolje: *v čem je smisel te igre?*

Na prvi pogled se zdi precej smiselno, da varujemo naše zdravje. Še posebej zdravje in življenje tistih, ki so najbolj ogroženi in za katere okužba z virusom lahko pomeni tudi konec življenja. Zato so ukrepi smiselni, ko nas varujejo tega, da bi umrlo še več ljudi, kot jih je že sicer ob vseh teh ukrepih. Običajno nimamo odgovora na to, kako bi zagotovili dovolj prostora za vse obolele. *Smrti zaradi ukrepov so potisnjene v ozadje.*

V sebi že slišim očitke, da na vse pretege hočem nasprotovati očitnemu. Ja, očitnemu, ki očitno ni tako zelo očitno. Vsaj peščici očitno ne. A tudi ta peščica po mojem mnenju dela usodno napako, ker že vstopa v igro. Proti znanosti se ne moreš boriti samo z drugačno znanstveno razlago. Vsi ukrepi so tako ali drugače znanstveno podprti, če že ne utemeljeni, čeprav za nekatere lahko brez skrbi rečemo, da so precej trhli in predvsem precej kratkoročni. V ozadju je namreč vedno znova strah, da se ne bi okužili in posledično sprožili verižno reakcijo obolenj, preobremenjenosti bolnišnic in končno večjega števila umrlih.

A izkušnja nas uči tudi o drugi(h) možnosti(h).

»Dobro,« se sprašujete, »kaj je torej tvoj odgovor?« Zagotovo ne bom mogel zapisati vsega. In zagotovo ne bom napisal pravilnega odgovora. Kar bom zapisal, bo predvsem drugačno od tega, kar ves čas poslušamo in se nam kaže kot edino smiselno.

V ozadju trenutnega stanja je zavedanje, da moramo storiti vse, da ostanemo čim dlje na svetu. To pomeni, da smo lahko tudi več mesecev priklopljeni na neke aparate, brez stika z življenjem, ki je v nas in okoli nas. Ali pa, kar je v resnici tudi zelo hudo, da trpimo zaprti v samoti in ločenosti od drugih. Obvladuje nas (naivno) prepričanje: trpljenje in bolečina morata izginiti! Plačujemo pa davek: odnosi s

tistimi, ki nam v življenju pomenijo največ, so potisnjeni v ozadje. Ne govorim o tem, da ne bo pomote, da trpljenja in bolečine ne bi smeli lajšati in da naj ljudje raje v mukah umirajo doma (čepprav se to dejansko dogaja, a ker ne gre za težave z dihanjem, ampak za notranje, da bo bolj očitna primerjava, duhovne stiske, se pretvarjamo, da vendarle rešujemo življenja.) Govorim preprosto o tem, da se življenja ni vedno razumelo na tak precej mehanski način. Ko si bolan, greš v bolnico. Ne, ko zbolíš, je tvoj cilj, da ozdraviš ali pa da preprosto živiš z boleznijo. In bolnica ni edini prostor ozdravljenja. Življenje pa zdravi tudi, ko vse drugo zataji. Ja, vem, da se sliši noro, a naj podam konkreten primer.

Če bi me vprašali, ali naj svoje zadnje dni življenja preživim stran od svojih najdražjih, pa čepprav bo to sicer prineslo manj boleče umiranje, bi najbrž, tako kot še marsikdo, izbral drugo možnost. Prva je namreč ta, da me odpeljejo stran od svojcev v bolniško sobo, kjer bi najverjetneje moje zemeljsko življenje še rešili in ga podaljšali. Dobro, boste rekli, pa saj to lahko pomeni tudi to, da se boš lahko zdrav vrnil nazaj med svoje najdražje. Ja, seveda lahko pomeni tudi to. Ampak tega v resnici ne vemo. Koliko ljudi gre v bolnišnico in tam umre – in tam umre v osamljenosti in zapuščenosti! Zakaj? Ker smo menili, da bomo s tem ukrepom podaljšali ali celo rešili življenje. V aktualni situaciji je prišlo do porasta tega. Ja, se zavedam, reševali smo življenja, ampak hkrati smo ljudi pustili umirati v samoti, stran od življenja. Ali razumete?

Vem, vse to se sliši noro in tudi je. Noro v očeh tistih, ki menijo, da je glavna skrb današnjega človeka, da živi *čim dlje* živi, ne pa da živi *izpolnjeno*. Kvantiteta pred kvaliteto. Resno se vprašajmo, kaj si želimo zase. Devetdeset let zdravega življenja? Ali pa mogoče visoko število let ni tako pomembno, kot je pomembno to, da smo izpolnili svoje poslanstvo na tem svetu, da smo umrli srečni in v miru s seboj in z drugimi? Če je cilj, da živimo dlje, potem tudi 90 let ni

dovolj, saj bi radi živeli 100 ali morda 110 let, čeprav vemo, da je to zelo redko in za večino ljudi praktično nemogoče. In to nas žalosti in stiska. Na to struno igra sodobna medicina, ko nam obljublja zdravje in za ceno tega podaljšuje življenje. No, lahko ga pa tudi skrajšuje za ceno »dobrega umiranja«. Seveda hkrati ta ista medicina rešuje življenja, kar je vsekakor njeno hvalevredno poslanstvo. Ni pa nujno, da je to reševanje vedno povezano s kvaliteto življenja. Če se je oseba odločila, da želi svojo bolezen preboleti na drugačen način, celo na bolj boleč in tudi s trpljenjem pospremljen način, potem je naša naloga, da to dopustimo. Tako kot dopustimo, da nekdo odide v bolnišnico že samo zato, ker misli, da je bolan. Saj to poznamo, mar ne? Zato problem preobremenjenosti bolnišnic ni samoumeven, ampak je tukaj zato, ker smo se tako odločili. Ker smo navajeni, da gremo v bolnišnico. Težko je sicer verjeti, da bi kdo ostal doma, ko ne more več sam dihati. Še težje si je predstavljati, v resnici nas je tega groza, da bi ob prihodu v bolnišnico ugotovili, da za nas tam ni prostora. To nas straši, tako obmolknemo v iskanju neke alternative.

Tudi sam dolgo nisem našel nekega smiselnega odgovora. Potem pa sem spoznal, da nas je strah tudi tega, da bi nas bilo strah. Zato še toliko bolj verjamemo pravilom igre. Česa nas je v resnici strah? Smrti? Da, smrti. In zato smo pripravljeni tudi nehati živeti življenje brez strahu. Življenje, ki se ne boji tega, da bi se znašlo v situaciji, ko ne bo postelje. Lahko to zahtevamo od drugih? Ne moremo. Lahko to zahtevamo od sebe? Lahko.

Naj povem še en primer. Resničen. Huda bolezen lahko človeka spravi ob življenje. Vendar se je neka oseba odločila, da bo s to boleznijo živela in se ne bo preveč obremenjevala. Na žalost sorodnikov je svet zapustila prej, kot bi si želeli. Z določenimi bolečinami, ki jih je voljno prenašala. Vendar se je videlo, da ta oseba trpi tudi, ko je v bolnišnici. Ni bila vajena tega načina, pa ne zaradi trmoglavosti ali nekega

načelnega odpora. Ne, ta oseba ni poznala takih nagnjenj. Preprosto ni bilo v njeni zavesti tega imperativa, da bi morala za še tako hudo bolezen nujno k zdravniku po pomoč. Sprejeti bolezen in jo pretrpeti. Noro! Nesmiselno. Neumno. Pa vendar možno in resnično.

Igra ima torej temeljno predpostavko v prepričanju, da bo bolezen umorila množice ljudi. V resnici pa ne gre za številke. Smrt enega, recimo mojega najbližjega sorodnika zaradi tega virusa, obrne moj svet na glavo. Strašijo nas torej s tem, da lahko konec koncev umremo tudi mi. Seveda lahko. Ampak ali se tega bojimo do te mere, da bomo naredili čisto vse, samo da ne zbolimo? Nekateri so se odločili, za to, saj jim je najbolj pomembno zdravje. Njihova pravica je, da se zaprejo in se zaščitijo do skrajnosti. Da se distancirajo, zamaskirajo, testirajo do onemoglosti in končno tudi cepijo, če želijo. *A vendar na svetu živijo tudi tisti, ki vsega tega ne želijo.* Niso nobeni teoretiki zarote, nobeni dežurni kritiki oblasti (čeprav se tudi med njimi najdejo taki, je pač tako), ampak predvsem ljudje, ki si želijo k problemu pristopiti na drugačen, recimo temu bolj celosten način.

In spet slišim, kako se igra vrti dalje. Prav, ali naj potem kar vse razpustimo in dovolimo, da nam umre tisti določen odstotek najbolj ogroženih? Ne, ta dilema je zopet vsiljena. Nihče si ne želi, da bi kdo umrl kar tako zaradi neke brezbržnosti. Sploh ne gre za to. Ne pristati na ukrepe ne pomeni, da smo brezbržni. Pomeni ravno nasprotno, da smo pozorni še na kakšen drug vidik od gole zaščite telesnega zdravja in življenja ter premagovanja strahu z nekimi kratkotrajnimi in na videz dobronamernimi rešitvami. Seveda je tukaj veliko zmede, ker določeni krogi res trdijo, da je ta virus popolnoma nenevaren. Potem pa se pretvarjamo, da ne bo nič hudega. Ampak dejansko je hudo za tistega, ki hudo zboli, mar ne? In smrt je huda stvar, ne glede na vse. Pa vendar ni nujno, da bi ostajali ujeti v primežu tega stalnega strahu.

Zboleti in umreti ali pa zboleti in živeti ... Če se bomo navadili na to, da je edino smiselno orodje preživetja zaprtje, odmik, izoliranost in s tem povezani ukrepi samozaščite, ker bo to očitno trajalo še nekaj časa, potem bomo zagotovo (v veliki meri smo že) igrali igro preživetja, v kateri nikoli ne bo dovolj varnosti, gotovosti, zaščite ipd. Alternativa vsemu temu pa ni samo v tem, da smo proti, ampak predvsem v tem, *da smo zmožni pokazati, kako je življenje kljub nevarnostim, negotovostim in določenim pritiskom še vedno lahko svobodno, umirjeno in predvsem neustrašno.*

Si bomo dovolili vzeti življenje, ki ni samo strah pred smrtjo, ampak je tudi pogum, da bolezen premagamo? Da nam to uspe, pa ni nujno, da pristanemo na rešitve, ki nam jih ponujajo takšni in drugačni sistemi. Seveda se jim lahko podredimo in sprejmemo to igro. Lahko pa tudi tvegamo in ohranimo neodvisnost in predvsem drugačno razumevanje življenja, ki vključuje tudi bolečino in trpljenje in nenazadnje celo smrt, če je to za nas sprejemljivo.

Je pa težko, ker igre ne vodimo samo mi. Sam recimo še ne zmorem, da bi se resnično *ne prilagajal več temu svetu* in bi zmozel živeti zares svobodno. Tudi sam bolj ali manj sprejemam nesmiselne ukrepe in z dneva v dan živim z njimi. Obstaja pa upanje.

Proti strahu je edino zdravilo življenje. Mi pa smo očitno pristali na to, da obstaja zdravilo, ki nam daje življenje. Celo sodobna Cerkev je pokleknila. Življenje pa ni samo v tem, da si zdrav, ampak da živiš. Celo, če umreš. Noro!

Karel Gržan

Dramilo
slovenskemu narodu

Sedanji svet

Nas poštenost zapustila,
in odkritosrčnost spi,
je pobožnost v kot se skrila,
za pravico pota ni.

Zdaj ljubezen omaguje,
dobrotljivost v ječi je;
pravo vero zlo vgašuje,
čednost pa za kruhom gre.

Zdaj resnica pokopana
in zaupanje nori;
sramežljivost je zaspana
in na steni vest visi.

bl. Anton Martin Slomšek

Oj, ljudstvo ti slovensko, zlata vredno!
Pošteno, umno, kakršnih je malo;
kakó si tem sleparjem v róke palo,
ki te v pogubo vodijo dosledno?

Pred svétom sramoté, grdé te vedno
in ti za vse jim to še daješ hvalo;
s častjo poprej si se imenovalo,
zdaj si ne upaš v družbo več sosedno.

Kakó ti z blagom tvojim gospodari
ta zarod, samopriden in nesramen,
ki prid le in dobiček mu je mari!

Ti prosiš kruha – on ti daje kamen;
kaj ti še dosti dolgo ne slepari?
Bog te odreši tega zlega – amen!¹

1 Josip Stritar, *Dunajski soneti*, V. sonet, objavljen leta 1872.

Dramilo

Popolnoma razumem, zakaj morajo biti v času covid omejevanj zaprte knjižnice, medtem ko lahko na polno delujejo supermarketi. Makaroni nahranijo le telo, knjige hranijo in budijo misel, in to je v času dirigirane enoumnosti ne le politično, pač pa (kdo bi si mislil!) celo znanstveno nedopustno. Kar naenkrat so bili v javnost naplavljene določeni² strokovnjaki kot glasniki ‚znanstvenih‘ stališč. Znanstvenikom, ki so morali do sedaj v raziskavah tehtati med vsemi danimi argumenti, je bilo ‚strokovno‘ določeno, da je znanstveno le to, kar je enoumno v skladu z resnico Interesa. Misliti izven ‚Resnice‘ je blodnja, neznanstveno ... in to razglašati (četudi spregovorijo vrhunski strokovnjaki z jasnimi dokazi) je lažna novica (*Fake News*), teorija zarote, ki jo je treba smešiti, brisati, zaničevati ... Vsako soočenje stališč *pro et contra* z namenom osvetlitve/zbistritve, kaj je v dani situaciji najbolje, je v uradnih medijih nedopustno. Resnica je ena (Kako religiozno!). In Bog ne daj, da bi kdo ozavestil: enoumno = neumno,³ enoumnost = manipulativno, diktatorsko. Saj je znano: tudi Hitler, Stalin in ostali

2 Besedo *določeni* uporabljam tako v pomenu: *posameznih*, kakor tudi v pomenu: *od nekoga določenih* (se ve, da Od Interesa) in zato javno izpostavljenih.

3 Spominjam se svojih srečevanj z Antonom Trstenjakom. Bila so strnjena na obdobje štirinajstih dni v letu 1990, ko sem na Brezjah na Gorenjskem vodil (v dveh terminih po teden dni) duhovne vaje za šolske sestre. V tem času sem bival v spodnjih prostorih majhne hiše poleg samostana. V zgornje prostore se je iz Ljubljane umikal v ustvarjalni mir Anton Trstenjak. Srečala sva se že prvi dan in potem sva vsak dan posvetila ‚urico ali dve po kosilu‘ kramljanju o marsičem. V spominu mi ostaja njegova misel: »Kadarkoli in kjerkoli boš naletel na enoumnost, vedi, da gre za neumnost. Enoumno(st) = ne-umno(st).

diktatorji so dopuščali misliti – a le ‚pravilno‘, v skladu z dirigirano resnico. Kopija situacije našega časa!

Prav tako razumem, zakaj so morale biti ob velikonočnih praznikih, in to v času, ko so bili veliki nakupi dopuščeni, cerkve (tudi letos) zaprte. Ker so obnebe Svetega, kjer Zavest drami zavest v posameznikih, kar je za zlikovce sila nevarno, saj navDih razpira spone manipulatorskih prijemov in osvobaja misel na krilih D/duha. Izpovedujem se: ko sem s svojim župnikom letos v prazni cerkvi obhajal vstajenjsko velikonočno mašo, mi je zastal glas. Obred sva morala prekiniti, ker me je preplavila globoka žalost, ki je privrela na plan. Trgovine, kjer ni bilo mogoče ohranjati predpisane varnostne razdalje in drugih ukrepov, so lahko delovale; cerkve, kjer smo do podrobnosti upoštevali varovala, pa so ljudem zaprli. In višji predstojniki – odgovorni v cerkvi so to logiko in ravnanje dopustili! Nepomnjeno v zgodovini krščanstva! Osebnostno verjamem, da bo zgodovina presodila to vdano predanost Interesu⁴ kot neprimerljivo večji škandal v primerjavi s tistim pred leti – mislim na finančnega v mariborski nadškofiji.

In gledališča ... Ja, tudi gledališča so silno nevarna. Pomislite, da bi v tem korona času uprizorila Cankarjeve

4 V javnost je prodrlo pismo Johna D. Rockefellerja, v katerem med drugim beremo: »Pozornost bomo usmerili na denar in materialne dobrine, da se ne bodo nikoli povezali s svojo notranjostjo. Od sebe – od njihove notranjosti jih bomo speljali z razvratom, zunanjimi užitki, videoigrami ... Nikoli se ne smejo v svoji notranjosti povezati z Enostjo vseh. /.../ Nadzirali bomo vse vidike njihovega življenja in jih usmerjali, kako naj razmišljajo in delujejo. Neopazno jih bomo vodili in mislili bodo, da so svobodni. /.../ Tako bomo delovali, dokler ne dosežemo končnega cilja.« Človeka je potrebno speljati na/v površnost, ga odtujiti od njega samega, notranje zaznavnosti. Ko nas spravijo na površje, se z nami zlahka igračkajo. Staro delfsko – preroško naročilo je: »Človek, spoznaj samega sebe!« Ne daj se odtujiti od lastne biti, kajti v njej si v svoji izvirnosti božanski – v duhovni subtilnosti v notranji navezi z vsem(i). Tvoja bit, prebujena v Biti vseh bitij!

Hlapce ali pa *Pohujšanje v dolini Šentflorjanski*. Tako bi postavili na ogled situacijo, ki se globalno dogaja. Ljudje bi lahko prepoznali, da je svet trenutno en sam veliki oder in mi smo igralci, kot je zapisal William Shakespeare – igralci v načrtovani predstavi, v kateri imajo po scenariju predpisano vlogo tako uradni politiki kakor uradna duhovščina, tako k javnosti pripuščeni strokovnjaki kakor javni mediji in vsi ostali. Interesu ne le predani, ampak v večini tudi prodani sodelujoči na pozicijah manipulatorskega vpliva na narod.

Dogajanje poteka, kot je zapisano v scenariju

Le nekaj prebujenih posameznikov vznemirja predpisan potek, ki se odvija proti načrtovanemu končnemu cilju. Ta je: *The Great Reset*,⁵ po katerem bomo vstopili v Novo dobo.⁶

-
- 5 Klaus Schwab, izvršni direktor Svetovnega gospodarskega foruma je potreboval izjemno kratek čas, da je (v soavtorstvu z Thierryjem Malleretom) že julija 2020 izdal knjigo *Covid-19: The Great Reset*, v kateri predstavi »ideje o tem, kako bi lahko in bi morda moral delovati svet po pandemiji.« Pandemija omogoča, da ni za manipulacijo načrtovanega sveta nobenih prepovedi. Paradoksalno je, da v knjigi Schwab in Malleret priznavata, da je Covid-19 »ena izmed najmanj smrtonosnih pandemij, ki jih je svet doživel v zadnjih 2000 letih.« Vendar pa je prav ta virus predstavljen kot velika priložnost, da se doseže *The Great Reset* – družbena sprememba brez primere v zgodovini človeštva. V knjigi naroča: »Dobro izkoristite pandemijo. /.../ Ne dovolite, da kriza propade.«
- 6 Ogledal sem si posnetek predavanja Naohiro Mourija, izvršnega podpredsednika in glavnega revizorja AIG (*American International Group*), ki je potekalo v sklopu Inštituta notranjih revizorjev (IIA – *The Institut of Internal Auditors*) v Singapurju od 25. do 27. oktobra 2017 (*Annual Conference and Global Internal Audit Leadership Summit 2017*). V predavanju, naslovljenem *Transforming Internal Audit*, je predavatelj, preden je začel predavati o razvoju notranje revizije, uvodoma spregovoril o smernicah oz. osmih napovedih, ki jih postavlja pred družbo Svetovni gospodarski forum (WEF) in naj bi bile uresničene v svetu do leta 2030 (udejanjajo *Agendo 2030*). Prva napoved, izrečena in prisotnim v dvorani tudi izpisana, pravi: »Ničesar ne boš posedoval in boš srečen. Karkoli boš želel, si boš izposodil in prineseno ti bo z dronom.« Poslušalci so (tudi

Takrat, po napovedih manipulantov Interesa, »svet ne bo več takšen, kot je bil.«⁷ Med moteče posameznike (Bogu hvala, saj jih ni tako malo – niti lokalno niti globalno) sodi soavtor knjige *Resnica vas bo osvobodila*, Anton Komat, ki (tudi) v času korona-histerije s svojo zapisano in govorjeno

to določilo sprejeli brez komentarjev – vsi so molčali. Revizorji so vdano sprejemali napovedi – »standarde in smernice«, po katerih bodo postali nadzorniki družbe. Saj poznamo svetopisemski rek: »Če pa slepec slepca vodi, padeta oba v jamo« (Mt 15,14).

- 7 Kako zelo papagajsko so izvoljenci narodov ponavljali to izjavo Henryja Kissingerja, objavljeno aprila 2020 v *Wall Street Journalu* v članku, zgovorno naslovljenem: »Pandemija koronavirusa bo za vedno spremenila svetovni red.« Priča smo popolnoma vdani (in s helikopterskim denarjem tudi prodani) predanosti tistih, ki bi morali zastopati svoje volivce, pa so se sprevrgli v sodelavce globalnega Interesa. Sicer je pa trenutno takole: kdor se na ključnih funkcijah ne podredi Scenariju, je zlepa, če ne gre drugače, pa zgrda, odstranjen. Med te je sodil npr. predsednik Tanzanije John Magufuli, ki je bil sicer doktor znanosti s področja kemije. Dosegel je, da Tanzanijci sprva niso bili poskusni zajčki za ne dovolj preverjena in potencialno škodljiva cepiva. Ko se je začela korona pandemija, je med prvimi posumil, da gre za plandemijo, uvedeno tudi s pomočjo testov PCR. Zato je poslal v analizo s testi PCR vzorce papaje, koruze ... Vsi testi so bili pozitivni na koronavirus. Odslovil je predstavnike WHO, zavrnil *lockdown*, v državi niso uporabljali testov PCR. V januarju 2021 je izjavil: »Cepiva so nevarna. Če bi bili belci sposobni tako hitro napraviti cepivo, bi ga že zdavnaj naredili za AIDS, malarijo, tudi tuberkulozo bi že izkoreninili ...« Najprej je doživljal silovite napade preko za to plačanih medijev. Ker pod njihovimi pritiski ni klonil, je sicer čil in zdrav John Magufuli 17. 3. 2021 nenadno umrl (uradno) zaradi problemov s srcem (Vam je znano, da pištola na elektromagnetni pulz povzroči problem s srcem, in to s smrtnim izidom?). Podobno je bilo pri dolgoletnem predsedniku Burundija, Pierreu Nkurunzizaju, ki je prav tako umrl (in sicer 8. 6. 2020) zaradi srčnega zastoja – seveda gre spet za uradno diagnozo. Star je bil 55 letin odličnega zdravja... Njegov problem je koreninil v nepokorščini Interesu, ki tako ali drugače pokori tiste, ki nočejo pokoriti svoje dežele v jarem covid-plandemije. Od Interesa dobro plačani mediji – npr. *Guardian* (dobil je ,covid podporo' v znesku 87 milijonov!) pa so lažno poročali, da je umrl zaradi covida.

besedo, podprto z dejstvi, vznemirja diktatorsko politično in strokovno enoumnost, ko drami zavest in budi misel v zavedanje.

Vsekakor je Komat za nas rešilen, za Interes pa moteč element. Vse poteka po natančno načrtovanem scenariju, ki ga je preigraval v New Yorku Center za zdravstveno varnost Univerze John Hopkins⁸ v partnerstvu s Svetovnim ekonomskim forumom in fundacijo Billa in Melinde Gatesa, 18. oktobra 2019 – torej približno šest tednov pred izbruhom koronavirusa v Wuhanu na Kitajskem. Dogodek 201 (Event 201)⁹ je bilo poimenovano to načrtovalno srečanje za tik pred zdajci udejanjeno plandemijo, ki ni nič drugega kot biološka vojna¹⁰ proti človeštvu z namenom udejanjiti Nov svetovni red. Seveda na Dogodku 201 niso govorili o virusu covid-19 – imenovali so ga »Caps« – čeprav je imel ta Caps takšno obliko, pod katero nam predstavljajo covid-19¹¹ in je

-
- 8 Eric Toner, znanstvenik Centra za zdravstveno varnost Univerze Johns Hopkins, ki ji je Bill Gates doniral 20 milijonov dolarjev, je v resnici razvil študijo že tri mesece pred dejansko pandemijo, v kateri je prikazal širjenje virusa v svetovnem obsegu. Simulacija pandemije, ki jo je Eric Toner pripravil za Svetovni ekonomski forum (WEF) in Fundacijo Bill&Melinda Gates oz. Event 201, ima impresivne podobnosti z dejanskim stanjem v času pandemije.
- 9 Že leta 2010 je Rockefellerjeva fundacija objavila dokument z naslovom *Scenariji za prihodnost tehnologije in mednarodnega razvoja*. Na 18. strani tega dokumenta najdemo fiktivni scenarij za čas načrtovane pandemije. V scenariju med drugim piše, da je treba simulirati dogodek pandemije, tik pred sprostitvijo virusa. Prav presetljivo, kako zelo natančno po tem scenariju poteka plandemija.
- 10 Francoski virolog, Luc Montagnier, Nobelov nagrajenec za fiziologijo in medicino, izjemna znanstvenica na področju biokemije in molekularne biologije Judy Mikovits, japonski nobelovec Tasuku Hondžo in številni drugi trdijo na podlagi argumentov, da je bil virus umetno ustvarjen (seveda na naravni osnovi), saj bi narava za primerno mutacijo potrebovala vsaj 800 let.
- 11 Preden se dogodi nov manipulativen poseg, le tega neredko vnaprej vizualno predstavijo – v naše (ne)zavedno ga vnesejo kot podobo, da ga udomačenega pozneje lažje sprejmemo. Ne le v filmih, tudi na ključnih prireditvah nam dajo videti, kar se bo uresničilo

bil pod tem nazivom že pred tem patentiran.¹²

In kaj so bili glavni sklepi sestanka? Seveda navajam samo nekatere:

v realnosti. Tako je bila že leta 2012 na odprtju Olimpijskih iger v Londonu predstavljena covid-plandemija. Že v prvi točki po dvigu angleške zastave smo bili priče grozljivemu rovarjenju virusa med prebivalstvom: prikazan je bil ogromen bolniški prostor s številnimi posteljami, bolniki, bolniškim osebjem, nad katerim dirigira bolezenskemu dogajanju Zli duh. In končni vrhunec te točke otvoritvene predstavitve prihodnjega dogodka je bil prikaz zelo natančne oblike virusa covid-19. Predstave in »filmi nas pripravljajo na krize, katastrofe, pandemije – na prihodnost. Pogosto so posneti po resničnih dogodkih, ki se bodo šele zgodili« (Marcel Štefančič, jr.). Britanski igralec Jude Law je leta 2011 odigral eno izmed vlog v filmu *Kužna nevarnost (Contagion)*. V intervjuju za GQ je igralec izjavil, da se korona-situacija, ki jo doživljamo, dogaja po vnaprej pripravljenem scenariju. »Med snemanjem filma so z nami sodelovali številni znanstveniki in strokovnjaki, ki so nam zaupali, da je scenarij, po katerem smo takrat snemali film za občinstvo, tudi scenarij, ki ga bomo v resničnem življenju doživeli čez nekaj let. /.../ Ko se je začelo leto 2020 in so v medijih govorili, da se v zadnjih mesecih na Kitajskem širi virus, na žalost nisem bil presenečen. Vedel sem, da se je začelo uresničevati, kar so mi govorili pred devetimi leti.«

- 12 Richard Rothschild je z nizozemsko vladno organizacijo patentiral *Sistem in metodo za Covid-19* štiri leta prej, preden je uradno bolezen sploh obstajala. Pravzaprav je patentiral biometrične teste za Covid-19 kar dvakrat: 13. oktobra 2015 na Nizozemskem in pozneje, leta 2017, tudi v ZDA. Kako je Richard A. Rothschild lahko domislil sistem in metodo za testiranje bolezni Covid-19, ki (uradno) še ni obstajala? In kako je mogoče, da so v letih 2017 in 2018 države kupovale na milijone diagnostičnih instrumentov za to neobstoječo bolezen? Na internetnih straneh WITS-a (World Integrated Trade Solution) – torej na softveru, ki ga je investirala Svetovna banka, so bili namreč objavljeni dokumenti, ki dokazujejo, da so posamezne države kupovale opremo (teste, aparate ...) za covid-19 že leta 1918, ko covid-19 še ni bilo. Ti podatki so bili odkriti 5. septembra 2020 in objavljeni na družbenih omrežjih. Že naslednji dan je WITS spremenil prvotno oznako *covid-19* z *Medicinski testni kompleti*. Kako razložiti covid-19 v letu 2018? Nič od tega ni smiselno, razen če to, kar se dogaja, ni le pandemija, pač pa tudi plandemija. Sam po sebi se ponuja sklep, da je Covid-19 v poslanstvu udejanjenja novega svetovnega reda.

- Bistveno je obdržati kontrolo nad informacijami; treba je centralizirati vir informacij (WHO). Kar ni v skladu s tem, je treba označiti kot teorijo zarote, kot *Fake News*. Vplivati je treba na spletne platforme. Kar ni v skladu z uradnim stališčem, je treba preganjati, kaznovati ..., kot ogrožajoče.
- Potrebno je centralizirati odločanje preko Združenih narodov – Svetovne zdravstvene organizacije (WHO).
- Potrebno je vključiti verske organizacije v prenašanje naših sporočil.
- Potrebno je premagati gibanje proti cepljenju.

Sklenili so, da mora biti celotno prebivalstvo cepljeno. 19. decembra 2019 je Bill Gates tvitnil, da je »še posebej navdušen nad tem, ker bi lahko naslednje leto doživeli eno najboljših prodaj cepiva v svetovnem zdravstvu.« Kako zanimivo: svetovni proizvajalec cepiv št. 1 najprej zagotavlja, da se bo pojavila pandemija, ki je tako rekoč že na poti,¹³ nato pa organizira vajo za neizbežno globalno pandemijo, na kateri poudarijo, da bodo cepiva edina rešitev. Alternativa ni dopuščena.¹⁴ Takoj za tem pa izbruhne napovedana

13 Kot TED govornik je Bill Gates že leta 2015 v govoru zastraševanja in reklamiranja cepiv tudi grafično prikazal virus Covid-19 in izjavil, da je tako videti največja katastrofa današnjega časa.

14 Zoper covid poznamo kar nekaj dokazano učinkovitih zdravil. Med njimi je posebej izpostavljen hidroksiklorokin, ki so ga odstranili iz uporabe in ga celo prepovedali, čeprav v zgodnji fazi zdravi bolezen. Nobelovec prof. dr. Luc Montagnier je izjavil: »Obstajajo terapije, zdravila, ki ne stanejo veliko. Na primer azitromicin, hidroksiklorokin, razna zelišča, ki so učinkovita zoper malarijo ...« Seveda tudi ivermektin. »American Frontine« zdravniki (in ne samo ti) so se javno izpostavili in spregovorili o pozitivnih izkušnjah s tem zdravilom. Šli so pred kongres, imeli so javno zaslišanje, a so jih utišali, izbrisali njihovo spletno stran, posamezni zdravniki so doživeli preganjanje ... Potem pa: 26. decembra 2020 smo lahko prebrali na spletnih straneh, kar smo si lahko tudi ogledali na posnetkih: »Farmaceutvska tovarna, ki proizvaja hidroksiklorokin, je skrivnostno eksplodirala in je v plamenih.« 20. decembra je bil proizvodnji obrat SCI Pharmtech v mestu Taoyuan v Tajvanu, ki je še edini proizvajal hidroksiklorokin, doživel kazen, ker je še vedno, kot edini, izdeloval poceni in zelo učinkovito zdravilo zoper virus. Poročila so takoj

pandemija in ves svet se ravna po navodilih Billa Gatesa: WHO slepo sledi njegovim direktivam, njeni znanstveniki jih utemeljujejo in predpisujejo,¹⁵ svetovni voditelji jih s strokovnjaki vsiljujejo in verske organizacije (med njimi so seveda izjeme) pa jih pri tem podpirajo.¹⁶

navajala sum, da je bilo treba s strani Interesa odstraniti podjetje za izdelavo poceni in zelo učinkovitega zdravila zoper virus.

- 15 Čepprav ob tem tudi dvomijo. 2. in 3. decembra 2019 je Svetovna zdravstvena organizacija gostila v Ženevi svetovni vrh o varnosti cepiv. Priča smo bili številnim nepričakovanim izjavam strokovnjakov, ki so dotlej kljub vsem nasprotnim dokazom vztrajali, da so cepiva varna in učinkovita. Udeleženci so namreč odkrito izražali dvom v varnost cepiv. Tako je, na primer, dr. Soumya Swaminathan, glavna znanstvenica pri WHO, ki v reklamnem spotu za cepiva zagotavlja popolno brezskrbnost, na srečanju izjavila: »V mnogih državah nimamo dobrih nadzornih sistemov za varnost. Preprosto nimamo odgovorov, zakaj pride do smrtnih primerov. /.../ Pri številnih zdravlilih se seznanimo z neželenimi učinki šele potem, ko so že v uporabi.« Še par izjav: Dr. Martin Howell Friede, koordinator, Inicijativa za raziskavo cepiv pri WHO: »Največje skrbi, ki jih vidimo v zvezi z zdravjem, so obtožbe o dolgoročnih neželenih učinkih.« Dr. Marion Gruber, direktorica, Pisarna za raziskovanje cepiv in pregledni center za evalvacijo in raziskave, FDA: »Klinični poskusi pred pridobitvijo licence za prodajo morda niso dovolj dobri. /.../ Težava za oceno varnosti je čas spremljanja. Dlje časa, ko proučujemo učinke cepiv, več nezaželenih posledic se pokaže.«
- 16 Na veliko soboto 2021, tik pred velikonočnim praznikom, je poslala država nekaterim, ki uporabljamo mobilne storitve, sporočilo, informacijo dneva ob velikonočnih praznikih s sledečo vsebino: »Nadškof msgr. Stanislav Zore: Vabimo vas, da vse velikonočne obrede, ki jih lahko izvedete v krogu družine, pripravite s preprostim srcem in jih opravite skupaj s svojimi domačimi. Upoštevajmo ukrepe, vse, ki jim zdravje to dopušča, pa vabim, da se cepijo.« Moram priznati, da mi je, kljub temu, da je bil za mano postni veliki petek, postalo slabo. Pripisano je bilo še naslednje voščilo: Škof evangeličanske cerkve mag. Leon Novak: »Vsak izmed nas lahko bistveno prispeva k temu, da se širjenje virusa ne okrepi, temveč da počasi usiha. Praznujmo velikonočne praznike doma, v ožjem družinskem krogu, brez obiskov ali skupnih izletov.« In potem je bil na sporočilo prilepljen smeško z masko na obrazu (še smešku so skrili nasmeh!) in ob njem: »Ravnajmo odgovorno. Zaščitimo

Obstaja nezanesljiv test za covid-19, po katerem so sodelavci plandemije zelo zanesljivo prepoznani

In s testom se razkrijejo sami. Uporabljajo namreč test PCR,¹⁷ ki ne odkrije zanesljivo virusa, poimenovanega Covid-19, zelo zanesljivo pa razkrije plandemiji predane sodelavce. Anton Komat je zapisal: »Testirajmo teste, ne pa ljudi!«¹⁸ Vsekakor ne bolnike, testirajmo pa tiste ljudi – strokovnjake, ki ta test zagovarjajo in uporabljajo. Test PCR je silno natančen in nezmotljiv kazalnik moralne okuženosti družbe, predvsem tistih ključnih strokovnjakov, ki so se slepo predali (in prodali?) politiki Interesa. Z minimalnim

sebe in svoje bližnje tudi v času praznikov. Skupaj zmoremo.« Škofa sta bila tako zavzeta v izpolnjevanju navodila plandemičnega srečanja Event 201: »Potrebno je vključiti verske organizacije v prenašanje naših sporočil,« da sta v sporočilu za velikonočni praznik celo pozabila voščiti za praznike. Tudi Papež Frančišek je v svoji velikonočni poslanici z blagoslovom *Urbi et Orbi* (Mestu in svetu) v letu 2021 poudaril, da »predstavljajo cepiva bistveno sredstvo za boj« proti pandemiji. »V duhu ‚internacionalizma cepiv‘ zato spodbujam celotno mednarodno skupnost k skupnemu prizadevanju, da bi premagali zamude pri njihovem razdeljevanju in pospeševali njihovo podelitev, zlasti z najbolj revnimi državami« (*Urbi et Orbi*: papeževa velikonočna poslanica, TV Slo1, 4. 4. 2021). Mislim, da bo zgodovina pomnila to velikonočno dogajanje pod rubriko: *Saj ni res, pa je*.

- 17 Kary Mullis, izumitelj testa PCR, ki je prejel Nobelovo nagrado za kemijo, je dejal, da lahko znanstveniki z uporabo določenih protokolov za test PCR pridejo do kakršnihkoli zelenih rezultatov - izjavil je: »... S testom PCR, če se dobro potrudite, lahko v kateremkoli primeru najdete skoraj vse, kar želite. /.../ Metoda je tako občutljiva, da lahko zazna celo posamezno molekulo genoma virusa.« Proizvajalec PCR-testov Creative Diagnostics Regulatory status teste označi takole: *Samo za raziskovanje. Ne za uporabo v procesih diagnosticiranja (For Research Use Only. Not for Use in Diagnostic Procedures)*. Celo dr. Anthony Fauci je 16. julija 2020 za podkast *Ta teden v virusologiji* poudaril, da je pri 35 ali več ciklih rezultat testa neuporaben, ker odkriva »mrtve nukleotide«.
- 18 To je tudi naslov njegovega prispevka, ki mi ga je posredoval in je bil objavljen v *Slamniku*, glasilu občine Domžale.

vedenjem je tudi laikom razvidno, da je uporaba tega testa za odkrivanje covid-19 zloraba. Zdravstveni strokovnjak, ki ga zagovarja in/ali uporablja: bodisi izklopi zdrav razum ali pa zataji vest in pristane na tiho ali glasno sodelovanje. Oboje je nedopustno in v posledicah lahko tudi zločinsko. Izgovor, da je nekdo opravljal le svoj posel, je podel, nizkoten in nikogar ne opravičuje; tudi zato, ker je po Hipokratu prisegel: »Da bom moje življenje in vedo svojo varoval vse-skozi neomadeževano in pošteno.«¹⁹ Tragični zgodovinski spomin kaže svarilni prst na tiste, ki bi morali spregovoriti, pa so molčali ali celo sodelovali. Ne mislim le na zdravstvene strokovnjake, mislim na filozofe, teologe, sociologe ... In kje ste akademiki!? Tihi pristanek – molčanje je sodelovanje!

WHO je od začetka pandemije priporočila uporabo testov PCR, in to s številom ciklov, ki so zagotavljali ogromno število lažno pozitivnih rezultatov, namenjenih manipulaciji za vzbujanje strahu.²⁰ Znanstveno soglasje poudarja, da so PCR testi, opravljeni nad 35 CT-jem, natančni v pičlih 3 % – 97 % je torej lažno pozitivnih. Šele decembra 2020 je WHO – in to kar dvakrat – izdala zdravstveno opozorilo za testiranje s PCR, s poudarkom, da uporaba visokega števila ciklov (CT) daje visoke stopnje lažno pozitivnih rezultatov, kar je po njenem mnenju celo kaznivo. Testirali naj bi le

19 Prevod Anton Sovre.

20 »Planerji pandemij si pomagajo z različnimi testi, ki niso validirani niti standardizirani, zato so izjemno primerni za vsakršne zlorabe po načelu ‚več testiranih- več okuženih – hujše restrikcije‘. In ta scenarij priporoča WHO! Vodilni nemški laboratorij Robert Koch Institute je dokazal, da testi zaznajo RNA-delce vseh koronavirusov, tudi virusov, ki povzročajo običajni nahod. Torej se vsi, ki nosijo RNA-ostanke virusov nahoda, uvrščajo med okužene s koronavirusom. /.../ Nimamo kategorije ‚obolelih‘, ampak samo ‚okuženih‘. Na tak način se lahko kadarkoli ‚ustvari nov val okužb‘, kar bo privedlo do obveznega cepljenja, o katerem sanjajo evgenično navdahnjeni Bill Gates, WHO in drugi zločinci, ki ustvarjajo koronahisterijo« (Anton Komat, *Pandemija ali plandemija*, Zarja, 1. 5. 2020).

tiste, ki imajo simptome bolezni, cikle naj bi znižali na 25, pa še ob tem so poudarili, da so testi PCR le eden izmed slabših načinov testiranja. Prav tako so izrazili, da so vsa zaklepanja (*lockdowns*) nekoristna. So pa koristna politikom v predanosti Interesu²¹ za manipulacijo. »Testi PCR so idealen način za pogon velike korona prevare, ki je podprta z nasiljem na način, ki bi mu zavidal celo tiran Josip V. Stalin,« je zafrkavanje s testi PCR opisal Anton Komat.

»Šolnikom in drugim zaposlenim, tudi in celo v zasebnem sektorju, dobesedno ,grozijo, da bodo v primeru zavrnitve golega – znanstveno dokazanega nezanesljivega – testiranja za Covid-19 z brisom iz nosne votline (saj ni res, pa je) „osebno odgovorni za naklepno širjenje okužbe“, celo kazensko preganjani, ali pa najmanj odpuščeni z delovnega mesta. To niso samo pravno deplasirane trditve. Take depеше, okrožnice, odredbe, navodila... so tudi kaznivo dejanje. Stek kaznivih dejanj. In če se res zgodi odpoved delovnega razmerja ali prepoved prihajanja na delovno mesto ali drugačna škoda posamezniku – naj nemudoma vloži tožbo na Delovno in socialno sodišče, ali pa Upravno sodišče. Z upanjem, ker bojda upanje umira in umre zadnje, da se bo sodišče odzvalo kot sodišče.«²²

»Saj ne more biti res, pa je,« piše Andraž Teršek, ko omenja jemanje vzorcev iz nosne votline.

Se strinjam. Če presojaš z zdravo kmečko pametjo, potem je ob dejstvu, da lahko s covid-19 virusom okužiš nekoga celo do šest metrov daleč, že če kihneš, popolnoma nerazumljivo in 100 % nelogično, ko zatrjujejo, da ti morajo vzeti vzorec tako, da ti rinejo palčko globoko v nos, kot da se ta presneti virus skriva bogve kje. Nositi moramo masko, ker lahko izdihnemo ali vdihnemo virus – torej bi lahko

21 Naši politiki so resnično zelo predani. Če so ob tem tudi prodani, bo kmalu pokazal čas.

22 Andraž Teršek, *Čakajoč Godota...*, popravek: *čakajoč na ustavno sodišče, da presodi in odloči*, kolumna, IUS INFO, 19. 2. 2021.

ujeli virus že centimeter pred našim nosom, še posebej s testom PCR s 40 cikli, saj »PCR test deluje tako, kot bi al-kotest zaznal pozitivnost pri človeku, ki je pred mesecem dni spil liter vina.«²³ Le zakaj nam jemljejo bris tako? S kakšnim namenom? Lahko bi ga diskretno vzeli drugje. Ne, oni hočejo vrtati tja do naših možganov. V starem Egiptu so tako rinili do občutljivega mesta, imenovanega sitka (etmoidna kost – *os ethmoidale*) mrličem pri mumifikaciji trupla, da so »utekočinili pamet«. Kaj počnejo nam? Nam hočejo utekočiniti in izplakniti iz glave našo svobodo? Antonietta Gatti, dr. biol. spec. nanopatologije, nanotoksikologije in nanoekotoksikologije, je pri analizi palčk za jemanje nazalnih brisov našla smirkove, steklene in cirkonijeve materiale, ki lahko natrgajo ali celo raztrgajo sitko (etmoidno kost), ki loči nosno votlino od možganov. Ali nam zato porivajo palčko tako globoko? Glede na to, da je toliko pozornosti namenjene samo/predvsem takšnemu testiranju, se zastavlja vprašanje: Ali imajo s tem porivanjem palčk še kakšen drug namen? – Kaj vnašajo tako in drugače v naše najobčutljivejše predele telesa? Vsekakor bi bilo za akterje covid-škandala mnogo lažje, če bi ljudje izgubili zdravo presojo, če bi oskrunili našo človečnost in nas bolj robotizirali za korist Interesa.

23 Anton Komat, *Krasna nova Slovenija*, Zarja, 13. 10. 2020, str. 62.

S tehnologijo, ki to sedaj omogoča, bo, tako se zdi, končno uresničljiv poseg v človečnost

Transsubjektivizacija, transhumanizacija, transsocializacija ... Končno lahko Interes (tudi) z mehanicističnimi postopki posega v božansko strukturo človeka. Seveda bo navedel za takšne posege zdravstvene razloge.²⁴ Ljudi ni težko prepričati, da prodajo svobodo za varnost in zanje najpomembnejše: zdravje. Saj veste, kako pravimo: najprej zdravje, potem pa vse ostalo. Tako želi Interes človeka evolucijsko prikrojiti po svoji podobi – človeka za uporabnost in populacijo v željenem obsegu.

Bo človek izgubil ‚podobo‘ Boga²⁵ in bo postal le še ‚patient‘²⁶ Interesa?

24 »Strokovnjaki ugotavljajo, da lahko konvergentne tehnologije postavijo temelje za radikalno revolucijo na področju zdravstvenega sistema. Ob vsaki priložnosti bo mogoče uporabljati tehnologije, ki bodo temeljile na detektorjih na velikosti čipov. Na tej podlagi bo mogoče takoj opraviti na tisoče meritev o svojem zdravstvenem počutju« (Mali, Franc (2009), *Ali obstajajo etične meje razvoja konvergentnih tehnologij?*, v: *Časopis za kritiko znanosti, letnik 37, številka 237, str. 93-106*).

25 V Svetem pismu beremo: »Bog je rekel: „naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost!“« (1 Mz 1,26).

26 Leta 1975 je bila v vojaškem objektu Pacific Grove v Kaliforniji prva Asilomar konferenca o molekulah rekombinirane DNK, kjer so nakazali, da bodo gensko spremenili vse oblike življenja na Zemlji: rastline, živali in tudi ljudi. Druga Asilomar konferenca je bila leta 2010. Na njej so govorili o geoinženiringu. Na tretji Asilomar konferenci, ki je bila leta 2018, pa so govorili o umetni inteligenci. To je trilogija dogodkov, ki je morda povezana z dogajanjem, katerim smo priče. Organizator prve konference je bil poznejši nobelovec, sicer pa zaslužni profesor biokemije in zaslužni direktor Beckmanovega centra za molekularno in genetsko medicino na Medicinski fakulteti Univerze Stanford, Paul Berg. Skupina štirinajstih strokovnjakov (predvsem biologov, pa tudi zdravnikov in pravnikov) je sodelovala na konferenci za pripravo smernic za zagotovitev varnosti rekombinantne DNK tehnologije, ki je nastala kot rezultat napredka v biologiji, ki se je začel v petdesetih in šestdesetih letih. Ta tehnologija vključuje združevanje DNA različnih vrst in poznejšo vstavitev

Južnoafriško-kanadsko-ameriški poslovnež, inženir in »filantrop« Elon Musk velja za podjetnika, ki ,rešuje‘ velike probleme človeštva.²⁷ Leta 2016 je na skrivaj ustanovil podjetje Neuralink, za katerega je javnost izvedela šele spomladi 2017. O Neuralinku je bilo znano le to, da njegovi strokovnjaki želijo razviti učinkovit način za prenos človeških misli v računalnik (Kar je mogoče v eno smer, je seveda možno tudi v obratno). Po dveh letih popolnega molka so poleti 2019 prikazali javnosti, kaj vse jim je uspelo uresničiti. Podjetje je razvilo način, kako v možgane vsaditi na tisoče zelo

hibridne DNA v gostiteljsko celico. V začetku sedemdesetih let so se znanstveniki šele učili, kako manipulirati z DNK iz različnih virov v kombinacije, za katere ni bilo znano, da obstajajo naravno. »Večina raziskovalcev, kakor sem jaz,« je zapisal Paul Berg v članku, ki ga je leta 2008 objavila znanstvena revija *Nature*, »je ugotovila, da nova tehnologija odpira izjemne poti za genetiko in lahko na koncu privede do izjemnih priložnosti v medicini, kmetijstvu in industriji. Toda priznali smo, da bi lahko imelo neovirano uresničevanje teh ciljev nepredvidene in škodljive posledice za zdravje ljudi in zemeljske ekosisteme,« kar se je uresničilo. Paul Berg nadaljuje: »V sedemdesetih letih je večina znanstvenikov, ki so se ukvarjali z raziskavami rekombinirane DNA, delala v javnih ustanovah in so se zato lahko zbrali in izrazili mnenja, ne da bi jim bilo treba gledati čez ramena (kaj jim narekuje interes kapitala). To ni več tako – saj mnogi znanstveniki zdaj delajo v zasebnih podjetjih, kjer so najpomembnejši komercialni vidiki.« Problematični izrastek Asilomar konferenc je tudi projekt, ki ga podpira Rockefeller, in sicer leta 2008 ustanovljen IBOL – International Bar Code of Life – to pomeni ne le gensko spreminjati, pač pa tudi označiti s črtno kodo vse oblike življenja na Zemlji. Njihov slogan je *Illuminate biodiversity*. IBOL ima tudi konzorcij, ki se ukvarja s kodiranjem življenjskih oblik – CBOL (Consortium for Bar Code of Life – Konzorcij za črtno kodo življenja). Gre za gensko črtno kodiranje kot globalno standardiziranje za identifikacijo bioloških vrst. Njihov cilj je kodirati vsako življenjsko obliko. Življenja, kot ga je ustvaril Bog, ne morejo patentirati, zato bodo vanj posegali, da ga bodo lahko patentirali in nadzirali, ugotavljajo neodvisni raziskovalci.

27 Velja za enega od utemeljiteljev sodobnega spletnega bančništva (PayPal), očeta električnih avtomobilov Tesla, vesoljske družbe SpaceX, ki omogoča tudi cenejše prevoze v vesolje ...

tankih vlaken in jih povezati z mikročipi, ki naj bi lastniku omogočali komunikacijo z računalniki in drugimi ‚pametnimi‘ napravami samo z uporabo misli. Kot je poročal New York Times, bodo čipe velikosti 4 krat 4 milimetre namestili v človeške možgane. Povezani bodo z ‚nitmi‘ (*threads*), izdelanimi iz celofanu podobnega materiala, ki se lahko namestijo na različnih mestih in različno globoko v možganih. Neuralink namerava v možgane vsaditi od lasu štirikrat tanjše ‚niti‘ z elektrodami, ki bodo zaznavale aktivnost možganskih nevronov in jih posredovale podkožnim čipom. Elon Musk pravi, da so ‚niti‘ velike približno tako kot nevroni (v premeru komaj 4 do 6 mikrometrov) – dovolj majhne, da se lahko v tkivo povežejo, ne da bi poškodovale možgane. »Če v možgane že tlačiš tujke, potem naj bodo vsaj majhni oz. naj bodo podobni stvarim, ki so že tam.« Za vsaditev vlaken v možgane je Neuralink v sodelovanju z vrhunskimi nevrokirurgi, kot je npr. Matthew MacDougall, razvil posebnega robota, ki zna samodejno in natančno vstaviti posamezno ‚nit‘ na pravo mesto v možgane. S pomočjo različnih tipal se zna izogniti vsem žilam in drugim občutljivim področjem, ki bi jih ob vgradnji lahko poškodovali. Robot ima mikroskopsko veliko iglo, ki opravi postopek hitro, brez zahtevne kirurške operacije. Pri posegu je narejena v lobanjo komaj kakšen milimeter velika luknja, ki se hitro zaceli. Poseg je lahko opravljen le z lokalno anestezijo.²⁸ Možgansko-računalniški vmesniki bodo preko ‚niti‘ z elektronskimi dražljaji stimulirali možganske živčne celice in zbirali ter razložili veliko količino podatkov. Z možgani bo mogoče hkrati povezati več kot 10.000 ‚niti‘, po 1.024 na vsakega od največ desetih podkožnih čipov. Možgansko-računalniški vmesniki bodo povezani z brezžično enoto, nameščeno za ušesom uporabnika, ki bo komunicirala z računalnikom ali

28 Pri Neuralinku načrtujejo, da bo vsaditev umetnih vlaken v človeške možgane postala s pomočjo robota tako rutinski postopek, kot je danes laserska odprava dioptrije.

pametnim telefonom ter jih pošiljala v nadaljnjo obdelavo. Pri razvoju tehnologije so uporabljali laboratorijske živali (Koliko in kako so jih žrtvovali?). »V laboratoriju je opici uspelo krmiliti računalnik s pomočjo možganov,« je dejal Musk proti koncu predstavitve sredi julija 2019. Na tiskovni konferenci je izjavil: »Tole bo zvenelo čudno, a tehnologije, kot je ta, ki jo razvija Neuralink, bo človeštvu omogočila živeti v sožitju z umetno superinteligenco.« Prepričan je, da se bodo milijoni ljudi slej ko prej odločili za tehnološko nadgradnjo svojih teles. »Ne bo se zgodilo čez noč, trajalo bo dolgo, a menim, da je to nekaj, kar bo močno vplivalo na nadaljnji razvoj civilizacije.«²⁹

RAND Corporation je bistvena organizacija establish-
menta in redki jo poznajo.³⁰ Je ameriški možganski trust

29 Seveda je bil najprej poudarjen humanitarni vidik čipiranja v možgane: »Namen je, da bi posameznikom z nevrološkimi težavami omogočili, da z mislimi upravljajo svoj telefon ali računalnik. V nadaljnji stopnji razvoja bi lahko vmesnik pomagal tudi pri izboljšanju stanja zaradi demence, Parkinsonove bolezni ali poškodbe hrbtenjače. „Naprava se pravzaprav kar lepo prilagaja lobanji. Lahko je nameščena pod lasmi, pa se ne opazi,“ je dejal Musk« (Vir: K. Št., Elon Musk predstavil pujsjo s čipom v možganih, MMC RTV Slo, 29. 8. 2020). Samo mimogrede: kako pa to ve, če tega še ni preizkusil? Milijarder Elon Musk sicer pravi, da bo vmesnik šele začel testirati tudi na ljudeh, saj želi razviti tehnologijo, ki bi »omogočila nadčloveško sposobnost razmišljanja, tako da bi se lahko borila z umetno inteligenco, saj bi slednja lahko bila tako močna, da bi lahko uničila človeštvo.« Zdi se, da se zaveda tveganosti svojega početja, saj je v svojem napovedovanju človeške kolonije na Marsu to predstavil kot »zavarovalno polico pred iztrebljenjem človeštva, če bi šlo na Zemlji kaj po zlu.« Po čigavem zlu, gospod Musk? In: Ali bomo ljudje prostovoljno zaupali svoje misli Interesu? Podatki namreč tečejo v obe smeri. Ne upravljamo le mi računalnika s pomočjo misli, pač pa preko računalnika lahko upravljajo tudi oni nas.

30 Sedež RAND korporacije, ki jo je leta 1948 ustanovila družba Douglas Aircraft Company za ponudbo raziskav in analiz oboroženim silam ZDA, je v Santa Monici v Kaliforniji. Financirajo jo ameriška vlada in zasebne donacije, korporacije, univerze ...

za globalno politiko. Cilj programov RAND je interdisciplinarno reševanje problemov s prenašanjem teoretičnih konceptov iz ekonomije in fizikalnih znanosti v nove aplikacije na drugih področjih s pomočjo uporabne znanosti in operativnih raziskav. 29. oktobra 2020 je organizacija izdala poročilo z naslovom: *The Internet of Bodies: Opportunities, Risks and Governance* (Internet teles: priložnosti, tveganja in upravljanje). V njej beremo, da bo dobi interneta stvari (*Internet of Things* – IoT) kmalu sledila doba »interneta teles« (*Internet of Bodies* – IoB). In kaj je »internet teles« – IoB? V poročilu RAND opredeljuje IoB kot »rastočo industrijo naprav, ki nadzirajo človeško telo, zbirajo in posredujejo zdravstvene³¹ in ostale podatke prek interneta.« IoB torej vsebuje programsko opremo ali računalniške zmogljivosti, ki so v komunikaciji z internetnim omrežjem, zbira in posreduje zdravstvene ali biometrične podatke določene osebe in vpliva na delovanje njenega telesa. Nanotehnologija se uporablja za manipulacijo celic in povezovanje človeških teles z internetom.

Tehnologija, ki jo je Hollywood predstavljal v distopičnih fantastičnih filmih, je zdaj resničnost. Vedno manj prikriti zločesti Interes želi v zelo bližnji prihodnosti po

31 Se razume, da bo uvajanje IoB propagirano s človeku prijaznimi razlogi, med katerimi bodo, upravičeno domnevam, prednjačili predvsem zdravstveni (tudi nov svetovni red se uvaja s pomočjo zdravstvenih razlogov). Navajam poročilo: »Naprave IoB lahko zbirajo vitalne podatke za zagotavljanje medicinskih opozoril zdravnikom, bolnikom in negovalcem. Naprave IoB se lahko izkažejo za koristne pri vodenju zdravljenja za tiste, ki ne znajo govoriti ali artikulirati svojih simptomov ali misli, kot so dojenčki, žrtve možganske kapi ali bolniki z demenco, tako da negovalce opozorijo na pomembne spremembe v vitalnih znakih. IoB je obetaven pristop k razvoju sistemov za spremljanje zdravstvenega stanja na daljavo za bolnike z nalezljivimi boleznimi, diabetike, srčne bolnike ... Če v katerem od teh primerov pomaga izboljšati kvaliteto življenja, potem je IoB upravičen.«

popolnoma predani ji politiki, prodani znanosti,³² tehnokratskih nadzornikih znanosti, zdravstva, financ in Big Techa preiti od IoT k IoB – k povezavi naprav s človeškim telesom. Do leta 2025 bo aktiviranih več ko 41 milijard naprav IoT, ki bodo dnevno ustvarile 2,5 kvintilijona bajtov podatkov o okolju, prevozu, geolokaciji, prehrani, gibanju, biometriji, socialnih interakcijah in ostalem vsakdanjem življenju ljudi. Vse bo potekalo v povezanosti IoT in IoB. In prav ta eksplozija naprav IoT naj bi povzročila sprejemljivost, mikavnost in priljubljenost IoB. Klaus Schwab, izvršni direktor Svetovnega gospodarskega foruma, navaja, da 82% anketiranih direktorjev verjame, da se bo do leta 2025 zgodila prelomna točka, ko bodo ljudje zlahka sprejeli pametne tetovaže, unikatne čipe in druge vsadljive naprave, saj bodo doumeli, da se tehnologija ne nosi le na telesu, pač pa se jo lahko vsadi v telesa in služi komunikaciji (tudi posredovanju misli, spremljanju lokacije, počutja in razpoloženja, zdravstvenega stanja ... Schwab izraža posebno veselje, da se bliža dan, ko nam bodo lahko vsadki brali misli in jih seveda posredovali (Komu vse? In kam to vodi?). Vso to tehnologijo naj bi omogočala kombinacija 5G (pozneje 6G)³³, Wi-Fi naslednje generacije in satelitski internet.³⁴

32 V roke mi je prišel list papirja, na katerem je bil zapis: »Nekoč so veljali za bogokletne tisti, ki so zahtevali ločitev države od Cerkve. Danes veljamo za bogokletne tisti, ki zahtevamo ločitev znanosti od kapitala: vsako dokazovanje, vsaka misel in predpostavka v smeri ugotavljanja, da kapital kuje zaroto zoper življenje in človeštvo, zadostuje, da te pribijejo na steber sramote, na križ, postavljen za narobe misleče, za disidente vseh vrst. Preden pa te križajo, ti nadejejo trnovo krono ‚kralj zarot‘. /.../ Tu imamo teorije, ki imajo zadnje mesece značaj dogme *par excellence*, za katero enotno teorijo stoji velekapital s svojimi botrčki in postreščki, in ki postavlja za nedvoumno resnico ugotovitev, da je covid-19 nastal po naravni poti. Vse, kar dogmo postavlja pod vprašaj, je krivoverstvo.«

33 Strokovnjaki napovedujejo, da naj bi bil 6G splošno dostopen do leta 2030.

34 Seveda se ob tej IoB vznesenosti zastavlja mnogo vprašanj o človekovi varnosti in njegovi svobodi. Nekatere nakazuje celo sam

IoB je neposredno povezan s *transhumanizmom*. Kiborgi ali kibernetški organizmi so ljudje, ki so v IoB za izboljšanje inteligence ali čutov.³⁵ Na Švedskem so dobili ljudje v roke mikročipe za finančno upravljanje. Gre za postopno preobražanje ljudi v kiborge; človeštvo postopno ‚zorijo/marinirajo‘ za sprejemljivost IoB, gensko spreminjanje in spreminjanje DNK ter združevanje s stroji, kot so si to zamislili Nick Bostrom, Ray Kurzweil, Zoltan Istvan, Klaus Schwab... IoB utira pot Velikemu Resetu in četrti industrijski revoluciji. V svoji knjigi *The Fourth Industrial Revolution* iz leta 2016 je Klaus Schwab, izvršni direktor Svetovnega gospodarskega foruma, zapisal: »Med številnimi raznolikimi in fascinantnimi izzivi, s katerimi se danes srečujemo, je najbolj intenzivno in pomembno to, kako naj bi razumeli in oblikovali novo tehnološko revolucijo, ki vključuje nič manj ko preobrazbo človeštva. Smo na začetku revolucije, ki bistveno spreminja način našega življenja, dela in medsebojnih odnosov. /.../ Spremembe so tako globoke, da z vidika

RAND v svojem poročilu. Dokazano je, da že sevanje iz mobilnih telefonov povzroča rakava obolenja. Kaj se zgodi, ko se v človeško telo vsadijo naprave IoB, ki jih poganja tehnologija s še večjo stopnjo sevanja? Ali so narejene dolgoročne študije varnosti? Če obstajajo ali se izvajajo, kdo jih sponzorira? Če študije izvirajo iz istih industrij, ki bi se lahko okoristile z njihovo uporabo, je zloraba vsekakor zagotovljena! In potem so tu še mnoga druga vprašanja: Kdo bo lastnik podatkov, ki bodo zbrani z napravami in tehnologijo IoB? Kdo in kje bo nadzorni organ? ...

- 35 Na slovenski konferenci O digitalnih komunikacijah (Digit) je bil v Ljubljani leta 2018 navzoč Neil Harbisson, ki zase pravi, da ni več stoodstotni človek, temveč kiborg, človek, nadgrajen s tehnologijo. Ker je bil že od otroštva slep, si je dal leta 2004 vsaditi v lobanjo anteno, ki mu omogoča, da zaznava barve kot zvoke. »Ne nosim antene, imam anteno. Tako kot ne nosim nosu, imam ga,« pravi. Je soustanovitelj Fundacije za kiborge (Cyborg Foundation), organizacije, ki spodbuja uporabo kibernetike kot dela telesa z namenom razširiti človeške čute in zaznavanje (Srđan Cvjetović, Branka Grbin, *Kiborg v Ljubljani: Tega nisem začutil še v nobenem drugem mestu*, v: DigiSVET, 12. 6. 2018).

človeške zgodovine še ni bilo časa, ki bi toliko obljubljal ali vseboval toliko potencialnih nevarnosti.«

Na vrhuncu prvega vala epidemije, 26. marca 2020, ko je ves svet tako rekoč obstal, je Svetovna organizacija za intelektualno lastnino (WIPO) podelila Microsoftu³⁶ patent WO / 2020 / 060606 / A1³⁷ z naslovom: *Sistem kriptovalut z uporabo podatkov o telesni aktivnosti*, ki izkorišča aktivnost človeškega telesa kot dokaz dela. Microsoft je registriral patent za srhljiv biometrični plačilni sistem, ki bo digitalno valuto rudaril s fizično in duševno dejavnostjo človeka. Gre za sistem kriptovalut, ki uporablja podatke o naši dejavnosti. Vključuje rudarstvo elektronskega denarja preko naprave, povezane s človeškim telesom. Ne določa pa, ali bo to oblika tehnologije, ki se vsadi v človeka (npr. mikročip) ali pa bo zunaj telesa (neka oblika nosljive tehnologije). Sodelovanje Billa Gatesa s projekti mikročipiranja, kot sta ID2020 in Quantum Dot Tattoos, omogoča izvedbo in uresničitev srhljivih ciljev, ki bodo seveda zamaskirani s človekoljubnimi opravičili.

Kevin McHugh, docent za bioinženiring na Univerzi Rice, je razkril, kako so se nanj obrnili s Fundacije Billa in Melinde Gates z naročilom za način prepoznavanja, kdo je bil cepljen in s čim. McHugh je s sodelavci razvil kvadratni centimetrski ‚oblič‘, ki vsebuje do 16 topljivih 1,5-milimetrskih mikroiglic, ki vnesejo v organizem cepivo in ob tem vtisnejo v kožo vzorce mikrodelcev.³⁸ Ko se igle v približno dveh minutah raztopijo, dostavijo cepivo in pustijo vzorec

36 Patentno prijavo je vložila družba Microsoft Technology Licensing (LLC), ki jo vodi Bill Gates. 22. aprila 2020 je patent pridobil mednarodno veljavo.

37 WO / 2020 / 060606 / A1 pomeni: WO – Svetovna organizacija za intelektualno lastnino; 2020 – leto izdaje; 060606 – patentna številka; A1 – prijava je v pregledu (A2 = odobreno).

38 McHugh razlaga, da iglice »ne gredo zelo globoko, zaradi česar so teoretično neboleče in za otroke lažje sprejemljive. /.../ Kot bi si namestil oblič.«

oznaka tik pod kožo, kjer postanejo nekaj podobnega kot tatu s črtno kodo, ki razkriva osebni zapis o cepljenju. So očem nevidni, vendar jih je mogoče razbrati z zato programiranimi pametnimi telefoni. Ta očem nevidna 'tetovaža' je sestavljena iz majhnih 'kvantnih pik'. Ti so v študiji objavljene decembra leta 2019 v *Science Translation Medicine* opisani kot drobni polprevodniški kristali, ki odsevajo svetlobo, ki luminiscira pod infrardečo svetlobo.³⁹ Ta tehnologija se, kot pravi dr. Carrie Madej, imenuje luciferaza, kar je generično ime za encime, ki katalizirajo reakcije bioluminescence, in dodaja, da ljudje postanemo s tem »kot označen izdelek.«

Bill Gates ni le (delno) financiral raziskave o cepljenju in informativnih 'tetovažah' s pomočjo mikro igel, pač pa si s Svetovno zvezo za cepiva in imunizacijo GAVI (sam je njen prvi partner za naložbe), ki je gonilna sila programa ID2020, prizadeva za digitalno identifikacijo vseh ljudi na planetu.⁴⁰ Zavezništvo ID2020 (gre za globalno zdravstveno partnerstvo organizacij javnega in zasebnega sektorja) se je na srečanju *Rising to the Good ID Challenge*, septembra 2019 v New Yorku, odločilo uvesti svoj program leta 2020. Gre za odločitev, ki jo je WEF potrdil januarja 2020 v Davosu. Ali je zgolj naključje, da so ID2020 uvedli ob začetku

39 McHugh: »Ta projekt vključuje toliko vidikov, da potrebujemo nanotehnologe, bakteriologe, kemike in računalniške znanstvenike.«

40 Vrh ID2020 je potekal na sedežu Združenih narodov v New Yorku, junija 2017. Udeležili so se ga Microsoft in Accenture ter 'humanitarne' skupine, vključno s Svetovnim programom za hrano in Agencijo ZN za begunce. Bill Gates, ki je v ospredju prizadevanja za množično cepljenje človeštva, je predstavil tudi idejo o 'digitalnih potrdilih', s katerimi bi lahko dokazali status cepljenja proti Covid-19. Vse teče (tudi preko aplikacij, kot so Covid sledilniki, COVIDSafe – v prihodnosti se bo *COVIDSafe* aplikacija verjetno združila z *MyGovID* programom ...) v smeri prihodnje 'Digitalne socialne kartice', s katero bodo spremljali naše vedenje. Nova vseobsegajoča digitalna identiteta se bo povezala tudi z nastajajočo infrastrukturo pametnih mest, vsi programi pa bodo povezani z omrežjem 5G, ki to veliko manipulacijo omogoča.

tistega, kar je WHO razglasila za pandemijo? Ali pa je bila pandemija potrebna, da se uvedejo številni za človeštvo uničujoči programi ID2020? »Vsi predsedniki vlad so se strinjali, da potrebujemo digitalno potrdilo o cepljenju,« je ob koncu februarja 2021 dejala nemška kanclerka Angela Merkel po srečanju z evropskimi voditelji.⁴¹ In to je najavila voditeljica naroda, ki ima dediščino žigosanja taboriščnikov v koncentracijskih taboriščih! Že pred tem je, 29. januarja 2021, nemški parlament (Bundestag) ratificiral uvedbo Agende ID2020. Gre za centralno zbiranje podatkov o vsakem državljanu, do katerih bi imeli dostop vladni organi, policija ... O sleherniku bi imeli cca. 200 vrst podatkov, od bančnega računa, zdravstvenih podatkov (seveda vključujoč evidenco cepljenj), političnega prepričanja, navad ...⁴² Agendo ID2020 poleg Billa Gatesa podpirajo še Rockefellerova fundacija, Svetovni gospodarski forum, GAVI – Svetovna zveza za cepiva in imunizacijo,⁴³ Accenture ...

Nemške strokovnjake, ki (neodvisno od Interesa vlad) raziskujejo korona primer, najbolj skrbi prisotnost nanodelcev v cepivih, ki omogočajo, da smo zaznavni preko 5G (pozneje tudi 6G) omrežja. In prav to je predvideno v sklopu Agende ID2020, pri kateri imata glavno vlogo Bill Gates in GAVI. Gre za popolno manipulacijo nad človeštvom s pomočjo vpliva na delovanje naših možganov (torej človeka) preko Brain Computer Interface (BCI),⁴⁴ ki ga je razvil

41 O sedanji vodilni vlogi Nemčije (zakaj prav Nemčija!) v Evropskem prostoru sem pisal v knjigi *Vstanite v suženjstvo zakleti!*

42 Na spletni strani ID2020 sicer beremo: »Od leta 2016 se ID2020 zavzema za etične pristope k digitalni identifikaciji, ki varujejo zasebnost.« Toda kdo lahko glede na dejstva interesa v odnosu do ljudi temu verjame? Zgolj veliki naivnež.

43 GAVI temelji na javno zasebnem partnerstvu. V privatnem partnerstvu je tudi niz farmacevtskih družb: Johnson & Johnson, Glaxo Smith Kline, Merck & CO. ...

44 Nekdaj so vplivali na možgane z določenimi substancami. Znan je projekt MKUltra, imenovan tudi ,program za nadzor uma CIA. Projekt je bil organiziran prek Urada za znanstveno obveščevalno

Elon Musk. Dogajanje v nemškem parlamentu je nedvomno sprožil pritisk Interesa, ki mu bodo sledile ostale vlade, če temu ne bomo nasprotovali. Neprikrito hotenje Interesa je, da bi v ta način kontrole in nevro-vplivanja zajeli celotno človeštvo. To bi pomenilo dokončno zmago tiste elitne peščice, ki bi nadvladala večino. »Če bodo imunitetni potni listi postali resničnost, je konec družbe, konec znanosti in človeštva,« je poudaril priznani nemški strokovnjak s področja imunologije, bakteriologije, virologije in parazitologije dr. Sucharit Bhakdi.⁴⁵

Klaus Schwab brez prikrivanja opisuje, kako bo tehnologija nove generacije omogočala vladarjem, da bodo »vstopili v do sedaj privatni prostor naših misli, ki jih bodo razbirali in usmerjali naše ravnanje. /.../ Tehnologije četrte industrijske revolucije ne bodo več le del fizičnega sveta ob nas; postale bodo del nas. /.../ Današnjo zunanjo tehnologijo – od prenosnih računalnikov do očal z virtualno stvarnostjo – bodo zagotovo poskušali vgraditi v naše telo in možgane. /.../ Četrta industrijska revolucija bo privedla do združitve fizičnega, digitalnega in biološkega interneta.« Med temi fuzijskimi tehnologijami so tudi »aktivni implantabilni mikročipi /.../, ki bodo v pomoč miselni komunikaciji, ki se običajno odvija verbalno.«

In sedaj se z vsemi temi vmesnimi podatki povrnimo k patentu WO / 2020 / 060606 / A1. Telo naj bi bilo torej priključeno na napravo, ki nadzira aktivnost osebe v zameno za kriptovaluto, na osnovi katere lahko samodejno prejema ali izvaja plačila glede na posameznikove rezultate.⁴⁶ Microsoft

službo Cie in usklajen z Laboratoriji za biološko vojskovanje ameriške vojske. Preiskovali so kemijske, biološke in radiološke metode nadzora uma.

45 Dr. Sucharit Bhakdi, »Vaš imunski sistem je pametnejši od politikov, ki pravijo, da je to nov virus«, v: *Ninamvseeno*, 7. 2. 2021.

46 Opis Microsoftovega sistema kriptovalut, ki uporablja podatke o telesni aktivnosti, je presenetljivo podoben prikazu v britanski TV znanstvenofantastični seriji Črno ogledalo (*Black Mirror*), ki so

pojasnjuje: »V procesu rudarjenja se lahko uporabi možganski val ali telesna toplota, ki jo odda uporabnik, ko opravi nalogo, ki jo zagotovi ponudnik informacij ali storitev, kot je ogled oglasa ali uporaba nekaterih internetnih storitev. /.../ Sistem kriptovalut, ki je komunikacijsko povezan z napravo uporabnika, lahko preveri, ali podatki o telesni dejavnosti izpolnjujejo enega ali več pogojev, ki jih določa sistem kriptovalut, katerega podatki o telesni dejavnosti so preverjeni.« V nadaljevanju Microsoft pojasnjuje, da bodo ti podatki pridobljeni tako iz telesne aktivnosti kakor iz misli. »Možganske dejavnosti lahko vključujejo, na primer, gama valove, vključene v učne ali spominske naloge, beta valove, vključene v logično razmišljanje in / ali zavestno misel, alfa valove, ki so lahko povezani s podzavestnimi mislimi, theta valove, ki so lahko povezani z mislimi, ki vključujejo globoka, močna in surova čustva.«

V kolonializmu so si zavojevalci dodelili pravico, da so vzeli avtohtonim prebivalcem zemljo in njihove vire preživetja, da so uničili njihovo kulturo in suverenost, ter jih, v skrajnih primerih, tudi iztrebili. Najprej so se spravili na rastline, nato nad živali, sledijo manj vredni ljudje tam nekje drugje in sedaj smo na njihovem mestu mi. Patent WO / 2020 / 060606 / A1 je izjava Microsofta, da so naša telesa in misli njegove nove kolonije.⁴⁷ Smo rudniki ,surovin‘ –

jo predvajali v letih 2011 do 2019. V futurističnem prikazu smo lahko gledali delovanje družbe glede na posledice uporabe novih tehnologij.

- 47 Poglavlje bom sklenil s številko patenta: 060606. Ne kdorkoli, pač pa svetovno priznani ruski filmski ustvarjalec Nikita Sergejevič Mihalkov, je v oddaji na Besogon TV izjavil (že kar trdil), da želi pod krinko zaščite pred virusom Covid-19 Microsoftov multimilijarder Bill Gates mikročipirati človeštvo za nadzor in zmanjševanje svetovnega prebivalstva s pomočjo cepiva. Kot pravi, gre za satansko zaroto in opozarja na številko patenta, ki vključuje število 666, ki je v Svetem pismu število Zveri. Mihalkov trdi, da bo cepljenje proti Covid-19 s financiranjem Billa Gatesa, trojanski konj za mikročipiranje človeštva v okviru zaslužnjevanja za Nov svetovni družbeni

podatkov, pridobljenih iz naših teles. Taras Kermauner je označil odliko posameznika v človečnosti z oznako SAPO – Samostojna Avtonomna Posamezna Oseba. Zdaj pa namesto suverenih, duhovnih, zavestnih, inteligentnih bitij, ki se odločajo v skladu z modrostjo in etičnimi vrednotami, postajamo ‚surovina‘.

Sicer pa, mar nas niso na to že desetletja pripravljali tudi s procesom izobraževanja, v katerem so spregledovali našo izvorno vrednost? Iz-obraz-iti, ni bilo iz obraza – iz osebne identitete izhajati, pač pa vrednotiti – (pogosto skrajno brutalno) posameznika oceniti (mu dati ceno) po splošnih pravilih za uporabnost (*Vzemite v roke 95 tez za izhod iz slepe ulice vzgoje in izobraževanja*). Maja leta 2020 je guverner New Yorka Andrew Cuomo⁴⁸ napovedal partnerstvo z ustanovo Gates Foundation. Gatesa je označil za vizionarja in poudaril, da je pandemija ponudila priložnost za spremembo v načinu izobraževanja: »Zakaj vse te zgradbe, učilnice ob tehnologiji, ki jo imamo?« V novem načinu izobraževanja bi otroke spremljali prek nadzornih sistemov, s katerimi bi preverjali njihovo pozornost, ko bi se odvijal pouk na daljavo – torej od doma. Distopija, v kateri ni več druženja, živih stikov, ni prijateljev, ni sočutja ... – je odtujenost v čisto funkcionalnost. Tisti, ki bodo vključeni v nov svetovni red, bodo le malo več kot digitalni sužnji. Vredno se je spomniti misli Alberta Einsteina: »Bojim se dneva, ko bo tehnologija prerasla človeške odnose. Svet bo dobil generacijo bedakov.«⁴⁹

Sebastian Friebe, nekdanji parlamentarni svetovalec

red. David Spanger, eden od ustanoviteljev New age – Nove dobe, je zapisal: »Nihče ne bo vstopil v novi svetovni red, razen če se bo zavezal, da bo častil Luciferja; nihče ne bo vstopil v novo dobo, razen če bo prevzel luciferijsko iniciacijo.«

- 48 Od avgusta 2020 je predsednik Nacionalnega združenja guvernerjev.
49 Podobno je zapisal Umberto Eco svojemu vnuku: »Možgani so kot mišice na nogah: če prenehaš vaditi, boš postal mlahav in se spremenil v bedaka.«

nemškega Bundestaga, v svojem poročanju ‚izza ozadja covid-dogajanja‘ opozarja, da gre za »instrumentalizacijo strahu pred virusom, da bi dosegli družbeno sprejemljivost za celovite sisteme digitalnega nadzora.⁵⁰ Ti sistemi, ki vključujejo sledenje stikov, digitalne identitete, biometrično prepoznavanje obrazov in digitalna potrdila o imunosti, so namenjeni totalitarnemu nadzoru celotne populacije.⁵¹

50 Sicer dobivam odzive na svoja mnenja, zapisana v *Nedelu*, a tako nespodobno brezobzirno ponižujočega z noto vzbujanja občutka krivde, »da bom kriv za smrt mnogih«, kot sem ga dobil od visokega predstavnika Slovenske medicinske akademije, ne pomnim. Na vprašanje: »Kaj menite o aplikaciji za sledenje okuženim s koronavirusom, ste za uvedbo takšnega ukrepa ali proti?« sem namreč odgovoril: »Sem strogo proti. S tem ukrepom bi odprli Pandorino skrinjico – opravičiti ta ukrep pomeni dati izhodišče za neustavljiva opravičevanja, zakaj vse bi bilo »koristno in potrebno« slediti ljudem. Danes tehnika omogoča izjemne manipulacije s posameznikom in človeštvom, zato je potrebno politiki ob takšnih (zame nedopustnih) predlogih zelo pozorno gledati pod prste. Seveda nam bodo razlagali, da je sedaj čas varnosti in to na račun svobode. Takšno govorjenje samo potrjuje tendenco zaslužnjevanja s pomočjo totalnega nadzora. V izhodišču je potrebno takšen poizkus zatreti, sicer bodo postali v prihodnje manipulativni pristopi neobvladljivi.« Ne vem, kako neki bi se šele odzval na Friebelev zapis: »In ko gre za opremljanje ljudi z mikroelektronskimi senzorji razdalje, ali ni to globoko ponižujoč, totalitaren ukrep in glede na situacijo popolnoma pretiran? Direktor podjetja, ki izdeluje te senzorje razdalje, je /.../ predlagal, da bi z njimi opremili celotno populacijo. Upam, da nisem osamljen v oceni, da je ta predlog, kot sad bolnega uma, v celoti perverzen.«

51 »Na Kitajskem je že v uporabi paleta teh nečloveških tehnologij, kar pomeni, da lahko sistemi, ki temeljijo na umetni inteligenci, omejijo najosnovnejše pravice državljanov. /.../ 5G omogoča tovrstno masovno spremljanje v realnem času. /.../ Takšne družbe je težko opisati kot kaj drugega kot tehnokratsko tiranijo.« In potem Friebelev omenja Nemčijo – in če velja to zanjo, kot vodilno članico EU, potem slej kot prej velja tudi za druge: »Podobne načrte zasleduje tudi naša zvezna vlada. Tudi sama že skuša uvesti tako imenovani ‚sistem dokumentacije o cepljenju ali imuniteti‘, ki ljudem v naši državi odvzema osnovne pravice, kot sta svoboda potovanja in svoboda zbiranja. /.../ Ti nameni se ne razlikujejo od namenov kitajske diktature.«

/.../ Postavlja se vprašanje, zakaj se zlasti finančne skupine tako močno zavzemajo za spremljanje in nadzor ljudi ter zakaj so pripravljene vložiti toliko denarja v razvoj teh tehnologij. /.../ Ali je to še ‚normalen‘ svet, če lahko elita med človeštvom kar javno objavi, da želijo ljudi z vsajenim čipom povezati v digitalna omrežja? S kakšnim namenom želi Microsoft registrirati biometrični ID celotne svetovne populacije? Kako lahko podjetjem s takšnimi nameni omogočajo, da ‚zaradi covidā‘ vzpostavljajo globalni nadzorni sistem do vseh področij našega življenja? In zakaj mediji ne odpirajo teh ključnih vprašanj? /.../ Vplivni akterji družno z mednarodnimi fundacijami odkrito pozivajo k trajnemu popolnemu nadzoru nad celotno populacijo.«

Paul Joseph Watson je v intervjuju z žvižgačem RANDa Alexom Abello razkril, da je končni cilj RANDa tehnokratsko upravljanje vseh vidikov družbe pod eno svetovno vlado. Resnični nameni IoB in raznih shem, kot so Agenda 2030, Nov družbeni red, Veliki reset, Četrta industrijska revolucija ... niso altruistični, temveč diabolični. Ponujena tehnologija nas bo poskušala ujeti v past s kratkoročnim sproščanjem življenja, vendar je njen cilj dolgoročen: obvladati nas, ujeti nas v zaslužnjenost, v kateri ne bo razumevanja za ljubezen, empatijo ... Vse to kažejo vladni ukrepi v plandemiji. Za kuliso skrbi za fizično varnost, obenem pa velja popolna brezčutnost do psihične, duhovne, socialne, kulturne ... razsežnosti človeka.

Situacija v domovih za ostarele: kot na ladji Diamond Princess

4. februarja 2020 so strokovnjaki zaradi 10 okuženih s koronavirusom prepovedali izhod iz križarke Diamond Princess vsem potnikom in članom posadke. Po izpustu iz ladje, 16. marca, je bilo okuženih vsaj 712 od 3.711 potnikov in članov posadke, 14 pa jih je umrlo. Takšna strokovnost me spominja na odločitve strokovnjakov v ravnanju z ostarelimi v DSO. Imenujejo jih sicer dom, toda kako lahko imenuješ dom npr. zavod v Hrastniku, v katerem po izjavah odgovornih oskrbovanci nimajo »niti malo zelenih površin, o parku pa lahko le sanjajo.« In potem se od enega okuženega dogodi prenos na desetine. Na primer v Šmarju pri Jelšah jih je od 1 okužbe, 16. 3. 2020, od 190 oskrbovancev zbolelo kar 124. Bravo, stroka! Procentualno smo presegli križarko Diamond Princess. »Očitno je, da se v primeru domov starejših občanov odločevalci niso ravnali po načelu, da je treba okužene ločiti od okolice in sprejeti vse druge potrebne ukrepe, da se okužba ne bi širila na preostale stanovalce, pač pa so malodane po načelu požgane zemlje izločili okužene skupaj z neokuženimi iz preostalega okolja.«⁵² Si predstavljate, da glasnogovorci v medijih opozarjajo: »Virus je v zraku!« Potem pa najbolj ranljive – starejše, ki jih je covid najbolj prizadel, izolirajo v območje virusa.⁵³

52 Vasja Jager v pogovoru z dr. Dušanom Kebrom: »V domovih za starejše obstajajo sezname odpisanih, ki ne smejo priti v bolnišnico«, v: *Mladina* 20, 15. 5. 2020, str. 42.

53 »V nasprotju z večjimi kapljicami je aerosol tako lahek, da v zraku lebdi več minut ali celo več ur in se razporedi po vsem prostoru – tudi deset in več metrov stran od osebe, ki ga je izločila. Če je okužena oseba v prostoru dlje časa, se koncentracija kužnega aerosola z njenim dihanjem povečuje in vse bolj ogroža vse osebe v tem prostoru. Če prostor ni prezračevan, je po eni uri v vsakem vdihu pet in več odstotkov zraka, ki je že bil v pljučih drugih oseb. Velika večina okužb, več kot 90 odstotkov, se zgodi v zaprtih prostorih. Na prostem je vloga aerosola nepomembna, saj ga gibanje zraka hitro

»V Sloveniji je 80% umrlih za novim koronavirusom umrlo v domovih za starejše, kar je menda najvišji odstotek med evropskimi državami. V oddelkih za intenzivno nego v slovenskih bolnišnicah je bilo zasedenih le 35 % postelj.⁵⁴ Številke se da uporabiti v različne namene, za dokazovanje različnih resnic. /.../ Veliko ljudi ob tem pravi: zdravstvo se je balo, želeli so prihraniti postelje za bolnike z večjo možnostjo ozdravitve. Drugi zagovarjajo zamisel o tem, naj težko bolni starostniki umrejo v zavodu, ki je njihov dom, ker se tam počutijo bolj domače in bolj varno. /.../ Predvsem pa me v tej zgodbi vznemirja vprašanje, kako so starostniki umirali za covid boleznijo? Kakšno pomoč so prejeli? Ali jim je bilo olajšano trpljenje? Koliko so se dušili? Zanimivo se mi zdi, da si takšna vprašanja mnogi zastavljamo, a nihče v javnosti.«⁵⁵

Odločujoči strokovnjaki za ravnanje z ostarelimi v domovih, namenjenih njim, so skrajno brezobzirno utemeljevali, zakaj jih bodo še naprej ohranjali v zaprtih domovih – leglih okužbe, češ, da so oskrbovanci tam doma – ta misel

razredči do nezaznavnosti« (Dušan Keber, Teorija vsega, Sobotna priloga Dela, 23. 1. 2021, str. 12-13).

54 »Dolgo zadrževani /.../ podatki so pokazali, da je bilo do 4. maja (2020) med 98 umrlimi za koronavirusno boleznijo ali v povezavi z njo kar 78 stanovalcev domov za starejše občane in jih je 68 tudi tam umrlo, le deset pa v bolnišnicah« (Vasja Jager v pogovoru z dr. Dušanom Kebrom: »V domovih za starejše obstajajo sezname odpisanih, ki ne smejo priti v bolnišnico«, v: *Mladina* 20, 15. 5. 2020, str. 41). Ali gre v odnosu do starejših za genocid, saj so bile zdravstvene ustanove še kako zainteresirane za sprejem covid-bolnikov, ker jim to prinaša velik denar in zdravnikom velike »krizne dodatke«.

4. novembra 2020 je Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije poslal bolnišnicam dopis (št.: 179-3/2018-DI/140), v katerem navaja izdatke za zdravljenje bolnika s Covid-19 brez zapleta: 8.000,43 evrov, z zapletom: 16.000,86 evrov in zdravljenje bolnika z ventilatorjem: 46.833,40 evrov.

55 Dr. Anica Mikuš Kos, *Kako so umirali starostniki?* v: *Mladina*, 4. 6. 2020.

je bila (vsaj zame) zelo okrutna.⁵⁶ Oskrbovanci, starejši, z raznolikimi boleznimi so res tam doma, a so prav tam kot bolj občutljivi v leglu okuženosti.⁵⁷ Ob (ne)ustrezni skrbi za fizično zdravje pa so izpostavljeni strokovnjaki popolnoma spregledali psihično – čustveno doživljajsko resničnost stanovalcev, ki so jih vzdrževali v samicah⁵⁸ brez živega

56 »Odločitev zdravstvene politike je, da stanovalcev v primeru suma na okužbo s koronavirusom, ki ne bodo potrebovali bolnišnične obravnave, ne bodo sprejemali v bolnišnice, ampak se jim bo zdravstvena oskrba zagotavljala v domu. S tem je bila izolacija okuženih, preprečevanje prenosa okužb na zdrave in zdravljenje faze bolezni, ki domnevno ne potrebuje bolnišnične obravnave, naložena ustanovam, ki za to niso kadrovsko niti prostorsko opremljene. /.../ Poznam pripovedi obupanih in izčrpanih članov osebja. V nekem domu (Šmarje pri Jelšah) so na določen dan imeli 86 okuženih in bolnih stanovalcev, vse slovenske bolnišnice skupaj pa le 80, zasedene pa so bile samo tretjinsko. /.../ Brez pretiravanja lahko rečem, da je bilo domovom za starejše občane naloženo velikansko breme, večje kot bolnišnicam, in da so bili njihovi prebivalci diskriminirani. Pa to še ni vse. V mislih imam sezname, ki jih imenujem seznam odpisanih. /.../ Etično sporno, celo nesprejemljivo je dejstvo, da pri odločitvi o uvrstitvi na seznam paliativnega zdravljenja ni sodeloval stanovalec, ki so mu namenili tako usodo, niti njegovi svojci« (Vasja Jager v pogovoru z dr. Dušanom Kebrom: »V domovih za starejše obstajajo sezname odpisanih, ki ne smejo priti v bolnišnico«, v: *Mladina* 20, 15. 5. 2020, str. 41-42).

57 Za primer DSO v Hrastniku, v katerem nimajo stanovalci nobene možnosti, da bi se predihali na svežem zraku, pa v odziva svetovalne skupine za covid-19 pri ministrstvu za zdravje za TV Slovenija izreče tole: »V bolnišnico gre le oseba, ki potrebuje bolnišnično zdravljenje. Če je oseba okužena samo z novim koronavirusom in ne potrebuje bolnišničnega zdravljenja, ostane doma. Stanovalci domov za starejše občane imajo v domovih svoj dom. Tako da je neustrezno in diskriminatorno, da bi stanovalce domov za starejše občane selili drugam zgolj zato, ker so okuženi« (Bojana Beović, *Ob morebitnem vnosu okužbe v domove za starostnike mora biti reakcija takojšnja*, MMC RTV Slo, 26. 7. 2020).

58 Bral sem o ameriški državni kaznilnici Eastern State Penitentiary, v kateri so med prvimi uporabljali strogo izolacijo zapornikov v posameznih celicah – tudi med delom. Imenovali so ga sistem ločevanja. »Ker niso govorili z nikomer, oziroma niso imeli nobenega

stika z domačimi in z minimalnim, samo nekajminutnim stikom s tam zaposlenimi. Kaj smo pozabili na že opravljene raziskave v času nacizma, da ljudje brez ljubečih dotikov shirajo!?⁵⁹ »Med epidemijo so bili v domovih dalj časa popolnoma prepovedani obiski svojcev in ukinjene družabne dejavnosti, prav tako so bili oskrbovanci izolirani drug od drugega in so morali dneve preživljati v svojih sobah.«⁶⁰ Skratka, zaprti so bili v samice. In povrh vsega ustrahovani pred nalezljivo boleznijo. Idealna kombinacija za zbijanje imunske odpornosti: osamljenost in strah. In stroka to ve.⁶¹ Ali so strokovnjaki, ki so določali takšne ukrepe, neumni, ali so brezsrčni ignoranti, ali pa so zaslepljeno predani (ali tudi prodani?) agendi Interesa – so torej kriminalci? Naj se sami prepoznajo, kam spadajo.

Sebastian Friebel, nekdanji parlamentarni svetovalec nemškega Bundestaga, se v svojem razkrivanju covid ozadja sprašuje: »Ali covid-kriza res upravičuje osamitev ostarelih in bolnih stanovalcev domov za starejše brez njihovega so-

stika z drugimi ljudmi, so mnogi zaporniki trpeli za depresijo ali pa se jim je popolnoma zmešalo« (*Zaporniški sistem: Dolga leta brez človeške družbe*, v: *History*, št. 101/2020, str. 56-61). Pomislite na kakšne vzporednice?

- 59 Oseba, zaposlena v enem izmed domov za starejše mi je pripovedovala, kako jo je neka starka prosila: »Ali vas lahko pobožam?« Ko je videla njene solzne oči, jo je objela. In potem ji je starka zaupala: »Saj veste, pred dnevi je umrla moja sosedka. Ne zaradi covida, ampak zato, ker je že dolgo ni nihče objel. Ko je ugašala, sem šla k njej in jo objela. In potem je mirno odšla – iz mojega objema v Božji.«
- 60 Jerca Pavlič, *Vrnitev dostojanstva starejšim*, v: *Delo*, 5. 9. 2020, str. 11.
- 61 Analiza, ki je upoštevala podatke 70 študij, opravljenih na 3,4 milijona ljudi v ZDA, je pokazala, da lahko osamljenost pri starejši populaciji pospeši upad kognitivnih funkcij; prav tako imajo izolirani posamezniki dvakrat večjo verjetnost, da bodo prezgodaj umrli kakor tisti, ki jim je omogočena močnejša socialna interakcija. Osamljenost je enako pomemben dejavnik tveganja za zgodnjo smrt kakor debelost ali kajenje. Oblikovalci politike preventive pred okužbo s koronavirusom z izoliranjem v domovih za ostarele ta dejstva raje prezrejo, zato da jim ni treba reševati krize na bolj human način.

glasja – ločevanje otrok od staršev zaradi prisilne karantene?« Nemški Etični svet je izdal poziv, v katerem zahteva, da se oskrbovancem omogoči toliko stikov, kot jih želijo. Predsedujoča Etičnemu svetu dr. Elena Buyx, je poudarila: »Vedno je treba omogočiti telesni stik, če je takšna želja. Umirajoči morajo imeti možnost, da so bližnji ob njih.«⁶² Mi pa smo bili proti koncu leta 2020 priče prikazu parodije, kako so se približali sorodniki oskrbovanki v Domu starejših v Radovljici ob njenem 96. rojstnem dnevu. Najeli so dvigalo, ki jih je dvignilo v četrto nadstropje k njihovi sorodnici. Parodija je bila tudi v tem, da je TV ekipa snemala iz sobe pri oskrbovanki sorodnike, ki so iz košare dvigala izročili oskrbovanki šopek in ji zapeli pesem.⁶³ Kako hitro lahko razumni ljudje pristanemo na dirigirano patetično norost!

Dr. Mladen Dolar pravi: »Tisti del prebivalstva, ki ga je covid daleč najbolj prizadel, so starejši.« V številnih državah smo doživeli »genocid starejših v domovih za starejše občane. Priča smo bili dejstvu, kot ga označuje naslov Hollywoodskega filma: *Ni prostora za starce* (*No Country For Old Man*).⁶⁴ To pa ne gre le na rovaš slovenske vlade, ampak na rovaš mnogih vlad, ki ob staranju prebivalstva, ki je popolnoma predvidljivo – z osnovnošolsko matematiko lahko predvidite, kaj se bo zgodilo – niso posvečali dovolj pozornosti in skrbi DSO in njihovim prebivalcem. Starostnike so dejansko odpisali, marginalizirali, da so postali največja žrtev covid-situacije.«⁶⁵ Starostniki pa niso edina žrtev p(l)andemijskih covid-zapor.

62 Vir: TV Slo1, Poročila, 20. 12. 2020.

63 Vir: TV Slo1, Poročila, 21. 12. 2020.

64 Film, ki je prejel štiri oskarje, je akcijska drama iz leta 2007, ki sta ga režirala in zanj tudi napisala scenarij Joel in Ethan Coen. Scenarij temelji na romanu *Ni dežele za starce* Cormacka McCarthyja iz leta 2005.

65 Intervju: dr. Mladen Dolar, TV Slo1, 7. 3. 2021.

»Spremenimo ves svet v en sam veliki zapor!«

Še nikoli nismo odgovorili na nobeno okužbo tako, da bi zaprli države, da bi bil ves svet, kot je izjavil Rockefeller, en sam velik zapor oziroma velika zapora. V azijski gripi (1957–58) je umrlo med 70.000 in 116.000 Američanov, v hongkonški gripi približno 100.000, pa ni bilo nobenih zapor. Ko pa je prišel covid-19, manj smrtonosen za mlajše od 65 let kakor gripa, smo pričeli tudi takšnim omejitvam, ki so nerazumljive.

Večina študij ugotavlja, da je zaprtje javnega življenja učinkovit način omejevanja širjenja virusa, vendar le, če je uveden čisto na začetku epidemije ob majhni razširjenosti virusa. Vendar je bil ob začetnem pojavu koronavirusa potrebni kratki in ostri lockdown preprečen in to ob obisku Kitajske s strani generalnega direktorja Svetovne zdravstvene organizacije (WHO) Tedrosa Adhanoma Ghebreyesusa.⁶⁶ Po načrtih Interesa se je virus moral neustavljivo razširiti po svetu. V dokumentu Rockefellerjeve fundacije z naslovom *Scenariji za prihodnost tehnologije in mednarodnega razvoja* so tudi tale določila: »Ustvarite biološko orožje – zelo nalezljiv virus z nizko stopnjo smrtnosti; omogočite učinkovito širjenje raziskovalnega seva po svetu, preden se države odzovejo, da bi preprečile vnos okužbe; pridobite vplivne osebe⁶⁷ in organizacije (WHO, NIAID, CDC, UN

66 Januarja 2020 je WHO potrdila sklep kitajskih oblasti, da se novi koronavirus ne prenaša od osebe do osebe, in izjavila, da za potnike v Wuhan in iz njega ne priporoča nobenih posebnih zdravstvenih ukrepov. WHO je ignoriral tudi opozorilo iz Tajvana z dne 31. 12. 2019, da ima dokaze o prenosu virusa s človeka na človeka.

67 Generalni direktor WHO je za Interes očitno zelo primeren, da zaseda ta položaj. Tedros Adhanom Ghebreyesus je Etiopijec, ki bi moral biti, kot je zapisal *The Times*, krivdno preganjan zaradi genocida, ki ga je povzročil v svojem predhodnem delovanju. Nominiranec za Nobelovo nagrado za mir David Steinman, ki je bil do leta 2018 tuji svetovalec demokratičnega gibanja v Etiopiji in strokovnjak za svetovanje pri ameriškem Svetu za nacionalno varnost,

...), da bodo delovale po načrtovanem scenariju ...»

Šele po tem, ko se je virus ustrezno razširil, se je začela igra manipulacije s pogosto zelo očitnim mučenjem ljudi zaradi neučinkovitega preprečevanja javnega življenja. To se ni zgodilo s kratkim in ostrim, pač pa z daljšim in pogosto bolešno nelogičnim omejevanjem, ki ga ljudje ne prenesejo in zato kršijo omejitve, ki so lahko tudi pomembne.

Da je bilo zapiranje neučinkovito za zmanjševanje okužb s koronavirusom, je potrdila recenzirana študija, objavljena 5. 1. 2021 v *European Journal of Clinical Investigation*, v kateri je zapisana ugotovitev, da »raziskava ni ugotovila dodatne koristi zaradi omejevanja gibanja – zapiranja v krog družine in zapiranja trgovin.« Študija je vključevala analizo desetih držav in pod črto ugotovila, da zapiranja in omejevanja gibanja niso pokazala »nikakršnega jasnega pomembnega in blagodejnega učinka.«⁶⁸

je Tedrosa označil kot enega izmed treh najvišjih uradnikov, ki so z namenom etničnega čiščenja usmerjali pobijanje, zapiranje in mučenje pripadnikov plemen Amhara, Konso, Oromo in Somali, saj je bil ključni odločevalec o ukrepih etiopskih varnostnih sil v letih med 2013 in 2015. Šefa WHO obtožujejo tudi ustrahovanja voditeljev in pristašev opozicijskih strank s »samovoljnim prijetjem« in »pridrženjem brez sojenja«. General etiopske vojske Birhanu Jula ga je označil kot »kriminalca, ki bi moral biti umaknjen s položaja, ki ga zaseda v WHO, saj je bil »ključni odločevalec v akcijah varnostnih služb, ki so vključevale ubijanje in hudo telesno ter psihično mučenje Etiopijcev.« Etiopsko spletno mesto Ghebreyesusa za čas, ko je bil na ministrskem položaju, obtožuje in drugih kriminalnih dejavnosti. Tedros Ghebreyesus je bil etiopski minister za zdravje v letih med 2005 in 2012 (v tem času naj bi prikrival epidemijo kolere), do leta 2016 je bil v času režima Ljudske osvobodilne fronte Tigray minister za zunanje zadeve, dokler ni bil kot najbolj primeren imenovan na mesto šefa WHO, čeprav so mu ves čas očitali koruptivno ravnanje. Njegov hitri vzpon na položaj generalnega direktorja WHO je povezan s sodelovanjem z Billom Gatesom in Fundacijo Billa Clintona.

68 Vir: Logično.si, 29.1.2021, iz članka: *Gradonačelnik jednog od najvećih holandskih gradova predviđa da bi obračun građana koji su prisiljeni na zaključavanje i onih koji stoje izza institucije tih*

Dr. Sucharit Bhakdi, specialist za mikrobiologijo, prof. na Univerzi Johannes Gutenberg v Mainz, ter vodja Inštituta za medicinsko mikrobiologijo in higieno in je tudi eden najbolj pogosto citiranih raziskovalnih znanstvenikov v nemški zgodovini, je ob vzbujanju strahu pred covid-19 izjavil: »Ali se ne zavedamo, da 20, 30, 40 ali pa 100 pacientov, ki so pozitivni na običajne koronavirus, že umre vsak dan?«⁶⁹ Vladni protikovid ukrepi so groteskni, absurdni in zelo nevarni. /.../ Grozljiv vpliv na gospodarstvo ogroža eksistenco neskončnega števila ljudi. Posledice na zdravstveno nego so ogromne. Že zdaj se storitve pacientom, ki jih potrebujejo, zmanjšujejo, operacije se množično odpovedujejo ... /.../ Vsi ti ukrepi vodijo do samouničenja in kolektivnega samomora na osnovi ničesar drugega kot strahu.« – Natančno tako, kot je zapisano v že omenjenem scenariju Rockefellerjeve fundacije: »Pripišite, če je le mogoče, smrtne primere covidu, da poglobite strah med prebivalstvom. Tudi, če kdo ne umre zaradi covid, pa je z njim okužen, naj bo naveden razlog smrti Covid.« In bolnišnice to upoštevajo (saj se jim to izplača) po direktivi vlad, predanih in prodanih. Seveda tudi naša. Minister za notranje zadeve Aleš Hojs v oddaji Tarča: »Vsakemu, ki danes umre ali 95 odstotkov tistih, ki danes umrejo, ne glede na to, da umre tudi morda zaradi raka, pa je imel zraven covid, se pripíše, da je umrl zaradi covid.«⁷⁰ In javni mediji to zavajanje nadvse pompozno razglašajo, ne da bi ga razgalili. Očitno je njihovo poslanstvo, da z bombastičnimi in udarnimi novicami o covid pandemiji vzbujajo plandemijo strahu in podpirajo manipulacijo.⁷¹ In mi dopuščamo, da manipulirajo z

zaključavanja mogao, da pokrene »građanski rat«.

69 Dr. John Ioannidis: »Nekateri tako imenovani blagi ali pa običajni koronavirusni prehladi, ki so nam znani že desetletja, lahko imajo stopnjo smrtnosti tudi 8%, ko okužijo ostarele ljudi v domovih za ostarele.«

70 Vir: Tarča, TV Slo1, 10. 12. 2020.

71 Osebno prisluhnem poročilom le ob 4. uri zjutraj. Običajno (tako

nami tudi skrajno primitivno. Prebral sem namreč naslednje vrstice in pomislil, da nisem razumel, kaj berem, in da sem spregledal temeljno misel ... In sem prebral še enkrat, se prijel za glavo in počasi bral še enkrat tole:

Novinar: »... bi še enkrat preveril, ali sem prav razumel, zakaj imata vlada in NIJZ precej različne podatke o smrtnosti zaradi covida. Vlada jih vsako jutro sproti zbira po bolnišnicah, inštitut pa je odgovoren za naknadno analizo ... Kar pomeni, da iz baze okuženih umrlih izločijo razne prometne nesreče, infarkte, samomore in podobno. Sem do tod pravilno razumel?«

Milan Krek, direktor NIJZ: »Ste.«

Novinar: »Ampak to vendar pomeni, da vladni podatki o smrtih zaradi covida vključujejo tudi prometne nesreče, infarkte in samomore? In da jih v tem sklopu mirno beleži kot smrt zaradi covida?«

Milan Krek: »Ja, to drži. Vladni podatki so namenjeni predvsem sprotnemu spremljanju trendov za potrebe hitrega epidemiološkega ukrepanja. Mi na NIJZ-ju pa potem opravimo podrobnejšo analizo.«

Novinar: »In kot ste dejali, bodo vaši ‚podrobnejši‘ podatki pravih vzrokov smrtnosti za leto 2020 znani šele junija 2021?«

Milan Krek: »Tako je.«⁷²

Ob povedanem dodajam: »Adio pamet!«⁷³ – To pomeni tudi: naj gre naša pamet k Bogu (*à Dio*). Se ve po kaj: po ščepec soli za zdravo presojo, če že ne za modrost in na

rekoč redno) postreže prva novica z zmanipuliranim številom obolelih in umrlih zaradi covida ali pa s številom doz cepiva, ki so prispele v Slovenijo, potem sledi še nekaj obrobnega in za konec (malce ironiziram – samo malce) koliko točk, skokov in podaj je dosegel Luka Dončić v Ameriki. – Res zelo pomembno!

72 Jure Aleksič, intervju z Milanom Krekom: *Gremo v boljše čase*, v: *Zarja/Jana*, 26.1.2021, str.41.

73 Vladni govorec v času krize zaradi covida-19, gospod Jelko Kacin, je pred tiskovno konferenco, ne vedoč, da so mikrofoni že vključeni, izjavil: »Pejmo se mal hecat!« (Vir: *Mladina*, 13.1.2021.) Nato je stopil pred novinarje in jim povedal svojo ‚šalo‘: dan prej je umrlo 24 bolnikov s covidom.

prečiščenje od manipulativne pretkanosti. Seveda niso problem samo tisti, ki trosijo neslane izjave, s katerimi manipulirajo, problem smo tudi mi, ki jim nespametno (brez uporabe lastne pameti – premisleka) slepo nasedamo. Prebral sem misel: »Ena od najpomembnejših razlik med ljudmi in živalmi je ta, da živali ne dovolijo največjemu od bedakov, da postane vodja krdela!«

Z Interesom sparjenimi voditelji in z našo naivno predanostjo njihovimi manipulativnim ukrepom nas po omejenem scenariju z lahkoto usmerjajo proti velikemu resetu in novemu svetovnemu redu: »Ohranjajte karanteno čim dlje, da bo škodovala gospodarstvu, spodbujajte državljansko nezadovoljstvo in nemire.« Sebastian Friebel, nekdanji parlamentarni svetovalec nemškega Bundestaga, v svojem razkrivanju covid-ozadij omenja: »Premoženje milijarderjev se nenehno povečuje, hkrati pa vedno več ljudi živi v revščini. /.../ Zvezni minister za razvoj Müller je pred kratkim izjavil, da bodo ukrepi zaradi koronavirusa povzročili veliko več smrti, kakor jih je povzročil sam virus. Zlasti v državah v razvoju so zaradi blokad dobavne verige /.../ v stanju delnega kolapsa. V afriških državah torej lahko pričakujemo, da bo nadaljevanje teh ukrepov povzročilo več milijonov žrtev. /.../ V Nemčiji so zaradi koronavirusa preložili več ko milijon operacij, vključno s 50.000 nujnimi operacijami zaradi raka.ocene kažejo, da bi lahko zaradi odsotnosti zdravljenja izgubilo življenje od 5.000 do 125.000 ljudi. Ali je vlada resnično zaskrbljena za reševanje življenj?«⁷⁴

74 Samo Zver, predstojnik kliničnega oddelka za hematologijo v UKC Ljubljana je opozoril, »da covid-19 ustavlja slovensko medicino. /.../ Razumem, da gre za izjemno nevarno bolezen, ne nazadnje prihajam iz klinike, kjer je bila umrljivost naših bolnikov ob okužbi z novim koronavirusom od 5- do 6-krat večja kakor v zdravi populaciji. Kljub temu pa ne smemo pozabiti, da se večina bolnikov v bolnišnici zdravi ali umre zaradi svojih osnovnih bolezni. In nikakor ne smemo dopustiti, da te osnovne bolezni uidejo izpod nadzora. Dolžni smo jih obravnavati tako kakor v obdobju pred epidemijo« (Samo Zver, *Nadbolezen ali samo ena izmed bolezni za zraven*, v:

Za uresničitev velikega reseta je potrebno sesuti malo in srednje gospodarstvo (V supermarket lahko grem, paščka za uro pri urarju pa si ne morem zamenjati. Noro!). Medtem, ko mali podjetniki propadajo, pa mnogi veliki celo profitirajo. Podatki iz ZDA (vključujejo obdobje med 18. marcem in 24. novembrom 2020) kažejo, da so milijarderji v tem času povečali svoje bogastvo za več ko trilijon dolarjev – 650 milijarderjev je zaslužilo 1.008 bilijonov.⁷⁵ – To je dvakrat več od dvoletnega zadolževanja vseh držav na svetu! (Komu so dolžne, od koga odvisne!? – Kdo ima to moč, da v računalnik izpiše znesek, s katerim potem zadolži države, dokler jih ne pokori? Le privatniki Feda?⁷⁶ »Denar se pojavlja od

Sobotna priloga Dela, 12. september 2020, str. 10). Pandemija je še dodatno poglobila razlike med ljudmi v dostopu do zdravstvenih storitev. Seveda so v prednosti tisti, ki so v boljšem gmotnem položaju in si zato lahko privoščijo, da svoje storitve opravljajo pri zasebnikih (Prim. Primož Cirman/Tomaž Modic/Vesna Vukovič, *Bolnišnice ne bi smele omejevati dostopa do operacij in posegov*, *Necenzurirano*, si, 9. 4. 2021).

- 75 To je približno štirikrat več od skupno 267 milijard dolarjev, kolikor je bilo v letu 2020 izplačanih 159 milijonom prebivalcev za stimulacijo pri premostitvi krize, ki je nastala s pandemijo.
- 76 Federalne rezerve ZDA (FED) so banka, ki izdaja tako imenovani fiat denar, to pomeni, da kreira denar iz nič – cifro vtipka v računalnik in z njo manipulira. Naziv ustanove, ki to počne, daje misliti, da to počne na podlagi državnih proračunskih rezerv, vendar s tem ni tako. FED je kot centralni bančni sistem, zasebna korporacija, ki pa to prikriva z dvoumnim naslovom. Glede na ameriško ustavo so FED nezakonite v svojem delovanju in to iz dveh razlogov: 1. ker Zakon o FED ni v skladu z ustavo, ampak v nasprotju z njo in je zato ničen; in 2. ker lahko samo Kongres izda denar. Zanimivo pa je, da je leta 1913 prav kongres sprejel protiustavni zakon o Zveznih rezervah. Leta 1913 je namreč senator Nelson Aldrich, oče hčerke Abigail, ki je s poroko z Johnom D. Rockefellerjem vstopila v njihov klan, tik pred božičem, ko je bil večji del kongresa na počitnicah, skozi Kongres potisnil Zakon o Zveznih rezervah, na katerem temeljijo Federalne rezerve, izdajateljska banka v zasebni lasti, kar je paradoks, saj izdaja nacionalno valuto. Ta zakon je omogočil majhni skupini bankirjev, da so postali tako bogati, da so lahko odkupili skoraj vse večje ameriške korporacije. Zato je Amerika privatni

nikjer, to pomeni *ex nihilo*,« je izjavil guverner Hrvatske narodne banke, Boris Vujčić v intervjuju na hrvaški RTL televiziji⁷⁷). 29 milijarderjev je s pandemijo svoj kapital celo podvojilo (na površje je prišlo celo 36 novih milijarderjev). Teslov Elon Musk⁷⁸ je svoje bogastvo povečal za 119 milijard

biznis lastnikov Feda (Še ena zanimivost: v zakonu so tvorci Feda zapisali, da je lastništvo Feda poslovna skrivnost, tako da javnost ne ve, kdo je resnični lastnik. Ve samo to, da so to velike banke, ki pa imajo svoje lastnike z imeni in priimki). Predsednik ZDA Thomas Woodrow Wilson (v letih od 1913 do 1921), ki je predsedoval sprejetju zakona o zveznih rezervah, ki je ustvaril centralni bančni sistem v obliki sistema federalnih rezerv, je pozneje to potezo obžaloval z besedami: »Nehote sem uničil svojo državo.« Denar se torej preko federalnih rezerv, ki so v zasebni lasti pod kontrolo Rothschildov in njihovih družbenikov, tiska za ceno papirja in barve (če že govorimo o tiskanju in ne le v računalnik vtipkanem znesku), da se lahko naprej plasira za obresti po potrebi države in na plečih davkoplačevalcev. Več denarja, kakor ga natiskajo, večje so obresti, večji je dolg države in njenih davkoplačevalcev (zato nastane več stotin bilijonov dolarjev dolga!) in večji je profit v piramidi. Kdo je na vrhu piramide? Nedvomno tisti, ki si lahko obriše rit z bankovci, ker so zanje navadni papir. In ker ta papir ni dober niti za brisanje njihovih riti, uvajajo digitalno valuto. Loretta Mester, predsednica centralne banke v Clevelandu, je v svojem govoru na simpoziju v Chicagu razkrila, da se predlaga zakonodaja, po kateri bi imel vsak Američan digitalni dolarski račun, ki bi bil neposredno vezan na Zvezne rezerve.

- 77 V komentarju njegove izjave beremo: »Končno imamo potrditev, da aktualna kriza ni običajna kriza. Priča smo brezizhodni katastrofi, ker so ob denarju, ki se tiska brez kritja, tudi obresti, za katere pa ni natiskan niti en evro (Za fiktivni denar, ki ga prejmemo, moramo vračati dejanski denar z obrestmi vred). Obresti so dodatni finančni instrument, ki odkriva malokateremu razumljiv strogo kontrolirani proces večne zadolženosti« (Petar Jasak, *Guverner Boris Vujčić potrjuje naše sumnje: »Novac se stvara iz ničega« – ex nihilo*, Logično, 5. 3. 2021).
- 78 Elon Musk je soustanovitelj in vodilna oseba družb Tesla, SpaceX, Neuralink in The Boring Company. Kot soustanovitelj in izvršni direktor družbe Tesla je Elon zadolžen za vodenje oblikovanja izdelkov, načrtovanje in proizvodnjo električnih vozil, baterij in izdelkov na sončno energijo po vsem svetu.

dolarjev, kar je 413-odstotno povečanje. Amazonov Jeff Bezos je svojemu bogastvu dodal 71,4 milijarde dolarjev ...⁷⁹ – lahko bi še naštevali kapitalsko rast nekaterih⁸⁰ in strmoglavljenje drugih, kar je povzročilo v tem času v ZDA 11 milijonsko brezposelnost samo zaradi epidemije.⁸¹ »Tretjina gospodinjestev v razvitem svetu (države članice OECD) so v finančno negotovem položaju. Če bi ostali tri mesece brez prihodkov, bi jih to pahnilo pod prag revščine. /.../ V spopadu s posledicami pandemije bo dolg v posameznih sektorjih močno narasel.«⁸²

Z diktatorskim enoumjem – edino dopustnimi uredbami vlad v predani prodanosti Interesu – ne rušijo le malega gospodarstva, pač pa tudi psihološko stanje ljudi. V *Deklaraciji Great Barrington* beremo: »Trenutni ukrepi za preprečevanje virusa, kot so omejitve izhodov gibanja, imajo uničujoč vpliv na javno zdravje, tako dolgoročno kakor tudi kratkoročno. Poslabšanje mentalnega zdravja. Vse to vodi v večjo stopnjo umrljivosti v prihajajočih letih, največji vpliv pa bosta čutila delavski razred in mlajša generacija. Preprečevanje normalnega življenja je globoka krivica.« In ta krivica ima usodne posledice tudi na duševno zdravje. Prav danes, ko pišem te vrstice, sem v reviji *Ognjišče*

79 Če bi ta znesek razdelili med 810.000 tistih, ki jih zaposluje v ZDA, bi sleherni dobil ček za 88.000 dolarjev, s tem, da bi Bezos ne bil nič manj bogat, kakor pred devetimi meseci.

80 Največjo procentualno rast kapitala je dosegel Dan Gilbert, predsednik Quicke Loansa. Njegovo bogastvo se je povečalo za kar 543% – od 6,5 na 41,8 milijarde dolarjev.

81 14. novembra 2020 je bilo prijavljenih nezaposlenih v ZDA cca. 20 milijonov, 98.000 podjetij je propadlo, 12 milijonov delavcev je do 26. avgusta 2020 izgubilo zdravstveno zavarovanje, ki jim ga je sicer plačeval delodajalec, podatki iz srede novembra tega leta kažejo, da 26 milijonov gospodinjestev ni imelo dovolj hrane, v tem času pa ni imelo dovolj hrane v ZDA med 7 in 11 milijonov otrok (Podatki Center on Budget & Policy Priorities – CBPP).

82 Andrej Rant, *Novi časi so prinesli novo zgodbo. V njej Nemčija nastopa kot kreditor, ne kot dolžnik*, v: *Sobotna priloga Dela*, 18. april 2020, str. 6.

prebral,⁸³ da zadnja raziskava NIJZ kaže, da je »89 odstotkov študentov depresivnih in anksioznih, več je zlorab alkohola in psihoaktivnih snovi« in da »vsak četrti študent razmišlja o samomoru.«

V preteklem letu (v letu 2020) je med slovenskimi srednješolci število hospitaliziranih po poskusu samomora zraslo za 30 odstotkov.⁸⁴ Ta številka prikazuje zgolj vrh ledene gore in ne zajema tistih, ki bi prav tako potrebovali pomoč strokovnih služb. Že tako katastrofalno dolge čakalne dobe so se z epidemijo še podaljšale,⁸⁵ psihiatri pa opozarjajo, da nas čaka epidemija duševnih težav pri naših otrocih. Zaprte šole njihove stiske še povečujejo – in to je mnenje psihiatrične stroke in ne paničnih staršev.

Že brez epidemije psihiatri povsod po svetu opažajo, da se duševne težave pojavljajo pri čedalje mlajših otrocih. »Epidemija je le še prilila olja na ogenj. Kaotičnost in negotovost vplivata na odrasle, še toliko bolj pa na otroke. Zaprte šole ne pomeni samo prenosa načina učenja iz učilnic v domače okolje, na učenje na daljavo, ampak ima šola v obdobju odraščanja veliko drugih pomenov: je prostor srečevanja z drugimi, socializacije, učenja sodelovanja, socialnega dozorevanja – vse to je potrebno za zdravo odraščanje, ključno celo za biološko dozorevanje možganov. Je tudi prostor potrjevanja, učenja reševanja težav, prenašanja

83 Sebastjan Kristovič, *Ali je res za vse kriva ,korona'?*, v: *Ognjišče*, maj 2021, str. 11.

84 Marija Šelek v pogovoru o stiskah otrok s pedopsihiatrinjo dr. Marijo Anderluh: *Posledice zaprtih šol bodo dolgoročneješe, kakor si predstavljamo*, v: *Zarja/Jana*, 19. 1. 2021, str. 6-8.

85 Žal so otroci, ki z diagnozo depresija in napotnico »zelo hitro« na prvo obravnavo pri pedopsihiatru čakajo osupljive tri mesece, na obravnavo kliničnega psihologa pa eno leto! /.../ Čakalne dobe na prvi pregled v zelo velikem delu države presegajo 12 mesecev za kliničnega psihologa in približno toliko za pedopsihiatra, kar pomeni, da se bomo na dodaten porast stisk zelo težko odzvali. /.../ V Sloveniji smo na porast duševnih bolezni pri mladih zelo slabo pripravljeni.

stresa, pri čemer tudi otroci potrebujejo pomoč odraslih. /.../ Količina časa, preživetega pred zasloni, pomanjkanje gibanja, zmanjšanje interakcije tako z vrstniki kakor drugimi odraslimi izven družine so skokovito porasli. Strokovnjaki opozarjamo, da je čas zaprtja izjemno zahteven za otroke in mladostnike. /.../ V Sloveniji imamo šole zaprte najdlje v Evropi.⁸⁶ /.../ Najverjetneje bodo posledice dolgoročneje, kakor si predstavljamo.«⁸⁷

Tudi Evropski center za preprečevanje in nadzor nad boleznimi (ECDC) opozarja, da ima zaprtje šol velik negativen vpliv na duševno in fizično zdravje otrok, ob tem, ko je znano, da okužbe pri otrocih niso glavno gonilo epidemije.⁸⁸ Tudi direktor ameriškega Centra za nadzor in preprečevanje bolezni (CDC) Robert Redfield je povedal: »Opažamo visoko ceno koronavirusa, predvsem v srednjih šolah. Beležimo veliko višjo stopnjo samomorov kakor smrti zaradi koronavirusa. Prav tako je veliko več smrti zaradi predoziranja z drogami.« Študija, objavljena leta 2019 v znanstveni publikaciji *International Journal of Social Psychiatry*, je na podlagi krize leta 2008 pokazala, da vodi že sama ekonomska kriza v povečano število samomorov zaradi stisk ob brezposelnosti in revščine oz. nezmožnosti preživetja. Zaradi preprečevanja socialnih stikov je sedanja stiska, v kateri si ljudje drugače medsebojno lažje pomagajo, še grozovitejša. Stroka ocenjuje, da se bo trend obupanosti nadaljeval še nekaj let po koncu pandemije in to zaradi virusa, ki ima več

86 Ob tem je vredno pripisati, kar je opozoril predstojnik Centra za nalezljive bolezni na NIJZ dr. Mario Fafangel: epidemiologi so „nešteto krat“ predlagali odprtje osnovnih šol do vključno petega razreda po vsej državi, a jih je vlada očitno ignorirala (Na vladni tiskovni konferenci 5. 2. 2021. Šole bi lahko bile odprte že od novembra preteklega leta).

87 Marija Šelek v pogovoru o stiskah otrok s pedopsihiatrinjo dr. Marijo Anderluh: *Posledice zaprtih šol bodo dolgoročneje, kot si predstavljamo*, v: *Zarja/Jana*, 19. 1. 2021, str. 8.

88 Vir: Igor Kršinar, *Razkrivamo: kako vlada ignorira strokovnjake – šole bi lahko odprli že novembra*, v: *Reporter*, 28.2.2021.

kot 99-odstotno stopnjo preživetja. Ne samo zaradi virusa, pač pa tudi zaradi strašljivih pritiskov neumnega enoumja, ki smo mu priče.

***Ko nas streljajo v tretje oko in nam zapirajo usta,
se nam upravičeno zastavljajo
temeljna vprašanja o svobodi***

Nastop Madonne Louise Veronice Ciccone, znane po imenu Madonna, na Evroviziji v Izraelu leta 2019⁸⁹, je prikaz, kako nam bodo odvzemali svobodo in kratili človeško dostojanstvo. Naslov pesmi, ki jo je izvajala, je *Future – Prihodnost*; vsebina in vizualizacija je razkritje, kako se bodo igrali s človeštvom v prelomnem letu 2020. Na začetku nastopa, ki da misliti (še posebej, ko nastop presojava s časovnim zamikom), vidimo 40 menihov – na vsaki strani stopnišča po 20. In potem sledi prikaz leta 2020. Pevka s prevezanim očesom⁹⁰ je imela na glavi k(o)rono.⁹¹ V ozadju nastopa, ki napoveduje dogajanje v letu 2020, se najprej prikazujejo religiozne podobe – manipulacija, da bo učinkovita, mora temeljiti na religioznih shemah civilizacije. Plesalci, ki spremljajo Madonnino sporočanje, imajo na obrazih maske. Maske – čeprav dokazano neučinkovite – so koreografija sedanje covid krize. In potem plesalci kakor

89 Madonna, Quavo – Eurovision Song Contest 2019.

90 Eno oko je znamenje tajnih organizacij; če upoštevamo X – prekrižane „kosti“ pod njeno glavo, je to tudi simbol tajne organizacije *Skull & Bones – Lobanja & Kosti*.

91 Madonnin nastop v Tel Avivu v maju 2019 naj bi bil promocija njenega novega albuma z naslovom *Madame X*, ki je izšel mesec dni pozneje. Na hrbtni strani albuma je naslikan pisalni stroj, ki ima na sebi velik napis Corona. Seveda so pojasnili, da je to ime bivšega proizvajalca pisalnih strojev: Smitha Corona. Ja, pa ja ... Madonna reklamira na svojem albumu pisalni stroj iz preteklosti in njegovega proizvajalca?!? Prosim vas lepo. Samorazglašena kabalistka prikazuje načrte s človeštvom.

pokošeni padejo po tleh – umrljivost, strašna umrljivost, s katero nas bodo zastraševali. Saj vemo: število okuženih, število hospitaliziranih in seveda število umrlih.

Madona poje refren in kaže s prstom na navzoče v dvorani:

*Ne more priti vsak v prihodnost,
ne uči se vsak iz preteklosti,
ne more vsakdo od tu prisotnih obstati – preživeti.*⁹²

In potem v ozadju kip svobode, ki ima zlomljeno roko s plamenico svobode. Sledi ogenj, požar ... – napoved goreče Avstralije in še prenekaterih delov gorečega sveta v letu 2020. Ko sem gledal, kako iz dronov zažigajo pokrajino, sem se spraševal o marsičem, predvsem pa o popolni predanosti politike – od ljudi izvoljenih izdajalcev naroda v služanju manipulaciji Interesa ... In potem smo videli na ozadju vesolje, nato trikotnik – zopet simbol družčine iz ozadja ...

Človek je simbolno bitje in skozi simbolno izražanje nam projicirajo to, kar se bo uresničilo. Številni ukrepi v času plandemije nam prav tako na simbolni ravni razkrivajo, kako nas hočejo vladniki za Interes pokoriti. Saj smo že videli v filmskih prizorih, kako zlohotež usmeri bližnjemu pištolo v čelo in ga ustrelji. Sedaj nas lahko legalno streljajo z merilcem temperature naravnost v pinealno žlezo,⁹³ ki ima pomembno vlogo za gibčnost naših misli. Na simbolni ravni pa z maskami kažejo, kako želijo ubiti našo svobodo – svobodno misel in njeno izražanje.⁹⁴

Ja, zapirajo nam usta in nas dušijo pod maskami, pri tem

92 *Not everyone can come into the future,
not everyone is learning from the past,
not everyone that,s here is gonna last.*

93 Osebno sem izkusil skrajno neprijetno počutje, ko mi je nekdo, ki ,opravlja samo svoj posel', usmeril merilec – pištolo v čelo. In potem kar ni zmožel/hotel razumeti, da ne želim diktatorskih izrazov obvladovanja in pokoritve.

94 V nekaterih državah dodajajo pitni vodi fluorid (pogosto celo kitajski odpadni fluorid) in klor – oba sta škodljiva za pinealno žlezo.

pa nam razlagajo, da nas rešujejo in se iz nas norčujejo!⁹⁵ S spleta sem pobral misel: »Ko se ljudje prostovoljno odločijo, da se bodo dušili pod maskami – ali so še vredni svobode?« In sem pomislil: ko se politika odloči, da nam bo še na prostem – tam, kjer bi lahko dihali sveži zrak⁹⁶ – nadela maske kot ‚nagobčnike‘, kljub temu, da tega strokovna epidemio- loška stroka ne priporoča,⁹⁷ ali ni to očitni znak tistih poli-

95 Saj veste: so novice, ki ti priletajo na računalnik, če se enkrat nanje naročiš. In mi je (26. 3. 2021) priletela od novičarja novica z naslovom *Hudo* foto zgodba, ob kateri sem se res hudo zabaval. Opisani in fotografirani dogodek iz britanske kraljeve hiše je imel naslov: *Kate in William obiskala cerkev, v kateri sta se pred 10-imi leti poročila*. Gre seveda za dramatični zapis, katerega vrhunec pa je srečen konec, kot se spodobi za pravljice o princih in princeskah. Pisalo je: »Med hojo princ William ni mogel odmakniti oči od svoje žene. Na njenih obrazih pa se je po dolgem času končno spet videl iskren nasmeh.« Domnevam, da se sprašujete, kje je tu razlog za hudo zabavo. Bom takoj pojasnil. Na vseh fotografijah sta bila Kate in William opremljena z obrazno masko, tako da je bil »končno spet viden iskren nasmeh« res čudežen vpogled za tisto krpico na obrazu.

96 Ne vem, kakšni ‚inteligenci‘ lahko pripišemo izjavo nekdanje državne sekretarke Tine Bregant, ki je od ljudi zahtevala, naj nosijo maske na samotnih sprehodih v naravi. Mesec dni po tej znameniti izjavi je takrat prvi epidemiolog NIJZ Mario Fafangel na vprašanje, kateri ukrep najmanj pripomore k omejevanju pandemije, odgovoril, da je to »nošenje mask na Slavniku«. Pri tem je pojasnil, da »trenutno ni na voljo nobenih raziskav, ki bi pokazale, da bi bile države, ki so zapovedale splošno nošenje mask na prostem, uspešnejše v spopadu z epidemijo« (Vir: Primož Cirman, Tomaž Modic, Vesna Vuković, *Maske na prostem: nataknil nam jih je Janša in ne zdravniki*, Necenzurirano, 31. 3. 2021). Kljub temu je Jelko Kacin, državni sekretar, nacionalni koordinator za logistični del akcije množičnega cepljenja proti covidu-19, dejal: »Kadar koli vidim gospoda Fafangela (Mario Fafangel, slovenski epidemiolog), nosi masko. Podnevi in ponoči. Povsod.« (Vir: *Kadar koli vidim gospoda Fafangela, nosi masko. Podnevi in ponoči. Povsod.*, v: *Reporter*, 12. 4. 2021).

97 »Ko je predsednik vlade Janez Janša v nedeljo popoldne napovedal, da bo nošenje mask na prostem od 1. aprila naprej obvezno, je bilo po naših informacijah več članov strokovne skupine odkrito

tikov, ki želijo z nami manipulirati? In ko glavni inšpektor poziva zaposlene v izobraževalnih ustanovah k medsebojnemu ovajanju, če se ne držijo manipulativnih ukrepov, ali ni to vrnitev v čas nacizma?⁹⁸ Sebastian Friebel, nekdanji parlamentarni svetovalec nemškega Bundestaga, v svojem poročilu zapiše, da je »splošna obveznost nošenja maske s strani vlad predvsem psihološko orodje. Kontaminacija, ki jo s ponovnim vdihavanjem izdihanega zraka s tem povzročajo, pa ogroža prebivalstvo.⁹⁹ Cilj je ohraniti prebivalstvo

začudenih in celo zgroženih. /.../ Posamezni člani skupine so tako želeli, da bi bile maske na prostem obvezne le tam, kjer ni mogoče vzdrževati najmanj metra in pol razdalje do oseb, ki niso iz istega gospodinjstva.

98 V roke mi je prišel dopis Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, namenjen izobraževalnim ustanovam v zvezi izvajanja nadzora po Zakonu o nalezljivih boleznih (Dopis z dne 25. 1. 2021, št.: 069-6/2021/1. Zadeva: Inšpektorat RS za šolstvo in šport – ugotovitve in opozorila v zvezi izvajanja nadzora po Zakonu o nalezljivih boleznih). V njem podpisani glavni inšpektor poziva zaposlene k medsebojnemu ovajanju. Takole je zapisano nad podpisom: »Zato vas pozivamo, da v primeru zaznave neupoštevanja odredb vodstva šole, ki se nanašajo na nošenje zaščitne maske, zoper posameznika (zaposleni, starši, dijaki,...) podate predlog za uvedbo postopka o prekršku zoper omenjeno osebo.« In pri tem morajo »navesti tudi druga dejstva in dokaze (npr. priče – učitelja, vzgojitelja, ki je osebo opozoril na neupoštevanje ravnanja ...), katere bo prekrškovni organ (v tem primeru inšpektorat) nato uporabil pri uvedbi in vodenju postopka o prekršku.« Takšne in tem podobne direktive so bile normalnost nacizma tam v tridesetih letih prejšnjega stoletja. Kakšen je čas, da je to ponovno dopustno? Samo mimogrede sem ujel izjavo nekega politika: »Niso časi, ko bi lahko razmišljali drugače.«

99 Samo drobec iz scenarija Rockefellerjeve fundacije, ki pravi: »Poskrbite, da bo oslabil imunski sistem prebivalstva z osamitvijo, pomanjkanjem interakcije z drugimi ljudi, zunanjim svetom ... – z vsem, s čimer ohranjamo imunski sistem buden in aktiven.« »Strogi in razširjeni ukrepi za preprečevanje okužb vse bolj ogrožajo prirojeno naravno imuniteto in nas s tem naredijo še bolj dovzetne za simptomatske okužbe. Predvsem mlajše starostne skupine lahko zato končajo z razmeroma višjo stopnjo obolevanja in umrljivosti, tudi glede na pojav bolj nalezljivih virusnih variant« (Vir: Spletna

v strahu z nenehnimi uradnimi poročili o vsesplošni nevarnosti. Ta pristop je v skladu s strategijo Zveznega ministrstva za notranje zadeve, ki naroča, da je potrebno v komunikaciji ob covid-krizi „prvinski človekov strah pred zadušitvijo“ sistematično izkoriščati, da se doseže „želeni šok učinek“ na prebivalstvo.¹⁰⁰ /.../ Ta „želeni šok učinek“ bo verjetno travmatiziral zlasti majhne otroke. /.../ Že sedaj lahko pri njih opazamo, kako so zaradi strahu pred virusom razvili popolnoma moten vzorec družbenega vedenja. Bližnje dojemajo kot grožnjo.« Sebastian Friebel je pogumen mož in je zato takšno namerno manipulacijo vlad označil tako nizkotno, da tega tukaj (sem vendarle pater) raje ne bom omenjal. Bom pa prepisal iz njegovega poročila tole: »In ko zvezna kanclerka reče, da je potrebno prebivalstvu zategniti vajeti, se zdi, da je nekdo pozabil, kdo je (ali bi moral biti) v demokraciji suveren.«

Kako učinkovite so maske? Po analizi ameriškega CDC iz obdobja med 1. 3. in 31. 12. leta 2020 je z uporabo mask zmanjšana stopnja rasti primerov covid-19 le za 1,32 %. Ob tem podatku je vedno znova pomembno poudariti škodljive učinke uporabe mask zaradi ‚samodušenja‘. Ena izmed vodilnih evropskih nevrologinj dr. Margarite Griesz-Brisson je o nošenju mask povedala tole: »Ponovno vdihavanje izdihanega zraka povzroči v možganih pomanjkanje kisika in poplavo ogljikovega dioksida. Vemo, da so možgani zelo občutljivi na pomanjkanje kisika. Primer: v hipokampusu živčne celice, ki ne morejo biti brez kisika dlje od treh minut

stran Naravno zdravje, 6. 3. 2021).

100 Karel Destovnik Kajuh je preroško zapisal:

Hoteli na obraze so nagobčnike nam nataktniti / in v kri nam hočejo strahu naliti, / po ogljih so predpisi novega sveta nabiti, / želeli bi ukaze nam srca razbiti.

Ne bodo nas, tovariš, saj veš, / za nas predpisov ni nobenih in določb / in potnih dovolilnic.

Sami si potne liste pišemo v teh dneh, / papir iz izdajalskih je teles, / platnice so iz kož vlačugarskih metres / in boj nanje udaril je pečat.

– ne morejo preživeti. Akutni opozorilni simptomi so glavobol, zaspanost, omotica, težave s koncentracijo, upočasnitev reakcijskega časa.¹⁰¹ Ko pa imate kronično pomanjkanje kisika, vsi ti simptomi izginejo, ker se nanje navadite. /.../ Vemo, da se nevrodegenerativne bolezni razvijejo v letih, desetletjih. /.../ Medtem ko mislite, da ste se navadili na nošenje maske in na ponovno vdihavanje lastnega izdihanelega zraka, se degeneracijski procesi v možganih stopnjujejo zaradi pomanjkanja kisika. Druga težava pa je, da se živčne celice v možganih ne morejo normalno deliti. Tudi če nam bodo vlade velikodušno dovolile, da odstranimo maske in bomo čez nekaj mesecev spet svobodno vdihavali kisik, izgubljene živčne celice ne bodo obnovljene. Česar ni več, pač ni več! /.../ Za otroke in mladostnike so maske absolutno nedopustne. Otroci in mladostniki imajo izredno aktiven in prilagodljiv imunski sistem in potrebujejo stalno interakcijo z mikrobiomom Zemlje. Njihovi možgani so tudi neverjetno aktivni, saj se morajo toliko vsega naučiti. Možgani otrok in mladostnikov so žejni kisika. Bolj, ko je organ presnovno aktiven, več kisika potrebuje. Pri otrocih in mladostnikih je vsak organ presnovno aktiven. Omejevati otroku in mladostniku dovod kisika ni le nevarno za njihovo zdravje, ampak gre za zločin, ki terja kazensko odgovornost. Pomanjkanje kisika zavira razvoj možganov in škode, ki pri tem nastane, ni mogoče popraviti. Otrok potrebuje možgane za učenje, možgani pa potrebujejo za delovanje kisik. Za to spoznanje ne potrebujemo kliničnih študij. To je preprosta, neizpodbitna fiziologija. Zavestno in

101 Daljše nošenje maske nedvomno povzroči padec ravni kisika v krvi (hipoksija), kar je povezano s padcem imunosti. To pomeni, da delujemo proti virusom na način, da jim omogočamo lažje delovanje. Prebral in izpisal sem si misel dr. Mile Alečkovič: »Vprašanje histeričnim uporabnikom mask, ki verjamejo, da jih maska ščiti: ‚Zakaj se bojite tistih, ki ne nosijo mask, če ste pa zaščiteni?‘. Če nimate odgovora, pomeni to, da je nastopila v vaših možganih hipoksija in upad kognitivnih sposobnosti prav zaradi nošenja mask.«

namensko povzročanje pomanjkanja kisika je popolnoma namerno izpostavljanje nevarnosti za zdravje in je absolutna medicinska kontraindikacija. Absolutna medicinska kontraindikacija pa v medicini pomeni, da se to zdravilo, ta terapija, ta metoda ali ukrep ne sme uporabljati. Da bi celotno populacijo prisilili k uporabi absolutne medicinske kontraindikacije, morajo biti zelo resni vzroki, ki pa jih lahko prepoznajo le pristojni neodvisni interdisciplinarni organi, ki jih je treba pred tem preveriti in jih šele nato za to pooblastiti. /.../ Vem, kako škodljivo je pomanjkanje kisika za možgane, kardiologi vedo, kako škodljivo je za srce, pulmologi vedo, kako škodljivo je za pljuča. Pomanjkanje kisika poškoduje vsak organ. /.../ Kdo je odgovoren za to kaznivo dejanje? Tisti, ki ga dopustijo in se z nami poigravajo ali tisti, ki tega ne preprečijo?«

Iz zapisa Iniciative slovenskih zdravnikov¹⁰² smo lahko izvedeli, da so »v večini študij, opravljenih do danes, ugotovili malo ali nobenega učinka v zmanjševanju širjenja okužbe v splošni populaciji ob uporabi obraznih mask.¹⁰³ /.../ Nekatere študije navajajo, da uporaba obraznih mask učinkovito preprečuje širjenje novega koronavirusa in bi lahko preprečila nove okužbe. Večina teh študij uporablja neprimerno metodologijo.¹⁰⁴ /.../ Kljub uvedbi obvezne uporabe mask se je število okužb z novim koronavirusom v številnih državah povečalo. /.../ Primerjava med državami z obvezno uporabo mask in brez njih prikazuje, da obvezna

102 Iniciativa slovenskih zdravnikov – Uporaba obraznih mask v času pandemije covid-19, 19. 3. 2021.

103 »Maja 2020 je US CDC (Center za kontrolo bolezni v ZDA) v metaanalizi ob pandemijah gripe ugotovil, da maske niso bile učinkovite niti kot osebna zaščita niti za zmanjšanje širjenja virusa. V poročilu ECDC (Evropski Center za kontrolo bolezni), objavljenem februarja 2021, so navedli, da niso našli jasnih dokazov, ki bi podprli učinkovitost nemedicinskih in medicinskih mask v skupnosti.«

104 »Značilno zanje je, da ne upoštevajo učinka drugih ukrepov, naravnega poteka širjenja okuženih, spremenjenih režimov testiranja ali primerjajo države z različnimi pogoji.«

uporaba mask ni vplivala na število okuženih.« Je pa mnogo dokazov »o škodljivem vplivu uporabe obraznih mask. /.../ V poročilih opazamo veliko pomanjkanje upoštevanja psiholoških in psihovegetativnih poškodb zaradi uporabe obraznih mask. Dolgotrajna uporaba obraznih mask sproži kroničen stresni odziv, ki se odraža v psihološkem in čustvenem funkcioniranju ter telesnem zdravju.¹⁰⁵ /.../ Pri otrocih in mladostnikih uporaba maske pušča trajne posledice na njihovem osebnostnem razvoju. /.../ Uporaba obraznih mask s strani vzgojiteljev in učiteljev deluje še posebej škodljivo na osebnostni razvoj pri mlajših otrocih, predvsem do 10. leta starosti. Mlajši, ko je otrok, tem bolj potrebuje možnost prepoznavanja neverbalnih odzivov z obraza zanje pomembnih odraslih. Zaradi manjše sposobnosti verbalne izmenjave so neverbalna sporočila temeljni vir orientacije, ki daje otroku občutek varnosti. To pomembno vpliva na ustvarjanje čustvenih vezi oziroma oblikovanja načina navezovanja. To je eden izmed temeljnih gradnikov osebnosti, ki je za vse življenje podlaga občutka

105 Skupina *Starši za presojo obveznega nošenja mask* so opravili lastno raziskavo o neželenih učinkih. Na podlagi ankete, ki jo je izpolnilo 335 ljudi, so ugotovili, da se »od stranskih učinkov najpogosteje pojavljajo glavobol (78 % vprašanih), razdražljivost (78 %) in nemir (79 %). Skrb vzbujajoča sta utrujenost (89 %) in slabše pomnjenje (72 %).« Podnaslov prispevka, iz katerega sem prevzel poudarke, je že sam po sebi dovolj zgovoren o dušečem nasilju, ki se dogaja tudi s tem ukrepom: »Zakaj otroci s težjo obliko astme ne morejo priti do zdravniškega potrdila, ki bi jim omogočilo, da ob dušenju snamejo masko? Ker imajo pediatri prepoved izdaje takšnih potrdil« (Tomaž Modic, Vesna Vuković, *Pediatrom so prepovedali izdajati potrdila za nošenje mask*, Necenzurirano, 18.3.2021). Prispevek opisuje tudi primer »sedmošolke ene od osnovnih šol iz Velenja, ki naj bi imela težave z dihanjem zaradi nošenja maske. Govorice, da naj bi deklico na šoli silili k nošenju maske, čeprav naj bi bila astmatik in naj bi zato celo izgubila zavest, je takrat zanikala ravnateljica velenjske osnovne šole. /.../ Potrdila je, da je učenki postalo slabo, a ne zaradi maske.« Moj komentar: ob takšni srhljivi nizkotnosti v odnosu do otrok nimam komentarja.

varnosti in vpliva na funkcioniranje osebe na vseh področjih življenja. /.../ Ob študijah, ki navajajo škodljive učinke ob dolgotrajni uporabi obraznih mask, študij, ki bi navajale nasprotno, nismo našli.« V roke mi je prišel zapis svetovalne delavke v vrtcu Rogaška Slatina Andreje Križan Lipnik,¹⁰⁶ ki je ob napovedi ukrepa,¹⁰⁷ da morajo vzgojitelji (tudi) v vrtcih obvezno nositi maske, poudarila, da »najmanjši otroci, ki še nimajo razvite besedne komunikacije, v veliki meri razbirajo sporočila odraslega iz opazovanja njegovega gestikuliranja. Zato opazujejo obraz odraslega. Otroke k opazovanju obraza, razbiranju informacij, čustvenih stanj, ki jih obraz izraža, vzgojno spodbujamo. In kaj bi se z njihovim učenjem zgodilo, če bi morali ure in ure vsak dan zreti v brezizrazne obraze odraslih, katerih živahni mimični izraz, namenjen majhnim otrokom, pa bi ostal zakrit? /.../ Kar se tiče nošenja mask v vrtcih, je jasno, da pedagoškega procesa ni mogoče izvajati pri majhnih otrocih, tako da imajo vzgojitelji maske.«¹⁰⁸

8. 4. 2021 je sodišče za družinske zadeve v nemškem Weimarju v skrajšanem postopku razsodilo, da je dvema weimarskima šolama prepovedano od učencev zahtevati kakršnokoli zaščito pred usti in nosom, vzdrževanje medosebne razdalje ali sodelovanje v hitrem testiranju. Ti ukrepi kršijo številne pravice otrok in njihovih staršev po zakonu, ustavi in mednarodnih konvencijah. Po proučitvi

106 Zapis je naslovljen takole: *Pogled in (so)delovanje v okviru ključnih vprašanj delovanja vrtcev v času epidemioloških razmer (iz vidika svetovalne delavke vrtca in članice predsedstva Sekcije psihologov v vzgoji in izobraževanju)*, ki deluje v okviru Društva psihologov Slovenije.

107 Ukrep je napovedal vladni govorec v petek, 18. 9. 2020.

108 Težko strokovno razumljivo: 26. 11. 2020 so vrtci prejeli Okrožnico MIZŠ z naslovom Okrožnica – priprave na ponovno odprtje vrtcev. V poglavju: Usmeritve za ponovno odprtje vrtcev se med usmeritvami pojavlja tudi usmeritev: »Vzgojitelji predšolskih otrok in vzgojitelji predšolskih otrok – pomočniki vzgojiteljev uporabljajo zaščitne maske tudi v oddelkih pri neposrednem delu z otroki.«

dejanskega in pravnega stanja ter oceni izvedenskih mnenj je sodišče za družinske zadeve Weimar sprejelo razsodbo, da uvedeni ukrepi predstavljajo nevarnost za fizično in duševno varnost otrok do te mere, da predstavljajo za otroke znatno škodo. – Tako duševno kakor tudi fizično. Vrhunski nemški znanstveniki so ugotovili, da lahko dolgotrajno dihanje skozi določeno vrsto obraznih mask pomeni okužbo pljuč z nevarnimi kemikalijami in mikroplastiko. Priznani strokovnjak dr. Michael Braungart¹⁰⁹ je za Ecotextile News povedal, da uporabniki kirurških mask in mask iz tekstila tvegajo vdihavanje rakotvornih snovi, alergenov in drobnih sintetičnih vlaken. Njegove ugotovitve je podprl tudi eden izmed vodilnih tekstilnih kemikov dr. Dieter Sedlak,¹¹⁰ ki je ob uporabi mask ugotovil povišane koncentracije nevarnih fluoroogljikovodikov, formaldehida in drugih potencialno rakotvornih snovi na kirurških maskah za obraz. Neumna enoumnost seveda to zamolči. To in še marsikaj, ko nas zganja...

... v ogrado za cepljenje z medijskim zastraševanjem in tudi poniževanjem

Prosil sem brata, naj oriše situacijo, ki jo doživljamo, ko nas kakor ovce zganjajo v ogrado za cepljenje. Udarne novice medijev so kakor gorjače za slepo predanost, ki je zbegana v strahu. Politika z leve in desne je kakor ograda, ki vse usmerja v cepljenje. In tam v ogradi nas že čakajo strokovni cepilci in njih pomočniki, katerih početje blagoslavlja celo ...

109 Dr. Braungart je ustanovitelj EPEA International Umweltforschung GmbH v Hamburgu v Nemčiji in soustanovitelj MBDC McDonough Braungart Design Chemistry v Charlottesvilleu v Virginiji. Trenutno je profesor za ekološko oblikovanje na Univerzi Leuphana v Lüneburgu. Je predsednik Cradle-to-Cradle na Univerzi Erasmus v Rotterdamu na Nizozemskem.

110 Dr. Sedlak je nekdanji direktor za globalno varnost izdelkov pri velikem svetovnem dobavitelju specialnih kemikalij.

Zlepa, predvsem pa zgrda, nas zganjajo k edini dopustni rešitvi, zapisani v scenariju Rockefellerjeve fundacije: »Zavračajte vse druge načine zdravljenja, razen cepljenja.« In na Dogodku 201 so to le potrdili: »Trebaja je premagati gibanje proti cepljenju.« In za povrh še določili, da je treba vključiti verske organizacije v prenašanje naših sporočil« in med drugim, da je tudi »bistveno obdržati kontrolo nad informacijami; potrebno je centralizirati vir informacij (WHO). Kar ni v skladu s tem, je treba označiti kot teorijo zarote, *Fake News*. Vplivati je treba na spletne platforme. Kar ni v skladu z uradnim stališčem, je treba preganjati, kaznovati ... kot ogrožajoče.«

Javni mediji se teh določil absolutno držijo in se pri tem poslužujejo vseh načinov – tudi poniževanja – in sicer mediji, v katerih bi pričakovali odprto razpravo na podlagi vseh argumentov za in proti ne le glede cepljenja, pač pa tudi glede ostalih ukrepov, da bi lahko ljudje, vsestransko informirani, (so)odločili, ali bodo, ali pa ne bodo sodelovali v medicinskem eksperimentu. Bombastične in udarne novice pa nas zganjajo k edini dopustni rešitvi: cepljenju. Če si upaš misliti na podlagi argumentov izven uradne enumnosti, si deležen slikovitih zasmehovalnih oznak in tudi medijskega poniževanja. Bom navedel dva primera. Najprej oddajo Zrcalo tedna¹¹¹ na nacionalni TV, kjer smo bili javno poniževani vsi, ki si drznemo misliti z lastno glavo in nismo slepo – že kar religiozno predani religiji (od)rešenjskega cepljenja.

Komentatorka: »Cepilo se je že 30 milijonov tistih, ki znanost razumejo. Kaj pa tisti, ki so skovali kup zarot in rokava ne bodo zavihali?«

Izjava: »To so popolni bedaki, ki ne spoštujejo nikogar. /.../ Preprosto jih ne razumem.«

111 TV Slo1, 17. 1. 2021, komentatorka: Petra Marc, novinarka v zunanjepolitični redakciji TV Slo, odgovorna urednica IP Manica J. Ambrožič.

Komentatorka: »In še marsikdo jih ne. Ko smo zaradi res, res izjemnih dosežkov znanosti čisto blizu, a zaradi lunatikov¹¹² še tako zelo daleč.« – Konec oddaje.

Komentatorka si nas ni upala poimenovati kar naravnost ‚bedaki‘ (to je zanjo storil možakar v izjavi), zato je raje postregla z redko rabljeno besedo ‚lunatik‘, pod katero pa nas je lahko označila kar s paletto žaljivk: opranoglavec, gobezdač ...

In še drug primer: Odprl sem številko verskega mesečnika *Ognjišče* za maj 2021 in spoznal, da me uvrščajo med kovidiole. V uvodnem prispevku teolog, ki ga sicer cenim, zapiše, da je »krščanstvo izrazito razumsko; /.../ je tisto, ki je od vseh religij najbolj vsrkavalo vase intelektualno raziskavo, kritično refleksijo ...« In potem »nastopi novi koronavirus, stoletna epidemija. Glede na to, da je ljudstvo izobraženo, /.../ bi pričakoval, da bo preizkušnjo epidemije sprejelo z osveščeno, dobro obveščeno in seveda mirno razumsko držo. Ampak ne! Mnogo je takih, predvsem pa so zelo glasni, ki so v času epidemije vstopili v vzporedni svet.« In to smo seveda mi covid-idioti, ki nam avtor pripiše predvsem, da se »požvižgamo na znanstvene in medicinske institucije« in prepričanje, da covid-19 »ne bomo premagali z zlobnimi cepivi iz laboratorijev, temveč s kakšnim od vraževernih šamanskih trikov.« In potem zveličavno zapiše, da ta pravi kristjani »od sv. Pavla naprej spoštujemo oblast in njene odredbe.« Skratka ta pravi kristjani »zaupamo znanosti, stroki, medicini. Za nas sta razum in vera kakor brat in sestra. Krščanstvo in covidiotizem za nas obstajata vsak

112 Besede *lunatik* nisem razumel, zato sem pobrskal po spletu in ponujeni so mi bili podobni izrazi ali sinonimi. Navajam jih po pogostosti: opranoglavec, gobezdač, demagog, arogantnež, zdrarhar, alternativec, pravičnež (zanimivo, kako se je ta izraz znašel v sendviču preostalih), nesposobnež, bebček, neotesanec, politikant, skorumpiranec, primitivec, pisun, blefer, populist, šarlatan, sdsovec, pisunček, trenirkar ...

k sebi.« Zato »ni nenavadno, da papež odločno podpira cepljenje, in ni slučajno, da je bil vpričo tv-kamer med prvimi cepljenimi Slovenci upokojeni mariborski nadškof.«¹¹³ Tako v uvodniku revije *Ognjišče*.¹¹⁴

Kovidiotizem, kovidiot. Zanimivo zloženi besedi v izvirni izraz, ki sam po sebi vzbudi v zavesti oba pomena, ki sta vkovana v nov pojem: covid + idiot. V prispevku *Ognjišča* izvirna beseda, ki pa ni bila uporabljena v izvirnem pomenu. Današnji izraz *idiot* namreč izvira iz grške besede *idiótes*, ki pa je imela v antiki povsem drugačen pomen, kakor ga ima danes. Takrat je bil *idiótes* človek, ki ni razpravljaval o zadevah, ki so bile za javnost pomembne in zato ni bil vreden naslova *polites* oz. državljan. Danes pa kovidioti želimo odprto razpravo, ki je (razen izjemoma)¹¹⁵ onemogočena.¹¹⁶

113 Osebno sem prepričan, da je šlo v tem primeru že za drugo nizkotno zlorabo v odnosu do sedaj upokojenega nadškofa.

114 Branko Cestnik, *Kršćanstvo in kovidiotizem*, v: *Ognjišče*, maj 2021, str. 3., odgovorni urednik: mag. Božo Rustja.

115 Na pogovor ob vsebini pisma (zaradi katerega so me odslovili z Radia Ognjišče) so me povabili na TV Exodus in na velikonočni ponedeljek na Radio Slo1.

116 V zapisu Iniciative slovenskih zdravnikov, z dne 7.3.2021, beremo: »Po našem videnju mora biti dopušćena strokovna razprava povsod tam in vse dotlej, kjer in dokler dileme in neznanke niso jasne ali pa niso v dialogu različno mislećih vsaj dogovorjene rešitve, ampak so bodisi nekonsistentne, parcialne, nedosledne ali nedorećene in dvoumne. V dani covid-situaciji se ta meja določa kar brez razprave, enostransko, pri nekaj posameznikih, številne nejasne teme pa se kar doloći kot jasne, nekatera, predvsem vladi všećna stališća se preimenujejo v dejstva, določena ,všećna' znanstvena dognanja se opredelijo za ,dokaze', druga, nevšećna pa oznaćijo za ,Cherry Pick Science', včasih pa kar s ,teorijo zarote' ... Vedno so bile in bodo obstajale teorije zarote, a cvetijo le v okolju, kjer ni ustreznih informacij in ustreznega dialoga. Zato ponovno vabim, da javni mediji nudijo kontaktne oddaje, vodijo strokovne pogovore, razblinjajo pogoje za zaroto s postavljanjem zahtevnih vprašanj, a hkrati z željo, da se najde rešitev za naslednji korak« (Iz povzetka izmenjave mnenj o sistemu upravljanja covid krize, ki je potekalo

Sicer pa sem razumel: beseda idiot je bila uporabljena v sedanjem razumevanju te besede.¹¹⁷ Sem torej idiot in sem tudi lunatik, prav tako v pestrem pomenu besede: nesposobnež, bebček, primitivec, pisun ... Ja, tudi pisun sem.

V reviji neobjavljeno pismo, ki je prodrlo v javnost

Tam v sredi novembra, po tistem, ko je bila objavljena senzacionalna novica, da so odkrili cepivo zoper zloglasni Covid, in to s kar 90-% učinkujočo močjo, sem napisal pismo z naslovom *Ob covid cepljenju se sprašujem ...* In ga odposlal na naslov ene izmed revij, ki si z objavo raznolikih mnenj drzne izstopati iz uradne resnice. Pričakoval sem objavo, potem pa sem v pogovoru z novinarko vedno bolj spoznaval, da pismo ne bi doseglo želenega učinka. »Trenutno je slovenski narod tako brezumno polariziran, da ni sposoben ne slišati ne razumeti argumentov, ki bi bili v nasprotju z njegovim prepričanjem. Večina je slepo predana svoji edini dopustni resnici, ki jo razglašajo voditelji njihove strani v borbeni napetosti zoper nasprotujoče. S tem pismom bi prilili le gorivo na ogenj borbenosti; zapis bi le poglobil polarizacijo naroda.« Tako nekako mi je bilo razloženo in moje nelagodje ob uvidu resničnosti novinarkinih argumentov je obremenilo ne le moja čutenja, pač pa poglobilo tudi moj strah, da smo Slovenci eden izmed najbolj samouničevalnih narodov. Smo izjemno občutljivi – posledično zamerljivi in drugih in drugačnih znotraj svojega naroda ne prenesemo. Kar je na drugi strani, je zanič, celo ne bodi ga treba. Anton Trstenjak, ki je ugotavljal: »Slovenci smo sprt narod,«¹¹⁸ pa

preko spletnih omrežij na pobudo nekdanje slovenske evropske komisarke Violete Bulc).

117 Internet mi je razkril sopomenke: kreten, bedak, tepec, debil, norec, butelj ... – in še in še, vse sočno poniževalno. Hvala!

118 In pojasnjuje: »Po letu 1870 je iz Avstrije pljusknila tudi k nam stru-

nas ob tem kliče: »Vkup držmo!«

Potem pa je prišlo pismo v javnost preko družbenih omrežij, objavil pa ga je tudi spletni portal *Sensa*.¹¹⁹ In se je zgodilo, kakor bi rekel pater Mario Knezović: »Mnogi so se takoj postavili na eno ali drugo stran, ne da bi razbrali adute argumentov in moč dejstev. Tipičen navijaški pristop.«¹²⁰ In kaj sem zapisal? Naslednje:

Oglašam se, ker ob vsem, kar se dogaja, ne zmorem več molčati. V tej covid-krizi se soočam s tolikšnimi neznankami ... Iščem odgovore. Berem, se pogovarjam – tudi s strokovnjaki tistih področij, na katerih se mi odpira toliko vprašanj. Njihovi intervjuji, javni pozivi, odprta pisma so bili objavljeni tudi v vaši/naši reviji. In ob tem se pri številnih soočam s protislovji, ki jih doživljajo oni sami in jih zato še bolj poglabljajo

ja, ki se je imenovala ,ločitev duhov'. Če je med nemškimi Avstrijci imela stvar svojo podlago v konfesionalni razliki med protestanti in katoličani, pa za Slovence to ni veljalo. Slovenci so delali umetni razdor med katoličani in nekatoličani, ki naj bi bili liberalci. Začela so se huda medsebojna nasprotovanja in napadi. Slovenci smo se razdelili na dva sovražna tabora. /.../ Sloga in sprava pomenita za Slovence neznačajan kompromis z lastnimi načeli. Spravljivost velja za neznačajnost. Nobeden ne bi rad popustil niti za črko. Črkarska pravda ni bila glasna le v prejšnjem stoletju, temveč je še danes značilna, kadarkoli naj bi izdali kakšno skupno izjavo; do zadnjega se prepiramo samo za besede in njihove končnice. Težko se zedinimo v besedilu, kaj šele v dejanju« (Anton Trstenjak, *Misli o slovenskem človeku*, Založba Mihelač, Ljubljana 1992, str. 32).

119 Najprej so ga objavili brez uvodnega pripisa, po več kot 90.000 ogledih pa je prišla zahteva, da ga umaknejo. Da je lahko obstalo, se je pred pismom pojavil pripis: »V nadaljevanju objavljeno javno pismo duhovnika Karla Gržana ne odseva mnenja uredništva, temveč gre za njegov osebni pogled na stvari. Njegovega mnenja tudi sicer ne delijo številni drugi vidni Slovenci, med katerimi niso zgolj epidemiologi in virologi. V izogib obtožbam o ,cenzuri drugega mnenja' pisma (zaenkrat) ne bomo izbrisali, uredništvo Metropolitana pa želi bralce *Sense* opozoriti, da mnenje enega (četudi ga v dobi lažnih novic podpirajo mnogi) še ne pomeni resnice.«

120 Ana Šebalj, Fra Mario Knezović, *Logično*, 12. 2. 2021.

tudi v meni. A si vsaj (še) upamo na glas zastavljati vprašanja? Ko teh ne bo več, bomo v mraku brezumja.

V svojem šestdesetletnem življenju ne pomnim obdobja, kakršnega doživljam zdaj v tej covid- krizi. Vsaka misel, ki ni v sozvočju z uradnim stališčem, je takoj označena kot teorija zarote in tisti, ki si drzne izustiti kakršenkoli dvom,¹²¹ je označen za nevedneža ali pa že kar za zlonamerneža, ki deluje proti ‚rešiteljem‘, ki nas usmerjajo k cepljenju, ker bomo potem končno zopet lahko zaživali v normalnem stanju. Kakšnem normalnem stanju? Normalnem v smislu novih norm novega svetovnega reda? Kar nekaj vplivnih politikov je (tudi pri nas) ponovilo izjavo Henryja Kissingerja, ko je za Wall Street Journal aprila 2020 v članku z naslovom Pandemija koronavirusa bo za vedno spremenila svetovni red izjavil: »Dejstvo je, da po koronavirusu svet ne bo več takšen, kot je bil.« Pa pustimo to smer razmišljanja.

Mojo misel v teh dneh zaposluje vedno večja samoumevnost cepljenja proti covidu in grožnja s posledicami (tudi s strani ‚strokovnjakov‘) za tiste, ki se ne bodo dali cepiti. Ob tem se mi zastavlja najbolj logično vprašanje: »Zakaj bom jaz, ki ne bom cepljen, ogrožal tiste, ki bodo, in bodo zato tako ali tako varni?«¹²² In drugo vprašanje, če smo seveda še

121 To slikovito kaže odziv na opozorilo znanega slovenskega ginekologa Stanka Pušenjaka, ki si je drznil omeniti neželene učinke na plodnost po cepljenju zoper covid-19.

122 Najprej vzemimo za domnevo, da lahko necepljeni ogrozijo tiste, ki se zaradi zdravstvenih razlogov ne morejo cepiti. Vendar je, kot ugotavlja stroka, ta nevarnost minimalna: »Pri celotni zadevi ne gre toliko za medicinski vidik. Celotna zadeva je postavljena na sociološko-psihološko raven, ko se v imenu družbene odgovornosti producira javni pritisk na osebe, ki imajo zadržke glede cepljenja« (Iz povzetka izmenjave mnenj o sistemu upravljanja covid krize, ki je potekalo preko spletnih omrežij na pobudo nekdanje slovenske evropske komisarke Violete Bulc. Zapis udeleženca razprave). In sedaj v luči te izjave vzemimo v vpogled dejstvo, da so tudi cepljeni ne le prenašalci virusa, pač pa, da ponovno zbolevajo. Kljub temu pa je v propagandi p(l)andemije »nekdo, ki ni cepljen in virus širi naokrog, bedak in hkrati morilec; nekdo, ki je cepljen in virus brezskrbno trosi naokrog, pa je odgovoren in cenjen državljan« (Anton Komat).

kolikor toliko svobodni: »Zakaj mi grozijo z odvzemom najbolj osnovnih (ne le zdravstvenih) pravic, če ne bom, kakor naj bi bili vsi, to pomeni precepljeni? Zakaj tolikšna očitno manipulativna gonja k cepljenju (tudi s pomočjo udarnega poročanja, ki nas žene k edini uradno dopustni rešitvi: prisilnemu cepljenju, ki mu je tlakovana pot v Uradnem listu (Uradni list RS, št. 117/2020 z dne 3. 9. 2020)?«¹²³

Ali sem še lahko svoboden človek ali pa mi boste odvzeli svobodo odločanja, s katero bi lahko ogrozil le sebe in tiste, ki bi tako kakor jaz sprejeli to tveganje (precepljeni pa tako ali tako ne bodo ogroženi)? Če se ne bom odločil za cepljenje, bo moja odločitev temeljila na argumentih! Me želite že vnaprej zasužnjiti? »Tisti, ki te prepričujejo, da lahko pridobiš varnost samo na račun svobode, ti hočejo ponavadi odreči oboje« (Timothy Snyder, *O tiraniji*). Pustimo tudi to smer razmišljanja in se osredotočimo na cepivo.

9. novembra 2020 sta farmacevtski velikan Pfizer in njegov nemški partner BioNTech v sporočilu za javnost objavila, da sta razvila cepivo zoper Covid-19, ki je 90-odstotno učinkovito po začetnih testih na ljudeh.¹²⁴ Gre za cepivo, pri katerem uporabljajo eksperimentalno tehnologijo na osnovi mRNA, česar v cepivih za ljudi niso še nikoli uporabljali.¹²⁵

Nemško podjetje BioNTech je septembra 2019, torej tik

123 2. člen sklepa o uporabi ukrepov, ki jih določa Zakon o nalezljivih boleznih pri nalezljivi bolezni COVID-19: »Prijavljanje nalezljive bolezni COVID-19 poteka na način, ki ga ZNB in Pravilnik o prijavi nalezljivih boleznih in posebnih ukrepov za njihovo preprečevanje in obvladovanje /.../ določata za kugo ali virusno hemoragično mrzlico po povzročiteljih iz 1. skupine nalezljivih boleznih.«

124 Strokovnjaki opozarjajo, da gre za zelo majhno število testiranih ljudi. Poleg tega cepljene ljudi testirajo s RT PCR testom, ki ni zanesljiv in da testiranje cepiv izvajajo raziskovalci, ki so na plačilnem seznamu teh velikih farmacevtskih korporacij in ne neodvisni raziskovalci, kar vzbuja negotovost o njihovi neodvisnosti.

125 Dr. Tomislav Terzin, profesor biogenetike, molekularne biologije in razvojne biologije na Univerzi Alberta v Kanadi je izjavil: »In zdaj se igramo z mRNA, ne da bi vedeli dovolj o vseh regulativnih mehanizmih v celici, ki nadzorujejo sintezo RNA, razgradnjo RNA in različno regulacijo RNA v celici. Menim, da je trenutno človeško znanje premajhno za uporabo cepiv mRNA.«

pred objavo novega koronavirusa v Wuhanu na Kitajskem, podpisalo sporazum s fundacijo Bill & Melinda Gates, ki je vključeval sodelovanje pri razvoju novih tehnik mRNA. BioNTech ima tudi dogovor z enim izmed največjih proizvajalcev zdravil na Kitajskem: Shanghai Fosun Pharmaceutical Co., Ltd (Fosun Pharma) za razvoj različice svojega cepiva mRNA za nov koronavirus za kitajski trg. To pomeni, da stoji isto nemško biotehnoško podjetje za covid-cepivi tako na Kitajskem kakor v ZDA in Evropski uniji.

Poizkusi na ljudeh – ‚živih morskih prašičkih‘ (temeljiti poizkus na živalih so očitno preskočili) – so začeli konec julija, v začetku avgusta. Tri mesece! Samo tri mesece je za preizkušanje novega cepiva, in to z novo metodo, kar je nedopustno dejanje, saj v tako kratkem času ne more biti ustrezno preverjeno in zanj ne morejo biti prepoznani stranski učinki. Kot takšnega ga je označil celo nekdanji bivši podpredsednik in glavni strokovni direktor Pfizerja Michael Yeadon, dr. znanosti iz farmakologije, ki je zavrnil ustreznost »načrtnega cepljenja milijonov zdravih ljudi s cepivom, ki ni bilo temeljito preizkušeno na živalih.«¹²⁶

Proizvajalci cepiv so seveda pravno zaščiteni in jih za posledice¹²⁷ ni mogoče tožiti.¹²⁸

»Čeprav je zanimanje za čim hitrejši razvoj cepiva veliko, se je treba zavedati in upoštevati pomen vseh stopenj razvoja, ki vodijo do varnega, kakovostnega in učinkovitega cepiva. Kljub izjemno pospešenim predkliničnim raziskavam pri iskanju cepiva za covid-19 znanstveniki opozarjajo pred

126 Sredi marca 2021 je dr. Michael Yeadon za ameriški Frontline Doctors (AFLDS) izjavil, da je vbrizgavanje čim večjega dela prebivalstva z eksperimentalnimi cepivi »norost, zlo, zločin proti človeštvu«, za katerim se morda skriva namen po »množični depopulaciji ali iztrebljanju«.

127 Za osvetlitev: testi z mišmi, ki so jih hranili z gensko spremenjeno koruzo, škropljeno z Monsantoovim glifosatom Round up, so prvič pokazale posledico, to je rakave tumorje, poškodbo jeter in drugih organov, šele po devetih mesecih.

128 »Nikoli popolnoma ne zaupaj tistemu, ki ne bo sam nosil posledic svojih dejanj« (Damijan blog, Covid-19 in misliti s svojo glavo, 9.2.2021).

prehitrim vstopom potencialnih cepiv proti SARS-CoV-2 v fazo kliničnega vrednotenja in sproščanja na tržišče, saj so vse predstopnje v razvoju izjemno pomembne za prepoznavanje morebitnih nepredvidljivih neželenih učinkov«¹²⁹ (Iz znanstvenega članka Razvoj cepiv proti virusu SARS-CoV-2, Farmaceutski vestnik, junij 2020). Cepivo Pfizer-BioNTech je šele eksperimentalno in še zdaleč ni zajamčeno varno, čeprav bodo po tako kratkem času z njim cepili na stotine milijonov ljudi.¹³⁰ Inženirstvo cepiv med drugim lahko povzroči zelo visoko smrtnost ob izpostavljenosti sekundarni okužbi v prihodnosti, v usodni reakciji, imenovani citokinska nevihta, ki je hiter vnetni dogodek, ki je lahko smrtno nevaren. Po samem cepljenju se stanje bolnika sicer lahko izboljša, dokler ga ne zadene sprožilec nevihte.¹³¹

Bill Gates, izdelovalci cepiv mRNA, vključno s Pfizer / BioNTech in Moderna,¹³² ter njihovi tesni zavezniki, kot je npr. dr. Tony Fauci iz NIAID (*National Institute of Allergy and Infectious Diseases*), se očitno igrajo s človeškimi življenji. *Samo mimogrede – Fauci je 12. maja 2020 celo sam izjavil: »Nimamo zagotovila, da bo cepivo Covid-19 učinkovito.«*¹³³

129 Zato se zelo čudim izjavi predsednika Slovenske medicinske akademije prof. dr. Pavla Poredoša, da bi »morali v osrednjih medijih pogosteje slišati jasno sporočilo: cepljenje je edina rešitev, zajeti mora veliko večino prebivalstva, nevarnost pri tem je minimalna« (Bogomir Štefanič, *Prioriteta je zaščita življenj! – Dr. Pavel Poredoš o pomenu preventivnih ukrepov pri omejevanju epidemije covid-19*, v: Družina, letnik 69, št. 49/2020, str. 13).

130 Farmaceutska podjetja bi morala vsakomur, ki se prostovoljno cepi, predhodno pojasniti mogoče posledice in seveda izplačati znatni znesek, saj gre za tvegano sodelovanje v zelo tvegani klinični študiji.

131 Dr. Carrie Madej je razkrila, da so mRNA cepiva v zadnjih 20 letih preizkušali na živalih. Najprej se jim je okrepil imunski sistem in vse je bilo videti odlično. Nato so njihov organizem izzvali z virusom ali bakterijo in živali so zbolele ali poginjale v veliko večjem številu kakor necepljene. Sprožila se je namreč tako imenovana citokinska nevihta – hiter vnetni dogodek.

132 Moderna je od laboratorijskih poizkusov do poizkusov na ljudeh prišla zgolj v 63 dneh. Ta postopek bi moral trajati vsaj nekaj let.

133 In še vzporednica za osvetlitev: dr. Fauci in NIAID sta lastnika patenta cepiva proti mrzlici denga, znanega kot Dengvaxia, ki ga

Pred tem (marca, aprila) so že kot edino možno rešitev omenjali zgolj cepivo, vsa ostala zdravila (nekatera dokazano učinkovita) pa zanje niso vodila k dokončni rešitvi. Tudi sam način uradnega poročanja, brez vzporednih spodbud za zdrav način življenja in seveda za čustveno, duhovno, kulturno ... preživetje – brezobzirnost do človekove celostne resničnosti – je pri mnogih poglobljajal strah, s katerim se z lahkoto manipulira za doseganje zelenega cilja, ob tem, ko strah dokazano na biološkem nivoju vodi k zmanjšanju odpornosti na patogene mikroorganizme.

Saj poznamo Orwella in njegovo Živalsko farmo. V njej sicer ne nastopajo laboratorijski morski prašički (kar sam zagotovo ne želim postati),¹³⁴ pač pa kar konkretni prašiči, ki po navdihu ljudi tam iz ozadja nedopustno manipulirajo in izkoriščajo podanike. Zdi se, da slednji zaznavajo, da s tem cepljenjem ni vse v znamenju dobrega. Pri nobenem drugem cepivu ljudstvo ni vzvalovilo. Zakaj je le pri tem? *Vox populi, Vox Dei* – glas ljudstva očitno terja skrajno neodvisno strokovno raziskavo, seveda ne od tistih strokovnjakov, ki so že spomladi vedeli, kar je nemogoče predvideti (razen, če si manipulant, ki dopušča zlo), da nas bodo lahko že po nekaj mesecih precepili. Običajen razvoj varnih in učinkovitih cepiv terja leta trdega raziskovalnega dela, ki vključuje tudi sprotno preverjanje neželenih stranskih učinkov.

Dobro se zavedam: po tem pismu bom uvrščen med teoretike zarote. Naj povem, da bom na to ponosen. Zakaj? Ne

trži Sanofi-Pasteur in ga Tedrosova WHO od leta 2016 promovira kot potrebno cepivo. Robert F. Kennedy ml. je opozoril, da sta Fauci in NIAID iz kliničnih preizkušanj vedela, da obstaja težava s paradoksalnim imunskim odzivom«, a sta jo vseeno dala več sto tisoč filipinskim otrokom. Ocenili so, da je umrlo približno 600 otrok, preden je vlada ustavila cepljenje.

134 Eden izmed velikih filozofov znanosti 20. stoletja, dr. Paul Feyerabend (1924-1994), je zapisal: »Zdaj sploh nismo več tako daleč od tega, da bodo začeli v znanstvenih eksperimentih uporabljati ljudi. Zato je človečnost danes potrebnejša kakor kdajkoli prej, drugače ljudje ne bodo nič drugega kakor objekti nesmiselnih oblastnih sanj nekaterih« (Navaja: Anton Komat, *Amnezija medicinske etike*, v: *Zarja/Jana*, 6. 4. 2021, str. 58).

le zato, ker se nisem v molku predal in tako molče sodeloval – dopustil, če že ne podprl, kar je lahko za človeštvo usodno. Ja, tudi zato; pa tudi, ker vem, da ima vsak kmet, kakršen je moj sosed, s svojimi prašički v hlevu svojo teorijo in žal zanje tudi zaroto (sedaj, v času kolin, je to še posebej očitno). So teorije in so tudi zarote! Pa naj bi manipulativna elita, katere misel je marinirana z izkoriščevalskim hrematizmom (vsak dan umre na svetu 22.000 do 36.000 otrok zaradi revščine in ta sedaj silovito narašča!), ne imela svojih teorij s človeštvom in v teh teorijah naj bi ne bilo tudi zarot? Dajte no, prosim vas lepo, ali smo res tako naivni, da v to verjamemo? Sam na podlagi številnih dejstev in protislovij v to pač ne morem verjeti!

Pismo, ki je pravzaprav povabilo k razmišljanju proti logiki enoumja, se je kakor blisk razširilo (pa ne le) v slovenskem prostoru ob vstopu v novo leto 2021. Na praznik Sv. treh kraljev, 6. januarja, pa sem kot odziv na zapis dobil od odgovornega urednika odpoved sodelovanja na Radiu Ognjišče, ki svojo osrednjo informativno oddajo Utrip dneva sicer začena z besedami: »Veliko povemo tudi z druge strani.« Sicer pa, kako bi lahko sodelovali z mano, ko pa med vsemi najbolj enostransko predstavljajo cepljenje in ga agresivno reklamirajo z besedami: »Nalezite se dobrih navad: cepite se!«

Prikrivanje dejstev in enoumno zavajanje v ,neškodljivo‘ cepljenje

Marsikdo iz stroke, ki javno razglaša tako rekoč popolno varnost in nespornost cepljenja, si krije hrbet, kajti posledice takšnega zavajanja bo (pre)sodila prihodnost. V gradivu za strokovno javnost, z naslovom: *Delovanje cepiv proti covid-19* je prof. dr. Alojz Ihan priznal, da pa vendarle ni vse tako 100 % varno, kakor govorijo v uradne medije pripuščeni strokovnjaki, ko na ves glas oznanjajo edino

(od)rešujočo rešitev: cepljenje. Alojz Ihan pravi takole: »Po drugi strani pa bodo podatki o varnosti cepiv v primeru začasnih dovoljenj za uporabo cepiv veljali samo za obdobje do vmesne evalvacije kliničnih študij. Večinoma bo šlo za podatke o varnosti med 3 in 6 mesecev po cepljenju. Dejstvo je, da se v tem obdobju zgodi velika večina zapletov po cepljenju, vendar bodo klinične študije tekle, kot je to običajno, v dolžini dveh let, in bodo šele po tem obdobju cepiva lahko dobila dokončno dovoljenje, ko bodo glede varnosti lahko obveljala za povsem varna tudi glede dolgoročnih učinkov. /.../ Prednosti/slabosti mRNA cepiv: največja pomanjkljivost je nepreizkušenosť. /.../ Dolgoročnejši stranski učinki cepljenja niso znani, ker je za to potreben čas.« Dejstvo je, da niso bili izpolnjeni uveljavljeni varnostni standardi. Dolgoročne študije varnosti niso bile izvedene, zato nima nihče prave predstave o nevarnosti, ki bi jo lahko povzročila ta cepiva. Kljub temu pa določeni strokovnjaki javno zagovarjajo obvezno cepljenje v določenih poklicih. Prof. dr. Matjaž Zwitter zapiše: »Zdravstvene strokovnjake, politike in ostalo javnost bom poskušal prepričati, da naj bo za zaposlene v zdravstvu in v domovih za starejše cepljenje proti covidu-19 obvezno in ne prostovoljno.«¹³⁵ V

135 V začetku marca 2021 so britanski mediji poročali, da se okrog 200.000 uslužbencev angleške Državne zdravstvene službe (National Health Service – NHS) ne želi cepiti. Namesto da bi poskušali ugotoviti, zakaj zdravstveni delavci zavračajo cepivo, se v medijih sprašujejo tako kakor naš ‚strokovnjak‘ za medicinsko etiko, ali je mogoče osebe prisiliti k cepljenju. Mediji si ne zastavljajo vprašanja: kaj zdravstveni delavci vedo, da ne želijo, kar tako (tudi zato, da bi obdržali službo) sprejeti cepiva zoper covid-19. Morda so slišali za težke (tudi smrtne) posledice cepljenja, ali pa še ohranjajo spomin na prof. Gabriela Scallya, ki je v času prašičje gripe, ko je bil direktor javnega zdravstva za jugozahodno Anglijo, izzival uslužbence NHS, naj vzamejo cepivo proti prašičji gripi, da bi zaščitili sebe in svoje bolnike. Seveda je zagotavljal, da je cepivo učinkovito in popolnoma varno. Potem pa ... Vlada Združenega kraljestva je morala zaradi posledic cepljenja izplačati več deset milijonov funtov odškodnine. Sedaj ta isti profesor večkrat na teden na britanskih

svojem pismu brezobzirno *povozi osebno svobodo* in pravico tam zaposlenih, »da vsakdo odloča o svojem življenju in zdravju – in še posebej o posegih v svoje telo.« Zahteva predavatelja za medicinsko etiko¹³⁶ bi ne bila toliko sporna, če bi bili dolgoročni učinki cepljenja znani, tako pa ...¹³⁷ Kot sopodpisnik članka Pogum za skok v svobodo¹³⁸ izrazi nedvoumnost glede učinkovitosti cepiva, ko se sprašuje o varnosti, se osredotoči na zanemarljive neprijetne sopojave cepljenja, možnosti dolgoročne usodnosti pa niti ne omeni. V članku je ob pozivu k propagandi za cepljenje¹³⁹ izražen

radijskih in televizijskih postajah reklamira kot učinkovito in popolnoma varno cepivo proti covidu-19! Pa pravijo, da gre osel samo enkrat na led.

136 Prof. dr. Matjaž Zwitter, *Prostovoljno ali obvezno?*, v: *Sobotna priloga Dela*, Pisma bralcev, 31. 12. 2020. Matjaž Zwitter je predstojnik Katedre za medicinsko etiko in pravo Medicinske fakultete Univerze v Mariboru, zato toliko bolj vzbuja začudenje to, da ne upošteva Oviedske konvencije, katere podpisnica je tudi Slovenija in ima moč mednarodnega zakona. Konvencija v 2. členu pravi: »Korist in blaginja posameznika morata imeti prednost pred koristjo družbe ali znanosti.« In v 5. členu: »Zdravstveni poseg se sme opraviti šele po tem, ko je bila oseba, ki jo to zadeva, o njem poučena in je vanj prostovoljno privolila.«

137 »Verjetno je na mestu vprašanje, ali ima kdo pravico v imenu zaščite drugih zahtevati od posameznika, da se ta cepi, čeprav tvega s tem svoje zdravje, saj ni izključeno, da se ne bodo ravno pri njem pojavile trajne nezaželene posledice. Sploh pri še ne zadostno raziskanem cepivu proti covidu. /.../ Edini možni zaključek je, da je lahko cepljenje le prostovoljno. V vsakem drugem primeru bi morala država jamčiti s primernimi odškodninami za kakršnoli nezaželene učinke« (Iz povzetka izmenjave mnenj o sistemu upravljanja covid-krize, ki je potekalo preko spletnih omrežij na pobudo nekdanje slovenske evropske komisarke Violete Bulc. Zapis udeležencev razprave).

138 *Sobotna priloga Dela*, 9. 1. 2021, str. 10-11. Ob Matjažu Zwitteru so sopodpisniki: Luka Petravič, Lea Zorman, Lucija Jazbec, Nika Rupčić, Nina Starešinič, Rok Arh, Tina Gabrovec, Ana Slavec, Ajda Pretnar.

139 »Na televiziji in v drugih medijih naj ljudi k cepljenju nagovarjajo športnice, kulturniki, pevci zabavne glasbe, znanstvenice, podjetniki in seveda tudi politiki vseh strank. Da je treba epidemijo čim

neizprosen diktatorski odnos do tistih, ki se (domnevam, da) zaradi upravičenih pomislekov ne bodo dali cepiti.¹⁴⁰ Takšen odnos naj bi bil tudi v Noti Kongregacije za nauk vere, povezani z novimi cepivi proti covidu-19, kajti »Nota nikakor ne zanika pravice neke države, da ta zahteva cepljenje zaradi nekega upravičenega razloga, na primer zaradi imunizacije zdravstvenih delavcev.«¹⁴¹

Glede na to, da farmacevtske družbe – proizvajalke cepiva ne prevzemajo nikakršne odgovornosti za neželene učinke, si je dobro zapomniti, kdo je tlakoval pot obvezne-

prej premagati in se vrniti v normalno življenje, naj javno povedo tisti, ki so najbolj prizadeti: starostniki, šolarji, študentke, turistični vodniki. Poleg prepričevanja ...« (Prav tam).

140 »Ali res velja, da lahko prav vsakdo svobodno odkloni cepljenje, ne da bi to imelo posledice za njegovo življenje? Po 4. členu zakona o nalezljivih boleznih „ima vsakdo dolžnost varovati svoje zdravje in zdravje drugih pred temi boleznimi“. Od tod sledi logična izpeljava: človek, ki se pri opravljanju svojega poklica ne more izogniti tesnemu telesnemu stiku z drugimi, ravna proti zakonu, če ne privoli v cepljenje, in torej znatno poveča možnost, da bo okužbo prenesel na drugega. V prestopku je tudi delodajalec, ki takšnemu človeku dovoli opravljati delo. Zdravnik, medicinska sestra, fizioterapevt, bolniška strežnica, frizerka, kozmetičarka – vsi bodo morali razumeti, da sicer lahko svobodno odklonijo cepljenje, vendar se morajo odpovedati opravljanju svojega poklica« (Prav tam).

141 Gabriel Kavčič, pogovor: Maurizio Pietro Faggioni, *Cepljenje: kaj priporoča Cerkev*, v: *Družina*, 17. 1. 2021, str. 4-5. Prof. Faggioni nadaljuje: »Nota izhaja iz drugih, moralnih predpostavk. Obstaja namreč, na podlagi pete Božje zapovedi, obveznost skrbi za zdravje, in sicer tako, da zdravimo sami sebe in da se pustimo zdraviti. Za način zdravljenja, ki ga je treba uporabiti, pa je pristojna medicina.« In če je ta ujeta v Interes, ki ga predstavlja tudi ta knjiga? Kaj potem, gospod profesor? Je potem v spregi z njim tudi vaš zožen pogled in propaganda, ki se izvaja (tudi) po uradnih govornikih cerkve, da bi ljudje, enoumno (= ne-umno) obveščeni predano vstopili v medicinski eksperiment? Da spomnim na zapis profesorskega kolega dr. Ihana, v katerem pravi, da »bodo klinične študije tekle, kot je to običajno, v dolžini dveh let, in bodo šele po tem obdobju cepiva lahko dobila dokončno dovoljenje, ko bodo glede varnosti lahko obveljala za povsem varna tudi glede dolgoročnih učinkov.«

mu cepljenju. Res drzno, kakšno odgovornost prevzemajo nekateri strokovnjaki, medtem ko drugi vstavljajo svojim smernicam varovalke z zapisi, da bodo šele po dveh letih »cepiva lahko dobila dokončno dovoljenje, ko bodo glede varnosti lahko obveljala za povsem varna tudi glede dolgoročnih učinkov.«

Neprekosljiva se zdi enoumnost v propagiranju neškodljivega cepljenja, ki to ni, saj je genska terapija.¹⁴² Odličen

- 142 Dr. Jerneja Tomšič Caserta, molekularna biologinja, je v spletnem prispevku razložila, da so »zadnjo gensko terapijo naredili za SARS Cov1. Poizkušali so jo na živalih, ki pa so za posledicami poginile. Zdaj pa je, kar naenkrat, ta genska terapija spuščena ven. /.../ Mi smo njihovi poskusni zajčki« (Vir: Intervju → Neprodana stroka → Cepiva so genska terapija. Dr. Tomšič Caserta v prispevku seznanja, da »lahko ta cepiva spremenijo našo genetiko, čeprav se zdi, ko gledamo strokovnjake na RTV Slovenija, da bi dali roko v ogenj, da to ni res«). Sledil sem zanimiv intervju z znanstveniki, ki odkrivajo tudi drugo plat ,medalje'. Dr. David Martin pravi: »Ne gre za cepivo. Glede tega moramo biti zelo jasni. Izraz cepivo se uporablja le zato, da so ga lahko prikrito vključili med preiskave javnega zdravstva. Ni cepivo; gre za mRNA paket v ovojnici maščobe, ki se dostavi v celico. Gre za medicinsko napravo, ki je bila narejena tako, da stimulira človeške celice. /.../ Cepiva morajo stimulirati imunost osebe, ki ga je prejela, prav tako morajo preprečiti prenos bolezni. Zato ni to, kar trdijo, saj tudi sami jasno navajajo, da sev mRNA, ki ga vstavijo v celico, ne bo preprečil prenosa okužbe, da gre torej za zdravljenje. Če pa govorimo o tem kot o zdravljenju, je uporaba besede cepivo neupravičena, zaradi zakonite razlage te besede. Gre za mehanično napravo v obliki zelo drobnega tehnološkega paketa, ki ga vnesejo v človeški sistem, da aktivira celice na način, da začnejo proizvajati patogene. /.../ To je kemijsko patogena naprava, ki omogoča kemični postopek tvorjenja patogenov v celici. Gre za medicinsko napravo, ne pa za zdravilo, ker po definiciji ustreza napravi. Ni živ sistem, ni biološki sistem, ampak tehnologija v fizični obliki, ki pa je v velikosti molekularnega paketa.« Dr. Judy Mikovitz dodaja: »Gre za sintetični patogen. Dobesedno vbrizgajo sintetično epidemično vrstico virusa v celice telesa. In zaradi tega patogena bomo potem zboleli. Med drugim se bo sprožil avtoimunski odziv. Povzroči lahko multiplo sklerozo, alzheimerjevo bolezen ... To je odraz te patogene ovojnice. Povzročča lahko tudi pospešena rakasta obolenja.«

poznavalec korona-škandala Anton Komat nas opogumlja: »V deset tisoče gre število pogumnih zdravnikov, uglednih profesorjev, poštenih raziskovalcev in pravnikov, ki manipulacijo s korona-histerijo razglašajo za globalni kriminal, naperjen proti človečnosti.«¹⁴³ Eden izmed njih je svetovno znani strokovnjak za raziskave cepiv Geert Vanden Bossche. Čeprav je sodeloval z GAVI-jem¹⁴⁴ in fundacijo Gates, čeprav je zadnja oseba na svetu, ki bi jo lahko označili za nasprotnika cepljenja, in je s prelomnim predavanjem¹⁴⁵ in intervjujem¹⁴⁶ tvegala svojo kariero, se je oglasil, ker gre, kot je rekel, za zdravje človeštva. Izrazil je svoje skrajne pomisleke predvsem glede uporabe cepiv sredi epidemije¹⁴⁷ in pojasnil, zakaj cepljenje, ki smo mu priča, ustvarja globalno katastrofo z izgubo imunosti. Bossche dela celo poklicno življenje v industriji cepiv – kot svetovno priznani strokovnjak nedvomno ve, o čem govori, za povrh pa je očitno pokazal, da se ne gre ,natakarske znanosti', ki postreže naročeno – seveda za dobro plačilo ali položaj.

143 In potem nadaljuje: »Napovedujejo dan, ko bodo akterji končali pred mednarodnim sodiščem. Tem pokvarjencem je vseeno za naše zdravje, njihov cilj je preoblikovanje sveta! Ideolog histerije je zločinska WHO, izvajalke so vlade, ki jih ,poganja' natiskani ,helikopterski denar' brez kritja, ki ga sipajo globalni uničevalci demokracije. Vsaka država potrebuje sveže kredite, da preživi, toda ta čas država ne dobi kredita, če se ne pokori ukazom WHO. Globalni psihopati so pripravili načrt popolnega podrejanja tistih, ki jih bodo pustili preživeti kot svoje sužnje.«

144 V GAVI (Global Alliance for Vaccines and Immunization) je koordiniral program cepiv proti Eboli.

145 Na vrhovnem srečanju znanstvenikov o cepljenju Ohio 2021 je imel predavanje z naslovom *Zakaj se sedanja cepiva Covid-19 ne bi smela med pandemijo uporabljati za množično cepljenje?* (<https://www.youtube.com/watch?v=shgoVWkzoVM>)

146 <https://www.youtube.com/watch?v=ZJZxiNxYlPc>

147 3. 3. 2021 je tudi tвитnil: »Sem izredno zaskrbljen glede vpliva trenutnih covid-19 cepiv, ko bodo množično uporabljena v množičnih kampanjah cepljenja sredi vročice pandemije.«

Dr. Bossche poudarja, da je cepljenje s cepivi proti covidu-19, ki se sedaj masovno dogaja, napačno orožje v boju proti tej virusni okužbi. Na ta način ‚učimo‘ virus, kako naj mutira in postane močnejši in še bolj smrtonosen. Zato se na področjih, kjer je dobilo cepivo veliko ljudi, pojavljajo nove različice virusov.¹⁴⁸ Množična cepljenja velikih populacij med pandemijo privedejo do fenomena, poznanega kot ‚imunski pobeg‘ – *Immune Escape*, kar pomeni, da virus razvije variante, ki so imune na obstoječa cepiva. Ta adaptacija virusa, ki je posledica naravne selekcije, privede do še bolj nevarnega spektra virusnih sevov, ki pobegnejo iz teles gostiteljev in se vnesejo v zunanjo okolico ter so zdaj bolj nevarne kakor pa originalni patogen, za katerega so bila cepiva zasnovana, da ga ustavijo. Dr. Bossche opozarja, da covid-cepiva ne morejo nadzorovati replikacije bolj kužnih CoV sevov in lahko celo pripomorejo k imunskemu pobegu. Poskus pridobitve novih cepiv za vedno nove mutacije ne more biti dovolj učinkovit, ker znanstveniki ne morejo prehitevati mutacije virusov, da bi jih lahko ‚od spreadaj‘ – s prednostjo ustavili. Pojasni, da je prirojena imunost ključna pri zaustavitvi mutacij in infekcij, ki poganjajo ‚tri različne valove‘ pandemične bolezni. A prirojeni imunosti – naravni imunosti, ki jo imajo ljudje, v katere nismo posegli s cepivi – ne posvečajo nobene pozornosti ne medicinski establišment ne globalne politične organizacije, ki so obsedene s cepivi in zdaj na globalni ravni silijo v množična cepljenja.¹⁴⁹

148 Anton Komat: »Takšni ukrepi pospešijo mutacijo virusa, ki se pojavlja v novih sevih. Iz popolnoma običajne infekcije, ki je po smrtnosti na ravni sezonske gripe, so ‚strokovnjaki‘ s temi norimi ukrepi zredili biološko orožje, ki postaja čedalje nevarnejše« (Anton Komat, *Amnezija medicinske etike*, v: *Zarja/Jana*, 6. 4. 2021, str. 58).

149 WHO v prilagajanju Interesu spreminja celo – npr. definicijo ‚čredne/kolektivne imunosti‘. Ko se je razširilo covid-cepljenje kot ‚edina mogoča rešitev«, je prišlo do spremembe pomena: koncept imunitete ne vključuje več le naravno pridobljene imunosti, temveč tudi začasno imunost, pridobljeno s cepivom. Oktobra 2020 pa je WHO posegla tudi v ta koncept in iz definicije popolnoma odstranila

Bossche razloži, da naša telesa vsebujejo bele krvne celice, ki nam pomagajo premagati okužbe. Celice, imenovane NK celice, pomagajo uničiti vnesene – slabe celice. Ko NK celice opravijo svoje delo, se pojavijo naša protitelesa in očistijo nered. Dr. Bossche pojasnjuje, da cepiva zoper covid-19 sprožajo proizvodnjo zelo specifičnih protiteles, ki tekmujejo z naravno obrambo posameznikov, ki so prejeli cepiva. Naravni obrambni sistemi cepljenih so zatrti, ker so specifična protitelesa, ki jih je proizvedlo cepivo, trajna. Ostanje v telesu. Priče bomo uniče(va)nju naravnega imunskega sistema, ki se ne bo zmožel več boriti z nobeno mutirano različico virusa.¹⁵⁰ In mutirani virusi se bodo ši-

dejstvo, da se lahko doseže imunost po naravni poti: kolektivna imunost je koncept, ki se uporablja za cepljenje, v katerem je mogoče populacijo zaščititi pred določenim virusom, če je dosežen prag cepljenja. Čredna imunost se po tej opredelitvi doseže z zaščito ljudi pred virusom in ne z izpostavljanjem virusu. Cepiva aktivirajo naš imunski sistem, da ustvarja beljakovine, ki se borijo proti boleznim, tako kot bi se to zgodilo, če smo izpostavljeni bolezni, vendar – kar je ključno – cepiva delujejo, ne da bi zboleli. Da se doseže imuniteta črede, se cepi velika večina prebivalstva, kar zmanjša celotno količino virusa, ki se lahko širi v populaciji. Po močni reakciji nad to orwelovsko potezo WHO je ta 31. decembra 2020 ponovno spremenil svojo opredelitev, tako da je ponovno vključil omembo naravne okužbe, hkrati pa še vedno poudarjal imunost, pridobljeno s cepivi. Zdaj se glasi: »Čredna imunost, znana tudi kot ‚kolektivna imunost‘, je posredna zaščita pred nalezljivo boleznijo, ki se zgodi, ko je populacija imunska bodisi s cepljenjem bodisi z imunostjo, razvito s predhodno okužbo. WHO podpira doseganje ‚čredne imunosti‘ s cepljenjem, ne pa tako, da dovoli, da se bolezen širi po kateremkoli segmentu prebivalstva, saj bi to povzročilo preveliko smrtnost. Čredno imunost proti covid-10 je treba doseči z zaščito ljudi s cepljenjem, ne pa z izpostavljanjem patogenom, ki povzročajo bolezen.«

- 150 V roke mi je prišel zapis raziskovalca Srečka Šorlija, ki je na svojevrstni način opisal ta poudarek dr. Bosscheja: »Informacijski sistem življenja in informacijski sistem umetnega mRNA nista kompatibilna. Ko uporabimo gensko terapijo, predstavlja umetno vnesen mRNA za informacijski sistem RNK virus; informacijski sistem RNK organizma gre v okvaro, ki je ne zna sam popraviti. Posledica

riili med populacijo ter stotine milijonov ljudi prilagodili za velikanske dobičke industrije cepiv.

Bistvo problema je, da bo cepljenje dalo virusu priljubljenost, da postane nevarnejši. Vsak cepljeni posameznik lahko postane ‚množični morilec‘, saj postane njegovo telo laboratorij, ki izdeluje smrtonosne viruse. Cepivo povzroči razvoj super-sevov, hkrati pa oslabi imunski odziv, ko ljudje, ki so bili cepljeni, naletijo na nove seve. Še hujše: nekateri cepljeni posamezniki lahko postanejo asimptomatski nosilci – sejalci virusov.¹⁵¹ Z drugimi besedami: cepivo oslabi imunski sistem, hkrati pa s tem ustvarja smrtonosne super-seve – različice. Ljudje, ki so prejeli cepivo, ne bodo zavarovani pred mutacijami, ker je njihov imunski sistem prevzel umetni obrambni sistem, ki ga je vneslo cepivo, zasnovano za boj proti prvotni obliki virusa covid-19. Ko se bodo začele širiti nove mutacije, bodo cepljeni posamezniki zelo ogroženi. Njihova telesa so usposobljena izključno za obrambo pred obliko virusa, ki postaja zelo hitro zastarel. Dajanje novih cepiv ne bo pomagalo, ker mutirani virus ne bo ranljiv. Znanstveniki ne bodo zmogli dohajati novih mutacij. *In načrtovalci plandemije bodo razglasili za krivce tiste, ki se niso cepili.* »Tisti, ki stojijo za prevaro, so vedeli, kaj se bo zgodilo. To je bil del njihovega zločinskega načrta. Ves čas

je cela vrsta bolezni ali smrt. Dobro vemo, da je RNK v organizmu odgovoren zato, da odkriva napake v sistemu DNK in mu jih sporoča. Tako lahko DNK popravlja samega sebe. Ko je oseba sprejela umetni mRNK, se naravno delovanje informacijskega sistema RNK in posledično DNK poruši. /.../ Življenje je kompleksen sistem, ki ni kompatibilen z umetno inteligenco mRNK, bolje rečeno: umetni sistem mRNK ni primeren za naravni sistem RNK in ga nepovratno uničuje.«

- 151 Dr. Bossche opozarja, da ko se cepijo asimptomatski prenašalci (oz. zdravi ljudje), to povzroči povišano virusno kužnost med asimptomatskimi ‚prenašalci‘. Povedano drugače: ko množično cepite ljudi brez simptomov, ustvarite s tem adaptacijske pritiske med celotno populacijo. To povzroči, da postane pandemija še močnejša, in to s še bolj nevarnimi sevi, ki so še bolj nalezljivi.

so načrtovali, komu bodo naprtili krivdo za smrti tisočih mutacij, ki bodo nastale do jeseni.¹⁵² Že dolgo sumim, da bodo sčasoma spodbujali cepljenje vsakih nekaj mesecev,¹⁵³ ali celo pogosteje – vsak mesec ali takoj,« predvideva dr. Bossche. Gre za veliko prevaro, ki temelji »na odzivu na gripi podobno virusno okužbo. Odziv je bil divje pretiran.¹⁵⁴ »Mislim, da sta se Bill in Melinda Gates prav zato smehljala, ko sta namigovala, da prve pandemije morda ne bomo vzeli resno, a da bomo naslednjo vzeli zelo zares. In verjamem, da so oni in vsi drugi, ki so vpleteni v to prevaro, domnevali, da bodo popolnoma varni, saj ne bodo vase sprejeli cepiv. Verjamem, da so številnim elitnežem in pomembnejšim zvezdnikom namesto cepiva dali placebo. /.../ Mislim, da so oblikovali načrt, ki bo povzročil na milijone smrtnih žrtev, njim samim pa ne bo škodoval.«

»Na zemlji je sedaj 6,7 milijarde ljudi, kmalu pa jih bo 9 milijard. Vendar pa lahko to število zmanjšamo za deset do petnajst odstotkov s pomočjo novih cepiv, zdravstvenega sistema in kontracepcije,« je Bill Gates¹⁵⁵ javno izjavil kot

152 Dr. Bossche verjame, da se strokovnjaki osredotočajo samo na kratkoročne rezultate na individualnem nivoju, ne pa na posledice na nivoju globalne populacije, za katere verjame, da bodo kmalu postale očitne; očitne v tem, da se bo »relativno nenevaren virus preoblikoval v neobvladljivo pošast.«

153 Dovolj zgovoren je že naslov prispevka Nenada Glücksa v *Reporterju* (21. 3. 2021): Bojana Beović (to je tista gospa, ki se ji je po cepljenju podrla frizura): *Jeseni nas verjetno čaka cepljenje proti novim različicam koronavirusa*. Ob tako očitni podrejenosti stroke Interesu se zastavlja preprosto vprašanje: kdaj bomo te podrejene zlikovce, ki so pomočniki v očitni plandemiji, pripeljali pred sodišče človečnosti?

154 V odprtem pismu, ki ga je Bossche naslovil svetovni zdravstveni skupnosti, je zapisal, da si je »težko predstavljati, kako zelo usoden bo za velik del človeške populacije napačen pristop k pandemiji na globalni ravni. /.../ Razmeroma neškodljiv virus so izbrali kot bioorožje za množično uničevanje.«

155 Leta 2010 je Gates WHO namenil 10 milijard dolarjev za cepiva, za katera je mesec dni po donaciji za TED Talk povedal, da bi

TED govornik in že leta 2015 v TED govoru zastraševanja in reklamiranja cepiv tudi grafično prikazal, kako nam bodo predstavili virus covid-19 in izjavil, da je takšna vide ti največja katastrofa današnjega časa. Dr. Paul Craig Roberts, nekdanji pomočnik kabineta ameriškega ministra za finance in urednik pri Wall Street Journal-u, pa je za največjo grožnjo našega časa označil Billa in Melindo Gates. Rekel je, da »predstavljata najhujšo grožnjo za zdravje in svobodo človeštva.« Bill Gates, ki propagira cepljenje, nima nobene zdravstvene izobrazbe, pa je kljub temu oseba številka 1 na področju cepiv. S svojimi sredstvi vpliva na vlade, medije, zdravstvene organizacije v mnogih državah

nova cepiva »lahko zmanjšala populacijo«. Po objavljenih ocenah je bila GAVI, zveza za cepiva, ki sledi pristopu Gatesa, obtožena povzročitve vsaj 38 milijonov prezgodnjih smrti po vsem svetu. Leta 2014 je kenijsko združenje katoliških zdravnikov WHO obtožilo, da je kemično steriliziralo na milijone Kenijk z lažno kampanjo cepljenja proti tetanusu. Podobne obtožbe so prišle iz Tanzanije, Nikaragve, Mehike, Filipinov ... »Organizacije, ki trdijo, da pomagajo ljudem, pravzaprav razvijajo tehnologijo in infrastrukturo, s katero prispevajo k znižanju števila svetovne populacije, tudi v tretjem svetu,« ugotavlja Jane Burgermeister (Burgermeisterova: »Baxter v cepivo že vstavlja nanočipe«, MMC RTV Slo, 27. september 2009). Recenzirana študija, objavljena v cenjeni reviji založnika Elsevier, EBioMedicine, je pokazala, da je zaradi cepiv DTP, ki jih je financiral Bill Gates za otroke v Afriki, bilo desetkrat več žrtev, kakor bi jih bilo zaradi same bolezni. Študija je bila narejena v primerjavi z otroki v Gvineji Bissau, ki niso prejeli Gatesovega cepiva. Prav tako je bilo ugotovljeno, da so cepljeni otroci bolj dovzetni za druge (tudi smrtonosne) bolezni, pri katerih se necepljeni otroci običajno ne okužijo. »Cepivo je očitno okužilo njihov imunski sistem,« je objavljeno pojasnilo v reviji *Great Game India*, reviji o mednarodnih zadevah, ki s strateško analizo zagotavlja globalne obveščevalne podatke z umestitvijo dogodkov v geopolitični okvir za boljše razumevanje mednarodnega dogajanja. In ko smo že pri Indiji: pri kar 491.000 indijskih otrok se je razvila paraliza po cepljenju, za katerim je stala Gatesova fundacija ... In mi še vedno slepo zaupamo temu zlikovcu in organizaciji, ki deluje pod njegovim okriljem!

– je tudi ključni¹⁵⁶ financer Svetovne zdravstvene organizacije (WHO – World Health Organisation). Človek brez zdravstvene izobrazbe narekuje svetu ekstremno nevarne zdravstvene odločitve in usmeritve. Financira podjetja za izdelavo cepiv in pri tem javno pove, da lahko s cepivi zmanjšamo populacijo. Na video posnetku razlaga, kako je rekel Trumpu, da ne bi smel preiskovati tveganj in poškodb zaradi cepiv. »Drugič sem govoril o tem v Beli hiši marca 2017. Vprašal me je, če so cepiva škodljiva. Razmišljal je, da bi ustanovil komisijo v zvezi s škodljivimi učinki cepiv. Robert F. Kennedy ml. mu je namreč govoril, da povzročajo cepiva hude stranske učinke. In jaz sem mu rekel: „To bi bilo slabo. Ne naredite tega.“«

Kršenje Nürnberškega zakonika, Oviedske konvencije, Helsinške deklaracije ... Smo se vrnili v čas nacizma? In kako se je odzvala uradna Cerkev?

Vprašljiva je etičnost, če delajo poizkuse na živalih; zagotovo je neetično, če jih delajo na odraslih ljudeh; je pa skrajna sprevrženost, če eksperimentirajo na otrocih. V drugi polovici marca 2021 smo lahko prebrali: »Pfizer in nemški partner BioNTech sta začela testirati svoje cepivo proti covidu-19 pri otrocih, mlajših od 12 let.¹⁵⁷ Prvi prostovoljci¹⁵⁸ v zgodnji fazi preizkusa so dobili prve injekcije v sredo, je

156 Ključni, ker s tem odpira vrata svojim (tudi evgeničnim) interesom.

157 Predstavniki Pfizerja so izrazili upanje, da bi lahko cepljenje za mlajše od 12 let začeli do začetka leta 2022. Sredi marca 2021 je nekdanji znanstveni direktor Pfizerja, dr. Michael Yeadon, za ameriški Frontline Doctors (AFLDS) izjavil, da je »vključevanje mladoletnih otrok in sčasoma dojenčkov v mrežo cepljenja zlo dejanje. Za to ni nobene zdravstvene utemeljitve.«

158 Kako je lahko otrok prostovoljec?! Kdo ga je kakorkoli že primoral v eksperiment? In za kakšno ceno?

dejala predstavnica Pfizerja Sharon Castillo.¹⁵⁹ V pediatrični preizkus so vključeni tudi otroci, mlajši od šest mesecev. Podobne preizkuse je prejšnji teden začelo tudi podjetje Moderna.«¹⁶⁰ Ob tej novici se mi je samodejno zastavilo vprašanje: se je obudil zločinski duh dr. Mengeleja, ki zopet eksperimentira z nemočnimi? In uradni mediji s propagando priganjajo k njegovemu medicinskemu eksperimentu prestrašene in zbegane ljudi in za povrh uradna cerkev to blagoslavlja.

Do leta 1986 je imelo kronične bolezni 12,8% ameriških otrok. Tega leta je Kongres (dobro podmazan z denarjem farmacevtske industrije) sprejel zakon za zaščito proizvajalcev cepiv in tistih, ki jih uporabijo. Ne bremeni jih nikakršna zakonska odgovornost.¹⁶¹ Takoj nato je farmacevtska industrija ustvarila pritiske, zaradi katerih se je povečalo število priporočenih cepljenj.¹⁶² Za koliko, pojasni podatek,

159 Pfizer in BioNTech nameravata v prvi in drugi fazi testiranja s 144 udeleženci preizkusiti varnost cepiva z dvema injekcijama v treh različnih odmerkih – 10, 20 in 30 mikrogramov. V tretji fazi načrtujejo razširitev na 4.500 udeležencev. Predstavniki Pfizerja upajo, da bodo imeli podatke o preizkusih v drugi polovici 2021. Proizvajalec tega cepiva, ki je v EU odobreno za starejše od 16 let, je že opravil preizkuse za mladostnike med 12. in 15. letom starosti.

160 J. R., EMA bo še preučevala krvne strdke pri cepljenih z AstraZeneco; Pfizer testira mlajše od 12 let, MMC RTV Slo, 25. 3. 2021.

161 Februarja leta 2020 pa je državni sekretar Alex Cesar podpisal akt, ki predpisuje ničelno odgovornost oz. imuniteto v zvezi z negativnimi posledicami. V aktu je tudi določba, da lahko uvedejo prisilno cepljenje, če ni nobenega drugega znanega zdravila zoper nalezljivo okužbo.

162 Poslali so mi v vpogled eno izmed zgodb animirane TV serije Simpsonovi, v kateri je prikazano brezobzirno cepljenje otrok, ki ga uresničuje farmacija v spregi njej predane in prodane stroke in staršev, ki ji slepo zaupajo. Domnevam, da je zgodba nastala pred izbruhom sedanje p(l)andemije in ne vem, kako bi se Homer in Marge Simpson – odzvala na cepljenje svojih treh otrok proti covidu-19. Glede na to, da sta katoličana in da cepljenje priporoča sam papež, se zdi odgovor jasen (Vatikanski dnevnik *L'Osservatore Romano* je ob 20-letnici serije zapisal, da so Simpsonovi katoličani,

da je dobiček iz milijarde dolarjev zrasel na 50 milijard. Število kroničnih bolnikov pa je z množenjem otroških cepljenj po programu CDC in AAP zraslo z 12,8% na 54%. To je za farmacevtsko industrijo seveda dober podatek, saj so mnogi otroci, ki so poškodovani po cepljenju, do konca življenja uporabniki njihovih zdravil.¹⁶³

Bill Gates je na forumu v Davosu leta 2019 pojasnil, kako je s cepivi ustvaril ogromne dobičke. Ameriška podjetniška fundacija je v širjenje cepiv vložila približno 10 milijard dolarjev, kar jim je zagotovilo ekonomski donos v razmerju 1:20 in imeli so 200 milijard prihodkov.¹⁶⁴ Srhljiv je posnetek Billa Gatesa, ki predstavlja njegovo izjavo v Bruslju 22.1.2015: »Glede skrbi zaradi možnih stranskih učinkov cepiv ... Ali potrebujemo varnostna testiranja? Mi vzamemo gensko spremenjene organizme in jih injiciramo v roke majhnih otrok. Ustrelimo jih direktno v veno« (Morali bi videti izraz na obrazu Billa Gatesa). »Zato mislim ... Ja ... Morda bi morali imeti varnostni sistem, delati preizkuse in testiranja ...« To pomeni, da jih še nimajo in da že desetletja injicirajo gensko spremenjene organizme v milijone ljudi, pri katerih

ker pred jedjo vedno molijo in po svoje verujejo v presežno. – Vir: Radio Ognjišče, *Homer in Bart Simpson sta katoličana*, 21.10.2010). Zastavlja se tudi vprašanje: kaj pa, če so ustvarjalci serije (Matt Groening, David Silverman ...) ,preroško' napovedali cepljenje otrok proti Covidu-19? V 30-letnem predvajanju serije (ki se je začela leta 1990) so bili namreč pogosto vizionarski. Leta 1997 so po ,naključju' napovedali teroristični napad na stolpnici WTC v New Yorku, ameriške volilne avtomate so imeli že leta 2008, leta 2010 so šest let vnaprej napovedali celo Nobelovega nagrajenca, izbruh virusa ebola so napovedali že leta 1997 (zgodil se je leta 2014), za povrh so tri leta vnaprej napovedali tudi grško krizo in še in še ...

163 S. Filipović, Logično, 8.5.2021.

164 Ko pogledamo, kdo stoji za Svetovno zdravstveno organizacijo (WHO), nacionalnim inštitutom za zdravje (NIH), Centrom za nadzor bolezni (CDC), naletimo na ista imena. Eno izmed glavnih je Fundacija Billa in Melinde Gates, drugo, zelo pogosto, pa je ameriška vojska – Ministrstvo za obrambo in Agencija za napredne obrambne mehanizme (DARPA).

ti povzročajo strašne spremembe v njihovih telesih.

Očitno je to igračkanje dopuščeno tudi pri odkrivanju covid cepiva. Bill Gates je za BBC izjavil, da pri cepivu zoper covid-19 izpuščajo običajno obdobje varnostnega preverjanja, »ker nimamo časa«, in je tudi povedal, da bo najmanj 700.000 ljudi utrpelo stranske učinke cepljenja. Stranski učinki vključujejo raka, avtoimunske bolezni, paralizijo ... – ja, tudi smrt.

Eden najbolj priznanih nemških znanstvenikov s področja imunologije, bakteriologije, virologije in parazitologije, prof. dr. Sucharit Bhakdi, pravi: »Če želite v Nemčiji ali ZDA ali kjerkoli na svetu izvajati poskuse na živalih, morate vložiti prijavo. Celoten eksperiment morate zapisati in na več straneh pojasniti, zakaj hočete izvajati poskuse na živalih. Na koncu odbor pregleda vsako besedo v prijavi. Nato jo potrdijo ali zavrnejo. Tukaj pa gre za poskuse, ki vključujejo na tisoče ljudi po vsem svetu. Za té poskuse ni bilo nobenih preverjanj, da bi ugotovili, ali so za vas nevarni. Če v svoje telo vnesete tuj gen, /.../ vaše celice sprejmejo ta gen in postanejo tovarna, ki proizvaja virusno beljakovino. To se dogaja v celem telesu ... Ne vemo, kaj se dogaja. Zagotovo se to dogaja v bezgavkah, v celicah znotraj bezgavk. In kaj je osnovni biološki zakon v imunologiji? Če celica proizvede tujo beljakovino, virusno beljakovino, bo med proizvodnjo virusne beljakovine prišlo do škodljivih posledic.«¹⁶⁵

Etičnost je vprašljiva, če delajo poizkuse na živalih, zagotovo je neetično, če na odraslih ljudeh, je pa skrajna sprevrženost, če eksperimentirajo na otrocih. Spletna stran Dokumentarac je objavila posnetek znanstvenice,¹⁶⁶ ki je (kakor domnevam) v Kongresu ZDA spregovorila: »Preko petindvajset let sem v farmacevtskem poslu. Delam na razvoju in raziskavah cepiv. Tu pred vami sem, da vam

165 Dr. Sucharit Bhakdi: *Vaš imunski sistem je pametnejši od politikov, ki pravijo, da je to nov virus*, v: *Ninamvseeno*, 7.2.2021.

166 Posnetek je bil z dne 11.5.2021, ime govornice ni bilo objavljeno.

povem, kako ni dopustno delati eksperimente na otrocih. /.../ „Bolje je zanj, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in ga vržejo v morje, kakor da pohujša katerega od teh malih. Varujte se!“¹⁶⁷ Otroci ne zbolijo od tega virusa. Na katerem planetu živite?! Jaz sem znanstvenica in vem: Otroci ne zbolijo! /.../ In vi jih želite vse precepiti! Kako si drznete? Kako si drznete! Poglejte me v oči in mi odgovorite! To je genocid!«

Kljub ugovorom in protestom znanstvenikov, ki se niso potuhneli, zato, da bi lahko še naprej ohranjali svoj status in ugodnosti (čista vzporednica z molčečimi nacističnimi strokovnjaki!), pa farmacevtske družbe s polno paro testirajo covid cepiva na otrocih in so že dosegle hitro odobritev za uporabo, medtem ko vladajoča klika že omenja obvezno cepljenje za otroke. To počno kljub temu, da je smrtnost otrok zaradi covida praktično nična. Otroci zbolijo zaradi covida izjemno redko in tudi če zbolijo, imajo blage simptome. Od skupnega števila obolelih z boleznijo covid-19 je med njimi le 2% otrok, stopnja smrtnosti od virusa SARS-CoV-2 pa je v starostni skupini 5 do 14 let 0,001%, od 15 do 19 let pa 0,003%. Otroci izjemno redko širijo ta virus. Dr. Karina Reiss, soavtorica knjige *Corona false alarm* je razkrila navodila strateških dokumentov nemškega ministrstva za notranje zadeve (iz marca 2020), v katerih so napotki, kako naj prikažejo otroke kot strašne prenašalce virusa. Na videz sicer niso bolni, a so potencialni prenašalci virusa. Predstavljajo smrtno nevarnost za dedke in babice, saj so asimptomatski prenašalci. Svetovno znani imunolog prof. dr. Sucharit Bhakdi poudarja, da je takšno govorjenje »popolnoma nesmiselno. To nikoli ni bilo dokazano. /.../ Te trditve ne podpira nič. Dokumentiran ni niti en primer v svetu. Dejansko je to prevara.«

Za revijo 5D sem v uvod prispevka, ki odgovarja na njihovo vprašanje o cepljenju otrok proti Covidu-19, zapisal:

167 Znanstvenica je navajala Jezusovo svarilo, zapisano Lk 17,2.

Prepričan sem, da je cepljenje otrok proti covidu-19 zločin, in vem, da bodo tisti, ki to cepljenje uvajajo, in tisti, ki ga izvajajo, pred zgodovino prepoznani kot zločinci. Tudi strokovnjaki ameriške FDA so potrdili (17.6.2021), da cepljenje otrok proti covidu-19 »ne pretehta rizičnosti«, ki jih takšno poseganje v njihova telesa prinaša. Iz podatkov je razvidno, da je stopnja preživetja v primeru okužbe s covid-19 pri mlajših od 17 let 99,997% in to brez zdravljenja; je torej nižja, kakor je smrtnost zaradi gripe v tej starostni skupini. In ob tem dejstvu posegati v telesa otrok s ‚cepivi‘ (gre za gensko terapijo), ki so v eksperimentalni fazi in katerih posledice, prijavljene Evropski medicinski agenciji (EMA), so do 3. 7. 2021 terjale 17.503 smrti in ob tem še 1.687.527 poškodb – od teh je polovica (837.588) zelo resnih.¹⁶⁸ (In vemo, da uradni podatki zajamejo približno le 10% dejanskega stanja). Cepljenje, ki se izvaja, krši tako rekoč vse točke Nürnberškega zakonika, ki je bil sprejet, da se ne bi ponovila 30. in 40. leta prejšnjega stoletja. Ponovila so se. Doživljamo jih ob velikem medicinskem eksperimentu najprej nad odraslimi, sedaj si drznejšo z eksperimentom posegati v telesa otrok. Zame je to ravnanje primerljivo z nemoralnostjo dr. Mengeleja.

Celo v službeni Pfizerjevi študiji je podatek, da povzroča cepljenje pri 86% otrok stranske učinke. Podatki VARES pa kažejo na pogost pojav vnetja srčne mišice (miokarditis/perikarditis) po prejetju drugega odmerka mRNA cepiva.

Na Fox News sem spremljal pogovor s priznanim ameriškim kardiologom dr. Petrom McCulloughom, ki je objavil že več kot 500 znanstvenih člankov, citiran je čez 100.000-krat in ima faktor vpliva (*impact*) čez 100.

Voditeljica ga je izzvala z vprašanjem na podlagi številnih težkih posledic, ki so se pojavile po cepljenju pri otrocih. Navedla je samo eno izmed njih: »Ženska po imenu Tami Borages je objavila na twitu tole: „13-letni sin mojega brata je dobil drugo dozo cepiva proti covidu. V manj ko

168 Baza podatkov, ki jo vodi EudraVigilance, šteje posledice cepljenja le v tistih evropskih državah, ki so del EU – torej v 27 državah od približno petdesetih.

treh dneh je umrl. Prvi rezultati obdukcije so pokazali, da je imel povečano srce in da je bilo nekaj tekočine okoli nje-ga. Ni imel zaznavnih zdravstvenih težav. Ni jemat nobenih zdravil.“ «

Dr. Peter McCullough: »CDC dobi vsako leto za vsa cepiva skupaj okoli 16.000 varnostnih poročil in okoli 15 smrtnih primerov, ki so prijavljeni v sistem VARES. Do se-daj so za cepivo proti covidu-19 prejeli 300.000 varnostnih poročil, preko 6.000 smrtnih primerov, skoraj 20.000 ho-spitalizacij. Mislim, da so popolnoma preplavljeni. To, kar vidim kot resnično zaskrbljujoč pojav, pri osebah, mlajših od 30 let, je miokarditis. Spike protein se replicira znotraj celic srčne mišice, poškoduje celice srčne mišice in posledi-ca so bolečine v prsih. /.../ 20% teh otrok dobi nenormalne ehokardiogramе z zmanjšano ventikularno funkcijo. In ti grozni primeri, kakor je ta, ko tudi umrejo ... Mislim, da bi morali cepljenje povsem odpovedati ...«¹⁶⁹

Na zahtevo številnih strokovnjakov, zaradi nedopustnih posledic cepljenja, je WHO junija 2021 odsvetovala cepljenje otrok. Takole so nas o tem obvestili: »Danes močno od-meva poročilo SZO, v katerem za zdaj ne priporočajo oz. celo odsvetujejo cepljenje otrok. /.../ Kakor nam je pove-dala voditeljica skupine za cepljenje Bojana Beović, bodo to priporočilo zagotovo obravnavali in poiskali vse možne vire in razlage, ki so podlaga tej odločitvi. Za zdaj pa ne vidi razloga, da bi cepljenje otrok ustavili.«¹⁷⁰

Zelo pogosto se sprašujem, kako se bo ta gospa, ki se ji je po cepljenju podrla frizura, zapisala v zgodovinski spomin. Pravzaprav se ne sprašujem, ker že vem.

* * *

169 Vir: Ses Vnv, 24.6.2021.

170 TV Slo1, Dnevnik, 22.6.2021.

Prof. dr. Krešimir Pavelić je dekan Medicinske fakultete Sveučilišta Jurja Dobrile v Pulju, avtor več kot 300 znanstvenih del, objavljenih v pomembnih svetovnih znanstvenih publikacijah, je član dveh prestižnih svetovnih akademij znanosti in dveh domačih akademij, je stalni sodelavec v European Science Foundation v Strasbourgu, EMBO in EMBL v Heidelbergu ... V članku z naslovom *Ne bo se več mogoče izgovarjati: »Delam samo to, kar mi naročijo,« ker so posledice daljnosežne in zelo resne,*¹⁷¹ opozarja: »Redko kaj je v zadnjem času izzvalo toliko vprašanj, kontroverz in manipulacij v medijih in javnosti, kakor bolezen, poimenovana covid-19 in tako imenovano cepivo, ki se sedaj propagira. Bolezen izkoriščajo za zastraševanje ljudi, cepivo in cepljenje pa je deležno še ne videne propagande. /.../ Javnost o cepivu in posledicah cepljenja obveščajo centralni mediji selektivno. Poudarjajo, da je cepivo rešuje pred covidom-19, pri tem pa zamolčijo problematičnosti in morebitne nevarnosti, na katere želijo opozoriti neodvisni strokovnjaki.« Medijsko izpostavljeni strokovnjaki in članki ne dopuščajo nobenega resnega pomisleka.¹⁷² In zdi se, da se s

171 Arna Šebalj, Intervju s povodom: prof. dr. sc. Krešimir Pavelić: *Neče biti dovoljno više kazati ,radim samo ono što mi nalože' jer su posledice dalekosežne in vrlo ozbiljne*«, v: *Logično*, 19. 1. 2021.

172 Npr. v brezplačni e-reviji *Zdravo.si*, 21.12.2020 pod naslovom: *Cepivo mRNA za covid-19 – prvič razloženo tako, da razume vsak*, lahko beremo: »Eden od pomislekov, ki se pojavlja, je, ali se z vnosom mRNA v telo spremeni naš genski zapis. Odgovor je: ne. Organizem v razmeroma kratkem času razgradi mRNA (,navodila', kako izdelati zlobni protein) in ga odplakne iz telesa. Po cepljenju v telesu ne ostane nič drugega razen spominskih celic, ki so si zapomnile, kako napasti zlobni protein oziroma virus, če ta zaide v telo. Drugi pomislek se nanaša na mutacije virusa. Kaj se bo zgodilo, če virus mutira na tak način, da se bo spremenil tudi ,zlobni' protein? Prednost cepiva mRNA je, da lahko znanstveniki v zelo kratkem času spremenijo mRNA v cepivu tako, da bo vseboval informacije o novi različici ,zlobnega' proteina ali drugi specifični lastnosti mutiranega koronavirusa.« In potem še o dodani prednosti cepiva mRNA: »Tradicionalna cepiva delujejo tako, da vsebujejo inaktiviran ali

tem zavestno, namerno in zločinsko kršijo določbe Nürnberškega zakonika, Oviedske konvencije, Helsinške deklaracije ..., ki so varovalke, da se ne vrnemo v čas nacizma.

Kot dediščina slovitega nürnberškega procesa, ki je potekal po drugi svetovni vojni, je bil leta 1947 sprejet *Nürnberški zakonik*¹⁷³ v desetih točkah,¹⁷⁴ ki je vseboval načelo

oslabljen virus ter (po navadi) tudi adjuvanse. Medtem ko cepivo mRNA vsebuje le informacije za izdelavo proteina, ki se nahaja na zunanem delu virusa SARS-CoV-2 in je ključen, da se lahko virus pritrdi na sluznico ter prodre v telo – in ničesar drugega.«

173 Na Nürnberškem procesu je več nemških zdravnikov trdilo v svojo obrambo, da nobeno mednarodno pravo ne razlikuje med zakonitim in nezakonitim poskusom na ljudeh. 17. aprila je dr. Leo Alexander, ameriški zdravnik, ki je sodeloval s tožilstvom, predložil ameriškemu svetovalcu za vojne zločine memorandum, ki je začrtal šest točk določitev zakonitih raziskav. Sodba z dne 19. avgusta je skoraj vse te točke ponovila v oddelku z naslovom *Dovoljeni medicinski poskusi* in prvotnih šest točk popravila na deset. Pozneje je teh deset točk postalo znanih kot *Nürnberški zakonik*. Gre za pomemben dokument o medicinski etiki.

174 Prva točka: »Nujno potrebno je prostovoljno soglasje človeškega subjekta.«

Druga točka: »Poskus bi moral biti takšen, da bo prinesel uporabne rezultate v dobro družbe, ki jih druge metode ali načini študija ne bodo mogli pridobiti in ne bodo naključni in nepotrebni.«

Tretja točka: »Poskus mora biti zasnovan tako, da temelji na rezultatih poskusov na živalih in poznavanju naravne zgodovine bolezni ali drugih preučevanih problemov, da bodo pričakovani rezultati upravičili izvedbo poizkusa.«

Četrta točka: »Poskus naj bo izveden tako, da se izognemo vsemu nepotrebni fizičnemu in duševnemu trpljenju in poškodbam.«

Peta točka: »Nobenega eksperimenta ne bi smeli izvajati tam, kjer obstaja vnaprejšnji razlog za domnevo, da bo prišlo do smrti ali invalidne poškodbe.«

Šesta točka: »Stopnja tveganja, ki ga je treba prevzeti, ne sme nikoli preseči stopnje, ki jo določa humanitarni pomen problema, ki ga je treba rešiti s poskusom.«

Sedma točka: »Izvesti je treba ustrezne priprave in zagotoviti ustrezne prostore za zaščito poskusnega subjekta pred celo oddaljenimi možnostmi poškodb, invalidnosti ali smrti.«

Osma točka: »Eksperiment naj izvajajo samo znanstveno usposobljene

informirane privolitve: »Kakršenkoli preventivni, diagnostični in terapevtski medicinski poseg je treba izvesti le s predhodnim, prostovoljnim in informiranim soglasjem zdrave osebe na podlagi ustreznih informacij. Kadar je to primerno, mora soglasje izraziti in ga lahko zadevna oseba kadarkoli in iz kakršnegakoli razloga umakne brez kakršnekoli škode ali predsodkov. /.../ V nobenem primeru kolektivna pogodba skupnosti ali privolitev vodje skupnosti ali drugega organa ne sme nadomestiti posameznikove informirane privolitve.« Prav to poudarja tudi naša Ustava RS v 18. členu, kjer piše: »Na človeku je prepovedano delati medicinske ali druge znanstvene poskuse brez njegove svobodne privolitve.«

Torej, eksperimentalni medicinski posegi ne le, da morajo biti prostovoljni, pač pa morajo vključevati tudi ,informirano privolitev', kar pomeni, da se oseba ni le prostovoljno javila, pač pa je bila tudi natančno obveščena o poskusu – ,zdravljenju' in možnih tveganjih. Informirano soglasje se ob pojavu pandemije in prikazovanju cepljenja kot edine rešitve nenehno spregleduje.¹⁷⁵ Nепreizkušeno cepivo proti covidu-19 predstavlja največji svetovni medicinski eksperiment v zgodovini človeštva. Ljudje bodo cepljeni s cepivom,

osebe. V vseh fazah eksperimenta bi morali zahtevati najvišjo stopnjo spretnosti in nege tistih, ki eksperiment izvajajo ali sodelujejo v njem.«

Deveta točka: »Med poskusom mora biti človeški subjekt svoboden, da poskus konča, če je dosegel fizično ali duševno stanje, kjer se mu zdi nadaljevanje poskusa nemogoče.«

Deseta točka: »Med poskusom mora biti odgovorni znanstvenik pripravljen na kateri koli stopnji končati poskus, če ima verjetne razloge, da bo poskus povzročil škodo, invalidnost ali smrt poskusnega subjekta.«

175 Primer, kako so poklicali mojega soseda iz zdravstvenega doma, kjer izvajajo cepljenje: »Gospod XY, v četrtek ob 9. uri imate cepljenje.« Šele na vprašanje, ali je obvezno, je dobil odgovor, da to pa ni. Takšni načini pozivanja k cepljenju bodo umeščen v sodni proces Nürnberg II.

ki bi ga morali zaradi varnosti razvijati 7 do 20 let. Razmerje med tveganjem in koristjo je izjemno visoko. Ob tem je pomembno poudariti, da so vse druge načine zdravljenja, dokazano učinkovite, zlonamerno preprečevali, očitne posledice cepljenja pa (in se zdi, da v Sloveniji najbolj) spre-gledovali. Poudarjam peto točko: »Nobenega eksperimenta ne bi smeli izvajati tam, kjer obstaja vnaprejšnji razlog za domnevo, da bo prišlo do smrti ali invalidne poškodbe.« In ob to prilagam poročilo ameriškega CDCja z dne 29. 1. 2021, o več kot 11.000 neželenih učinkih na cepivo covid, vključno s 501 smrtnim primerom in 10.748 drugimi poškodbami.

»Leta 1992 je parlamentarna skupščina Sveta Evrope naložila usmerjevalnemu odboru za bioetiko (danes DH-BIO) pripravo Konvencije o varovanju človekovih pravic v bio-medicini. /.../ Leta 1997 je bila Konvencija sprejeta kot prvi mednarodni bioetični instrument z močjo zakona, v špan-skem mestu Oviedo, zato se imenuje Oviedska konvencija.¹⁷⁶ Cilj konvencije je preprečevanje zlorabe biomedicine proti posameznikom in občutljivim skupinam s poudarkom na novih tehnologijah s pomočjo biomedicine. /.../ Poudarki Oviedske konvencije so:

1. člen: Varovanje dostojanstva in identitete vseh človeških bitij.
2. člen: Korist in blaginja posameznika morata imeti prednost pred koristjo družbe ali znanosti.
3. člen: Pravičen dostop do zdravstvene oskrbe.
4. člen: Vsak zdravstveni poseg, vključno z raziskavami, se mora opraviti v skladu s poklicnimi dolžnostmi in normami.
5. člen: Zdravstveni poseg se sme opraviti šele po tem, ko je bila oseba, ki jo to zadeva, o njem poučena in je

¹⁷⁶ Slovenija je bila med prvimi petimi podpisnicami Oviedske konvencije po zaslugi akademika dr. Jožeta Trontlja (1939-2013), takratnega predsednika slovenske biomedicinske etične komisije, ki je bil eden izmed „očetov“ te konvencije.

vaj prostovoljno privolila. To osebo je treba predhodno ustrezno poučiti o namenu in naravi posega kakor tudi o njegovih posledicah in tveganjih.

13.,14. člen: Prepoved poseganja v genom potomcev.«¹⁷⁷

Tudi po *Helsinški deklaraciji* je mogoče sodelovanje v raziskavah na človeku le prostovoljno. Ker gre še vedno za eksperimentalno cepivo, se sodelovanje zdravnikov pri neprostovoljnem poseganju v človeško telo – cepljenju - preganja po mednarodnih zakonih. Kršenje Helsinške deklaracije je po mednarodnem pravu hudo kaznivo dejanje in pomeni zločin proti človeštvu, preganja se po uradni dolžnosti ter kaznuje z najvišjimi kaznimi.

Prav tako zagotavlja in poudarja resolucija 2361 (2021) Sveta Evrope¹⁷⁸ pod točko 7.3.1., da je treba »zagotoviti, da so državljani obveščeni, da cepljenje NI obvezno in da nihče ne politično, socialno ali kako drugače ne sme vršiti pritiska, na ljudi, naj se cepijo, če tega ne želijo sami.« In pod točko 7.3.2., da je treba »zagotoviti, da nihče ne bo diskriminiran, ker ni bil cepljen zaradi možnih zdravstvenih tveganj ali ker ne želi biti cepljen.« Enako velja za testiranje – nedopustno porivanje palčk za jemanje nazalnih brisov tako globoko, da lahko natrgajo ali celo raztrgajo kost sitko (*os ethmoidale*), ki loči nosno votlino od možganov.

Politika (svetna in cerkvena) in vsi, ki z njo molče ali glasno sodelujejo v predanosti in prodanosti Interesu, si ne bodo mogli oprati rok, ko bo v prihodnosti naplaval čas njihovo delovanje proti človeštvu. Prav tako zdravstvena stroka ne bo mogla kar tako mimo dejstva soodgovornosti, čeprav

177 Navaja Anton Komat, *Oviedska konvencija*, v: *Zarja*, 29. 12. 2020, str. 56.

178 Izvor: Skupščinska razprava 27. 1. 2021 (5. Zasedanje, glej dokument 15211, poročilo Odbora za socialne zadeve, zdravje in trajnostni razvoj, poročevalka: ga. Jennifer de Temmerman). Besedilo, ki ga je skupščina sprejela 27. 1. 2021 (5. seja). Pripis na dokumentu: Začasna verzija. In še moj pripis: Ali bodo parlamentarci zdržali pri sklepu, kajti lobisti so vrednoteni po učinku?

si sedaj prizadeva za imuniteto.¹⁷⁹ Lahko si jo, kakor gospod Bill Gates, zagotovijo v času, ko služijo politični usmeritvi in jih zato le ta štiti, a v prihodnosti ...

V javnost je prišla poslanica Iniciative slovenskih zdravnikov, pod naslovom *Poziv k ustavitvi razgradnje sistema javnega zdravstva*¹⁸⁰, v kateri so zapisali: »Če oblast zahteva od zdravnikov, da morajo posegati v telesa ljudi brez njihovega soglasja, naj bo to testiranje, cepljenje ali kakršna koli druga oblika zloraba medicinske stroke, nas s tem sili v neetično ravnanje, kar je nedopustno. Če se predlagana imuniteta izglasuje, bo žal med nami tudi kar nekaj takih, ki bodo take ukaze brez kančka slabe vesti tudi izvajali. Ne glede na to, kaj bo Državni zbor izglasoval, če pride do kakršnekoli tožbe, skupinske ali posamične, bomo zdravniki pred sodiščem še vedno odgovorni, ker smo etično zavezani k delovanju v dobro ljudi. Noben parlament nas ne more razrešiti moralne, etične in kazenske odgovornosti in tako podeliti odveze. /.../ Državljeni imajo pravico vedeti, da se vsi zdravniki nismo pripravljene prodati in podrediti interesom politike in kapitala.« Zdravnik je namreč »moralno in etično zavezan z zaprisego. Zato mora stroka onemogočiti politično zlorabo medicine ter s tem preprečiti zdravstveni teror nad ljudmi. To je nedopustno; to je teptanje temeljnih pravic in posegov v integriteto človeka kot svobodnega bitja, ki se ima pravico odločati o svojem telesu.

Poleg tega se sprašujemo, ali je odlok vlade, ki je bil sprejet brez tehtne strokovne razprave in soglasja širše medicinske stroke (objavljen 3. 9. 2020 v Uradnem listu RS

179 Na 157. skupščini Slovenskega zdravniškega društva je bil predlagan sprejem kazenske in odškodninske imunitete za primer strokovne napake za zdravnike, preobremenjene zaradi bolezni covid-19. Ob globokem poklonu zdravstvenemu osebju za človekoljubno delovanje pa se meša v njihovo delovanje toliko nedopustnega interesa (samo v delčku prikazanega v mojem besedilu), da bi bil sprejem imunitete še dodatno kritje takšnega početja.

180 Z dne 30. 12. 2020.

ter je začel veljati 4. 9. 2020), o uvrstitvi bolezni covid-19 v 1. skupino nalezljivih bolezni z izjemno visoko smrtnostjo (med 45 % in 100 %), ki ima zaradi tega edina poseben pravnoformalni status, kar oblasti dopušča odvzem vseh temeljnih pravic, bil manever, s katerim je odprl vrata taki zlorabi? Smrtnost zaradi covida-19 je namreč več stokrat manjša od katerekoli bolezni iz te skupine in po nobenem tehtnem strokovnem argumentu ne spada mednje. Ali je smrtnost zaradi covida-19, ki se tudi po uradnih podatkih WHO giblje med 0,15 % in 0,2 %, upravičila tak poseg v temeljne človekove in demokratične pravice državljanov? Soglasno trdim, da je odgovor NE.«

Moralno vprašanje in vloga Cerkve kot varuhinje etičnih vrednot

Mediji so povzeli uradni cepilni agendi neljubo stališče Slovenske škofovske konference (objavljeno že 11. januarja 2021)¹⁸¹ takrat, ko so imeli dovolj materiala, da samovoljno škofov pokorijo. Šele v četrtek, 18. marca (več ko dva meseca pozneje) je Dnevnik nacionalne TV poročal: »SŠK podpira cepljenje proti covidu-19, vendar katoličanom odsvetuje cepljenje s cepivom AstraZenece. Zakaj? Ker je, kot so prepričani, izdelano na etično sporen način. Katoličani naj bi se tako cepili le s cepivom Pfizerja in Moderne.« Že naslednji dan so mediji objavili udarne novice, ki bodo spametovale Cerkev in jo podredile v kontekst plandemije. TV Dnevnik je ta dan, torej v petek, prikazal najprej reklamno cepljenje štirih predsednikov s cepivom AstraZenece s poudarkom, da je EMA sporočila, da je cepivo AstraZenece »varno in učinkovito.« Po cepljenju so predsedniki narodu sporočili: »Cepljenje je najmočnejše orožje v boju proti virusu.« Poudarek predsednika Boruta Pahorja: »Razumem, da je cepivo

181 Na 27. seji Stalnega sveta Slovenske škofovske konference.

varno in učinkovito. Zaupam znanosti in strokovnjakom, ki nas pozivajo, da se cepimo.«¹⁸² Sledilo je še nekaj propagandnih poročanj o cepljenju, nato pa udarne informacije za pokoritev SŠK: rezultati družbe za raziskovanje javnega mnenja Valicom, komu ljudje najbolj zaupajo. Na vrhu so gasilci, medicinske sestre, znanstveniki ..., tam na dnu pa so poleg politikov duhovniki. In med najmanj zaupanja vrednimi ustanovami je seveda cerkev. – Prva klofuta, ki ji sledi takoj nato druga, ki jo je STA plasirala v medije že v četrtek, kmalu po izjavi SŠK: V kölnski nadškofiji sta 202 pripadnika cerkve zlorabljala 314 mladoletnih žrtev. »Več ko polovica žrtev so bili otroci, mlajši od 14 let.«¹⁸³ In Radio Slovenija je isti dan še sporočil, da tudi v Sloveniji obravnavajo nov primer pedofilije nekega župnika.

Naslednji dan smo lahko slišali v TV Dnevniku: »SŠK je potem, ko je katoličanom odsvetovala cepljenje s cepivom AstraZeneca, ker da je moralno sporno, danes sporočila, da

182 Spoštovani gospod predsednik, kakšni znanosti zaupate in katerim strokovnjakom? Ali tisti neznanstveni znanosti, ki se ne sooča iskreno z vsemi znanimi posledicami eksperimentalnega cepljenja (pozitivnimi in negativnimi) in si upa trditi (8. 4. 2021 Slovenske novice, dr. Štrukelj): »V Sloveniji še ni bilo primera krvnega strdka AstraZeneca.« – Povsod drugje so, ne, pri nas pa niso, da bomo ja ustrezni za vnaprej napovedano statistiko odličnosti tega cepiva. In gospod predsednik, katerim strokovnjakom zaupate? Ali tistim, ki se držijo etičnih norm, ki so zakonsko sprejete v mednarodnih deklaracijah, ki varujejo človeštvo pred nedopustnim načinom poseganja v človekovo telo (*Nürnberški zakonik*, *Oviedska konvencija*, *Helsinška deklaracija* ...), ali pa tistim, ki brez pomisleka na ogrožajoče posledice medicinsko eksperimentirajo s slovenskim narodom, ko izvajajo nad njim pester izbor manipulacij in pritiskov z eno samo dopustno rešitvijo: cepite se! Spoštovani gospod predsednik, medtem, ko so številne države, očitno z razlogom, previdnostno ustavile cepljenje z AstraZeneco (ali upravičeno ali ne, se bo videlo šele po eksperimentalnem obdobju) ste se vi z ostalimi voditelji države Slovenije šli cepilni reklamni cirkus za AstraZeneco, kar vas bo zgodovinsko umestilo v zanimiv spomin. Bi rekel, da v takšnega, ki si ga ne želite.

183 TV Slo1, 19. 3. 2021.

se lahko verniki cepijo s katerimkoli cepivom, saj je količina cepiv omejena.«¹⁸⁴

Ali je Cerkev klonila v poslanstvu varuhinje vrednot in etične neomajnosti? Ali se jo da s par zanjo sovražnih novic prignati nazaj k stališčem, ki ustrezajo Interesu? To vprašanje, ki se zdi v odgovoru na videz zelo transparentno, seveda pa terja poglobljeno raziskavo, s čim pravzaprav ohranjajo Cerkev na Slovenskem v tako lahko vodljivi poziciji. Ni pa potrebno raziskovati, da bi uvideli, da so uradni mediji s svojimi (ne)odgovornimi uredniki popolnoma servilni Interesu.

Ob vprašanju o etični spornosti cepiv proti covidu-19, ker so nekateri proizvajalci v procesu raziskovanja in proizvodnje uporabili celična tkiva splavljenih zarodkov,¹⁸⁵ je vatikanska Kongregacija za nauk vere 21. 12. 2020 zapisala, da je moralno sprejemljivo uporabiti tako cepivo¹⁸⁶ proti

184 TV Slo1, 20. 3. 2021.

185 Veliko cepiv je narejenih s pomočjo tkiv nerojenih otrok. Takšna tkiva, spremenjena v celične linije za nenehno delitev, se uporabljajo tudi za testiranje zdravil. Vsaka celična linija ima svoje ime, kot npr. MRC-5 (izvorno gre za pljučno tkivo 14 tednov starega kavkaškega fantka iz leta 1966), WI-38 (izvorno gre za pljučno tkivo tri mesece stare deklice iz leta 1960). Celice slednje deklice je Leonard Hayflick, prof. anatomije na UCSF School of Medicine in za medicinsko mikrobiologijo na Stanford University School of Medicine posilil v nenehno rakasto rast. Normalne celice se zmorejo deliti le do meje štirideset do šestdeset delitev, nakar umrejo. Z obdelavo s kemičnimi rakotvornimi snovmi ali z okužbo z onkogenimi virusi pa vplivajo na celico tako, da podivja in se deli v nedogled. Ko se to zgodi v telesu, govorimo o raku.

186 To stališče ni novost. »Vsaj od leta 2005, od cepiva proti ošpicam, se postavljajo podobna vprašanja. Takratni predsednik Papeške akademije za življenje msgr. Elio Sgreccia je izdal dokument s povsem enako vsebino kakor nedavna *Nota*. Isto učenje je bilo prevzeto tudi v dokumentu *Dignitas Personae* iz leta 2008 in v še eni *Izjavi* že omenjene akademije iz leta 2017« (Gabriel Kavčič, pogovor: Maurizio Pietro Faggioni, *Cepljenje: kaj priporoča Cerkev*, v: Družina, 17.1.2021, str. 4-5).

covidu,¹⁸⁷ ko iz različnih razlogov niso na voljo etično neoporečna cepiva.¹⁸⁸ Gre za popoln preobrat v katoliškem stališču glede splava, saj izjava Konkregacije za nauka vere nenadoma zagovarja, da je uporaba celičnih linij splavljenih otrok dopustna.¹⁸⁹ »Od kod ta inflacija moralnih

187 Zapisali so, da je v tem primeru sodelovanje pri splavu s strani tistega, ki se bo cepil, daljno in pasivno. Prof. biokemije in duhovnik dr. Janez Jurij Arnež je na Radiu Ognjišče v oddaji Pogovor o (20.1.2021) povedal, zakaj vatikanska Kongregacija za vero tovrstna cepiva dopušča: »Dopušča, ker smo oddaljeni od tega. Tista celična kultura ni več zarodek, ampak je to vir, iz katerega so vzgojili celično linijo. S tem so jo immortalizirali, postala je ‚nesmrtna‘ in se obnavlja, goji v laboratorijih na posebnih medijih za rast. Tukaj smo torej oddaljeni od tega« (Navaja Blaž Lesnik, *Kristjani in cepljenje?*, Radio Ognjišče, 29. 3. 2021). – (Dodajam osebno mnenje: takšno zame skrajno nedopustno stališče podpira/zagovarja vzporedne primere in situacije, ko je za nekoga izkoriščanje nemočnih nujno za njegovo dobrobit – in tu ne igra nobene vloge to, ali je oddaljeno ali bližnje; je dopuščeno, legalizirano. Stališče smrdi po Machiavelliju, ki v knjigi *Vladar – Il Principe*, razmišlja, da se morajo naravna načela – recimo jim božjepravna – povsem umakniti koristnosti. Machiavelli zanika vsako povezavo med etiko in politiko. Vladar naj bi si prizadeval, da bi bil videti milosten, veren, pošten, etičen, vendar mu prave dolžnosti preprečujejo, da bi bil tak tudi v resnici. Iz tega izhaja: *cilj posvečuje sredstvo*). Ob tem Vatikan sicer poudarja, da s tem ne odobrava uporabe celic splavljenih zarodkov v raziskavah. In dodaja: »Istočasno je iz praktičnega razloga očitno, da cepljenje praviloma ni moralna obveznost in mora zato biti prostovoljno.« Potem pa sledi še ‚zviti‘ dodatek: »V vsakem primeru pa z etičnega vidika moralnost cepljenja ni odvisna samo od dolžnosti varovanja lastnega zdravja, ampak tudi od prizadevanja za skupno dobro.«

188 Vir: Radio Ognjišče, 22. 12. 2020, Vatikan: Cepiva proti covidu moralno sprejemljiva.

189 Samo mimogrede: Na nacionalni konferenci National Biologist, s Chamber so italijanski znanstveniki predstavili ugotovitve, da so v cepivu za mumps in rdečke našli izjemno veliko količino celic človeškega zarodka – natančneje 360.000 celic. Od kod prihajajo? S celičnih kultur, na katerih gojijo viruse. Omenjeno cepivo vsebuje žive viruse, ki so oslabljeni. Osnova, na kateri vzgajajo viruse, naj bi bila v procesu proizvodnje filtrirana, da bi se te celice odstranile. DNK teh celic se ne bi smel nahajati v končnem izdelku, torej cepi-

avtoritet, morda nerazgledanost, predvsem pa politična korektnost?«¹⁹⁰ se sprašujejo mnogi.

Medtem, ko Vatikan zaradi takšnih in še kakšnih stališč izgublja moralno avtoriteto, pa nekatere katoliške skupnosti vendarle objavljajo podatke, ki kažejo na sprevrženost logike, da cilj opravičuje nemoralna sredstva. Ameriška katoliška spletna stran LifeSite News je objavila intervju z raziskovalko Pamela Acker¹⁹¹, v katerem razloži, kako pridejo (Kdo? Kako naj jih imenujemo?)¹⁹² do celičnih linij, ki jih uporabljajo pri proizvodnji ali pri kontrolnem testiranju cepiv – tudi proti covidu-19.

Postopek odvzema celic je naslednji: nerojenega otroka pri živem telescu brez narkoze razrežejo ter mu odvzamejo organe, ki jih potrebujejo za pripravo celičnih linij. Le tako namreč dobijo celice ustrezne kakovosti, da jih lahko gojijo naprej v celičnih kulturah. Če vzamemo za primer celično linijo z oznako HEK 293,¹⁹³ potem pomeni oznaka 293 število poskusa (domnevamo lahko torej, da je bilo do uspeha potrebnih 293 otrok, preden so prišli do ustreznega tkiva). Tak barbarski način poseganja v obnebjne svetosti življenja bi lahko primerjali le še s kulturnimi obredi Aztekov, ki so še utripajoča srca svojih žrtev darovali demonskim

vu, saj lahko to povzroči avtizem, avtoimunske bolezni in celo raka že pri otrocih. Italijanski profesor za bioetiko, frančiškanski pater Maurizio P. Faggioni, očitno za to dejstvo ni slišal, ko zatrjuje, »da se v cepivih, proizvedenih na celičnih kulturah živalskega ali človeškega izvora ne nahajajo nobeni biološki ostanki ali sledi DNK, ker so ta cepiva podvržena rigoroznim procesom čiščenja. Ti procesi so nujni za varnost cepiva« (Gabriel Kavčič, pogovor: Maurizio Pietro Faggioni, *Cepljenje: kaj priporoča Cerkev*, v: *Družina*, 17. 1. 2021, str. 4-5).

190 Marvin Šulin, *Zarodni del populacije naj cepljenje odloži. Cepljenje naj bo prostovoljno*, v: *Časnik.si*, 12. 12. 2020.

191 <https://www.youtube.com/watch?v=kEsfzIxGjeo>

192 Naj jih imenujemo znanstveniki? Strokovnjaki? Tako zasmradimo občestvo, ki se mora predajati ponižnemu služenju življenju.

193 Prav ta celična linija je bila uporabljena za cepivo AstraZeneca.

»bogovom«. Prav gotovo nobeden, še tako vzvišen cilj, ne opravičuje tolikšnega zla, storjenega najbolj nemočnim bitjem na svetu! Papež Frančišek, ki sicer zagovarja moralno nespornost uporabe cepiv, tudi tistih, za katere so proizvajalci v procesu raziskovanja in proizvodnje uporabili celična tkiva splavljenih zarodkov, pa ob tem izpodbija svojo (ne)moralnost, ko izjavlja: »Ali je pravično umoriti neko človeško življenje, da bi rešili katerikoli drug problem? Ali je pravično najeti morilca, da rešimo problem?«¹⁹⁴ Kako je mogoče ob tej izjavi razumeti njegove besede, ki v nasprotju z Nürnberškim zakonikom, Oviedsko konvencijo, Helsinško deklaracijo ... nedopustno silijo ljudi v medicinski eksperiment: »Etično gledano bi se morali cepiti vsi. To ni vprašanje osebne izbire, to je etično vprašanje. Igraš se s svojim zdravjem, s svojim življenjem, pa tudi z življenji drugih.«¹⁹⁵ Nedvomno bodo (tudi) te besede papeža Frančiška zapisane v zgodovino. Kako bodo zapisane, pa niti ni težko vprašanje.

V propagandnem prispevku za cepljenje v katoliškem tedniku *Družina*, z naslovom *Cepljenje: kaj priporoča Cerkev*,¹⁹⁶ v pogovoru s profesorjem bioetike sicer beremo o nemoralnem in zavrženem dejanju tistih »raziskovalcev, ki uničujejo človeške zarodke zato, da iz njih pridobijo matične celice. Namen študija ali razvoja novih terapevtskih metod ne more nikoli upravičiti dejanja, ki je slabo samo v sebi.« Takoj nato pa (naj razume, kdor more!): »Primer cepiv, razvitih iz celičnih linij, pa je drugačen. Pri uporabi teh cepiv nobena od cepljenih oseb ne sodeluje pri splavih, ne na oddaljen ali neposreden način, niti ne gre za odobravanje tega, kar se je zgodilo pred desetletji. Nota Kongregacije glede teh cepiv govori o materialnem in oddaljenem

194 Vir: Radio Ognjišče, 11. 1. 2021: izjava papeža, ki jo je objavil 10. 1. 2021 italijanski TV kanal Canale 5.

195 Izjava papeža Frančiška. Vir: TV Slo1, Zrcalo tedna, 17. 1. 2021.

196 V tem primeru bi bilo primerno, če bi besedo Cerkev izpisali z malo začetnico, ker se nanaša na institucijo in ne na Cerkev kot živ organizem – občestvo.

sodelovanju.«¹⁹⁷ Kaj pa duhovno? Sodelovanje z zlom pomeni duhovno obremenitev ‚sador‘ takšnega delovanja. In naloga c/Cerkve je opozarjati na duhovno obremenitev zlih dejanj in ravnanj. Njeno spregledovanje duhovne dimenzije in govorjenje zgolj »o materialnem« in opravičevanje še o »oddaljenem sodelovanju« je ne le zatajitev, pač pa tudi sprevrženost v duhovnem poslanstvu.

Hinavsko pretkano prikrivanje posledic cepljenja

Posledice cepljenja so resne, včasih tudi smrtonosne, tako v tujini¹⁹⁸ kot pri nas.

7. 4. 2021 sem na prvem programu Radia Slovenija prisluhnil Svetovalnemu servisu in gostu oddaje dr. Borutu Štruklju, ki je v uvodu razpravljal o tem, da je EMA zadržala cepljenje z AstraZeneco, kar pa bo preklicano (in tako je tudi bilo). »Še vedno lahko govorimo o zelo varnem cepljenju, saj gre za dva, mogoče tri primere na milijon. /.../ Domnevamo, da bo EMA sporočila, naj se cepijo starejši od 65 ali 60 let.« Potem pa je v oddajo poklicala gospa Milica iz Krškega: »Cenjeni dr. g. Štrukelj, redno vas poslušam, pa vas prosim za iskren odgovor. Hčerka s presajenim srcem se je cepila na priporočilo UKC kardiologije, naj se cepi s cepivom Pfizer. Po cepljenju se je stanje poslabšalo z dihanjem pri manjšem naporu, pripogibu ...; potem se je zgodilo najhujše. Po vsem tem je bil zraven na Golniku njen znanec, ki je slišal, ko je doktor v isti sobi dejal podobnemu pacientu, da se ne sme niti pod razno cepiti. Kako to razumeti, ko zdravniki govorijo tako različno, koga poslušati, komu

197 Gabriel Kavčič, pogovor: Maurizio Pietro Faggioni, *Cepljenje: kaj priporoča Cerkev*, v: *Družina*, 17. 1. 2021, str. 4-5.

198 Evropska medicinska agencija EudraVigilance navaja kot posledico cepljenja s cepivi Moderne, Pfizerja, AstraZenece in Janssena 28.103 mrtvih in 2.637.525 poškodovanih. Podatki do 19. oktobra 2021.

verjeti?« Dan za tem (8. 4. 2021) je bila v Slovenskih novicah v prispevku: *Štrukelj o tem, kakšna je možnost, da dobimo strdek po cepljenju* objavljena njegova izjava: »V Sloveniji sicer še ni bilo zabeleženega primera krvnega strdka Astra-Zenece. /.../ Tako je mogoče pričakovati, da se krvni strdek po cepljenju s tem cepivom pojavi pri enem od 250.000 ali 300.000 cepljenih.«

Spoštovani strokovnjak(i), osebno poznam iz vrst duhovnikov štiri primere, ki so nenadejano umrli po cepljenju (dva v domu za starejše duhovnike).¹⁹⁹ Ob vseh bi morala stroka vzeti resno v premislek in analizo, ali ni njihova smrt povezana s cepljenjem, pa tega ni storila. Opisal bom primer duhovnika, s katerim sem bil osebno povezan, zato se me je vaša ‚strokovnost‘ še posebej dotaknila.

14. 3. 2021 sem dobil sporočilo: »V Podčetrtku je 12. 3. v 48-tem letu umrl župnik Jožef Rogač zaradi pljučne embolije. Cepljen je bil pred dobrim tednom.« Seveda so vsi znanci, ki sem jih poklical, povezali njegovo nenadno smrt s cepljenjem. In potem se je začelo panično prikrivanje tega. Vsi mogoči uradneži, ki so sedaj že spontano v kolaboraciji²⁰⁰ z agendo²⁰¹ Interesa, so poudarjali: ni bil cepljen. In sem se šel raziskovalnega novinarja. Imam srečo, da je bil Jože Rogač moj civilni vojak, tako mi ni bilo težko vzpostaviti stika z njegovim bližnjim sorodstvom. In ker je bil dekan dekanije Kozje, pod katero spada tudi župnija Prevorje, kjer

199 Za vzporednico: »Imamo poročila iz domov za ostarele s celega sveta. In povsod naletimo na isti vzorec. Vsi v domu so zdravi, ali vsaj večina, potem pa pride cepilna ekipa, vse cepijo in potem, v sledečih 3-7 dneh pride do nenadne epidemije covida med oskrbovanci in zaposlenimi, zelo pogosto pa tudi do smrtnih primerov« (Danijel Klaič, *Je li počeo ‚cejpivo-pokolj‘?*, v: Logično, 16. 1. 2021).

200 Naj spomnim na pomen besede kolaboracija, ki izhaja iz latinske besede *collaborare*. Pomeni pa: skupaj delati, sodelovati, zlasti s sovražnikom.

201 Beseda *agenda* izhaja iz latinskega glagola *agere* in pomeni, *kar je treba delati*. V našem primeru slepo služiti, delovati po ‚obredniku manipulacije‘.

sem tudi sam leto dni pastiroval, mi seveda ni bilo težko vzpostaviti stika z njim zaupnim duhovnikom. In moji viri so potrdili, da je bil cepljen, a so me v težko razumljivem nelagodju, pravzaprav že kar prestrašeni prosili, naj jih ne omenjam (torej, naj ščitim vir informacij). Zakaj takšno skrivanje, prikrivanje, če so računi čisti?²⁰² »Čisti računi, dobri prijatelji,« pravi rek. Znanstveno in pošteno je, da smo pregledni, da ničesar ne prikrivamo, da se soočimo in pretehtamo vsa dejstva in vse okoliščine, še posebej, če gre za eksperimentalni medicinski poseg.

Omenil sem samo nekaj situacij po cepljenju iz svojih duhovniških vrst. Nas duhovnikov je peščica, koliko pa je šele ostalih primerov, ki bi jih morala stroka z vso resnostjo in odgovornostjo vzeti v pretres! Pa se pomudimo še malce pri Jožetu Rogaču, ki je služil vojaški rok kot civilna oseba v času, ko sem vodil Dom duhovnosti v Kančevcih. Jože je bil človek zaupanja. In če so škofje zapisali, da »priporočamo vsem duhovnikom, redovnikom, redovnicam in drugim pastoralnim delavcem, naj se /.../ odločijo za cepljenje,«²⁰³ jim je pač zaupal.²⁰⁴ In če je poslušal na ,našem' radiu, na radiu Ognjišče, oddajo z naslovom: *Lahko smo brez skrbi, obe cepivi proti koronavirusu sta varni!*²⁰⁵ – ali je obstajal

202 Na spletni strani škofije Celje je bilo (še!) 15. 3. 2021 objavljeno: »V petek, 12. marca 2021, je po kratki bolezni odšel k Bogu duhovnik celjske škofije gospod Jože Rogač, župnik v Podčetrtku in dekan dekanije Kozje.«

203 Vir: Izjava slovenskih škofov glede cepljenja proti bolezni COVID-19, 11. 1. 2021, Katoliška cerkev v Sloveniji COVID19, SŠK. V izjavi škofje tudi poudarijo, »da se ne sme diskriminirati in stigmatizirati okuženih in vseh tistih, ki se iz tehtnih oziroma zdravstvenih razlogov ne cepijo. Tudi v primeru tega cepljenja velja osnovno etično načelo, da naj bo cepljenje vedno prostovoljno in da ima vsak človek pravico do informiranega pristanka.«

204 Škofje imajo, se zdi, tolikšno preobilje duhovnikov, redovnic in redovnikov, da si lahko privoščijo njihovo žrtvovanje za medicinski eksperiment. Nekatere stvari je res težko razumeti, še posebej, če naj bi tako deloval Sveti Duh.

205 Mirjam Judež, *Lahko smo brez skrbi, obe cepivi proti koronavirusu*

potem še kakšen dvom, da se ne bi odločil za cepljenje, še posebej, če je to enoumje, ki ga ponavljajo vsi javni mediji. Morda je celo prebral na spletni strani NIJZ propagandni prispevek z naslovom: *Cepivo AstraZeneca se priporoča za uporabo pri osebah, starih od 18-64 let*. Pri njegovi starosti 48 let torej zanj idealno!²⁰⁶ (Ups, kmalu nato je bilo priporočeno, kajne, dr. Štrukelj, da je to cepivo primerno za tiste nad 65 let. V oddaji Svetovalni servis vas je poslušalec povprašal, ali zato, ker smo mi starejši za odpis. Vi pa ste mu seveda, strokovno' odgovorili).

Ko so v drugih državah zaradi neželenih učinkov že prekinili cepljenje s cepivom AstraZeneca, so ga pri nas še vedno propagirali in moram priznati, da po mojem precej nenavadno. Borut Štrukelj s fakultete za farmacijo v Ljubljani: »Še vedno zagovarjam, da so cepiva varna.« In pojasnilo: »Vsa cepiva, bolj ali manj, tvorijo neki odgovor organizma. Po vsakem cepivu – vidimo, da je pri cepivu AstraZenece mogoče nekoliko več – naš organizem reagira pozitivno. Močnejši, ko je imunski sistem, bolj bo reagiral na vnos tujka.« Tudi člani svetovalne skupine za cepljenje pri NIJZ-ju menijo, da za zdaj ni razlogov za prekinitev cepljenja s

sta varni!, Radio Ognjišče, 6. 1. 2021.

206 Sicer ne vem, če je bil cepljen s cepivom AstraZeneca, a je to prav vseeno, saj so vsa cepiva proti covidu-19 nezadostno preizkušena – s cepljenjem torej vstopaš v eksperiment, ki pa ima sam po sebi takšno ali pa drugačno možnost. Sredi marca 2021 sem dobil kot tedensko vprašanje za *Nedelo*: če bi imeli možnost izbire, s katerim cepivom proti koronavirusu bi se cepili? Odgovoril sem: z nobenim, ker ni zagotovljeno, kar terja resolucija 2361 Parlamentarne skupščine Sveta Evrope z dne 27.1.2021, ki določa, »da morajo države članice zagotoviti, da so vsa cepiva proti covid-19 podprta z visoko kvalitetskimi preizkusi, ki morajo biti skladna in opravljena z etičnimi načeli.« Ker nekatere posledice cepljenja zdaleč presegajo prag dopustnosti, naslavljajo mnogi strokovnjaki na Evropsko agencijo za zdravila pozive (navajam pismo iz 1. 3. 2021), da predloži dokaz, da je bila zdravstvena nevarnost »izključena na predkliničnih živalskih modelih.« Sicer bi »uporaba teh cepiv pomenila /.../ eksperimentiranje na ljudeh, kar krši Nürnberški zakonik.«

katerim koli cepivom²⁰⁷ proti covidu-19. Trenutna opazovanja naj bi kazala, da cepiva ne povzročajo krvnih strdkov, če pa jih, je to res izjemno redko. Po njihovi oceni koristi cepiva še vedno prevladajo nad tveganji.²⁰⁸

Vem in priznam: ne morem z zanesljivostjo zatrditi, da je Jože Rogač umrl za posledicami cepljenja. Z vso odgovornostjo pa trdim, da gre za enostransko prikazovanje učinkov cepljenja, trdim, da gre za mnoge psihološke in eksistencialne pritiske, ki usmerjajo k cepljenju,²⁰⁹ trdim, da gre za medijsko manipulativno poročanje, trdim, da smo priča predano prodani dejavnosti številnih na odgovornih položajih in se zelo resno sprašujem, ali niso med njimi tudi strokovnjaki, ki svojo strokovnost izrabljajo za zavajanje ali pa so nesposobni soočenja z dejstvi.

Pogledal sem posnetek²¹⁰ pripovedi dr. Biserke Ilin, dr. med. spec. psihiatrije, pedopsihiatrije in psihoterapije, s prakso tudi iz somatske medicine:

»36 let klinične prakse imam za sabo in bi rada povedala, da se kljub zakonodaji – verjetno je odlično urejena – v praksi kažejo stvari nekoliko drugače.

Leta 1980 je ameriški kongres razrešil proizvajalce cepiv kazenske in odškodninske odgovornosti. In v šestih letih je prišlo do eksplozije novih cepiv in novih proizvajalcev cepiv. Seveda: dobiček je bil njihov, odgovornost ne več. Kot posledica tega je v Ameriki ekstremno naraslo tudi število

207 Iz Avstrije so uradno poročali, da je bilo do srede marca 2021 48 smrtnih primerov po cepljenju, od tega 46 po cepljenju s Pfizerjevim cepivom in „samo“ eden po cepljenju z AstraZeneco. Prav tako so bile odmevne negativne posledice po cepljenju s Pfizerjevim cepivom v Španiji, ko je v enem izmed domov za ostarele po prejemu prvega odmerka umrlo kar 46 oskrbovancev.

208 Vir: G. C., M.Z., Štrukelj: Močnejši ko je imunski sistem, bolj bo reagiral na vnos cepiva, MMC RTV Slo, STA, 12.3.2021.

209 Poročajo mi, kako premeteno lastniki nekaterih podjetij in ustanov silijo podrejene k cepljenju. Tudi glede na to, kako in v kakšni luči jih bo ohranil zgodovinski spomin, si res veliko upajo!

210 TV Slo3.

obveznih cepljenj. Zaradi tega se mi zdi nujno, da država zavaruje interese državljanov in zagotovi redno varnostno monitoriranje cepiv, ki se uporabljajo pri nas, predvsem to velja za obvezna cepljenja. Namreč, 33 let na svetu ni več sistematičnega spremljanja sestave cepiv, razen tistega, ki ga proizvajalec skupaj z navodili in vzorcem dostavi laboratoriju. Na čem sloni to moje opozorilo? Nekaj let pred specializacijo sem delala v pediatriji. Že takrat smo bili pisno in ustno opozorjeni, kar velja še danes kot pravilo, da kolegi, ki cepijo otroke, smejo prijavljati NIJZ-ju samo kratkotrajne stranske učinke. In so nas nekako prepričali, da mi ali tisti, ki delajo v pediatriji, niso kompetentni za presojanje dolgotrajnih stranskih učinkov, da bo to opravila komisija na podlagi svojih postopkov. Na ta način veliko stranskih učinkov, ki se pojavijo pozneje, ni registriranih.

Sem specialist pedopsihiater in imam več kot 30 let prakse na tem področju in sem v teh 30-tih letih zasledila, kar so ameriški zdravniki in znanstveniki že prej opozarjali: da se z naraščanjem števila obveznih cepljenj oziroma odmerkov cepiv povečuje število predvsem nevrotoksičnih stranskih učinkov. Ob tem pa se pojavlja tudi zelo veliko število avtoimunih bolezni pri otrocih, ki so cepljeni, da ne govorimo tudi o nenadnih ‚smrtih v zibelki‘. Na to so nas prvi opozorili ameriški pediatri, ameriški znanstveniki in na podlagi tega se je rodila skepsa do cepiv.

Jaz nisem anticepilec in jaz in moji otroci in moji vnuki smo redno cepljeni. Cepim se tudi s samoplačniškimi cepivi. Nisem proti konceptu cepljenja, sem pa proti temu, da se uporabljajo za cepljenje – še posebno za obvezna cepljenja – cepiva, ki niso varnostno preverjena, ki nimajo dolgotrajnih varnostnih študij, ki vemo, da trajajo vsaj 7 do 10 let. Namreč, z nobenim razvojem znanosti, z nobenim pospešenim postopkom ne moremo vedeti, kako se bo neko cepivo obnašalo čez 5, 10, 15 let. Tudi, če to zagovarja kdorkoli od strokovnih avtoritet, ne govori resnice, ker ne moremo vedeti.

Pozdravljam, da so tudi covid-cepiva dostopna tistim, ki se želijo cepiti, je pa popolna kršitev temeljnega aksioma medicine – »Predvsem ne škodovati« – , da bi zakonodajalec komurkoli vsiljeval cepiva, ki niso registrirana po rednem

postopku, to pomeni tudi z dolgotrajnimi varnostnimi študijami. Vemo namreč, da je v cepivih nanoaluminij, ki prehaja hematoencefalno bariero in ogromno število drugih onesnaževalcev. V nekaterih so odkrili celo 338 snovi, ki ne sodijo v cepivo. Prav zaradi pomanjkanja nadzora nad proizvajalci cepiv se to dogaja. – Danes podpišem, da če so obvezna cepiva takšna, kot sem jih dobivala jaz kot otrok, garantiram, da je od teh cepiv bistveno več koristi kakor škode. Ampak, kaj je razlika med cepivi, s katerimi sem bila jaz kot otrok cepljena, in med temi, ki se uporabljajo sedaj? Razlika je v tem, da so ta stara cepiva imela v večinskem delu antigene in zelo majhno količino škodljivih snovi: živega srebra, aluminija ... – karkoli. Novejša cepiva pa imajo bistveno spremenjeno to razmerje. Najbolj zamuden in najbolj drag del v razvoju cepiv je vzgajanje, vzrejanje in čiščenje teh kultur, iz katerih se dobivajo antigeni. In kaj so proizvajalci, ker so deregulirani, naredili, ne da bi strokovno in laično javnost o tem informirali: v cepivih vedno bolj zmanjšujejo količino antigenov in dodajajo zmeraj več kemikalij, ki so strupene in služijo – tako kot oni to poljudno imenujejo – kot kemični spodbujevalec imunite. Gre za toksične snovi, ki povzročajo aseptično vnetje tkiv – na žalost tudi v možganih. Dve različni kemikaliji odpirata hematoencefalno bariero tudi za ostale toksične snovi – ne samo za nanoaluminij, ki tudi brez njiju prodira v možgane. In prav zaradi tega je cela epidemija nevroloških poškodb pri otrocih, ki sem jih tudi sama, kot pedopediater, v 30. letih zaznala, v izjemnem stopnjevanju. /.../

Varnostne študije morajo biti na razpolago. To, da niso niti zdravnikom, pomeni, da nas s tem onemogočajo v naši zakonsko določeni obvezi pojasnjevalne dolžnosti. Ne morem trditi, kakšni so rezultati varnostnih študij, vsekakor pa mi kot strokovnjaku vzbujajo dvom in nezaupanje, da kljub temu, da je pred sedmimi leti Ustavno sodišče, informacijska pooblaščenka dosegla, da morajo biti dostopne, še vedno niso. Seveda pomislim: Zakaj se pa skrivajo?«

Dr. Nada Hiti je „na svojo roko“ naročila raziskavo mRNA cepiv. Njena ugotovitev: »Pri mRNA cepivu opažamo povišane vrednosti srebra, kadmija, kroma, niklja, celo urana – radioaktivnega elementa, /.../ arzena in cinka. Ti rezultati so

v neskladju s trditvami nekaterih slovenskih znanstvenikov, ki pravijo, da so mRNA cepiva najčistejša cepiva. Glede na to, da je predvideno ponavljanje odmerkov cepiv, se bodo v telesu kopičile vse večje količine kovin, ki pa telesu močno škodijo.«²¹¹

Ključne akterje in sodelujoče bo presodila zgodovina

Zelo pogosto se mi, ko opazujem reševanje covid-situacije, zastavi vprašanje: zakaj ne ozavestimo, da gre za veliki reset – biološko vojno z natančno določenim ciljem vzpostavitve novega svetovnega reda, za katero stojijo konkretni akterji plandemije? Sedaj že upokojeni ameriški generalpodpolkovnik Tom McInerney, nekdanj eden izmed najbolj vplivnih v Pentagonu, ki razkriva pomembne informacije iz ozadja, je izjavil: »Smo v tretji svetovni vojni. Nismo imeli pandemije, imeli smo biološki napad.« Papež Frančišek je ob obisku Sarajeva pomenljivo izrekel: »Gre za neke vrste tretjo svetovno vojno, ki se odvija ‚po koščkih‘; in v kontekstu globalne komunikacije zaznavamo ozračje vojne.«²¹² Bistvo izjave, da gre za »svetovno vojno po koščkih. Tu, tam, vsepovsod ... za to ni opravičila,« je še večkrat ponovil.²¹³

In potem je tu vprašanje: zakaj politika, stroka, mediji ne razkrijejo akterjev? Zakaj akademiki in vsi, ki bi se morali oglasiti, molčijo? Tako se je dogajalo v času nacizma, prav isto se dogaja tudi danes: veliki hinavski molk! Molk je v času dogajanja etično spornih – nedopustnih dejanj tihi pristanek. Še posebej je nemoralen, če je vzrok zanj varovanje in ohranjanje udobne pozicije. In kaže na osebno izrojenost, če to počno promovirani intelektualci in celo akademiki.

211 Slovenska zdravnica je dokazala vsebnost težkih kovin v cepivih in nevarnost PCR testov, v: *Planet lepote*, 16. 6. 2021.

212 Besede papeža Frančiška, prav tako izrečene ob obisku Sarajeva, 6. 6. 2015.

213 Te besede je izrekel v Domu sv. Marte v Vatikanu, 19. 11. 2015.

Posredovali so mi Facebook zapis Andraža Terška: »Prvi april 2021; dan, ko so se simbolično in dejansko pogreznili v neizbrisno, neopravičljivo, neodpušljivo in nepozabno sramoto (tu Teršek navaja slovenske pravnike in pravnice – jaz vstavljam intelektualce, še posebej akademike), ki v teh časih, ob vsem tem dogajanju in v teh družbenih razmerah brezhrbtenično in bojzljivo, nemara celo koristoljubno ždijo v poklicno-strokovnem molku in civilno-državljan-ski pasivnosti.« »Če v krivični situaciji ostanemo nevtralni, smo izbrali stran zatiralca,« je izrazil nedvoumno dejstvo Desmond Tutu, južnoafriški anglikanski nadškof, dobitnik Nobelove nagrade za mir. Molčati ali se oglasiti? – Biti ali ne biti osebnost. Če si osebnost, se v kritičnem času oglasiš. Ne za to, da trosiš resnico, pač pa, da na podlagi vsestranskih dejstev izrečeš svojo spoznavno resničnost in tako v kritičnem trenutku postaneš spotika manipulativnemu enoumju, ki (je) vedno ogroža(lo) človeštvo. Še kako res je namreč to, da je prav resnica največja žrtev našega časa. Najlažje, a tudi najbolj podlo je molčati. S tem se izogneš zasmehovanju, podcenjevanju, zaničevanju, celo preganjanju s strani predanim in prodanim Interesu.

Jean Michel Grau je 17.2.2021 v britanskem UK Columnu objavil zanimivo besedilo o pripravah na ustanovitev drugega Nürnberškega sodišča za kolektivno tožbo tisočih odvetnikov s celega sveta v organizaciji ameriško-nemškega odvetnika dr. Reinerja Fuellmicha²¹⁴ zoper tiste, ki stojijo za škandalom covid-19. Trdijo, da bi bilo potrebno krizo Covid-19 preimenovati v ‚škandal Covid-19‘. Mednarodna mreža poslovnih odvetnikov bo zagovarjala največji odškodninski primer vseh časov v največjem zločinu proti človeštvu, ki je bil kdajkoli storjen. Na pobudo skupine

214 Dr. Reiner Fuellmich, svetovno znan in zelo ugleden pravnik, ki je raziskoval različne skandale velikih korporacij, je eden izmed osrednjih pobudnikov, da poteka v Nemčiji izven parlamentarna preiskava mednarodnih odvetnikov o manipulaciji s krizo covid-19.

nemških odvetnikov je bila ustanovljena preiskovalna komisija covid-19, katere namen je vložiti mednarodno skupinsko tožbo z uporabo anglosaškega prava.

Strnjen prevod sporočila dr. Fuellmicha z dne 15. 2. 2021 se glasi: »Zaslišanja približno 100 mednarodno priznanih znanstvenikov, zdravnikov, ekonomistov in pravnikov, ki jih je 10. julija 2020 vodila berlinska preiskovalna komisija v zvezi z afero covid-19, so medtem zagotovo pokazala, da škandal covid-19 v nobenem trenutku ni bil zdravstveni problem. Namesto tega je šlo za utrjevanje nelegitimne moči (nelegitimne, ker je bila pridobljena s kriminalnimi metodami) skorumpirane ,klike Davos‘ s prenosom bogastva ljudi na člane klike Davos, med drugim z uničevanjem predvsem majhnih in srednje velikih podjetij. Platforme, kot so Amazon, Google, Uber ... so si na tak način lahko prilastile njihov delež in bogastvo.«

Za zgodovinsko svarilo in v opomin bo treba izpostaviti poimensko odgovorne osebe tako na nacionalni ravni (pa naj bodo to predsedniki vlad ali škofje, ali molče ali glasno podpirajoči predsedniki držav ali pa odgovorni uredniki medijev) kot tudi na mednarodni ravni (pa naj bosta to papež ali dalajlama ali pa svetovne organizacije – npr. zločinske WHO, WEGF, OZN ...) – skratka, predano prodani posamezniki ali pa združbe, ki so nagovarjali k slepemu pristanku v medicinske eksperimente in so v ta namen zlorabili organizacije, ki so jim predsedovali. Nürnberg II na mednarodni, narodni in lokalni ravni bo moral presoditi delovanje odgovornih posameznikov in ustreznost posameznih organizacij, da je bilo tolikšno usodno in pogubno zavajanje odgovornih teh ustanov sploh mogoče. Če so do sedaj na spominskih tablah I. in II. svetovne vojne izpisana imena žrtev, bodo na spominskih tablah III. svetovne vojne, kot svarilo in opomin v kamen vklesana imena in priimki krajevnih, narodnih in globalnih povzročiteljev žrtev in njihovih sodelavcev.

Zapis končujem z zgodbo, ki je izziv in klic k prebujenju

Iz pritlehnosti se je vzpenjal. Vztrajal je kljub naporu, kljub temu, da mu je bila smer proti vrhu nova – novost. Predal se je hotenju, ki ga je pritegovalo in bodrilo v njem samem. S pogledom proti nebu je iskal v skali varne oprijeme. Korak za korakom ga je dvigal k zelenemu cilju.

Tik pod vrhom je naletel na gnezdo. Bilo je orlovsko. Prazno. Le dve jajci sta samevali v njem. Orlica in orel sta očitno odjadrala, da si razgibata krila in se naužijeta veličastnih prostranstev, ki jih nudi nebo.

Kdo ve, zakaj je alpinist vzel eno izmed jajc. Morda je v zgodbi še neizvaljenega orla zaznal lastno zgodbo ... Opravil je še tistih nekaj metrov vzpona, se potem hitro spustil v dolino, da je na svoji domačiji še toplo jajce podtaknil koklji, ki je valila piščeta.

In sedaj je čas, da se začne zgodba mladega orla.

Izvalili so se piščančki in izvalil se je tudi mladi orlič.

Pogledal je okoli sebe in videl vse rumeno in puhasto. In bil je prepričan, da so to njegovi bratci, sestrice in da je tudi sam takšen.

Piščančki so hiteli k posodi, v kateri je bilo nekaj rumeno drobnega. Zajemali so polne ključke nastavljene hrane in jo slastno poplakovali s pristavljeno vodo. Tudi orlič je zajel poln kljun šrota. A je bil zanj vse prej ko slasten. Zmleta koruza, to pač ni hrana za orla. A ko je zrl ostale ... Takrat se je v njem prvič prebudila misel, da je z njim nekaj narobe.

Nekoliko bolje je bilo, ko jih je koklja peljala na gnojišče ob hlevu. Mastili so se s slastnimi črvi, čeprav ti še vedno niso bili to, kar bi orliču ustrezalo, kar bi bilo skladno z njim samim.

A se je orlič trudil, da ne bi izstopal, da bi bil čim bolj, kura po normah, ki se od spodobnih kur pač pričakujejo.

Rastel je ob črvih, tu pa tam je naletel na kakšno kobilico,

šrota pa se je – če se je le dalo – izogibal, čeprav ga je ostala perjad zato gledala čudno.

Nekega dne, ko se je po dvorišču sprehajal s starim petelinom, se je zazrl v nebo in na njem ... tam je v sijočih prostranstvih jadral njegov oče. V orliču se je vzbudilo silno hrepenenje in je vzdihnil: »O kako rad bi bil tudi jaz takšna ptica.«

Pa ga je petelin opomnil: »Ne bodi čuden! Kura si in kura boš ostal!«

Zgodba ponuja dva sklepa.

Prvi sklep: Verjel je petelinu in ostanek življenja preživel kot kura. Njegovo življenje se je končalo v kurji ... – oprostite – njegova zgodba se je končala v lovski juhi.

Drugi sklep: Orlič je verjel vzgibom, ki so ga bodrili tam globoko v njem samem, v njegovem osebno resničnem. Sledil jim je. Čeprav so mu zazrti samo v tla govorili, da je čuden, je postal orlovsko čudovit in tam na nebu celo čudežen, ko je sledil navDihu. Razprostrl je krila in se dvignil visoko v nebo.

Na vsakem izmed nas je odločitev: ali bomo verjeli, da smo le kure – cankarjevski Hlapci na veliki farmi Doline Šentflorjanske in bomo posledično končali, saj vemo, kje, ali pa se bomo ozavestili in zaživali dostojanstvo svobodne avtonomne osebnosti in se dvignili nad kriminalne manipulacije, ki jih izvajajo predani prodanci Interesu, ki želi po velikem resetu vzpostaviti nov svetovni red. Na vsakem izmed nas je, da se povrne k dostojanstvu duhovnega aristokrata.

Bivajoči in videnja: ontologija Janezovega Razodetja v prizmi hipostatične filozofije

»Različne religije imajo vsakovrstne ideje in prepričanja o naravi Boga. Toda nobena izmed teh dogem ali noben izmed teh naukov ne bosta nikdar v ničemer spremenila najpreprostejšega in najbolj intimnega človeškega izkustva srečanja iz obličja v obličje – v veži, kuhinji ali zunaj na vrtu – z uničujočo resničnostjo, za katero spoznaš, da te lahko ubije v trenutku. In ko si enkrat to uzrl, te nikdar več ne bo pustila istega.

Govorim o resničnosti Boga kot vsevednega, vseprisotnega in vsemogočnega: o Njem, ki vse ve, ker je povsod in je moč za vsem obstojem.

Tradicionalno so vedno obstajali ljudje, ki so bili dovolj močni, da so vzdržali takšno izkušnjo in – najpogosteje kot preroki – igrali vlogo posrednikov med človeškim in Božjim. Toda to nam zastavlja zelo očitno vprašanje.

Gre za vprašanje, kaj se zgodi, ko ti ljudje izginejo iz slike, ker nam – kot kulturi – ni več mar za mogočno resničnost Svetega in zato, ker – namesto tega – predpostavljamo, da lahko ohranjamo smešno iluzijo o nas samih kot tistih, ki imajo nadzor.

Odgovor je naslednji: ko ne spoštujemo oziroma ne priznavamo več živih kvalitete Božje zavesti, navzočnosti in moči, so se te žive kvalitete prisiljene prilagoditi naši parodiji resničnosti.

To storijo s tem, da dopustijo svojo prikrojeno podobo in obliko: postanejo nočna mora države nadzora Velikega brata: države, ki bahaško želi biti vsevedna, vsenavzoča in vsemogočna (in si bo v prihodnjih letih prizadevala v polnosti urediti te svoje ‚božanske‘ atribute z vedno večjo zanesljivostjo

in natančnostjo) – vse to samo zato, ker smo mislili, da lahko zapustimo Sveto.

Seveda ne gre za nič smešnega. To ni navaden ‚mačji kašelj‘, kot pravijo. Gre namreč za omalovaževanje in zlorabljanje Božje energije – najmogočnejše energije, ki obstaja. In to se nikdar ne konča dobro.«

(Peter Kingsley, *Catafalque. Carl Jung and the End of Humanity I*, Catafalque Press: 2018, str. 217)

Če z vero in v zaupanju do cerkvenega izročila sprejemamo vse kanonske spise Nove zaveze kot nadčasno veljavni zapis Božjega razodetja, nas tudi sedanji trenutek kliče k so-dobnemu branju Janezovega *Razodetja*, se pravi k takšnemu razbiranju pomena tega preroškega besedila, ki bi bilo ubrano z našo lastno dobo v njeni turbulentnosti.¹

Zahodna kultura je dandanes nedvomno v krizi, ki se hitro pogloblja. Seveda se moramo varovati »eshatološkega egocentrizma«, vedno malce komičnega prepričanja, da se prav mi nahajamo v središču in odločilnem času svete zgodovine, ravno tako pa se moramo znebiti tudi duhovne otopelosti in lahkomiselnosti, ki si zatiska oči pred očitnim in zato ne razbira zaskrbljujočih »znamenj časov«. Prevrata, ki ga živimo, se zaenkrat sicer še ne more primerjati

1 Pogojni stavek noče le spomniti na spore o kanoničnosti *Razodetja* v vzhodni tradiciji od tretjega stoletja naprej – ta skepsa se je ponovila tudi v nekaterih tokovih protestantskega krščanstva –, ampak predvsem nakazati *pogoj ustreznega razumevanja Razodetja*: dejansko je ta spis po mojem mnenju razumljiv le kot *komplement* kanoničnim evangelijem in apostolskim pismom v okviru temeljne krščanske *pi-stis*. Če ga od tega korpusa *izoliramo* in beremo *samostojno*, ločeno od cerkvene izkušnje oziroma brez vere v novozavežno razodetje Absolutnega v Jezusovi zgodbi in njegovem nauku, kakor ju prikazujejo evangeliji, lahko vodi – in je pogosto vodilo – k povsem nekrščanskim naukom in praksam. Prim. J. M. Court, *Approaching the Apocalypse: A Short History of Christian Millenarianism*, London/New York 2008.

z velikimi prelomnicami prejšnjega stoletja, totalitarnim nasiljem in dvema svetovnjima vojnoma (ki očitno niso inavgurirale konca časov), vendar smo se v zadnjih dveh letih pod pretvezo boja proti koronavirusu spet znašli sredi družbene revolucije nepredvidljivih posledic. Sociološko gledano v njej hitro izginjajo – morda trajno – pridobitve političnega življenja Evrope od antike do vzpostavitve novodobnih liberalnih demokracij, se pravi ravno tiste značilnosti družbe, ki so nam še pred kratkim dajale (naivno) upanje, da se lahko naša zgodovinska realnost po padcu totalitarizmov postopoma »preobrazi« skladno s sekulariziranimi judovsko-krščanskimi vrednotami svobode, pravičnosti in enakosti. Z italijanskim filozofom Giorgom Agambenom, ki se je v zadnjem letu izkazal kot pronicljiv analitik teh premikov, lahko omenjeno družbeno revolucijo (»novo normalnost«) natančneje označimo kot poskus uvajanja »trajnega izrednega stanja«, s katerim so si aktualni državni oblastniki (ki so postali zgolj marionete mednarodnih korporacij) – v imenu takšne ali drugačne biološke grožnje ali podnebnih sprememb ipd. – prilastili pravico iz dneva v dan suspendirati pravice in svoboščine, za katere so sicer še nedavno jamčile kolikor toliko stabilne ustave in zakoni. Pred nami se iz morja tako počasi dviga novi Leviatan.² Množice so z nošenjem mask oropane svojih obrazov in so postale *aprósopa*, kakor so v antiki označevali sužnje. Zaprli so meje med državami, dolgo časa smo imeli

2 Kot je pravilno ugotavljal Josef Pieper v eni najbolj globokih filozofskih knjig, posvečenih »poslednjim časom« (napisani v letih takoj po drugi svetovni vojni), takšna trditev »nikakor ne pomeni, da moramo ta sedanji čas, katerega katastrofične značilnosti seveda nihče ne bo zanikal, postaviti za ‚poslednji čas‘ v natančnem pomenu besede. Mišljeno je, da se moramo zavedati vekovite bližnosti in stalne možnosti katastrofičnega konca časa. Kakor je to izrazil Donoso Cortés, v tem leži posebna priložnost obdobja katastrofe: dobe negotovosti so tiste, v katerih izkušamo največjo gotovost glede tega, kakšen odnos imamo vis-à-vis sveta« (*The End of Time*, San Francisco: Ignatius Press, s. a., str. 288 e-izdaje).

policijsko uro, svoboda gibanja je bila omejena, druženja prepovedana. Ljudje so podvrženi stalnim (zavajajočim in varljivim) testiranjem in podvrženi nezaslišanemu medicinskemu eksperimentu cepljenja s cepivi, ki bodo morda svoje pogubne posledice pokazala šele v naslednjih generacijah. Zarisuje se nekakšen planetarni – medicinsko-farmaceutsko diktirani – apartheid. Vse to se seveda (kot v vsakem totalitarizmu) dogaja v imenu »splošnega dobrega«, vendar marsikdo izmed nas sluti, da gre znova za nekaj temeljno zlega, za lažnivo (ekonomsko zainteresirano in ideološko forsirano) manipulacijo, ki izvira iz starodavne grešne želje ljudi (in demonov), da bi zavladali nad drugimi in si jih čim bolj podredili. Priče smo popolnemu kolapsu znanstvene kritičnosti in pluralne neodvisnosti medijskega poročanja. Pravo mišljenje, ki si ob takem dogajanju zastavlja temeljna, načelna in odločilna vprašanja, sicer na srečo ni povsem izginilo, je pa zadušeno s poplavo anekdotičnih (dez)informacij, grobo cenzurirano in v globalni propagandni mašineriji sistematično smešeno, tako da ne more imeti nobenega širšega odmeva. V duhovnem ozadju te »kovidistične« revolucije je brez vsakega dvoma *radikalni nihilizem*: prepričanje, da je najvišja vrednota golo življenje, ker se s človekovo smrtjo zanj vse neha. Čutnozaznavna stvarnost, ki je v resnici drobcen fragment v neizmernosti duhovnih, nevidnih svetov, *mora* biti edino, kar biva. Takšen (naturalistični, materialistični, ateistični) »svetovni nazor« se danes z brezsravnim primitivizmom grobo vsiljuje vsem, najsi se z njim strinjamo ali ne. To vsekakor daje sodobnemu dogajanju močan »apokaliptičen« pečat. Agamben je v svoji oktobrski kolumni leta 2020 lepo zapisal, da gre v sodobnem dogajanju za manifestacijo kulture, ki na vse kriplje upravlja svoj lasten propad, ker v njej ni več življenja.³ Nova revolucija je – kar je posebej osupljivo za vse resne politične

3 Prim. <https://www.quodlibet.it/giorgio-agamben-quando-la-casa-brucia>

analitike – skoraj globalna (na Kitajskem in v številnih azijskih državah pač ni treba izvrševati, ker je v veliki meri že uresničena), kar je tudi edinstveno znamenje.⁴ Vsekakor se je v njej svet pokazal kot nekaj mnogo bolj enotnega, kot nadzorovan »sistem«, ne pa kot skupek disparatnih in centralno neobvladljivih procesov, ki so še pred nedavnim veljali za bistvo moderne družbenosti.⁵

Revolucija, sredi katere živimo, sicer še ni krvava, če sramotno odmislimo vse »lokalne« apokalipse (ki so kajpada za tiste, ki jih doživljajo, absolutne) in pa milijone na dnu človeške »prehranjevalne verige«, a za srhljivi razplet zgodovine so dani vsi nastavki. Jasno je že, da *the great reset* ne bo potekal povsem gladko. Morda se z vsemi neumnostmi, ki jih nemočno spremljamo, počasi pripravlja strašen svetovni požar, kakor se je s serijo absurdnih dogodkov počasi napovedoval desetletje pred drugo svetovno vojno.⁶ V kontekstu razmisleka o našem odnosu do Svetega je nadalje posebej pomembno dejstvo, da sodobna revolucija celo na nominalno krščanskem Zahodu marsikje dobiva izrazito protikrščanski značaj,⁷ hkrati pa ob njej tudi razne Cerkve kažejo čuden konformizem, ki je v svoji usklajenosti z ekonomskimi in ideološkimi centri moči včasih prav sramoten in kaže možnost kolektivne apostazije od krščanstva,

4 Prim. K. Strittmatter, *We Have Been Harmonised: Life in China's Surveillance State*, Old Street Publishing 2019.

5 Kot pravilno ugotavlja Josef Pieper: »Antikrista moramo pojmovati kot lik, ki izvršuje *politično* moč nad celoto človeštva, kot svetovnega *vladarja*. Ko – in kakor hitro – svetovno gospostvo v polnem svetu postane mogoče, je postal mogoč Antikrist« (nav. d., str. 250 e-izdaje). In v zadnjem času smo z grozo zagledati obrise nečesa, česar zgodovina do zdaj (na videz) ni poznala: obstaja enotna *chain of command*.

6 Prim. N. Baker, *Human Smoke: The Beginnings of World War II, the End of Civilization*, New York: Simon & Schuster 2008.

7 V Sloveniji je bilo npr. »iz sanitarnih razlogov« že dve leti prepovedano obhajanje Velike noči v cerkvah, kar se ni zgodilo niti v času komunistične protikrščanske represije.

kolikor ga je tu še ostalo.⁸ Se je ljubezen mnogih že povsem ohladila (prim. Mt 24,12)?

V takšnih časih se nam gotovo vsiljuje vprašanje, ali to čudno dogajanje, ki nas je zajelo, ni del duhovnih premikov, ki jih na simbolni ravni skrivnostno izraža Janezovo *Razodetje*. Če sprejemamo bogonavdihnjenost tega spisa, se sprašujemo, *kje* se zdaj nahajamo v scenariju, ki ga pred nami razgrinja videc iz Patmosa. Želimo si dekodirati njegove skrivnostne vizije in jih povezati s svojim trenutkom. No, sodobno raziskovanje *Razodetja*, ki je po svoji obsežnosti nepregledno in po svoji erudiciji osupljivo,⁹ nam to željo odločno prepoveduje. Njegovo osnovno sporočilo je, da moramo apokaliptično književnost nasploh – in Janezovo *Razodetje* posebej – brati v njegovem zgodovinskem kontekstu in šele potem razbrati nekakšen ozek analoški presek, ki nam omogoča naobrnitev na celoto zgodovine ali našo lastno zgodovinsko in duhovno situacijo ter njen

8 Prim. o tem žalostnem pojavu provokativno knjigo poljskega konservativnega filozofa in politika Ryszarda Legutka *Demon v demokraciji. Totalitarne skušnjave v svobodnih družbah* (2013, angl. prevod, po katerem navajam: *The Demon in Democracy: Totalitarian Temptations in Free Societies*, 2016). V njej med drugim z malce pretiravanja, a duhovito zapiše: »Če bi stari komunisti živeli dovolj dolgo, da bi videli današnji svet, bi bili povsem potrti zaradi nasprotja med tem, kako malo so v svoji protireligiozni vojni lahko dosegli sami, in uspešnostjo liberalnih demokratov. Vse cilje, ki so si jih komunisti zastavili in so jih zasledovali z divjo grobstvijo, so ti namreč dosegli skoraj brez napora in preprosto s tem, da so ljudem dovolili, da jih s sabo odnaša tok modernosti. Tako so uspeli spremeniti cerkve v muzeje, restavracije in prostore za javne urade, sekularizirati cele družbe, narediti iz sekularizma militantno ideologijo, izriniti religijo na obrobje, prisiliti duhovništvo v pohlevnost in navdihniti močno množično kulturo s silovitim protireligioznim predsodkom – kulturo, v kateri je duhovnik nujno bodisi svobodomislec, ki se upira Cerkvi, ali pa ostuden zlobec« (str. 433–434 e-izdaje).

9 Za odličen uvod vanj prim. zbornika J. Frey, J.A. Kelhoffer in F. Tóth, *Die Johannesapokalypse. Kontexte, Konzepte, Wirkungen*, Tübingen, 2012. in C. Koester (uzd.), *Oxford Handbook of Book of Revelation*, Oxford 2020 (oboje z obsežno nadaljno bibliografijo).

iztok. *Razodetje* je torej po tem – v akademskem svetu biblicistike splošno uveljavljenem – nazoru najprej treba kontekstualizirati z upoštevanjem religiozne, politične in ekonomske situacije poznega prvega stoletja v maloazijski provinci rimskega Imperija, šele potem lahko iz uvidov, ki jih razpira takšno pozgodovinjeno, upamo, da bomo dobili kakšno duhovno hrano za danes in perspektivo svojega jutri (ali pa se bomo, kakor se dogaja vedno bolj pogosto, v imenu današnje politične korektnosti in *woke culture* dokončno odpovedali »ideološko nevzdržnemu« sporočilu *Razodetja* kot nasilno-maščevalne in patriarhalne knjige, ki je v celoti produkt svojega nerazsvetljenega časa).

Sam se s to prepovedjo ne strinjam.¹⁰ Nedvomno nam zgodovinska kontekstualizacija razkriva zanimive pomen-ske razsežnosti *Razodetja*, vendar po mojem prepričanju ne *bistvene*. Moja teza je namreč, da je omenjeno razumevanje po svoji temeljni hermenevtični strukturi sicer gotovo bolj ubrano s sodobno sekularno mentaliteto in njenim razumevanjem zgodovine in zato na videz trezno in razumno, vendar je v svojem pojmovanju odnosa besedila in resnič-nosti pravzaprav zelo sorodno tradicionalnim alegoričnim

10 Mimogrede, v veselje mi je, da se s tem navezujem na tradicijo eksegeta, ki je, in sicer na območju današnje Slovenije, napisal sploh prvi komentar *Razodetja*, Viktorina Ptujskega. Viktorin je pisal pod močnim vplivom Origena; umrl je mučeniške smrti, verjetno leta 304 (pod Dioklecijanom). V branju *Razodetja* je prvi razvil hermenevtično prizmo rekapitulacije, ki abstrahira od linearnega časa in razume opise eshatološkega dogajanja v tej knjigi kot ponavljanje, ki uporablja različne podobe za osvetljevanje različnih vidikov ene realnosti: »Čeprav se ista stvar ponavlja ... ni rečeno, kot da bi se zgodila dvakrat ... Pogosto moramo odmisлити od zaporedja tega, kar je rečeno, kajti Sveti Duh, ko je (v pripovedi) že prišel celo do konca poslednjih dni, se vrača znova k istim časom«. Kontroverzno, vendar precej verjetno je, da je na območju današnje Slovenije tudi rojstni kraj drugega – izjemno vplivnega – komentatorja *Razodetja*, ki je predelal Viktorinovo besedilo in ga tako sploh ohranil, Hieronima; ta *Dalmata* je bil doma iz kraško-istrskega kraja Stridon, ki je ležal nekje v današnjem trikotniku Trst–Reka–Postojna.

branjem. Referenti se spreminjajo, temeljna struktura interpretacije pa ostaja ista. Obe branji, tako alegorično kot znanstveno-kritično in zgodovinsko-kontekstualizirajoče branje Janezovega *Razodetja*, lahko imenujemo »ontično« (če malce zlorabimo heideggerjevsko terminologijo): njuna predpostavka je imperativ povezovanja določenih simbolnih podob v Janezovem besedilu z nekim *bivajočim* – dogodki, dogajanjem, ekonomskimi, ideološkimi in političnimi strukturami – v našem svetu, sedanjem, preteklem ali prihodnjem. Proti »ontičnemu« branju v pričujočem prispevku predlagam *ontološko* (in tudi – in ravno zato – transracionalno *imaginalno*, kakor bom pojasnil v nadaljevanju prispevka) branje Janezovega *Razodetja*.

Groba skica okvira mojega filozofskega razumevanja *Razodetja* bo seveda le provizorična in »konjektivna« (nekako v smislu, ki ga izraz *coniectura* dobi v spoznavni teoriji Nikolaja Kuzanskega), saj govorim o ontologiji v svojem lastnem razumevanju, vendar upam, da bo za koga vseeno spodbudna. Za svoje pri tem poskusu jemljem besede enega najzgodnejših grških komentatorjev *Apokalipse*, filozofa Ojkumenija, ki je v prvem poglavju (1,3) svoje razlage lepo – s ponižnostjo, primerno filozofiji – zapisal:

»Kdor skuša razlagati duhovne reči, mora biti duhoven in moder glede Božjih resničnosti, kajti skladno z apostolom ‚duhoven človek presoja duhovne reči‘ (1 Kor 2,13). Jaz pa sem daleč od delovanja Duha in tudi od božanske in nadvse vzvišene Modrosti; zatorej je moj poskus bolj prenegljen (*peripetés*) kot zanesljiv (*asphalés*).«¹¹

11 H. C. Hoskier (izd.), *The Complete Commentary of Oecumenius on the Apocalypse: Now Printed for the First Time From Manuscripts at Messina, Rome, Salonika and Athos*, University of Michigan 1928, str. 29-30 (berem *epánankes* namesto *epenánkasan*). Oikumenij, čigar identiteta in datacija je še vedno kontroverzna, je dolgo veljal za sploh prvega grškega komentatorja *Razodetja*, vendar se danes kaže, da se je starejša tradicija komentiranja, ki je segala vsaj od Didima Slepega, morda ohranila v zanimivih sholijah k *Razodetju*, ki jih je

Pri svojem poskusu razumevanja Janezovega *Razodetja* se bom oprl na lastne analize ontološkega položaja slehernega izmed nas, ki sem jih podal v trilogiji »uvajanja v sistem« hipostatične filozofije.¹²

Za ustrezen predtakt moram najprej pojasniti, kaj je v moji filozofiji hipostaza. Pomen tega pojma (ki ima več kot dvatisočletno zgodovino) se v njej od ustaljene teološke semantike in sodobne filozofske rabe razlikuje s svojim premikom v metaontologijo radikalno mišljene »subjektivitete«: pojem, ki je sicer praviloma rabljen v »tretjeosebni« diskurzu, kot označitev ontološke modalitete »nečesa« oziroma, bolje rečeno, (absolutnega ali končnega) »nekoga«, v tem premiku zapogibam v »intimistično« prvoosebno mišljenje.

Če parafraziram – in malce poenostavim – opredelitve hipostaze iz svojega *Razbitja*: to, da sem, kar sem, obenem pomeni, da sem vse (in to seveda velja za slehernega). Hipostatičnost hipostaze se dopolni v zavesti o njeni *totalnosti*. To je stvar očitnosti, ki jo izkusim ravno v slutnji svoje radikalne meje (smrti kot *možnosti* anihilacije, ki mi kaže popolno kontingenco moje biti). Če me ne bo, ne bo ničesar. Ko me ni bilo, ni bilo ničesar. Če bi me ne bilo, ne bi bilo ničesar. Kar biva, očitno biva le po stiku z menoj. Hipostaza je zato *bit vsega bivajočega*. Vse bivajoče je namreč (predrefleksivno in refleksivno izkušeni) jaz-svet. Hipostaza pa je kot bit ločena od jaza-sveta, od vsega bivajočega. Ko trčim ob rob breztemeljne neutemeljenosti, iz katere izviram in v kateri se končujem, se zavem sebe kot *edine biti* celotnega

nedavno izdal P. Tzamalikos, *An Ancient Commentary on the Book of Revelation: A Critical Edition of the Scholia in Apocalypsin*, Cambridge University Press 2014.

12 *Razbitje. Sedem radikalnih esejev*, Ljubljana 2009; *Erotika, politika itn. Trije eseji o duši*, Ljubljana 2011; *O nekaterih drugih*, Ljubljana 2016.

sveta, »notranjega« in »zunanjega«. Začetek mojega življenja je zato nedoumljivo, mene prehitevajoče začetje, spočetje iz nič, u-stvaritev celotnega sveta. Stvarjenje vsega iz nič je v horizontu moje filozofije empirično dejstvo.

Ta temeljna intuicija je le na videz »solipsistična«, saj gre v resnici za nekaj bolj intrigantnega: za ontološki *predlog*, naj se – kot temeljna struktura vzpostavitve skupnega sveta – misli mreža mnogoterih (»solipsističnih«) hipostaz v breznu njihove ne-samo-utemeljenosti (»podarjenosti«), naj se »svet« – v sedanosti in zgodovini – misli kot paradokсна mreža mnogih edinih biti, ki vznikajo iz dvojnega ničā, apofatičnega ničā Izvora in svoje lastne ničnosti. Ta mreža seveda ni misljiva v okvirih formalne logike, ker je več totalitet – in več edinih biti bivajočega – logiški nesmišl. Moja stava pa je v tem, da ravno začetno osvobajanje od načela neprotislovnosti misel v nadaljevanju sprošča za razumevanje očitne realnosti. Tudi realnosti zgodovine in njene mogočne »objektivnosti«.

Kar govorim, ni logično, je pa na neki čuden način *razvidno*. Predvsem pa je zelo plodno. Sprejetje začetnega ontološkega paradoksa namreč podarja nepričakovano jasnost v nadaljevanju: omogoča (v razvijanju misli) razbiranje globinskega ustroja različnih fenomenov: s konceptualno doslednostjo lahko prehaja od rojstva ethosa do zasnutja ontologije preteklega (paradokсне »biti minulega«), od spoznavnega dometa znanosti (ki je vedno pozaba izvirnega ontološkega paradoksa) vse do našega razumevanja besedil drugih (in zato tudi hermenevtike, ki je ključna predpostavka za kakršno koli približevanje pomenu knjigi *Razodetja*). To zadnje nas bo posebej zanimalo. Hipostatična fenomenologija namreč omogoča tudi ustreznejše razumevanje posebnega vrsta branja: *branja svetega teksta*.

* * *

Paradokсна opredelitev našega položaja, kakršna izhaja iz hipostatične refleksije, je za sodobno eksegezo (ki se zavestno odmika od fenomenologije tradicionalne kontemplativne *lectio divina* in se giblje v okviru znanstveno prečiščenega *common sense* ter njegove ontologije), gotovo precej čudna ali celo škandalozna. V nadvse učenih razlagah literarnih del, kakršno je *Razodetje*, namreč le redko – če sploh kdaj – dobimo občutek, da si interpreti hkrati z branjem in poskusom razumevanja teksta – na najbolj abstraktni in hkrati eksistencialno-življenjski ravni – *res* zastavljajo tudi radikalno vprašanje o sami naravi resničnosti (o biti in Niču, o Enem in mnogem, o Resnici in laži), ki leži pred vsakim razumevanjem »zgodovinsko-sti«. V razlagah književnosti je namreč ta narava po navadi predpostavljena, ostaja – kot po sebi razumljiva, kot ne-problematizirani okvir, kot nekakšno tiho strinjanje, kot deljena *dóxa* – nemišljeno navzoča. Preprosteje rečeno: za interpretacijami teksta (ne le za znanstvenimi, kritično-historičnimi, temveč tudi za tistimi, ki se naslanjajo na fenomenologijo ali hermenevtiko, in celo za onimi, ki se ponašajo z radikalno dekonstrukcijsko metodo) z malo napore navadno odkrijemo ontološki »naivni realizem« (ki o sebi seveda vedno meni, da sploh ni naiven), ki se prenaša tudi na naše razumevanje dogajanja v času, sosledja vekov in njihovega konca.

Ontološko branje, kakršno predlaga hipostatična misel, pa je drugačno. Stvarnost se v njem razblini – ne zato, ker bi mi tako hoteli, ampak *ker vidimo, da se razblinja sama*. Temeljno občutje resničnosti je v mišljenju hipostaze – skupaj z vsem bivajočim – vsrkano v močan vrtinec, v katerega izginjajo tudi reči, ki jih poznamo pod imenom »teksti« ali »avtorji« ali »zgodovina«... Hipostatični obrat lahko torej v svoj vrtinec potegne katero koli stvar ali besedilo – vendar nekatera literarna *dela prihajajo naproti radikalnosti spraševanja o tem, kaj je sploh resničnost – in ga s svojo*

sporočilnostjo rušilno presegata. Biblija nasploh in Janezovo Razodetje posebej gotovo spadata mednje. Zakaj?

Razodetje vsakogar izmed nas – vsako hipostazo – najprej srečuje kot nekaj bivajočega v (že tako ali drugače razumljenem) svetu. Najprej se moramo zato na kratko posvetiti analizi tega, kaj se pravzaprav dogaja, ko hipostaza (ki je paralogosno bit vsega) z vero kontemplativno bere bivajoče, ki ga ima za sveti tekst.

Spis drugega človeka *lahko* zame kot verujočega postane prostor, kjer *v največji samoti mene samega govori sam Bog*. Kjer sam *neposredno* utrpevam Boga. V taki oznaki je seveda mnogo paradoksov, suspenzov običajne logike in ontologike: ne zlivajo se le časi, ampak navsezadnje sferi ontološkega in metaontološkega. In vendar brez tega ne moremo razumeti ničesar. Ko namreč berem Janezovo *Razodetje* kot sveto besedilo, prisluškujem, kako se v tujih besedah, izročeni v mojo predmetnost, artikulira glas, ki ga verujoče – z zaupanjem – razumem kot »glas« moje lastne meta-intimnosti. Mojega lastnega Izvora in Konca. Resničen glas, glas Resnice. V tem se udejanja moja pralastna možnost – in obenem možnost, ki ni moja, saj se v njej odpiram za Drugo mojega »sem« in s tem drugo (od) biti: za radikalno Transcendenco. Na zavestni ravni usmerjam svoje zaupanje v dve smeri: tekst je nekaj (čutno posredovanega) predmetnega, nekaj v meni – vendar njegov glas razumem kot glas, ki prihaja iz moje meta-intimnosti, iz moje najbolj notranje *epékeine*, iz onstranskosti mojega vznika. Ko berem *Razodetje* kot sveti tekst, ga berem kot epifanijo te absolutne Neznanosti. V branju ne stopam v že znani kozmos, v območje biti, ampak prisluškujem glasu drugega (od) biti v biti. Svoji biti, edini biti vsega, hipostazi. Drugo (od) biti ne opredeljujem v ničemer. Puščam mu, da

se razkriva v nečem, kar je pred mano in v meni – in kar ni ono samo. Ta glas je seveda – na ravni, ki se sicer kaže le v mojem posredovanju edine biti – posredovan, in to ne le enkrat: vzpostavlja ga cela mreža posredovanosti, ki sovpada z – le deloma nadzorovano – strukturiranostjo mene kot hipostaze. Da lahko berem sveto besedilo kot sveto besedilo, je potreben kup predpostavk, ki se vrezujejo v bit: prestati moram iniciacijo v kulturo, spoznati pravila njene igre, se jih naučiti, osvojiti jezik, se navaditi na topografijo zgodovinskega. *Toda ravno v svetem branju se ta posredovanost postavi pod vprašaj.*

Ta ugotovitev je pri knjigi *Razodetja* odločilna. Zahteva teksta samega, ki jo lahko zavrnem ali pa verujoče sprejemem, pomeni, *da se moja osnovna podoba sveta ob njej lahko destabilizira*. Stik s črko, besedo, smislom je čakanje *stika s samo realnostjo* – in obenem izkušnja radikalne ločenosti od nje. Med apofatičnim Ničem – mojim vznikom in ciljem – in bitjo – mojo, hipostatično, edino – zija neskončen prepad. In vendar se ta prepad v kontemplativnem branju premosti znotraj biti same. Še več: prek nebogljenosti nekega bivajočega pred mano. Prek knjige. Razumljene – in prav v istem trenutku nerazumljene. Knjige, ki v trenutku dobi pomen – in ga obenem radikalno izgubi. Te dvojnosti ne more koordinirati nobena običajna logika. Knjiga ni le sled izginule zgodovine, *postavlja pod vprašaj mene samega v moji biti*. V sakralnem branju Biblije nasploh in Janezovega *Razodetja* posebej se iz tega razloga na najosnovnejši ravni ne razkriva nič *ontičnega*, nikakršno dogajanje, ki bi ga lahko zajela korespondenčna teorija resnice (kot ustrežanje misli predmetu, v zgodovini ali zdaj), temveč gre za *ontološko izkušanje resnice (moje, edine) biti*, ki je pred zgodovino in jo (»transcendentalno«) omogoča.

* * *

Če imam duhovno bralsko izkušnjo Janezovega *Razodetja*, vem: to sveto besedilo ne pušča moje izkušnje resničnosti nedotaknjene, ampak v osnovi in predvsem zastavlja radikalen vprašaj temu, kaj zame v resnici je. Ruši moje temeljno razumevanje resničnosti. *Subvertira mojo ontologijo*. Govori namreč o Nekom, ki se mi kaže in izpričuje kot bolj resničen od vsega, kar za mojo običajno pamet »je«. Če o tem govori v podobah, *hipostatična fantazmatika postane bolj resnična od commonsensične resničnosti*. Ta glas med glasovi ni samo glas nekoga, ki je zapisal – ampak govori od tukaj. Iz večje bližine, kot zdaj o tem govorim sam, ko poslušam samega sebe, iz večje globine, kot jo premore tisto najgloblje v meni.¹³ *Le tak pomen me lahko postavlja pod vprašaj v moji biti*. Pomen same besede »Bog« se vzpostavlja v kontemplativni *lectio divina*, kjer se to, kar je zapisano, *jemlje zares*. Če so v mojem življenjskem svetu, v mojem srcu in jeziku kakšni drugi bogovi, se tu razrušijo kot maliki.

V branju *Razodetja* me ta vzpostavitev pomena »Božjega« srečuje na samem začetku besedila, v uvodnem Janezovem pozdravu in blagoslovu:

Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ ὄντος καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος (Raz 1,4).

»Janez sedmim Cerkvam, ki so v Aziji: milost vam in mir od Njega, ki je, ki je bil in ki prihaja ...«

Ta blagoslavljaljoča oznaka se v nadaljevanju ponovi večkrat, kot nekakšna skrivnostna mantra, s čimer pisec nakazuje njen odločilni pomen.¹⁴ Kakor ugotavlja večina sodobnih

13 Prim. Jezusove besede, ki vabijo v radikalno intimo neposrednega odnosa z Njim: »Glej, stojim pred vrati (srca) in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj« (ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δεῖπνήσω μετ’ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ’ ἐμοῦ, Raz 3,20).

14 Raz. 1,8: »ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος«; Raz 4,8: »ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος«; Raz. 11,17: »ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος«. Vzporedno variacijo srečamo tudi v Raz 16:5: »ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ὄσιος«.

interpretov, gre pri njej nedvomno za vidčevo prevodno interpretacijo in eksplikacijo razodetega Božjega Imena YHWH (יהוה), ki je v 2 Mz 3,14 razloženo kot $\text{אֲנִי הוּא אֲשֶׁר אֶהְיֶה}$, kar pomeni »sem, ki sem« ali »bom, ki bom« in po mnenju sodobnih eksegetov označuje predvsem zanikujoče izmikanje odgovoru, združeno z obljubo dejavne in odrešenijske navzočnosti.¹⁵ Targum *Psevdo-Jonatan* v aramejski parafrazi *Eksodusa* 3,14 te besede razloži: »Jaz sem On, ki je in ki bo,« v parafrazi *Devteronomija* 32,29 pa jih izrazi še bližje Janezovemu *Razodetju*: »Jaz sem On, ki je in je bil, in jaz sem On, ki bo.«¹⁶ Tako v *Septuaginti* kot pri Filonu Aleksandrijskem pa so bile te besede prevedene malce drugače, namreč kot: »Jaz sem Bivajoči« ($\epsilon\gamma\omega\ \epsilon\iota\mu\ \acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu$), s čimer je bila inavgurirana t. i. »metafizika Eksodusa« (É. Gilson).¹⁷ V premiku iz hebrejsko-aramejskega sveta v grščino tako spremljamo na videz neznamenit, a vendarle izjemno pomemben prevodni premik v ontologijo (za grškega bralca, ki je bil deležen vsaj minimalne iniciacije v grško kulturo, je namreč deležnik v Janezovem izrazu $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \eta\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \epsilon\rho\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ klical v spomin skrivnostno Parmenidovo Bivajoče z vsemi njegovimi odmevi pri Platonu in poznejših platonizmih).

V 4 vrstici 1. poglavja Janezovega *Razodetja* lahko torej skupaj s sodobno eksegezo prepoznavamo različne tradicionalne vzorce, vendar je za hipostatično misel odločilen njihov *transformativni* učinek, ki je ločen od teh

15 Prim. A. Caquot, »Les énigmes d'un hémistiche biblique,« v: P. Vignaux (izd.), *Dieu et l'Être. Exégèses d'Exode 3, 14 et de Coran 20, 11–24*, Pariz: Institut des études augustiniennes, 1978, str. 18–26.

16 Prim. C. R. Koester, *Revelation: A New Translation with Introduction and Commentary* (Anchor Yale Bible), Yale University Press, 2014, str. 215–216.

17 V *Razodetju* 1, 4, je sintaksa, ki dvakrat krši norme klasične grščine (z neupoštevanjem sklona pri predlogu [$\acute{\alpha}\pi\omicron\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu$] in pri substantiviranju imperfektne oblike glagola [$\acute{\omicron}\ \eta\upsilon$]) sicer deloma razločljiva ob upoštevanji grške *koiné* Janezovega časa, vendar verjetno s temi »slovnimi napakami« Janez želi poudariti *absolutnost Božjega Imena*.

sedimentiranih pomenov. (Ekplificirano) Ime ima tu po mojem prepričanju *performativno* funkcijo. Je namreč *radikalni obrat razumevanja sveta, kakršen se nam daje v vsakdanji izkušnji (in tudi hipostatični refleksiji)*. Če za stvari v svetu in svet sam, če sami zase in drugi za druge govorimo kot o tem, kar je, torej o bivajočem, in če se v radikalni hipostatični refleksiji nujno izkušam kot edino bit vsega, tu eksplozivno zasije nekaj povsem drugega: *božanskost Boga*. Janez noče tolažiti, grajati in spodbujati svoje naslovnike – in nas kot bralce – s tem, da bi zagotavljal, da *tudi* »Bog biva«, ampak – v Njegovem imenu – transformativno izreka, da je On *edini* res Bivajoči.

Vse variante »ontičnega« branja *Razodetja* se porajajo iz tega, da se kot bralci kontemplativno ne zadržujemo (tudi ko nadaljujemo z branjem!) pri temeljnem pomenu teh besed, ki *in contrecto* predstavljajo subverzijo totalitete v njeni – moji – biti. Če *pa res zaslišim začetek razodetja, ga slišim v svojem samoizginjanju. ki je hkrati epifanija absolutnosti Absolutnega*. To je *tolažba* in *opomin* knjige *Razodetja*: *tolažba* in *opomin*, ki ju lahko zaslišimo *le z zastavkom vsega svojega življenja in vseh običajnih gotovosti* (in le ta zastavek je v Novi zavezi imenovan »vera«). Z anahronizmom – ki pa ni samovoljen, ampak predstavlja duhovnozgodovinsko eksplikacijo najgloblje intuicije vidca s Patmosa – lahko ugotovimo, da je odnos med Bogom in svetom v *Razodetju* odnos med Bivajočim in nebivajočim oziroma infinitezimalno izginjajočo kvantiteto vsega stvarnega, ustvarjenega, končnega: odnos, ki z obratom ontološke paradigme dobiva pomen *apofatizma*.¹⁸ Ker pa odnos med Bogom in svetom

18 Kakor ugotavlja eden najbolj pretanjenih sodobnih interpretov vidca s Patmosa, Richard Bauckham, Janez svoj apofatizem – ki je negacija vseh podob in pojmov – paradokсно izraža s podobami: »Ves namen Janezovega preroštva bi bil tako subvertiran, če bi se njegov prikaz Božje suverenosti kazal kot projekcija v nebesa absolutne moči, ki si jo prisvajajo človeški vladarji na zemlji. Ta nevarnost je odvrnjena z nekakšnim apofatizmom v podobah (*a kind of apophaticism in the*

nima kvantitativnega značaja, je razlika pravzaprav še neskončno radikalnejša. Spomnimo se prologa v *Mistagogijo* sv. Maksima Izpovedovalca, ki jo lahko razumemo tudi kot merodajno razlago Božjega Imena: »Če naj resnično spoznamo razliko med Bogom in ustvarjenimi bitji, mora postavitvev Nad-bivajočega biti odstranitev/abstrakcija (ἀφαίρεσις) bivajočih stvari, postavitvev bivajočih stvari pa odstranitev/abstrakcija Nad-bivajočega.«¹⁹

* * *

Kaj želim s tem predvsem poudariti? Skušnjava verujočega branja *Razodetja* v kritičnih časih, kakršni so sedanji, je razumevanje tega besedila, ki je analogno »ontoteološkemu« razumevanju Boga kot (najvišjega) bivajočega med bivajočim stvarmi. Naša tendenca – ki jo nezavedno prenašamo tudi na branje Biblije je namreč (dualistično) zadušiti radikalno razodeto teo-ontologijo, ki nam ruši svet. Sporočilo *Razodetja* si želimo vpisati v kozmos, kakršnega poznamo iz svoje življenjske izkušnje, v svet postajanja in zgodovine z njegovimi (resničnimi, a varljivimi) ločnicami med dobrimi in slabimi, našimi in drugimi, zveličanimi in prekletimi. Tudi če skoz ta svet potujemo kot verniki, eksplikacijo Božjega Imena pozabimo kmalu potem, ko zanj slišimo, in se – bivajoči – spet počutimo domače v (običajno razumljenem) *bivajočem*.

Tako sporočilo *Razodetja* za nas v trenutku postane *kozmična drama*, »v kateri se Stvarnik, Jagnje in njihovi zavezniki angažirajo v konfliktu z uničevalci zemlje ... Sedmeroglavi Zmaj in tiranska Zver preganjata vernike in zatirata narode – njuno mesto je imenovano ‚Babilon‘, središče

imagery), ki podobe očiščuje antropomorfizma in sugerira nepriemerljivost Božje suverenosti (*The Theology of the Book of Revelation*, Cambridge: Cambridge University Press 1993, str. 43).

19 Maksim Izpovedovalec, *Kaj je krščanstvo? Izbrani kratki spisi*, uvod in prevod G. Kocijančič, Ljubljana 2018, str. 275.

obširnega političnega in ekonomskega imperija. Vendar so na koncu uničevalci premagani in Bog obnovi vse stvari.²⁰ Ta vizija je v svoji navidezni plavzibilnosti zavajajoča (in prepričan sem, da *ni* perspektiva *Razodetja*), ker s svojim *realističnim* razumevanjem tega scenarija vpeljujemo – v nasprotju s pomenom uvodnega Janezovega blagoslova – šibkega Boga – in sicer ravno tedaj, ko na videz opevamo njegovo *moč v spopadu* s silami zla. Krščanstvo pa ni – in ne sme postati – dualistično, četudi si ne zatiska oči pred usodnostjo etičnih in duhovnih konfliktov. Božanski Bog je neskončno več od nekoga, ki bi zgolj nadzoroval zgodovino in se v njej vojskoval s silami zla, ampak je v svoji srhljivi suverenosti »Eden, ki je vse«²¹ – in videc s Patmosa sam to nedvoumno izrazi s svojo uvodno eksplikacijo Božjega Imena.

* * *

Sam začetek Janezovega spisa nas – če ga ne razumemo kot retorično hiperbolo, ampak performativno sledimo njegovemu pomenu – katapultira »drugam«: transformira hipostazo, mojo biti, bit vsega, ko ji razkriva njeno kreaturno ničnost in razpira prostor izkušnje Absolutnega. Eksplicirano Božje Ime – kot nekakšna mistična teologija *in nuce* – poučuje naš um, »naj se osvobodi mitoloških podob Boga kot diskretnega bivajočega med drugim bivajočim ali kot psihološko razumljene končne osebe ali kot zunanjega predmeta, s katerim duša vzpostavlja zgolj zunanjo npravno povezavo; ker umu preprečuje izoblikovanje iluzije, da obstaja množica predikatov, ki jih lahko enopomensko

20 Craig Koester (ur.), nav. d., str. 63-64 e-izdaje.

21 To sintagmo je uporabil Hans Urs von Balthasar v zadnjem intervjuju pred smrtjo, da bi pravilno razumevanje Boga in njegove navzočnosti v zgodovini razmejil od reificirane – ontoteološke – predstave »neko-ga/nečesa drugega«, ki upravlja s svetnim dogajanjem; prim. <https://www.youtube.com/watch?v=ygKIWUa-iLM>.

naobračamo na ustvarjena bitja in Boga (ki je izvir vse realnosti), onemogoča kakršno koli redukcijo vere na kult nekega krajevnega božanstva, ki bi ga skupaj s samimi sabo zaobjemali v eno samo sfero obstoja, ki presega njega nič manj kot nas.«²²

Povzemajoč rečeno: moja bit – edina bit vsega – se transformira tedaj, ko se ove svoje nebivajočnosti in se v veri razpre za Bivajočega. »Bog«, ki se mi na začetku *Razodetja* predstavlja kot edini resnični Bivajoči, me »odstranja« kot nebivajočega in me meni ravno s tem podarja v moji kreaturni resničnosti.²³ Bog, ki se mi v branju predstavlja kot Tisti, ki je bil in JE, me razkriva kot nekoga, ki – čeprav se zdaj samoizkuša kot bit vsega – ni bil in zato ni. »On, ki

22 D. B. Hart, »Orthodox Theology and the Inevitability of Metaphysics«, v: Christoph Schneider (ur.); *Theology and Philosophy in Eastern Orthodoxy*. »Essays on Orthodox Christianity and Contemporary Thought«, Eugene OR 2019, str. 202-203 e-izdaje.

23 Treba je namreč poudariti, da izkušnja Božje edinobivajočnosti ne pomeni, da bi bilo stvarjenje za Janeza v kakršnem koli smislu »odpad«, »padec«, kakršnega poznamo iz gnostičnih gibanj in deloma tudi novoplatonskih sistemov. Vsekakor drži, da v Janezovem bibličnem horizontu »»izhajanje (ustvarjenih bitij iz Boga) ni primarno odpad od Neskončnega, razcep biti in s tem razlog bede sveta. To izhajanje je povsem pozitivno: je svoboden stvariteljski dej Boga, čigar pozitivna volja je, da obstajajo ustvarjena bitja kot nekaj dobrega, a različnega od Boga, in se z odgovorom svobode in ljubezni lahko vrnejo k Bogu. Zato ne-božanska bit sama v sebi ni nekaj negativnega, temveč nasprotno: je pozitiven sad Božje volje.« (J. Ratzinger, »End of Time«, v: T. T. Peters in C. Urban (izd.), *End of Time? The Provocation of Talking about God*, New York 2004, str. 82-83 e-izdaje). Vendar takšna – po sebi nedvomno pravilna – misel lahko zakrije pomen stvarjenja, v kolikor ga razumemo v kontaminaciji s predstavljajočim mišljenjem in s tem nevede inavguriramo dualistično mišljenje. Tu je odločilna lekcija Mojstra Eckharta, ki je v njegovem času niso mogli razumeti – in vprašanje je, ali je v polnosti razumemo danes: »vsa ustvarjena bitja so čisti nič (*omnes creaturae sunt unum purum nihil*)«, ker je »(Bog Logos) vse ustvaril in kar je ustvarjeno, je brez Njega nič (*sine ipso factum est nihil*)«, kakor Eckhart razloži začetek Janezovega evangelija. (*Die lateinischen Werke* V, izd. A. Zimmerman in L. Sturlese, Stuttgart: W. Kohlhammer 2006, str. 304).

prihaja«, je Nekdo, ki radikalno trga pro-tenco moje hipostaze – čeprav si ta na podlagi svojega sedanjega trenutka vselej prilašča prihodnjega – in udejanja skrivnost radikalne ontološke diskontinuitete. Hipostaza, ki se kontemplativno poglobi v Božje Ime – zato lahko to, kar se ji dogaja, izrazi samo kot prošnjo, ki je zaključna molitev razodetja: »Pridi, Gospod Jezus« (ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ). In samo ona lahko – že tu, v misteriju svoje ontološke samorazlastitve – dejansko »zasliši«: »Pridem kmalu« (ἔρχομαι ταχύ, Raz 22,20).

A kako prihaja Tisti, ki JE vedno že tu in edini resnično JE?

* * *

Knjiga *Razodetja* ni le samorazgrnitev Božjega Imena, čeprav ima to za njeno ontologijo odločilen pomen. Uvodne besede, ki sem jih do zdaj obravnaval, kvantitativno ne predstavljajo niti promila besedila, čeprav so za branje *Razodetja* pomensko odločilne. *Razodetje* v nadaljevanju poleg parenez v nagovorih sedmim maloazijskim cerkvam, ki jih vedno lahko poslušamo kot v času, ko so nastale, in jih moramo – kot kritiko ali obljubo – naobračati na svoje življenje, sestavlja predvsem *serija podob*. S tem od »Bivajočega« prehajam k »videnjem«. Kakšen je *njihov* ontološki status?

Najprej moram priznati, da se ta videnja izmikajo mojemu racionalnemu razumevanju, a me na neki drugi ravni vseeno radikalno obvezujejo. Kakor je lepo zapisal S. Pridaux Tregelles:

»Če hočemo kot verniki v Kristusa imeti občestvo z Božjim umom in svoje misli podvreči Njegovi volji, ta knjiga (namreč *Razodetje*) ne bo zaobsegala majhnega deleža naše pozornosti. Morda imamo le majhno umevanje njene splošne strukture ali specifične interpretacije, in vendar smo dolžni ohranjati stvari, ki so v njej pisane, prav kakor je Marija, čeprav je le malo razumela stvari, ki so ji bile rečene, te

ohranjala in preišljevala v svojem srcu. Če se bomo trdno držali Božje besede v vseh njenih delih, lahko zagotovo pričakujemo, da bomo – prek molitve in učenja Svetega Duha – postali bolj seznanjeni z resnicami, ki so v tej knjigi zapisane, tako v njihovih podrobnostih kot njihovi praktični moči.«²⁴

V čem je osnovna težava razumevanja resnice teh podob? Vsaka manifestacija zla v svetu in sam »kozmos« kot Bogu nasprotujoča realnost, se v resnici kaže kot *infinitesimalno šibka samovzpostavitev uporne kreature v odnosu do stvariteljskega in ohranjujočega Počela vsega*. Nedvomna silovitost upora Bogu in okrutnost, ki se iz nje poraja – zlo, ki nas v svetni zgodovini tre ter nam lahko povzroča neznosne bolečine in stiske (ali pa vsaj veliko nelagodje, kakršnega čutimo v zadnjih časih) –, je v resnici stvar radikalno šibke, izginjajoče kreaturne odločitve in perspektive, ki ima svojo ontološko moč prav v svoji *navideznosti*. Z razširitvijo misli apostola Pavla bi lahko rekli, da se vsem silam zla, človeškim in demonskim, »dozdeva, da so nekaj, čeprav niso nič, in zato sebe varajo«;²⁵ *njihova bit se vzpostavlja prav v tem (hotenem, samo-voljnem, sebe varajočem) dozdevanju*.

Zato v *Razodetju* (če ga beremo brez pozabe začetne eksplikacije pomena Božjega Imena) *ne spremljamo »kozmične drame«*, spopada med dobrim in zlim, ampak se pred nami razgrinja *tragedija ontoloških iluzij*. Hipostaze (angelske in človeške) *s svojim pozablajočim samorazumevanjem vzpostavljajo sebe kot resnično bivajoče in s tem »demonične«* in »svetne«. Proti njim se vzpostavljajo hipostaze, ki – v življenjskem agonu, ki zahteva zastavek vsega – vidijo, da je *resnično bivajoč edino Bog*. Velika napaka, ki jo lahko naredimo kot bralci in interpreti *Razodetja* je *soudeležnost v pozabljanju, ki je lastno prvim bitjem*.

24 S. Prideaux Tregelles, *Revelation from Ancient Authorities: With a New English Version and Various Readings*, London 1844, str. I.

25 Gal 6:3: εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναι τι μὴδὲν ὄν, φρεναπατᾷ ἑαυτόν.

Le če se tega dobro zavedamo, lahko tvegamo obris osnovnega ontološkega statusa Janezovih videnj. Zanj je odločilno, da *Razodetje* v podobah govori o tem, »kar se mora zgoditi hitro« (ἄ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, Raz 1,1). Čeprav se torej te čudne podobe odmikajo od vsakodnevne resničnosti, kakor jo izkušamo danes in kakor so jo izkušali prvi poslušalci in bralci, je njegovo osnovno področje brez dvoma dogajanje, dogodek, zgoditev, zgodovina. To področje je – v modaliteti preteklosti – središčnega pomena za našo krščansko vero. Svoje razumevanje Boga črpamo iz tega, kar se je zgodilo »pod Poncijem Pilatom«; se pravi v nekem času in kraju. Čeprav je naša *predstava* o tem tudi fantazmatika, predstavna investicija in projekcija, želimo seči čez vse to in afirmirati resnico kot zgodovinskost, se pravi ravno kot to, kar je drugo od nas samih. Svojo vero želimo tako zavarovati pred videzom, pred navideznostjo. Cerkveni očetje so se bojevali proti gnostičnemu doketizmu. Za njihovo – in našo – vero je bistveno, da se je Logos dejansko, res, v resnici učlovečil, bil kot človek usmrčen in dejansko – ἀληθῶς – vstal od mrtvih, saj so v tem videli odlično dejstvo soteriologije.²⁶ Toda kaj pravzaprav pomeni ta ἀληθῶς? Kaj *lahko* pomeni v okviru zgodovine kot izginule biti preteklega? Kaj v horizontu bodočega kot naše resnične prihodnosti? In kaj lahko pomeni *po eksplikaciji edinobivajočnosti Boga*? V prizmi hipostatične filozofije to bržkone lahko pomeni le *afirmacijo, ki vzpostavlja analogijo z mojim hipostatičnim življenjem v obzorju (edino res bivajočega) Božjega, ki me*

26 Kot je to – glede na Božje učlovečenje – mojstrsko ubesedil sv. Simeon Novi Teolog v svoji *Hvalnici* 5: »Če torej trdiš, da Ga poznaš z vero, in domnevaš, da Božji sin si po veri, naj bo tudi Božje učlovečenje le stvar vere./Nikar ne govori, da je dejansko postal človek in se čutnozaznavno rodil./Če pa je resnično postal Sin človekov, vsekakor dejansko te dela za Božjega sina./Če ni telo postal v domišljiji, vsekakor tudi mi nismo Duh samo v misli,/ampak kakor je Logos meso postal resnično, tako tudi nas neizrekljivo preobraža in nas v resnici dela Božje otroke.«

subvertira v moji biti. Iskrenost moje vere v zgodovinskost odrešenjskih dogodkov in njihovo *eshatološko resničnost* ima vedno svojo korenino v prepuščajočem prenosu resnice mojega čutečega »mesa«: ko afirmiram zgodovinskost dogodka v preteklosti in želim zatrditi njegovo polno človeškost in zgodovinskost, zatrjujem, da je bilo nekoč in je – in bo – v brezčasnem »zdaj« *meso, kot je moje*: živo, subjektivirano telo, ki v svoji za-sebnosti hkrati z dušo vznikla iz Absolutnega, a hkrati izkuša lastno nebivajočnost.²⁷

Po mojem branju *Razodetja* se besede ἄ δεῖ γενέσθαι ἐν τᾷχει – in podobe, v katerih se to konkretizira – zato nikakor ne nanašajo primarno na »objektivno« zgodovino naše *common sense*, temveč na *hipostatično korenino zgodovinskosti*, ki transcendentalno sploh omogoča našo apercepcijo resničnosti minulega, sedanjega in prihodnjega svetnega dogajanja (čeprav seveda vem, da niti Janez niti njegovi prvi bralci ne bi mogli razumeti takšne formulacije ...). Z drugimi besedami: videnja govorijo o tem, *kar se je zgodilo, kar se dogaja in kar se bo zgodilo slehernemu izmed nas v njegovi predzgodovinski življenjski samoti, ki je koren zgodovinskosti*. Na tem sloni njihova neizčrpna in *transhistorična aktualnost*.²⁸ S tem svojega razumevanja nočem *Razodetja*

27 Teologija se v zadnjem času vedno bolj zaveda pomena ustvarjalne posvojitve sodobnih fenomenoloških premišljevanj telesa, ki sežejo v našo primarno samoizkušnjo pred sekundarno objektivizirano razumevanje »materije«; prim. navezavo na analize Michela Henryja v delu J. Behra o Janezovem evangeliju in njegovi temeljni kategoriji σάρξ, *John the Theologian and his Paschal Gospel: A Prologue to Theology*, Oxford 2019 (2. izd.).

28 V zgodovini eksegeze *Razodetja* so bili na to temeljno dimenzijo besedila pozorni *mistiki*, ki so bili mojstri potovanja v *nunc stans* in so v njegovi luči motrili vse časno. Naj opozorim samo na rokopis z mističnimi pridigami anonimnega avtorja, ki je bil prepisan okrog leta 1560 (Den Haag, Koninklijke Bibliotheek, 133 H 13). Avtor v pridigi na drugo adventno nedeljo (o besedah »znamenja bodo na soncu, na mesecu in zvezdah«) razume prihajanje Sina Človekovega na oblakih (Raz 1,7; prim. Mt 24,30) kot prihajanje »v šibkosti našega mesa«; znamenja na soncu so »znamenja v našem umu«, znamenja

preprosto zoperstaviti tradicionalni (patristični in srednjeveški) eksegezi, ki je polivalentno semantiko Janezovih podob koristno vstavljala v okvir temeljnih krščanskih dogem, niti sodobnemu znanstveno-kritičnemu razumevanju, ki ga eruditsko umešča v njegov literarni in zgodovinski kontekst, ampak želim seči v *sfero, ki je nedvomno prvotnejša*.

To pa ne pomeni, da bi imela videnja po mojem zgolj »subjektiven« ali »eksistencialen« pomen. Kaj takega namreč znova velja le v okviru ontologije, ki je – kot reče-

na luni so »znamenja v naši duši«, znamenja na zvezdah so »znamenja v naši človeški naravi«. Kaj so ta znamenja? Avtor opisuje izkušnjo »duhovne noči«, ki čaka slehernika: »Noter-sijanje in občutna delovanja Svete Trojice bodo v našem umu zatemnjena, tako da se bo zdelo – čeprav se dogajajo nenehoma, bolj ali manj kakor v večnosti – kakor da Oče ne poraja Sina v umu prek ljubezni svojega uma. Obstrukcija, ki ovira Boga, da bi porajal Sina v umu, prinaša umu takšen mrak, da se boji, da bo propadel. Kajti navzočnost očetovske moči in mogočnosti, noter-sijanje luči večne Modrosti, in iztekanje Božjega bogatsva so bitnost in ohranjevanje našega uma, in ko se zdi, da se skrivajo in odtegnejo našemu umu, je sonce našega uma kot neizmeren mrak, in nikakor ne pozna niti sebe niti Boga«. Vendar to ni konec zgodbe. Tudi ta »hipostatični« mrak ima namreč previdnostno vlogo: »Ko naš um povsem zgubi svojo sebstvenost v tem mraku, vstopi nadnaravna, nedoumljiva Luč, katere neizmernost in sijaj ne more razumeti noben razum niti ju nemore dojeti nobeno srce – ona povsem zavzame, použije in presvetli vsa bitja, substance in oblike v svojem temelju (*grunt*)«. Kakor luna prejema svetlobo od sonca, tako jo duša prejema od uma. Zamračitev sonca je zato tudi zamračitev lune in povzroči »odpoved duševnih zmožnosti in izničenje njene svetlobe in dejavnosti«. Podobno velja za čutila: »zvezde naših čutov morajo odpovedati in pasti v tej temni noči na nebu svojega telesa, tako da mora ves njihov sijaj, njihovo delo in njihova moč pasti in propasti v njih – in zdeti se mora, da so neobstoječi.« Vendar mora duša to dogajanje sprejeti *prostovoljno*: če se to zgodi in v svoji izničenosti vztraja do konca, »se vrne v izvorno prosojnost in brez posredovanja uma sprejme noter-sijanje Božjega sijaja.« Tako sta »ta odpoved in izničenje vse sebstvenosti znamenja, ki se resnično morajo zgoditi v soncu našega uma in luni naše duše, če naj bo Bog resnično v nas rojen duhovno v nas in mi v Njem.« Prim. Rik Van Nieuwenhove (izd.), *Late Medieval Mysticism of the Low Countries*, Paulist Press 2008, str. 357.

no – ne delim, namreč naivnega realizma, ki se ne zaveda osebne dimenzije časovnosti. Ta se namreč v pluriverzumu hipostaz združuje v eno dogajanje človeške Narave. Naj to dodatno pojasnim. Zgodba *Razodetja* – prerokba, vizija – se dogaja v nekem času. Dogajanje čas predpostavlja. Tradicionalno se vizionarska časovnost nanaša na zgodovino, v njeni pretekli, sedanji in prihodnji dimenziji. Toda kako to razumeti hipostatično? Vsaka teorija časa je na odločilni ravni povezana z določeno *ontologijo*. Teorija časa, ki izhaja iz metaontologije hipostaze, je najprej radikalen rez. *Edini čas, ki je realen, je hipostatičen*. Kaj to pomeni? Precej več od tega, da je čas »samo subjektiven«. Edini čas, ki je dejansko v odnosu z bitjo, je čas, ki je v odnosu z edino – vselej mojo – bitjo. *Ni drugega časa, razen mojega aióna, mojega »trajanja«* – neuprostorljive gnanosti – od vznika iz neimenljivega Niča do nepojmljivega vstopa v drugo od biti. Vprašanje o bistvu časa se zato ne sme nanašati na te različne modalnosti časa, saj gre pri njih le za kompleksne *transferje* hipostatične časovnosti. Potrebne transferje, nedvomno. Pogosto celo pragmatično nujne. Vendar v globini izvedene, drugotne – in zato v strogem pomenu *neresnične*. Čas je v resnici *singularen, edinstven*.

Performativna eksplikacija Božjega imena, ki jo zaslišimo na samem začetku knjige *Razodetja*, postavlja usodno mejo – hipostatično uzrti – resnici časa. In kakor me Janezov blagoslov na začetku meče iz mojega »sem«, ki je primarna samoizkušnja, in me »odvzema« kot *časovno* bit vsega, tako mi – v strogem ustrezanju resnici Božjega Imena – v nadaljevanju razodeva, da »časa ne bo več.«²⁹

29 Raz 10,6: ὅτι χρόνος οὐκ ἐστὶ ἔσται: sodobni prevodi, ki χρόνος tu večkrat razumejo kot »odlašanje«, izpričujejo temeljno zadrego zdravorazumske ontologije pred sporočilom *Razodetja*.

Serija narativnih podob – po sebi »nebivajočih« – iz eshatona seva povratno luč na dogajanje, ki (me v mojem edinem času) vodi do brezčasnega konca. *Singularni* čas v svoji dogodkovni strukturi tako nujno *sovpada* z *eshatološkim* časom hipostatičnega pluriverzuma. Poslednji časi hipostaze in univerzalne zgodovine se ujamejo. *Nobene zamude paruzije ni bilo*: prihajanje Kyriosa v mistični konvergenci časovnosti sovpada s slehernikovim odpostajanjem lastnemu, singularnemu, *edinemu* času. Z drugimi besedami: če se ne zavedam – z vsem mišljenjem in občutjem, s pospešenim utripom srca, z radostjo in trepetom – da je usodni trenutek *zame* res blizu (ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς, Raz 22,30), ne morem razumeti ničesar v *vseplošni* zgodbi *Razodetja*.

O čem torej v taki prizmi govorijo Janezovo podobe? *Main-stream* akademsko branje se danes, kot rečeno, osredotoča na njihove morebitne zgodovinske kontekste in literarne predpostavke (v komparaciji z ostalo preroško in apokaliptično književnostjo) in na ta način sicer dragoceno osvetli marsikakšen pomenski odtenek, a s tekstualno in historizirajočo fiksacijo izgubi osnovno orodje za razumevanje celote (prvotno prejemniki pisma s Patmosa pač niso mogli razbirati vseh teh analogij, saj niso posvetili mnogo let študiju raznih sočasnih spisov; večinoma so tako ali tako bili nepismeni in je bilo zanje »branje« akustični dogodek). Hipostatično problematiziranje resničnosti pa nam odpira drugačno možnost premišljevanja čudnega vizionarskega sveta, ki nas srečuje v *Razodetju*.

Analitika hipostaze z odpovedjo commonsensičnemu razumevanju resničnosti namreč sprošča reflektivni pogled tudi na naše (z)možnosti, ki jih v svetu trezne budnosti odrivamo na rob ali celo povsem pozabljamo. V knjigi *O nekaterih drugih* sem se posvetil zlasti (post)fenomenološki analizi sanjskega sveta, vendar je oniričnost le eno izmed spremenjenih stanj zavesti, h katerim sodijo

patološka duševna stanja (psihoze), asketsko in kemično inducirana psihedelična izkustva, pa tudi vizije, ki se v svoji podarjenosti izmikajo sleherni etiologiji. V vseh teh ontoloških odmikih od trezne budnosti srečamo analogne transformacije časa in prostora, kot jih pred nami razgrinja *Razodetje*.³⁰ S splošno nadoznako lahko te zmožnosti hipostaze imenujemo »psihotropne« (ker je »duša«, ψυχή, v njih »zaobrnjena« – gl. τρέπειν – drugače kot v vsakodnevni normalnosti). Besedilo *Razodetja* je na svoje prve bralce po moji domnevi delovalo predvsem kot serija vizionarskih »psihotropnih« podob, ki niso kazale le piščevega spremenjenega stanja zavesti,³¹ temveč so v njih samih udejanjale »obrate« duše. In lahko ga udejanjajo še danes.³² Bistveno

30 Prim. W. Kusters, *Philosophy of Madness: The Experience of Psychotic Thinking*, MIT Press 2020, str. 132-133: »Nori prostor je kot sanjski prostor. Naše sanje, ko jih opisujemo in se jih spominjamo, tudi sestojijo iz sekvence fragmentarnih sanjskih podob, občutij in dejanj. Zaporedje dogodkov v sanjah podobno ne sledi konvencionalni strukturi časa. Fenomeni iz različnih časovnih obdobij se pomešajo, kakor se pomešajo tudi v norosti. V svojih sanjah si resnično nekje, a ta ‚nekje‘ ni kraj, ki bi ga lahko opisali s pojmi kot je ‚tu‘ v nasprotju s ‚tam‘. V sanjah tudi ni perspektive – ni je ‚tu‘ – in prostor, ki ga izkušaš, ni posamična celovitost, temveč sekvenca podob. V sanjah – kot v halucinacijah v Notranjem Prostoru ali viziji – ni nikdar tistega ‚tu‘ ali ‚pozneje‘. V sanjah ni odsprejda, ki bi igralo svojo vlogo proti ozadju; vse, kar se dogaja je enako relevantno.«

31 Nedvomno namreč drži misel Edmonda Lupierija v njegovem – sicer povsem historicistično usmerjenem – komentarju *Razodetja*: »Če bi nekega vidca lahko vprašali, bi nam po vsej verjetnosti rekel, da to, kar je videl, dejansko ni alegorično. Videl je namreč pravo resničnost, resničnost duha (*la realtà vera, quella dello spirito*)« (*L'Apocalisse di Giovanni*, Mondadori 2005, 9. izdaja (1. izd. 1999), str. LV).

32 Prim. G. Stevenson, *A Slaughtered Lamb: Revelation and the Apocalyptic Response to Evil and Suffering*, Abilene Christian University Press 2013: »Knjiga *Razodetja* je apokaliptična književnost in ena izmed funkcij apokaliptične književnosti je: *spremeniti zaznavanje resničnosti (to alter perceptions of reality)*. Ker je pri večini ljudi zaznavanje resničnosti prepleteno z njihovimi izkušnjami zla in trpljenja, ni presenetljivo, da apokaliptični spisi po pravilu raziskujejo te teme« (moj poudarek, str. 25–26 e-izdaje).

nebivajoče – simbolno pregnantne – podobe, ki v strogem pomenu »niso« (ker niso Bivajoči, ki je bil in prihaja) izkušnjo (v strogem smislu nebivajočega!) v *Razodetju* dogajanja zvedejo na nadumne konfiguracije, ki niso brez točke navezave v našem življenjskem svetu. Hipostatična filozofija nam s tako perspektivo omogoča, da se skušnjavi zgolj »ontičnega« (trezno-budnega) branja izognemo s tem, da vizionarsko dogajanje premaknemo nazaj tja, kjer ima svoje življenjsko mesto: v *dimenzijo onirično-imaginalnega, ki je modalnost (edinih) biti*, radikalno razjedenih od verujočega sprejetja pomena Božjega Imena.

★ ★ ★

Janezova videnja torej v prizmi hipostatične filozofije nimajo ontičnega pomena, ampak v horizontu edinobivajočnosti Boga s preroško avtoriteto na prvotni ravni *mračno osvetljujejo (edine) biti in njihove možne usode*. V *Razodetju* se (initimno, subjektivno) onirično prežema z (splošnim, predmetnim) vizionarskim: celotno knjigo z njenim suspensom, krožečim ponavljanjem in *zoomiranjem* dogajanja lahko torej razumemo kot dolgo *moro*, v katero je raznotero vpisana celotna budna *zgodovina*.³³ Po moji domnevi pa se v tej mori *ne kaže enovit scenarij, ampak množica možnosti*. V takem branju se sleherni izmed nas sicer znova na različne način znajde v središču Janezovih vizij, vendar brez objektivistično odtujene časovnosti in zgodovinske »realistične« fikcije. Naše mesto ni več posamezna točka, določen lik, en trenutek in fragment, s katerim bi se identificirali in od njega odmaknili druge točke, like in dogodke, temveč *celota v psihotropni modalnosti svoje biti*.

33 J. B. F. Miller, *Convinced that God had Called Us. Dreams, Visions, and the Perception of God's Will in Luke-Acts*, Leiden 2007, str. 1: »Lahko bi zagovarjali trditev, da je celotno *Razodetje* obširno poročilo o sanjskem videnju [*an extended dreamvision report*].«

V psihotropnem premiku zavesti doživljam svoje podobe (ali po-doživljam podobe drugega) kot kvazi-resničnost, ki stalno lebdi med tem, da v njej prepoznavam globino, ki sega pod površje moje trezne vsakdanjosti, in pa tem, da vem, da to ni resnično Bivajoči. Ko stopam v podobe drugega/Dругega, stopam prav v to kvazi-resničnost. V kolikor podobe vnaprej preči performativ Božjega Imena, ves stopam vanje kot v nekaj, kar je na videz resnično, čeprav v strogem smislu to ni (ker z »zaobrati biti« izraža možnosti mojega jaza-sveta, v kolikor ni povsem izročen Božji edinobivajočnosti). Vizionarski svet *Razodetja* zato obstaja v ontološki vmesnosti, v *metaxý* imaginalnosti.³⁴

34 S tem pojmom se seveda navezujem na Henrija Corbina, ki je z njim označeval vmesno območje resničnosti med čutnozaznavnim in inteligibilnim ter tako teoretsko rehabilitiral imaginacijo kot ontološko in spoznavno področje, ki posreduje med obojim. Razvil ga je zlasti na podlagi analiz Ibn Arabijeve teorije o ontološkem območju, v katerem prevladujejo podobe, a ga je treba ostro razločiti od imaginarnega kot »navideznega« (prim. H. Corbin, *L'Imagination créatrice dans le soufisme d'Ibn Arabi*, 2. izd., Pariz 1977). Imaginalno namreč ni poljubna kaprica naše domišljije ali smet naše fiziologije, temveč samosvoje ontološko območje, ki ima svojske zakonitosti. Po Ibn Arabiju z imaginativnimi močmi, ki jih srečujemo v *alam al-mithal* (= *mundus imaginalis*, imaginalni svet), dejavno razvijamo in tako ustvarjamo resničnost sólo; ontologija želje se tako lahko zaostri do imaginalne magije. Navadne sanje po njegovem nauku le simbolno preobražajo izkušnjo človekovega vsakdana, popačeno odsevajo misli in čustva, vendar poznamo tudi sanje, ki svoje vsebine zajemajo iz Duše sveta, iz univerzalne Duše – in te so vir vednosti, saj je Duša v nas dejavna tudi v abstraktnem mišljenju (kot božanski *aktivni intelekt* aristotelikov). V teh sanjah spoznavamo resnice, čeprav so prelomljene v zmožnostih posameznikove duše in zahtevajo razlago svoje simbolne razsežnosti. V tretji vrsti sanj pa se dogaja neposredno razkritje resničnosti brez simbolnega posredovanja – gre za videnje, ki je imaginalno onstran imaginalnosti. Lestvica sanj je po Ibn Arabiju odvisna od sanjalčeve npravne čistosti in trdnosti njegove predanosti Absolutnemu, Bogu, Resnici (*haq*). Corbin morda ne vidi dovolj jasno, da se v tej Ibn Arabijevi teoriji potrjuje teza velikega španskega preučevalca islama Asina Palacios, po katerem je Ibn Arabijeve misel »islam cristianizado« (»pokristjanjeni islam«, kakor

Pri tem ne gre za mojo eisegezo: besedilo *Razodetja* samo pretanjeno izraža te ontološke premike. V osrednji oznaki eshatološke »skrivnosti ženske in Zveri, ki jo nosi« (Raz 17,7) na primer najdemo parodično transpozicijo ontologije Božjega Imena na (kvazibivajočo) sfero konglomerata demonskih in človeških sil, ki se upirajo Bogu in »uničujejo zemljo«. Janezova poanta je jasna: (v videzu vzpostavljene) sile upora proti Bogu (in te sile so v *nas*, v *meni*) si sicer želijo prilastiti transcendenten Obsto, hočejo se razumeti kot nekaj Božanskega in druge prepričati, da so to – vendar se to nikdar ne more posrečiti drugače kot v popolni iluziji, saj je skregano s samo resničnostjo: οὐκ ἔστιν je razpoka, ki se nikdar ne more zaceliti, tudi ne s fikcijo večne preteklobiti (ἦν) in obljubo prihodnje navzočnosti (παρέσται).³⁵ Tudi psihotropne podobe, ki nas na prvi videz srečujejo kot simbolni označevalci svete zgodovine budnosti – npr. Jezdec na belem konju ali noseča Ženska, ki beži pred Zmajem – v tem interpretativnem obzorju ne morejo meriti na *realnosti* odrešenjske zgodovine, temveč le na njihove *odmeve in odseve v globinah imaginalnega sveta*, ki je v vsakem od nas, a na razne bitne načine. Lahko bi zatrdili, da v vseh Janezovih podobah gledamo optične (na-videzne) fenomene lomljenja svetlobe ob dejstvu, da »Luč sveti v temi in tema

je naslov njegove obsežne študije in antologije); to lepo vidimo, če navedene teze velikega mističnega filozofa primerjamo npr. z Avguštinovo teorijo videnj.

- 35 ἐγὼ ἐρώ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτήν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα· τὸ θηρίον ὃ εἶδες ἦν καὶ οὐκ ἔστιν, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει· καὶ θαυμασθήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν καὶ οὐκ ἔστιν καὶ παρέσται. Ὡδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ ἑπτὰ ὄρη εἰσὶν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν. καὶ βασιλεῖς ἑπτὰ εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὐπω ἦλθεν, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι, καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστιν. καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστιν καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἔστιν, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει (Raz 17,7-11).

je ni sprejela/doumela/porazila«. Kar sam srečujem v budnosti – in kar so v budnosti srečevali in še bodo srečevali drugi verniki –, je povezano z imaginalnimi arhetipskimi dogodki, ki osvetljujejo resnico in usodo biti, vendar »budna« resničnost njihovih metafizičnih globin nikoli ne izčrpa.

Nad vse se moramo varovati materializma (tudi »religioznega«), za katerega je nekaj resnično le, če to zaznavamo v obzorju čutnonazorne izkušnje in vsakdanje budne zavesti.

* * *

Videnj, ki relativizirajo svet budne resničnosti, po mojem prepričanju ne moremo do konca eksplicirati s kakšnim racionalnim algoritmom ali skupkom pravil transformacije, ki bi razkrila njihov »pravi« pomen, izražen v propozicionalni govorici (kakor je to prakticirala tradicionalna eksegeza). Radikalna refleksija psihotropno imaginalnega tudi ne pomeni »psihologizacije« videnj (ki vedno predpostavlja prav primat budnosti, naj je še tako fenomenološko »ograjeno«). To še toliko bolj velja za vizionarski svet drugega/D drugega, ki se mi posreduje tako, da so uzrte podobe izražene z besedami. In vendar te psihotropne podobe nujno razkrivajo najlastnejše možnosti moje lastne biti.³⁶ (Pravzaprav

36 To seveda ne pomeni, da bi se morali identificirati z vsemi podobami, ampak le, da jih moramo razumeti kot primarno notranja gibanja, vzgibe, nesnovna dogajanja, ki prečijo naše porozno sebstvo in ga stalno ogrožajo, vodijo k Bogu ali se od njega oddaljujejo. Primer takšega branja je genialna Solovjovova *Kratka pripoved o Antikristu*: veliki filozof je po mnenju vseh globljih interpretov v liku Antikrista izrazil prav poteze svojega lastnega konciliatornega, sintetičnega in ekumenskega duha – z vsemi egocentričnimi in antropocentričnimi skušnjavami, ki so v taki drži lahko skrite in se zlomijo v nezmožnosti priznavanja Jezusa Kristusa kot resničnega Boga. Drugače rečeno: hipostatično branje *Razodetja* nam onemogoča, da bi knjigo brali kot skripto, v kateri bi videli svoje sovražnike (duhovne in človeške) kot »druge«, sami pa bi se identificirali z »dobrimi«. Če kdo misli, da takšna samorefleksivna »eksistencializacija« zapušča obzorje patmoškega vidca, naj dobro premisli besede: » Ματρυω

nas k takšnemu razumevanju vodijo že vidčeve pareneze sedmerim Cerkvam, ki so jih razlagalci pogosto razumeli kot sporočila *celotni* Cerkvi – a bi jih morali razumeti še bolj kot svarila in obljuje *vsakemu njenemu članu*, v *različnih momentih* njegove lastne biti in *možnostih* duhovne usode).

Na videz tej domnevi o »imaginalni interiorizaciji« kot osnovi razumevanja nasprotuje sam narativen ustroj *Razodetja*, ki govori o mnogoterosti zunanjih subjektov in njihovih različnih usodah, konfliktih in dramskih preobratih, ki kažejo na »zunanje« dogajanje. Vendar se moramo – skupaj s poznejšim krščanskim duhovnim izročilom – zavedati, da je *mnogoterost* »subjektov« pravzaprav na bitni ravni v *vsakem izmed nas*. To ni prispodoba. Hipostaza je zaradi svojega temeljnega ustroja *porozna*. Lepo je ta uvid npr. izražen v znamenitih *Duhovnih homilijah* ps. Makarija: »Srce samo je neka majhna posoda – in tam so zmaji (δράκοντες) in tam so levi (λέοντες) in tam so strupene zveri (ιοβόλα θηρία) in vsi zakladi zla, tam so razkopane in neravne poti, tam so prepadi. A po drugi strani je prav tako tam Bog, tam so angeli, tam sta Življenje in Kraljestvo, tam so Luč in apostoli, tam so nebeška mesta (πόλεις αἱ ἐπουρανίαι), tam so zakladi milosti, tam je vse (ἐκεῖ τὰ πάντα ἐστίν).«³⁷ (Makarij ne posega naključno po nekaterih temeljih podobah, ki jih srečamo tudi v *Razodetju* in jih zato navajam tudi v izvirniku). Kardiocentrična interiorizacija tu ne pomeni ontološke subjektivizacije. V imaginalni drami namreč nikdar ne gre zgolj za »psihične fenomene«, ampak za osvetlitev načinov (edinih, hipostatičnih) biti. Pred navedenim mestom sam Makarij govori o »umu v razmerju do srca« (ὁ νοῦς εἰς τὴν καρδίαν) in to razmerje osvetljuje s prispodobo, ki kaže skrivnostno zrcaljenje meta-intimne,

ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ἂν τις ἐπιθῆ ἐπ' αὐτά, ἐπιθήσει ὁ θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ« (Raz 22,18).

37 Ps. Makarij Egiptovski, *Duhovne homilije* II.43.7.

nadobjektivne resničnosti v človekovi notranjosti: »... oko je manjše od vseh telesnih organov (τὰ μέλη) in sama očesna punčica je majhna, a vendar velika posoda, saj naenkrat gleda nebo, zvezde, sonce, luno, mesta in druga ustvarjena bitja – in podobno se tudi same vidne stvari naenkrat uobličijo (ἑμμορφοῦται) in vpodabljaajo (ἐνεικονίζεταί) v majhni punčici očesa ...«

Hipostatični nastavek v tem obzorju omogoča tematizacijo imaginalne realnosti *Razodetja*, ki so odmik od »ontičnih« razumevanj vizij, pa tudi od tradicionalne metafizike vizionarskih svetov, v kateri je imaginalno pogosto nekako reificirano in tako približano budnostni objektiviteti. Ruski filozof Semjon Frank je v svoji knjigi *Nepostižimoe*³⁸ razvil pomembno misel, da tradicionalni govor o demonskih bitjih, zlih duhovih, pravzaprav oscilira med prvo in tretjo osebo, med tem, da smo grešne strasti mi sami, in tem, da nam jih navdihuje zli demon oziroma razni demoni (to oscilacijo lahko spremljamo v besedilih puščavskih očetov, kjer najdemo zapisani obe poziciji, večkrat celo pri istih avtorjih). Za izraz demonskega nam torej umanjkata gramatika in logika. Frankova misel je plodna tudi za tematizacijo Janezovih videnj, v katerih se v na-videzni drami prepletajo angelska, človeška in demonska realnost (Bog – edini res Bivajoči – v tem dramskem dogajanju ostaja odmaknjeno skrit, kar je Janezov način pretanjenega prikazovanja njegove edinobivajočnosti in zato vsemogočne navzočnosti).³⁹

38 *Nedoumljivo. Ontološki uvod v filozofijo religije*, prev. U. Zabukovec, Ljubljana 2012, str. 253: »Za kategorialno formo razodetja duhovne realnosti jezik ne pozna ustrezne besedne oblike; tu bi potrebovali nekakšno ,četrto osebo', ki bi se nahajala nekje med ,jaz', ,ti' in ,on'.«

39 »Podobe uničenja ponazarjajo proces, v katerem je sedanji svetovni red podvržen sodbi in so zle sile odstranjene, da bi stvarstvo lahko doseglo svoj eshatološki cilj. Posebej pomembno je, da Bog sam ni nikdar identifičarn kot uničevalec zemlje; ta svojska oznaka je prihranjena zgolj za zle moči.« (M. B. Stephens, *Annihilation or Renewal?: The Meaning and Function of New Creation in the Book of Revelation*, Tuebingen: Mohr Siebeck, 2011, str. 258). Ta uvid nam odpira možnost

Njihov ontološki položaj se nam racionalno izmika, ker za njegovo racionalno ekspliciranje manjkajo jezikovne strukture, ki bi bile zmožne izreči vmesnost med prvo in tretjo osebo: gibanje mene (ki več nisem jaz) v svetu, ki je zgolj moj, a vendarle ni moj. V videnjih nimamo opraviti niti s postavitvami subjekta niti z objektivno predmetnostjo. Nezmožnost njihovega razumskega pojmovanja izhaja tudi iz našega (ontičnega) vsiljevanja sheme binarnosti vsemu, na kar naletimo: nekaj je resnično ali neresnično, »endogeno« ali »eksogeno«. Hipostatična fenomenologija pa z reduktivno osamitvijo našega čuta za imaginalno resničnost osvobaja prvoosebno perspektivo, ki nas od te običajne binarnosti osvobaja. Vidimo lahko, *zakaj so za to, kar želi povedati videc, potrebne prav bizarne podobe*. V videnjih se nam odpira svet, ki – na ozadju edinobivajočnosti Boga – ni ne povsem resničen ne povsem lažen, ampak je lahko oboje in nič od tega. Ni niti subjektiven niti objektivni, ampak sub(objek)tiven. Ni povsem nesnovno eidetski

apokatastatičnega branja Razodetja, ki je povsem nasprotno njegovi popularni percepciji, za katero se ta knjiga izčrpa s prerokovanjem nepojmljivih katastrof. Že v sholijah k *Razodetju* (Schol. in Ap. 38, 93), ki jih je A. von Harnack pripisal Origenu, »zver« predstavlja vse zlo – torej je pomensko z ontične ravni prestavljena na ontološko – , je »povzetje vse krivičnosti« (ἀνακεφαλαίωσις πάσης τῆς ἀδικίας), kar v eshatološkem razpletu pomeni, da bo v »ognjeno jezero« naposled vržena »vsaka moč, ki odstopa (od Dobrega) (πᾶσα δύναμις ἀποστατικῆ).« V takem – po mojem plavzibilnem – branju *Razodetje* naposled ne uči ekskluzivističnega zveličanja maloštevilnih, ampak univaleralistično »ponovno vzpostavitev« (od Boga hotene podobe) stvarstva po vseh prestanih stiskah. Prim. C. I. Dyobouniotes–A. von Harnack (izd.), *Der Scholien-Kommentar des Origenes zur Apokalypse Johannis*, Leipzig, 1911), str. 21–44.; glede Origenovega avtorstva glej sicer pomisleke É. Junoda, »Que savons-nous des scholies d'Origène?«, v: *Origeniana VI*, izd. G. Dorival in A. Le Boulluec (Leuven, 1995), str. 138; Ilaria Ramelli sodi, da »ni gotovo, da vse te sholije dejansko izvirajo od Origena, vendar za marsikatero to verjetno drži.« (*The Christian Doctrine of Apokatastasis: A Critical Assessment From the New Testament to Eriugena*, Leiden: Brill, str. 43).

niti snoven. Ko se znajdemo v njem, se dotikamo posredujočega, vmesnega sveta: sveta snovno obstoječih oblik in nesnovnih teles. Z njim se lahko osvetljuje naša *bit* v svojih mnogoterih načinih.

V simbolnosti imaginalnega srečujemo *ojačano simbolnost raz-bite biti*: neizrekljivi pomen tistega, kar se kaže med performativno eksplikacijo Božjega imena in brezčasnim koncem, ki nam je obljubljen. Imaginalne podobe nam razkrivajo nadlogično, nadracionalno dimenzijo, prek katere se v zgodovini – kot vmesnem, dogajajočem se pluriverzumu kreaturnih hipostaz – uresničuje skrivnostni Božji načrt »uničevanja uničevalcev zemlje« (vseh, ki se s smešno, ontološko povsem nemočno gesto upirajo/upiramo Bogu): *najprej v meni in ravno zato, ker brez ostanka v meni, tudi v vseh*. Tako se nam v Janezovih podobah razkriva dogodkovna bit vsega, kar ni Bivajoči. Videnja so ἀπο-κάλυψις biti (v množini). Imaginalna osvetlitev njihovih *Ereignisse*.

V samih sebi – in nato v budnostnem svetu empirične zgodovine – brez dvoma srečujemo hipostaze, v katerih je navzoča struktura dogodkovnosti celotnega *Razodetja* – dejstvo, da življenjsko konvergirajo v en lik (npr. »zver«, »vlačugo-Babilon« ali »zvestega pričevalca«), nikdar ne pomeni, da bi iz njih izginile druge možnosti. Podobe *Razodetja* namreč ne slikajo statičnih struktur, ampak nekakšne »transcendentalne shematizme«, v katerih se *v jasne like zgoščujejo notranja dogajanja* v slehernem izmed nas, kar pa ne pomeni, da bi šlo le za simboličen oris naših »duševnih globin« (npr. jungovsko, se pravi imanentistično razumljenih »arhetipov«), ampak se – prav zaradi poroznosti hipostaze – v tem udejanja odsevanje metafizičnih realnosti, dobrih in zlih, v celoti naših psihičnih in duhovnih energij (v naših mislih in strasteh, emocijah in odločitvah), ki navezadnje – povnanjene – tvorijo »meso« zgodovine.

Kakor zgoraj, tako spodaj. Kakor notri, tako zunaj. Kri, ki jo uzremo v svetu, je vedno najprej pritekla iz nevidnih

ran. In Janezove *podobe* primarno na viden način govorijo o *nevidnem*.

* * *

Je torej ontologija Janezovega razodetja v perspektivi hipostatične filozofije nekakšna »parmenidovska« dvojnost med bivajočim in (oniričnim) videzom, ki namesto para »Bivajoče – videz« uvaja dvojnost Bivajočega in psihotropnih vizij, nadržacionalno izražajočih (v strogem smislu nebivajoče) »to, kar se mora zgoditi«? Se v zaporedju dogajanj zrcali le *nujnost takšne* vzpostavitve sveta *dóxe*, ki je nekoč tvorila drugi del Parmenidove pesnitve? Ali pa se je v okolju Efeza po ovinku judovske apokaliptike morda ponovila divja igra heraklitovskih podob, ki s svojim nadlogičnim plesom omogočajo, da znova zažari »večno bivajoči Logos«, ki ga ne sliši nihče, tudi ko ga izrekamo?

Resnica je gotovo bolj zapletena in povezana s samo revolucijo krščanske ontologije. Takoj za začetno eksplikacijo Božjega Imena kot $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \eta\ \nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \acute{\epsilon}\rho\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ (Raz 1,4) namreč v *Razodetju* srečamo tudi nekakšno *prototrinitarno teologijo*, ki skrivnost Boga poveže z zgodovinskim dogajanjem. Seveda videc s Patmosa nima na razpolago pojmovnega orodja, ki ga je pozneje razvila nicejska ortodoksija, vendar je vseeno jasno, da želi poudariti, da se (v videnju *uzrti*) Jezus v svojem globokem bistvu nahaja povsem v skrivnosti Božjega, na oni strani ločnice med Neustvarjenim in ustvarjenim, Bivajočim in videzom – čeprav je hkrati v svoji človeški podobi naš brat, ki je res umrl:

»Bil sem mrtev, a glej, **bivam živ** na veke vekov in imam ključe smrti in podzemlja« ($\kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\gamma\epsilon\nu\acute{\omicron}\mu\eta\nu\ \nu\epsilon\kappa\rho\delta\acute{\omicron}\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \iota\delta\omicron\upsilon\ \zeta\acute{\omega}\nu\ \epsilon\iota\mu\iota\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\delta\acute{\omicron}\varsigma\ \alpha\iota\acute{\omega}\nu\alpha\varsigma\ \tau\acute{\omega}\nu\ \alpha\iota\acute{\omega}\nu\omega\nu\ \text{—}\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\chi\omega\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \kappa\lambda\epsilon\iota\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\ \theta\alpha\nu\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\alpha}\delta\omicron\upsilon$, Raz 1,18)

Zahtevnost teh besed razpara oniričnost psihotropnih podob in jo sredi njih razpira za nekaj drugačnega, novega,

za nekaj onstran dvojnosti. Ojkumenij je že v samih besedah $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \eta\acute{\nu}\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \acute{\epsilon}\rho\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ prepoznaval trinitarnost: $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu$ naj bi označevalo Očeta, $\acute{\omicron}\ \eta\acute{\nu}$ (z navezavo na Logos v prologu Janezovega evangelija) Sina, $\acute{\omicron}\ \acute{\epsilon}\rho\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ pa Svete- ga Duha. Danes interpreti sicer eksplikacijo Božjega Imena naobračajo na Očeta ali Jezusa (s sklicevanjem na Raz 1,8) in Duha včasih istovetijo s »sedmerimi duhovi«, vendar se obe razlagi ne izključujeta: videc vsekakor želi nakazati *sve- tlikanje skrivnosti Božjega, v katero se vpisujejo razlike nad vsemi razlikami in enost nad vsako enostjo*. Bog (Oče) je po Sinu $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \eta\acute{\nu}\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\omicron}\ \acute{\epsilon}\rho\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ – in (tudi) Sin je $\acute{\omicron}\ \acute{\omega}\nu$, יהוה.⁴⁰ Odločilno pa je, da je za nas verujoče pot do te teo- logije le ojkonomija, naša pot do tega absolutno skrivno- stnega notranjega življenja Absolutnega je le $\delta\acute{\omicron}\xi\alpha$, Božje *veličastvo*, ki prenika v *navideznost sveta podob, podarjenih v videnju*. Dejstvo, da videnja v svoj ples potegnejo tudi našo budnost, zato ne pomeni preprosto tega, da bi bilo to, kar zdaj izkušamo v budnosti, zgolj prikazen. Gre za nekaj precej bolj presenetljivega: oboje, *tako budnost kot »sanjsko« videnje, se v vidčevi izkušnji, ki nam je podana v razumeva- nje, odmika od Resničnega*.

40 Vidčevo trinitarno razumevanje Božje skrivnosti priznavajo tudi so- dobniki eksegeti. Richard Bauckham npr. ugotavlja : »*Razodetje* ima najbolj razvito trinitarno teologijo v Novi zavezi – z možno izjemo Janezovega evangelija – in je še toliko bolj dragoceno, ker kaže razvoj trinitarianizma, ki je precej neodvisen od helenističnih filozofskih kategorij. *Razodetje* ima močno, apofatično zaznavo Božje transcen- dence, ki se povsem izogiba temu in presega to, kar sodobni kritiki očitajo monarhičnim podobam transcendence. Hkrati s tem, da od- mika Božje veličastvo od sveta, v katerem še vladajo sile zla, priznava navzočnost Boga v tem svetu v obliki zaklanega Jagnjeta in sedmerih Duhov, ki navdihujejo pričevanje Cerkve. S tem, da postavlja Jagnje na prestol in sedmero Duhov pred njega, daje sakrifični ljubezni in pričevanju za resnico prednost pri prihajanju Božjega kraljestva v svet, istočasno pa odprtost stvarstva za božansko transcendenco njegov prihod zagotavlja« (nav. d., str. 164).

Ko poveličani Jezus vidca nagovori: »Piši torej, kaj si videl in kaj biva in kaj se bo zgodilo za tem (Raz 1,19, γράψον οὖν ἃ εἶδες καὶ ἃ εἰσὶν καὶ ἃ μέλλει γενέσθαι μετὰ ταῦτα), v njegovem nagovoru razbiramo pretanjeno pomensko razpoko med »videti«, »biti« in »zgoditi se«; te besede govori Nekdo, ki je le »podoben« Sinu človekovemu (Raz 1,13), čeprav Janez nima dvoma, da v globini JE Sin človekov. Janez s tem ὁμοιος merodajno uvaja *kozmos krističnih reprezentacij in prezenc*, v kakršnem živimo kot religiozni ljudje (v razumevanju avtoritete cerkvenih struktur, zakramentov, na Vzходу ikon ipd.). Vse to je in ni Sin človekov – in ravno iz te samosvoje ontološke pozicioniranosti opredeljuje življenja in *religiozno* orientira življenjski svet k svoji resnici.

V Janezovem *Razodetju* se tako onstran parmenidovske dvojnosti resnice in videza, bivajočega in nič, razkrije religiozno *prešitje psihotropnega sveta podob* (= videza, videnja) *s samim Bivajočim*. Ta bistvena poteza njegove misli dobi jasen lik: vez, ki veže Bivajočega in svet onirične *dóxe*, je »Jagnje, kot da bi bilo zaklano od stvarjenja sveta«, ki je postalo del imaginarne realnosti, privzelo »Meso« in s preobraznim »Mesom« povezuje svetno »zvesto pričevanje« in nebeško liturgijo. Če naše branje drži, nam Jagnje s tem začrtuje *našo najlastnejšo možnost biti*, ki je povsem (od Njega) podarjena in hkrati nam intimna.

Lahko bi rekli, da se – onstran omenjene parmenidovske dvojnosti – tako zelo zgodaj zarisuje *krščansko transformirani platonovski model ontologije*, ki priznava *sijanje resnice* skozi svet *dóxe*.⁴¹ V imaginarnem se resnično Bivajoči in

41 Raziskovalci v zadnjih letih ugotavljajo vpliv platonizma že na najzgodnejše krščanske spise, pri čemer seveda še ni šlo ne za celovito sintezo dveh duhovnih svetov, ki sta s svojim srečanjem pozneje oblikovala mogočno tradicijo krščanskega platonizma, ampak za privzete določene tem. Prim. za kratek pregled teh raziskav prim. I. Miroshnikov, *The Gospel of Thomas and Plato. A Study of the Impact of Platonism on the »Fifth Gospel«*, Leiden: Brill 2018, str. 1-4; 16-25 (z nadaljnjo bibliografijo). V *Razodetju* je po mojem mnenju specifična

nebivajoči videz prešijeta v resnično podobo, čvrsti simbol, merodajno zrcaljenje edino Bivajočega, ki bitno osvetljuje naše časno-zgodovinsko življenje v veri.

Če povzamem: podobe *Apokalipse* niso v prvi vrsti (ne) jasni simboli resničnih zgodovinskih dogajanj – bivajočega v Janezovem času, zdaj ali v prihodnosti –, ampak so *bolj resnični* od njih kot *simboli dogajajočih se edinih biti*, čeprav so v strogem smislu (v primerjavi z Njim, ki je, je bil in prihaja) nebivajoči, *tako kot so v ločenosti od Boga neresnične te biti same*. Podobe *Razodetja* so psihotropna zrcaljenja Neskončnega v končnem, ki prav zaradi skrivnostne padlosti in zla, ki se je naselilo v stvarstvu (in ga Janez v njegovem izvoru preudarno ne pojasnjuje), dobivajo hkrati svetle in mračne, odrešilne in pogubne oblike. Pri tem svetla podoba Neskončnega v končnem ni sreča in blaženost v svetnem pomenu, temveč »zaklano jagnje« in usoda njegovih pričevalcev, ki doživljajo isto usodo v radikalni mimesis Jezusove sebedarujoče se in odrešilne *agápe* – in tako že zdaj stopajo v novo nebo in novo zemljo, poveljani Jeruzalem in njegovo transcendentno liturgijo. Edinobivajočnost Boga se v ustvarjenem svetu – svetu *dóxe*, ki ga nadracionano osvetljujejo psihotropne podobe in je po Kristutovem dogodku *resnično* potegnjen v Božjo ojkonomijo – zgolj kaže kot spopad, ki vodi do zmage. Zmaga je že izbojevana.

* * *

Ko si v naših čudnih časih prizadevamo za »zvesto pričevanje«, ne smemo nehati sanjati skupaj z vidcem s Patmosa ... Ko se zoperstavljamo zlim močem tega sveta in upiramo

sled platonske kulture vidna v besedah: »Ti si ustvaril vse (stvari) in zaradi Tvoje volje *so bile in so bile ustvarjene* (σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημα σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν, Raz 4,11, moj poudarek). Razpoko med »biti« in »biti ustvarjen« ne veže nujno »epeksegetski« **καί**, temveč sintagma morda kaže na skrivnost bivanja, ločenega od ustvarjene biti in njej predhodne.

tiraniji v vseh njenih oblikah (kar je danes nujno potrebno), ne smemo pasti v past, da bi zlim silam pripisovali resničnost, ki je nimajo. Zato moramo vedno znova podoživljati tuja videnja v svetu, ki postaja mora. Biti v njih, kot da so resnična – in tako ulti svetu. In se v sanjanju, kot bi bilo lucidno, ovesti, da so te sanje bolj resnične od naše budnosti. Da smo se prek njih znašli v bitnem podtalju sveta. A se potem vendarle zbuditi. Videti, da tudi sanje niso bile resnične, da ni povsem resničen niti ta svet niti njegovo podtalje. Zbuditi se v Boga, edino resničnega.

A ohranjati za trenutek – *sodoben* trenutek – spomin na to, kar smo po Božji dobroti in Janezovem trudu videli.

In kar se bo zgodilo kmalu.

Dodatek

Poziv k razumnemu soočenju!

27. septembra smo na spletu (<https://poziv-k-razumnosti.si/>) objavili *Peticijo za razumno soočanje z izzivi Covid-19*, katere avtor je filozof dr. Ivo Kerže. Njeno besedilo so glasi:

»Vsi dobro misleči ljudje tega sveta se združujemo v želji sožitja z vsemi drugimi. Evropa je dosegla civilizacijski dosežek, ki se kaže v spoštovanju dostojanstva človeka, kjer so svoboda telesa in duha, možnost zaslužka in preživetje temeljna osnova skupnega bivanja. Te svoboščine se sicer smejo omejevati, a le pod pritiskom resnih in razvidnih argumentov, ne pa brez njih, ali celo z golim »argumentom« moči, kar žali omenjeno dostojanstvo človeka.

Ker so v strokovni, kakor tudi v siceršnji javnosti mnenja o bolezni COVID-19 in o ukrepih zoper njo močno razdeljena, ugotavljamo, da ukrepi zoper to bolezen niso utemeljeni na razvidnih, obče sprejemljivih argumentih, na osnovi katerih bi se lahko tako radikalno posegalo v človekove svoboščine, kakor se to dogaja v Sloveniji in drugod po svetu.

Zato pozivamo vlado Republike Slovenije, da preneha z omejevanjem človekovih svoboščin v imenu boja zoper COVID-19. Prav posebej naj preneha s težnjami po uvajanju obveznega cepljenja prebivalstva, ki predstavlja posebej hudo obliko posega v človekovo dostojanstvo, saj krši pravico do nedotakljivosti človekovega lastnega telesa. Vlada naj obenem liberalizira to področje tudi v smislu, da dopusti še druge, manj tvegane oblike zdravljenja zoper COVID-19 poleg cepljenja, kot je npr. ivermektin.

Obenem naslavljamo slovenske medije: njihova pluralnost ni bila nikoli tako skrčena, kot je danes. Ljudje za lastno odločitev potrebujemo tehtne argumente, njihovo

tehtnost pa razbiramo iz soočenja različnih stališč. Zato podpiramo vključevanje različnih stališč v javno razpravo o bolezni COVID-19 in o ukrepih zoper njo. Mediji naj bodo prostor, kjer se taka razprava spodbuja, ne pa omejuje.

Naša želja je, skratka, da bi Slovenija zaradi pandemije COVID-19, ne postala kraj pojava novega totalitarizma, pač pa kraj, kjer se ljudje utemeljeno odzivamo na izzive časa in tako ustvarjamo sožitje in slog, ki nista rezultat gole prisile, pač pa razumnega pristanka.«

Prvopodpisani pod peticijo so: Ivo Kerže, Gorazd Kocijančič, Boštjan M. Zupančič, Karel Gržan, Matjaž Črnivec, Tadej Rifel, Matic Kocijančič, Urša Zabukovec, Ivana Gradišnik in Mojca Lavrič. Do 1. novembra se je pod njo podpisalo skoraj 1800 ljudi, med njimi številni univerzitetni predavatelji in doktorji znanosti (tudi Igor Kononenko, Gorazd Korošec, Jurij Selan, Tina Osterman), znani kulturni ustvarjalci (Jure Jakob, Primož Repar, Mohor Hudej, Tomaž Perko, Lucijan Bratuš, Milosav Gudović), zdravniki (Petra Mihalek Novak, Stanko Pušenjak), pravniki (Domen Gorenšek), novinarji (Cirila Štuber), priznani strokovnjaki, uspešni podjetniki in drugi znani Slovenci (Saša Einsiedler).

Peticijo smo poslali tudi na vse glavne slovenske medije, a je noben ni hotel objaviti ali o njej vsaj poročati.

Karin Rižner

Obtožujem! (*)

Ker se v zadnjih dnevih spet oglašajo predstavniki zdravstvenih oblasti in razpravljajo o ponovnih zaostritvah ukrepov in ponovnih zapiranjih, sem se odločila, da napišem besedilo o teh popolnoma kontraproduktivnih ukrepih za obvladovanje epidemije respiratorne bolezni. Kronske primer najbolj neumnega ukrepa je zapiranje šol, o vseh drugih ukrepih v šolah pa raje ne bi pisala, ker so čista žalitev zdravega razuma. Za to ugotovitev ni potrebno biti niti epidemiolog niti raketni znanstvenik.

Cepilna magija in zanašanje na čudeže sta zamenjala znanost

Do pojava kovida-19 je obvladovanje epidemij temeljilo na znanosti, pri kovidu-19 pa so zdravstvene oblasti čez noč zamenjale znanost s cepilnim čaranjem in računanjem na čudeže.

Kovid-19 bi bila sorazmerno običajna (morda nadpovprečna) epidemija bolezni, ki jih vsako zimo povzročijo respiratorni virusi (virusi gripe, korona virusi, respiratorni sincicijski virus itd.) že tisočletja, če bi pristojne oblasti ravnale v skladu s stroko in znanostjo, ki je veljala ob izbruhu epidemije:

1. čimprej je potrebno ugotoviti, kdo je bolan in kdo je ranljiv ter poskrbeti, da v največji možni meri ranljivi ne pridejo v stik z bolnimi, dokler neranljivi ne prebolijo bolezni in dosežejo naravno čredno imunost;
2. nikakor ni smiselno omejevati stikov med zdravimi neranljivimi, zato da ti čimprej prebolijo bolezen in dosežejo čredno imunost;

3. potrebno je pomagati bolnim s profilaktičnimi sredstvi, torej z zdravili, ki lajšajo simptome in z zdravili, *uporabljenimi v zgodnji fazi bolezni*, da bolni čim lažje prebolijo bolezen.

Epidemiološka znanost na tem področju je nastajala več desetletij in temelji na večtisočletnih izkušnjah človeštva. Vsekakor je obstoječa znanost že pred kovidom jasno zavzela stališče, da maske, zapiranja mej, zapiranja v stanovanja, socialno distanciranje in omejevanje *stikov med zdravimi* ne pomagajo pri premagovanju epidemije.

Zdravstvene oblasti pa so brez znanstvene podlage uporabile prav nasprotno *nestrokovne* ukrepe: uvedle nošenje mask za zdrave, zaprle mednarodne in notranje meje, zaprle šole, omejile izhode iz bivališč itd. S tem so dosegle natančno nasprotni učinek, kot bi ga znanstveni in strokovni pristop:

1. z zapiranjem v stanovanja, domove starejših občanov, občine itd. so povečale možnosti, da pridejo ranljivi v stik z bolnimi in so s tem povzročile obolenja ranljivih, posledično pa tudi njihove hospitalizacije in smrti;
2. z omejevanjem stikov med zdravimi (zapiranje šol) so preprečile širjenje med zdravimi, s tem odložile nastanek čredne imunosti in s tem omogočile virusu čas za mutacije (varianete/različice/novi sevi);
3. z zapiranjem v bivališča so povzročile, da je ljudem padla imunost, zaradi česar so težje prebolevali bolezen, s tem so se povečale hospitalizacije in morda celo smrti;
4. z zapiranjem notranjih meja so povzročile, da so se ljudje bolj gnetli znotraj zaprtih enot, kot bi se sicer, in so tako spet povečale možnost, da ranljivi pridejo v stik z bolnimi;
5. z opuščanjem in celo *preprečevanjem uporabe profilaktičnih sredstev* in zdravil za lajšanje simptomov so omogočile povečano število primerov s hudim potekom bolezni, hospitalizacijo, potrebo po intenzivni terapiji in posledično več smrti;
6. s spodbujanjem (in celo aktivnim preprečevanjem dostopa do zdravnikov!), da bolni ostajajo doma za vsako ceno, dokler niso ekstremno bolni (!), so povzročili zelo veliko težkih oblik obolenj in posledično več smrti;

7. zaradi zapiranja ljudi v bivališča in drugih ukrepov so krepko podaljšali čas epidemije, ki se brez ukrepov pri respiratornih virusih tipično zaključi v enem do dveh mesecih. S tem so dali virusom priložnost, da mutirajo in prelisičijo imunski sistem tudi tistih, ki imajo naravno imunost oziroma pridobljeno imunost od preteklih infekcij z drugimi korona virusi; torej – če oviramo širitev virusov med človeško populacijo, samo predstavljamo epidemijo v prihodnost in s tem omogočamo virusom nastajanje novih različic, ki so bistveno bolj prilagojene za preživetje; večkrat kot izvedemo zapiranje, več valov epidemije smo deležni;
8. s cepljenjem sredi pandemije so virusu še dodatno omogočili mutacije v neželeni smeri (bolj infektivne različice).

Kako se je kovid-19 spremenil v problematično bolezen

Kovid-19 je bolezen z nadpovprečno smrtnostjo za starejšo populacijo izključno zaradi nestrokovnega odziva na epidemijo, in ne zaradi tega, ker bi bila wuhanska različica virusa, ki to bolezen povzroča, bolj nevarna od prejšnjih sorodnih virusov. Neznanstveni ukrepi so dejansko dosegli prav nasprotni učinek od zelenega in zatrjevanega. Švedska in druge države, ki se niso odločile za neznanstveni pristop, so živ dokaz za to trditev. Ukrepi so dejansko preprečevali bistveno: ločevanje bolnih in ranljivih ter dosegli nasprotno – *zapiranje bolnih in ranljivih skupaj*. Zapiranje je ubilo več ranljivih, kot bi jih virus brez zapiranja.

Naravna imunost, pridobljena s prebolelostjo, dejansko ščiti. Na tem temelji znanost (v nasprotju s trenutno cepilno magijo in obljubljanjem čudežev). Nestrokovni ukrepi so podaljšali čas do vzpostavitve čredne imunosti, podaljšali epidemijo, omogočili virusu mutacije in s tem nove variante virusa, ki jih ne bi bilo v tako velikem številu, če bi ravnali znanstveno, in so tako posledično povzročili smrt več ljudi. Za piko na i so oblasti začele izvajati „cepljenje“ z eksperimentalnim cepivom sredi pandemije, kar je huda strokovna

napaka. Povsem jasno je, da epidemije konča samo eno in to je *čredna imunost*. To pridobimo v takih razmerah samo s prebolevanjem bolezni.

Zatrjevano posledice bolezni (visoka stopnja hospitaliziranosti in smrtnosti) so dejansko negativni učinki pristopa k bolezni; če bi bil pristop znanstven, bi bili negativni pojavi bolezni podobni kot pri zadnjih epidemijah gripe. Za nameček pa so bili vsi ukrepi uvedeni brez kakršnihkoli znanstvenih dokazov o njihovi učinkovitosti. Da o njihovi nezakovitosti sploh ne izgubljam besed.

Obtožujem avtorje takšnega neznanstvenega in nestrokovnega modela in zdravstvene oblasti, ki so ga uvedle, da so povzročili smrt več naših babic in dedkov, kot bi jih sicer ubil virus.

Vprašanje, ki se postavlja razumnemu človeku, je ZAKAJ? Zakaj so oblasti ravnale nestrokovno in neznanstveno? In seveda naslednje vprašanje, ki se ponuja: *koliko časa bomo morali še prenašati, da bodo ponavljali kontraproduktivne in za nekatere smrtno nevarne ukrepe?*

(*) Zapis v avtoričinem blogu, objavljen 3. 11. 2021

Avtorji in sodelavci pri pripravi zbornika

Kristina Bojanović (1984, Podgorica) je filozofinja in prevajalka. Doktorirala je na temo pojma ženskega v Levinasovi filozofiji. Ukvarja se s francosko filozofsko tradicijo, etiko in teorijami spola. Predava na Fakulteti za humanistične študije v Podgorici in je sodelavka Leksikografskega zavoda Črnogorske akademije znanosti in umetnosti. Iz francoščine in angleščine je prevedla številne knjige.

Lucijan Bratuš (1949) je študiral slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1973 je končal magistrski študij grafike pri prof. Marjanu Pogačniku. Od leta 1987 do upokojitve je bil profesor za kaligrafijo in tipografijo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani. Poleg slikarstva in grafike se ukvarja tudi z grafičnim oblikovanjem, posebno z oblikovanjem črkovnih vrst, kaligrafijo in knjižnim oblikovanjem.

Matjaž Črnivec (1970), literarni komparativist, je generalni tajnik Svetopisemske družbe Slovenije. Posveča se prevajanju svetopisemskih besedil v sodobno slovenščino (projekt *Življenje z Jezusom*). Sicer se ukvarja s publicistiko, prevajanjem in pesništvom. V svojih člankih obravnava teme, kot so odnos kristjanov do sodobne družbene resničnosti, vprašanje cerkvene prenove na osnovi evangelijskega izziva in druga teološka oziroma duhovna vprašanja. Kot aktiven evangelijski kristjan se ukvarja z apologetiko in misijologijo, v ospredju katere je ustanavljanje majhnih skupnosti Jezusovih učencev.

Branko Gradišnik je rojen leta 1951 v Ljubljani. Po izobrazbi je diplomirani sociolog in umetnostni zgodovinar ter magister humanističnih ved. Je tudi avtor, prevajalec, šaljivec, hodec, dvomljivec. Za svoje prevajanje je prejel tako Sovretovo kot Jermanovo nagrado, za pisanje pa nagrado Prešernovega sklada. Njegov zadnji prevod knjiga Roberta Whitakerja *Epidemija neke medicine*, (UMco) se ravno tiska. Trenutno išče Branko pogumnega založnika za svojo protikovidarsko knjigo *Iz pekla v raj in spet nazaj*.

Karel Gržan se je rodil leta 1958 v Celju. Po končanem študiju na Teološki fakulteti je bil l. 1985 posvečen v duhovnika. Dve leti za tem je opravil magistrski študij iz teologije. Med bivanjem v Kančevcih si je od predstojnikov izprosil dovoljenje za leto dni bivanja sredi stisk ljudi na njihovih življenjskih poteh, kjer se je soočil tudi z umikom številnih v svet zasvojenosti. Na Razborju pod Lisco je pripravil prostor komuni – šoli življenja. V letu 2004 je vodil pripravo na odprtje prve skupnosti za pomoč odvisnikom v Pomurju. Leta 2003 je bil na Filozofski fakulteti v Ljubljani habilitiran za doktorja znanosti s področja literarnih ved. Je avtor številnih zapisov, s katerimi drami misel k presoji okoliščin življenja. Sedaj domuje v samoti pod Raduho in deluje kot kaplan v Lučah in Solčavi.

Milosav Gudović (1980, Beograd) je filozof, pesnik, komparativist. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani (Oddelku za primerjalno književnost) je doktoriral s tezo o poetologiji Martina Heideggerja. V središču njegovega teoretskega interesa so sodobna hermenevtika, ruska in nemška filozofska tradicija, religijski in antropološki vidiki literarnih del.

Jure Jakob se je rodil leta 1977 v Celju. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je magistriral iz primerjalne književnosti. Je avtor petih pesniških zbirk (*Tri postaje, Budnost, Zapuščeni kraji, Delci dela, Lakota*), monografske študije o pripovedništvu Lojzeta Kovačiča *Otroški pogled*, esejistično prozne knjige *Hiše in drugi prosti spisi* in treh pesniških slikanic za otroke (*Morje, Skrivni gozd, Tri vrane s platane*). Za svoja dela je prejel naslednje nagrade: zlato ptico (2004), nagrado za obetavne mlade slovenske umetnike; kritiško sito (2016), nagrado za najboljšo knjigo preteklega leta; Rožančevo nagrado (2016), nagrado za najboljšo esejistično delo preteklega leta; in nagrado Prešernovega sklada (2019) za zbirko *Lakota*.

Ivo Kerže (rojen leta 1976 v Trstu) poučuje filozofijo na gimnaziji. Doktoriral je iz filozofije na ljubljanski Filozofski fakulteti. Svojo filozofsko misel je prvič strnil v monografiji z naslovom *Začetek slovenske filozofije* (Študentska založba, 2008). Ukvarja se pretežno s tomizmom, v zadnjem času zlasti z neotomizmom,

o čemer priča njegova zadnja monografija (*Mahničeva estetika in literarna kritika*, Goriška Mohorjeva družba, 2019).

Gorazd Kocijančič (1964) je filozof, prevajalec in pesnik. Je avtor petih del s področja filozofije (*Posredovanja*, 1996, *Med Vzhodom in Zahodom. Štirje prispevki k ekstatiki*, 2004, *Razbitje. Sedem radikalnih esejev*, 2009, *Erotika, politika itn. Trije poskusi o duši*, 2011, *O nekaterih drugih. Štirje eseji o preobilju*, 2016) ter petih pesniških zbirk (*Tvoja imena*, 2000, *Trideset stopnic in naju ni*, 2005, *Certamen spirituale*, 2008, *Primož Trubar zapušča Ljubljano*, 2011, *Od Talesa do tebe. Apokrifna zgodovina evropske filozofije*, 2019). Kot prevajalec in urednik je sodeloval pri slovenskem standardnem prevodu *Svetega Pisma* (1996), kot urednik in prevajalec pri ediciji Diels-Kranzovih *Fragmentov predsokratikov* in pri izdaji *Zgodnjekrščanskih spisov* (2015). Za knjigo *Tistim zunaj* je leta 2004 prejel Rožančevo nagrado, za prevod Platonovih zbranih del leta 2005 Sovretovo nagrado in za pesniško zbirko *Primož Trubar zapušča Ljubljano* leta 2013 nagrado Prešernovega sklada.

Matic Kocijančič (1989) je raziskovalec na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo Univerze v Ljubljani, vodja Arhivske zbirke Slovenskega gledališkega inštituta in urednik *Slovenskega gledališkega letopisa*. V svoji doktorski disertaciji je obravnaval mit o Antigoni v povojni slovenski književnosti, filozofiji in družbenopolitičnem diskurzu. Leta 2007 je prejel nagrado Borštnikovega srečanja za esej o dramatik Daneta Zajca. Več let je deloval kot glavni gledališki kritik revije *Pogledi* in filmski kritik revije *Ekran*. Leta 2015 je izšel njegov knjižni prvenec, *Knjiga pohval in pritožb*, v katerem so zbrane njegove gledališke, filmske in literarne kritike. Letos je v njegovem uredništvu izšel mednarodni zbornik ob stoletnici smrti Ivana Cankarja, *V sanjah preleti človek stoletje*.

Miklavž Komelj (1973) je doslej objavil trinajst knjig poezije (*Luč delfina*, *Rosa*, *Jantar časa*, *Hipodrom*, *Nenaslovljiva imena*, *Modra obleka*, *Roke v dežju*, *Noč je abstraktnejša kot N*, *Minima impossibilia*, *Liebestod*, *11*, *Stigmatizacija*, *Goreča knjiga*), roman *Skrij me, sneg*, dve knjigi kratke proze (*Sovjetska knjiga*, *Larvae*),

dramsko pesnitev *Ni mogoče čakati zaman* in knjigo slik z istim naslovom (izšlo v okviru večmedijskega projekta v sodelovanju z Lejo Jurišić), zbirko esejev o poeziji, znanstveno monografijo o partizanski umetnosti, nekaj manjših knjižnih del in številne znanstvene in strokovne članke s področja zgodovine in teorije umetnosti ter literature. Doktoriral je iz umetnostne zgodovine. V knjižnih izdajah je uredil zbrane pesmi Jureta Detele in zapise Srečka Kosovela, ki so ostali neobjavljeni v njegovi zapuščini. Prevaja iz več jezikov; v knjižni obliki so doslej izšli prevodi del Césarja Valleja, Djune Barnes, Fernanda Pessoa, Piera Paola Pasolinija in Alejandre Pizarnik. Za svoje delo je prejel številne nagrade, med njimi tudi nagrado Prešernovega sklada.

Gorazd Korošec (1964) je filozof. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je leta 1992 diplomiral z delom »Misliti konzervativno«, leta 1995 magistriral z delom »Temelji moderne politične misli« in leta 2000 doktoriral z delom »Hobbesov *Leviathan* in moderna politična misel«. Objavljal je v revijah Problemi in Filozofski Vestnik in bil zaposlen na Filozofskem inštitutu ZRC SAZU in na Mirovnem inštitutu, trenutno pa je samostojni raziskovalec. Opravil je tudi digitalizacijo Doklerjevega *Starogrško-slovenskega slovarja* v elektronsko obliko, ki je omogočila njegovo ponovno izdajo po 100 letih in pripravljanje njegove razširjene verzije.

Tomaz Mastnak (1953) je upokojeni znanstveni svetnik Filozofskega inštituta ZRC SAZU. Zadnja tri leta je raziskovalno delal na Princetonskem inštitutu za mednarodne in regionalne študije na Univerzi v Princetonu in tam tudi predaval. Študiral je sociologijo na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo v Ljubljani, magistriral in doktoriral pa na Filozofski fakulteti. Postdoktorski študij je opravil na univerzah v Cambridgeu in Edinburgu in na Univerzi Johns Hopkins v Baltimoru. Ukvarja se z zgodovino politične in družbene misli, redno pa komentira tudi aktualno politično dogajanje doma in po svetu (kolumne že dolga leta objavlja v *Dnevniku*). Med novejšimi objavami sta knjigi *Liberalizem, fašizem, neoliberalizem* (2015) in *Črna internacionala: vojna, veliki biznis in vpeljava neoliberalizma* (2019), pred izidom je *Bonapartizem: prolegomena za študij fašizma*.

Tadej Rifel (1985) je diplomirani profesor zgodovine in filozofije. Po končani Filozofski fakulteti v Ljubljani je nadaljeval z doktorskim študijem filozofije na LMU v Münchnu. V doktorski disertaciji se je ukvarjal s tematiko Bogočloveka in bogočloveštva, ki je ena od osrednjih zanimanj ruske religijske filozofije. Od leta 2013 je zaposlen v Zavodu sv. Stanislava, kjer deluje kot profesor vere in kulture ter kot samostojni raziskovalec na področju vzgoje in izobraževanja. Je pisec spremnih besed (Semjon Frank, *Bog z nami*; Hugo Ball, *Bizantinsko krščanstvo*) in soprevajalec (Theo Kobusch, *Krščanska filozofija, odkritje subjektivitete*) ter avtor poljudnih in strokovnih člankov s področja zgodovine, filozofije in pedagogike. Od leta 2021 je predsednik KUD Logos.

Karin Rižner (1965) je študirala biologijo na Univerzi v Ljubljani, kjer je leta 1992 magistrirala iz področja mikrobiologije. Po študiju je 15 let delala kot razvojni in produktni vodja v biotehnološkem proizvodnem podjetju. Z različnimi metodami alternativne medicine se je začela ljubiteljsko ukvarjati leta 1994, s profesionalnim zdravilstvom pa leta 2002, ko je ustanovila svojo zdravilsko prakso, v kateri še danes uporablja pretežno bioresonančno metodo. Z izobraževanjem o zdravju in zdravem načinu življenja je začela v letu 2001 na področju osveščanja o nevarnosti cepljenja. Predavala je večinoma v Sloveniji, občasno pa tudi v Avstriji in na Hrvaškem. O zdravem načinu življenja je predavala v Sloveniji, npr. na Višji ekonomski šoli v Novem mestu in Tretji univerzi v Sevnici. O bioresonančni metodi občasno predava na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani podiplomskim študentom Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo v okviru predmeta Medicinska antropologija. Leta 2008 se je začela sistematično ukvarjati z izobraževanjem bioresonančnih terapevtov in redno organizirati strokovne seminarje za začetnike in izkušene bioresonančne terapevte. V vseh teh letih je postala zagovornica naravnega načina življenja in naravne imunosti.

Boris Šinigoj (1962) je filozof, glasbenik in prevajalec. Poučuje brenkala in komorno glasbo na Glasbeni šoli Ljubljana Vič-Rudnik. Doslej je objavil avtorsko monografijo *Spodbuda k filozofiji* (2006) in knjižne prevode Elene Švarc, Pavla Florenskega, Nikolaja Berdjajeva, Wernerja Jaegra, G. K. Chestertona in Kahlila

Gibrana ter več esejev in prevodov s področja filozofije glasbe (Plotin, Tinctoris, Tartini, Messiaen, Cage, Afganistanska glasba), ruske in religijske filozofije (Solovjov, Šestov, von Balthasar, Ricoeur) in duhovnih poezij (Ibn Arabi). Posnel je tri zgoščenke (solistično *Lutnje*; *Armonici Accent*i v duu Jubilet in *Okcident sreča Orient* z ansamblom Nova Schola Labacensis).

Jure Vuga je rojen leta 1983 v Kopru. Pesmi je začel pisati v gimnazijskem obdobju. Leta 2009 je diplomiral na Filozofski fakulteti v Ljubljani iz zgodovine umetnosti in sociologije kulture. Istega leta je pri Beletrini izšel njegov pesniški prvenec *Pod kamni plešem*. Za diplomsko nalogo *Interpretacija Botticellijeve Pomladi v misterijskem kontekstu* je prejel študentsko univerzitetno Prešernovo nagrado. V letih 2006/07 in 2010 je študiral v Firencah. Izpopolnjeval se je tudi v Rimu, Benetkah, Milanu in Londonu. V sklopu doktorskega študija je leta 2013 v Istituto Nazionale di Studi sul Rinascimento v Firencah opravljal delovno prakso. Leta 2015 je pri Mladinski knjigi izšla njegova druga pesniška zbirka *Modri plamen*. Avgusta 2016 je zagovarjal doktorsko disertacijo na Oddelku za umetnostno zgodovino Filozofske fakultete v Ljubljani z naslovom *Vpliv Hypnerotomachie Poliphili na Giorgionejevo »Nevihto«*.

Urša Zabukovec se je rodila leta 1980 v Ljubljani. Leta 2005 je zaključila študij primerjalne književnosti in ruskega jezika na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 2011 pa je na Jagelonski Univerzi v Krakovu doktorirala iz ruske filologije. Od leta 2012 ima status svobodne književne prevajalke: prevaja leposlovje, literarno teorijo in filozofijo iz ruščine, španščine in poljščine. Svoje prevode rada opremi s komentarji in spremnimi študijami. Piše članke, eseje in kritike, je avtorica knjige *Neverbalni Dostojevski* (2014) ter zbirk esejev *Vseživo* (2017) in *Levo oko, desno oko* (2021). Za svojo doktorsko nalogo je leta 2012 dobila tretjo nagrado Poljskega nacionalnega centra za kulturo za najboljši doktorat s področja humanistike, za prevod romana *Mjaušk* ruske pisateljice Tatjane Tolstoj je leta 2017 prejela Sovretovo nagrado, obe njeni esejistični knjigi pa sta bili nominirani za Rožančevo nagrado (2018, 2021). Od leta 2012 z možem, tremi otroki in kupom živali živi in ustvarja v Španiji.

Knjižna zbirka
Collectanea

- 1 (2004) *Gorazd Kocijančič, Med Vzhodom in Zahodom*
- 2 (2004) *Gorazd Kocijančič, Tistim zunaj*
- 3 (2007) *Vid Snoj, Od drugega do Drugega*
- 4 (2008) **Otoki umetnosti. Milčku Komelju na 60. postaji**
- 5 (2014) *Katarina Šalamun Biedrzycka, Med Slovenijo in Poljsko*
- 6 (2015) **Dr. Milica Kač. Spominski zbornik**
- 7 (2016) *Matic Kocijančič, Knjiga pohval in pritožb*
- 8 (2017) **Začetki grškega mišljenja**
- 9 (2017) *Urša Zabukovec, Vseživo, eseji*
- 10 (2020) *Milan Knež, Eseji o križu*
- 11 (2021) *Urša Zabukovec, Levo oko, desno oko, kolumne*
- 12 (2021) **Proti epidemiji enoumja, Humanistični pogledi na koronakrizo**

Elektronska knjižna zbirka

dosegljiva na: <http://www.kud-logos.si/e-knjige/>

- e_01 (2002) *Tine Germ*, **Ikonološke študije**
e_02 (2016) **Ekklesia**
e_03 (2012) *Vid Snoj*, **Nova zaveza in slovenska literatura**
e_04 (2016) **Philologos 1**
e_05 (2016) **Philologos 2**
e_06 (2016) **Philologos 3**
e_07 (2016) **Antika in krščanstvo: spor ali sprava?**
e_08 (2016) **Breztalnosti**
e_09 (2016) *Empedokles*, **Fragmenti**
e_10 (2016) *Maurice Maeterlinck*, **Tople grede**
e_11 (2016) **Na notranji poti k Bogu**
e_12 (2016) **Dr. Milica Kač. Spominski zbornik**
- e_13 (2017) **Slovenska duhovna pesem. Od Prešerna do danes**
e_14 (2017) **Izreki očetov. Talmudski traktat Pirke Abot**
e_15 (2017) *Jožef Muhovič*, **Umetnost in religija**
e_16 (2017) *Karl Barth*, **Kratka razlaga Pisma Rimljanom**
e_17 (2017) *Marijan Molè*, **Muslimanski mistiki**
e_18 (2017) *Jakob Savinšek*, **Izbrane pesmi**
e_19 (2017) *Pierre Corneille*, **Polievkt**
e_20 (2017) *Sergej Averincev*, **Poetika zgodnjebizantinske literature**
e_21 (2017) *Friedrich Schleiermacher*, **O religiji**
e_22 (2017) *Petar Jevremović*, **Psihoanaliza • Hermenevtika • Cerkvni očetje**
e_23 (2017) *Vladimir S. Solovjov*, **Duhovne osnove življenja**
e_24 (2017) *Shunryu Suzuki*, **Duh zena, duh začetništva**
- e_25 (2018) *Matic Kocijančič*, **Knjiga pohval in pritožb**
e_26 (2018) *G. Epiney & E. Z. Brunn*, **Božje trubadurke**
e_27 (2018) *Ibn Arabi*, **Razlagalec hrepenenj**
e_28 (2018) *Rudolf Otto*, **Indijska religija milosti in krščanstvo**

- e_29 (2018) *Friedrich Hölderlin, Pozne himne*
- e_30 (2018) *Paladij, Zgodbe za Lavza*
- e_31 (2018) *Rainer Maria Rilke, Marijino življenje*
- e_32 (2018) *Vladimir Loski, Mistična teologija vzhodne Cerkve*
- e_33 (2018) *Gerard Manley Hopkins, Pesmi*
- e_34 (2018) *Alexandre Koyré, Mistiki, spiritualisti, alkimisti*
xvi. stoletja v Nemčiji
- e_35 (2018) *Paul Claudel, Sto izrekov za pahljače*
- e_36 (2018) *Ksenofont, Spomini na Sokrata*
- e_37 (2019) *Katarina Šalamun Biedrzycka, Med Slovenijo*
in Poljsko
- e_38 (2019) *Gorazd Kocijančič, Tistim zunaj*
- e_39 (2019) *Alen Širca, Teopoetika*
- e_40 (2019) *Hieronim, Zagovor proti Rufinu*
- e_41 (2019) *Boris Šinigoj, Spodbuda k filozofiji*
- e_42 (2019) *Pavle Rak, Utišanje srca*
- e_43 (2019) *Jan Ciglencečki, Pozabljeni temenos*
- e_44 (2019) *Miljana Cunta, Pesmi dneva*
- e_45 (2019) *Evagrij Pontski, Spisi in pisma*
- e_46 (2019) *Adelma von Vay, Duh, sila, snov*
- e_47 (2019) *Viktor Hugo, Pesmi o Jutrovem*
- e_48 (2019) *Lucijan Bratuš, Pokrajina telesa – Telo pokrajine*
- e_49 (2020) **Dotik duha. Antologija poljske poezije 20. stoletja**
- e_50 (2020) *Gorazd Kocijančič, Med Vzhodom in Zahodom*
- e_51 (2020) *Hugo Ball, Bizantinsko krščanstvo*
- e_52 (2020) *Lucijan Bratuš, Pot do knjige*
- e_53 (2020) *Alen Širca, Brezdanji val*
- e_54 (2020) **Vpletel bom belo vijolico.**
Antologija helenističnega epigrama
- e_55 (2020) *Milček Komelj, Kronika Marjana Pogačnika*
o zaljubljenih v umetnost
- e_56 (2020) *Ibn Tufayl, Živi sin budnega*
- e_57 (2020) *Salomon ibn Gabirol, Krona kraljestva*
- e_58 (2020) *Julijana iz Norwicha, Razodetja Božje ljubezni*
- e_59 (2020) *Sonja Weiss, Zrcalo resnice*
- e_60 (2020) *Eftim Kletnikov, Studenec rane*

- e_61 (2021) **KUD Logos 2001–2021**
- e_62 (2021) *Irenej Lyonski*, **Zoper krivoverstva**
- e_63 (2021) *Gregor iz Nazianza*, **Bogoslovni govori**
- e_64 (2021) **Knjiga Margery Kempe**
- e_65 (2021) *Branko Klun*, **Onkraj biti**
- e_66 (2021) *Srđan Radojković*, **Vzhodno izročilo**
- e_67 (2021) Origen, **O počelih**
- e_68 (2021) **Potonjena dežela**, Poezija iz Bukovine
- e_69 (2021) *Semjon Frank*, **Nedoumljivo**
- e_70 (2021) **Tukaj je tako čudno**, Antologija norveške poezije
- e_71 (2021) *Lucijan Bratuš*, **Risbe in listi iz skicirk**
- e_72 (2021) **Proti epidemiji enoumja**, Humanistični pogledi
na koronakrizo

Elektronska revija

<http://www.kud-logos.si>

PROTI EPIDEMIJI ENOUMJA

Gorazd Kocijančič

Tomaž Mastnak

Miklavž Komelj

Urša Zabukovec

Jure Jakob

Branko Gradišnik

Matic Kocijančič

Jure Vuga

Gorazd Korošec

Kristina Bojanovič

Milosav Gudovič

Matjaž Črnivec

Ivo Kerže

Boris Šinigoj

Tadej Rifel

Karel Gržan

Karin Rižner